

Romualdas Drakšas

ŽMOGUS

FANTASTINIS ROMANAS

Romualdas Drakšas

ŽMOGUS

FANTASTINIS ROMANAS

VILNIUS • • 2007

UDK 888.2-3
Dr57

Dailininkas
Algimantas Dapšys

Dizainerė
Nijolė Juozapaitienė

ISBN 978-9955-682-75-2

© Romualdas Drakšas, 2007
© Leidykla „Eugrimas“, 2007

Turinys

PIRMA KNYGA. Prabudimas	4
I. Priešininkas	5
II. Susidomėjimas	23
III. Sąjungos	68
IV. Haratai	117
V. Žvalgo sėkmė	128
VI. Leidimas	149
VII. Dvarvo misija	221
VIII. Patarimas	241
IX. Grįžimas	250
ANTRA KNYGA. Kova už išlikimą	255
I. Ultimatumas	256
II. Karas	304
III. Mūšis	324
IV. Planai ir ieškojimai	341
V. Haratų eskadros žūtis	364
VI. Pergalė	374
VII. Kelio pradžia	382

PRABUDIMAS

PIRMA KNYGA

I

Priešininkas

„Mūsų vis dar per mažai. O ir tie patys, kurie jau prabudo, beveik visi ne Žemėje. Kas Edure, kas Skruzdzių planetoje, kas kovoja kitoje galaktikoje. Kovoja... Kaip norėčiau ir aš pasinerti į svaiginantį mūšio siautulį... Negaliu. Jau tada, kai Ardas pasikvietė pasikalbėti, nujaučiau, kad man dar ilgai teks pasilikti Žemėje. „Elena, – pasakė jis. – Turiu tau užduotį...“ Nuo to viskas ir prasidėjo. Sužinojau, kad turėsiu parašyti knygą. Knygą, skirtą ateities kartoms ir pasakojančią tikrą žmonių rasės prabudimo istoriją. Nors, tiesą sakant, aš manau, kad mano rašliava bus skirta ne tik žmonėms, bet ir kitoms rasėms. Kiti... Isai, sidargai, demiurgai, dvarvai – kiek jų daug ir nuo kurių man pradėti? Sunku surikiuoti mintis. Gerai, kad bent pačiai spausdinti nereikės. Atsiuntė į pagalbą sekretorių. Tik prabudęs, dar neatgavęs jėgų, bet padėti sugebės. Sugalvojau... Pradėsiu nuo isų, tiksliau, nuo tada, kai jaunas isų antrojo klando vado sūnus Iskikas prašo tėvo leisti jam susigrumti su žmogumi. Bus labai gera pradžia mūsų istorijai.

– Pradėsim, sekretoriau. Rašyk: „Eduro planeta...“

Eduro planeta. Antrojo isų klando valdos

– Tu tikrai to nori? Juk supranti, kaip tai pavojinga. Renkiesi ne bet ką – žmogų. Pasirink sidargą – jį įveikęs taip pat būsi pripažintas kariu. Bent jau nesirink žmogaus patino pačiame jėgų žydėjime. Paimk senolį, vaiką ar bent moterį. Tai pavojinga, bet ne taip.

– Žinau, tėve, bet aš noriu ne vien kariu tapti – noriu būti didis karys, noriu, kad manimi didžiuotųsi visas klanas. Tu

pažįsti mane, žinai mano jėgą. Aš trisdešimt metų¹ mokiausi, todėl dabar stipresnis nei bet kada. Žinai, esu stipresnis kone už visus tavo kovotojus. Turiu tai padaryti. Be to, juk matei objektą – jis ne karys, niekada nežudęs.

– Taip, nežudęs. Bet patikėk manimi, aš jį stebėjau, mačiau, kaip jis juda, mačiau jėgą, kurią rodo aplinkiniams. Tu stiprus. Bet nė vienas iš mūsų žmonių dar niekada neįveikė žmogaus kario, o kiek drąsuolių žūdavo net kovodami su jų vaikais, – kiek abejojamas priminė pirmasis pašnekovas.

– Žinau. Mačiau visų kovų įrašus. Jie per ilgai delsė, leido nukristi pančiams, leido žmonėms pajusti jėgą. Aš tokių klaidų nedarysiu. Tegul objektas stiprus, tegul jis pasižymi taktikuose žaidimuose, bet jis ne kovotojas. Mes stebėjome jo darbą. Žmonės jį vadina istorijos mokytoju. Visas jo darbas susideda iš kalbų, jokio fizinio aktyvumo. Stebėjome jį ir namie. Kasdien jis kūną lavina ne daugiau kaip valandą. Kartą matėme jį kartu su grupe fiziškai aktyviau elgiantis – ar tai gražu vyrui ir kariui gautis, mėtyti kažkokį šokinėjantį apvalų objektą. Jis sutriks. Programa nespės aktyvuotis, reakcija nepasieks maksimumo, o aš jį ir pribaisiu. Pagalvok, tėve, būsiu įveikęs žmogų patiną pačiame jėgų žydėjime. Manai, kad po to kas nors išdrįs prieštarauti, kai mane paskelbsi savo įpėdiniu, – karštai išrėžė kalbantysis.

– Bijau, sūnau. Juk žinai, už ką tą rasę ištrėmė. Žinai istoriją. Visiems mąstantiesiems šioje galaktikoje pasisekė, kad jų buvo tik tūkstantis išsprūdusių, ir dar labiau pasisekė, kad jie atsidūrė planetoje, uždedančioje pančius, o kai tai pastebėjo, negalėjo iš jos pabėgti. Žinai ir tai, kam žmonės buvo sukurti ir kaip išgąsdino savo kūrėjus. Pasakysiu tau, ką žino tik klanų galvos – visus likusius objektus po to, kai dalis ištrūko ir pabėgo, buvo nuspręsta sunaikinti ir vis tiek paskutiniai šimtas vienetų susitiko ir pasislėpė Ligijos planetoj.

¹ Visi laiko ir matavimo vienetai apibūdinami Žemėje vartojamais terminais tik skaitytųjų patogumui.

Dabar planeta apsupta maštančiųjų susitarimo pajėgų. Į ją nuolat siunčiami slopinantys spinduliai, tris kartus bandyta nusileisti planetoje ir viskas, ką mums pavyko pasiekti, – ne išleisti tų kūrinių į kosmosą ir neleisti jų skaičiui pasiekti kritinės ribos. Dabar jų planetoj tėra keli šimtai. Veikia jie ne visu pajėgumu, nors ir ne 10 procentų kaip planetoje, uždedančioje pančius.

– Tėve, o kas atsitiko tiems penkiems, kurių nepavyko įveikti net iškvietus demiurgus? – paklausė sūnus.

– Demiurgai – jų kūrėjai. Nors ir brangiai už tai sumokėjo, bet dar išsaugojo tam tikrus valdymo kodus. Pritaikius atskiras komandas, tuos penkis, visus savo priešininkus nugalėjusius žmones, pavyko įtikinti nustoti viską naikinti ir prisijungti prie gentainių Ligijoj. Dabar vienas jų ten visiems vadovauja.

– Bet jei jie tokie stiprūs, tai kodėl žmonės nebuvo pažadinti ir panaudoti įsiveržus sidargams iš kitur. Išstisus maštančiųjų rasės buvo sunaikintos. Dešimtys saulių sprogo, kol pavyko juos sustabdyti ir pasiekti pusiausvyrą, – samprotavo jaunasis pašnekovas.

– Maštančiųjų sąjunga apie tai galvojo, bet demiurgai pripažino, kad negali visiškai kontroliuoti šių savo kūrinių. Sidargus žmonės sustabdytų iškart, bet kas po to sustabdytų juos pačius? Agresoriams nugalėti reikėtų pažadinti ne mažiau dešimties tūkstančių individų, tačiau po to niekas negalėtų jiems sukliudyti grįžti į planetą, uždedančią pančius, ir išvesti iš ten visus likusius gentainius, – aiškino tėvas. – Žinai, kad pančiai pradeda veikti tik po šešių planetos palydovo apsisukimų aplink ją. Iki tol jie atidarytų erdvės vartus į kitą tinkamą planetą ir išvestų visus. Kiek žmonių ten dabar yra? Septynis kartus daugiau nei mūsų klando narių. Prabudę visi užims galaktiką mažiau nei per dešimt metų ir mes tapsim vergais, jei tik išgyvensim.

– Nežinojau to, bet čia objektas tik vienas. Aš jį įveiksiu ir tapsiu klando galvos, tavo, tėve, įpėdiniu.

– Gerai, sūnau. Kova ir išventinimas bus po pusės metų. Aš pakviesiu klando tarybą, bet taip pat sušauksiu rinktinius karius ir apsaugos robotus. Perspėsiu demiurgus, kad atvyktų bent dešimt jų individų. O tu ruoškis. Pakviesiu tau Iskiną – jis vienintelis įveikė suaugusį, nors ir gerokai pagyvenusį, žmogų patiną

– Iskiną?! Tėve, aš visada norėjau, kad jis mane mokyčiau. Lauksiu, – džiugiai sušuko sūnus.

– Sėkmės, sūnau. Rytoj aš išvykstu. Susitiksim po kelių mėnesių. Per tą laiką mano kariai paims individą ir atgabens į Eduro planetą, kur vyksta didžiosios kovos.

Jaunasis pašnekovas širdyje džiūgavo. Jis su baime laukė šio pokalbio. Tėvas galėjo uždrausti kovoti su žmogumi, ir tada sudužtų visos jaunojo Iskiko svajonės. Jau daugelį metų jis puoselėjo viltis nugalėti patį pavojingiausią visatos padarą ir tapti gerbiamiausiu isų, taip vadinosi jo tauta, kariu ir klando vadu. Tėvas, antrojo isų klando vadas, jo neiškaudino ir, nors labai abejodamas, sutiko su būsima kova bei, kas svarbiausia, pasiuntė Iskiną mokytis pas patį geriausią karį.

Eduro planeta

„Atrodo, dar nepasenu ir vis dar esu didis karys, – mąstė gatve žingsniuojantis galingo stoto isų rasės atstovas. – Tas vargšelis sidargas, praeitą mėnesį metęs man iššūkį, iki šiol gydomi. Kvailys... Jis gi žinojo, kad dar niekas manęs nenugalėjo, ir praeis nemažai metų, kol kas nors nugalės.“ Kiekvienas aplinkinis isas nedvejojamas pritartų šioms einančiojo mintims. Tik šitas galingas karys buvo vertas tapti didžiuoju visų klanų rinktinės vadu. Iskinas žinojo, kad yra geriausias isų rasės kovotojas, tačiau net jis nebūtų išdrįšęs stoti į kovą su žmogumi patinu pačiame jėgų žydėjime. „Tai, ką sumanė Iskikas, – beprotybė, – toliau mąstė senasis karys. – Jei jis nebūtų klando vado sūnus, aplinkiniai jį tiesiog išjuoktų. Žinoma, vaikiškas silp-

nesnis už jį patį, bet stiprus. Tačiau ar tai svarbu? Iskikui dar penkiasdešimt metų reikėtų mokytis prieš stojant į dvikovą su žmogumi. Net jei prabus nevisiškai ir pančiai nenukris, fiziškai ir energetiškai objektas spės atstatyti bent pusę savo galimybių, o ta pusė yra daugiau nei turi geriausias klando, ką ten klando, geriausias isų rasės ar net geriausias Mąstančiųjų sąjungos karys. Gerai, kad šalia bus jis, Iskinas, su geriausiais iš savo rinktinės bei demiurgai. Šie padarai sukūrė žmones pagal savo atvaizdus, suteikę jiems įvairių galių, ir tikėjosi, kad kovose su kitais mąstančiais kūrinių jie bus paklusnūs, nesulaikomi kariai. Išėjo kitaip. Kūriniai tik iš dalies galėjo būti kontroliuojami demiurgų ir tik būdami po vieną bei nesujungę savo galių. Galbūt su šiuo objektu viskas bus gerai? Visgi alternatyvos nėra, vadas liepė mokytį Iskiką, ir jis, didysis Iskinas, įvykdys klando vado norą. Senasis karys parodys mokiniui visus slaptus judesius kovojant ne tik ginklais, bet ir rankomis ar net galva. Šiaip Iskikas geras ir perspektyvus vaikas. Kada nors jis bus vertas užimti klando vado vietą. Jei tik viskas bus gerai, Iskinas pirmas prisieks jam ištikimybę. Jei tik viskas bus gerai...“

*Žemė (planeta, uždedanti pančius).
2015 metai po Kristaus, birželio 29 diena*

Vyras buvo tikrai geros nuotaikos. Baigėsi pamokos. Pagaliau mokykloje atostogos. Mokiniai turbūt net neįtaria, kaip atostogų laukia mokytojai. Gerą žmogaus nuotaiką skatino ir pagaliau atėjusi ilgai laukta vasara. Pusę birželio vyravo lietingi bei vėsūs orai ir tik neseniai oras išilo. Tai buvo pats mėgstamiausias Ardo, jauno, trisdešimt dvejų metų amžiaus istorijos mokytojo, metų laikas. Žmogus jautėsi kaip niekad gerai. Galvojo apie tai, kaip vakare suburti draugus pažaišti krepšinių ir ar eiti ryt į karatė treniruotę. Kažkada buvęs mažos šalies rinktinės narys, dabar jis sportavo tik savo malonumui, daugiau

palaikydamas formą, nei siekdamas tolesnio tobulėjimo. Nepaisant savo daugiau protinio darbo pobūdžio ir to, kad nebuvo dvidešimtmetis, dar neprarado lankstumo bei greičio, vis dar galėjo įmesti kamuolį į krepšį ar padaryti vadinamąjį špagatą. Ardas buvo kovotojas, bet ne karys. Šis žmogus nemėgo karo, nemėgo luošinti žmonių, net nemėgo muštynių, nors ankstyvoje jaunystėje jam teko gyventi rajone, kur gebėjimas muštis padarydavo vyrą autoritetu aplinkinių akyse. Tai buvo ganėtinai taikus, bet ryžtingas ir valingas žmogus, gebantis apsiginti, bet nerodantis agresijos. Būtent šį asmenį pasirinko Isikas savo priešininku. Pergalė prieš šį individą suteiktą jaunajam isui galimybę būti išventintam į didžius karius ir tapti neginčytinu klando vado įpėdiniu.

Gerai nusiteikęs Ardas stovėjo prie tekančios upės ir stebėjo antis, besiteliuškuojančias prie kranto. Aplinkui buvo stulbinančiai ramu ir pasakiškai gražu. Žalia sodri žolė, vešliai pridygusi po lietingų dienų, bei žydras dangus ir sraunūs rusvoki upės vandenys sudarė nepakartojamą peizažą. Ardas širdyje buvo romantikas. Išsirinkęs nuošalesnę vietelę, jis valandų valandas galėjo grožėtis gamta ar stebėti gyvūnus. Šį kartą viskas buvo kaip visada. Aplinkui nesimatė nė gyvos dvasios, gal išskyrus antis, vyravo visiška ramybė. Tačiau Ardui tik atrodė, kad jis vienas. Jau kelioliką minučių žmogų stebėjo išų komanda, atsakinga už šio objekto pristatymą kovoms į Eduro planetą. Įsitikinę, kad aplinkui nėra nereikalingų liudininkų, atvykėliai pradėjo savo misiją. Žmogus nepajuto nei išgąščio, nei skausmo, jis, tiesą sakant, nieko nepajuto. Paskutinis vaizdas, kurį Ardas pamatė prieš praradamas sąmonę, – balta šviesa ir susiliejęs upės vandenys. Upė tekėjo toliau, bet ką tik prie jos stovėjęs žmogus išnyko. Jei šalia būtų kitas žmogus, jis taip ir nebūtų suvokęs, kur galėjo dingti prie upės rymojęs asmuo.

* * *

„Sunku papasakot, ką tuo metu jautė Ardas. Numanau, ką būčiau jautusi pati, bet net neįsivaizduoju pirmojo prabudu-

siojo reakcijos. Gaila, kad pats Ardas tik šykščiais žodžiais nupasakojo pirmąsias valandas Eduro planetoje. Ką gi, teks remtis tik jo paties pasakojimu, nors ir koks sausas bei neinformatyvus tas pasakojimas būtų.“

– Rašyk toliau, sekretoriau: „Eduro planeta...“

Eduro planeta

Jis prabudo keistoje baltoje patalpoje. Pirmą mintį, atsiradusi Ardo galvoje atgavus sąmonę, tikriausiai buvo būdinga visiems žmonėms, patekusiems į panašią situaciją. Ji skambėjo maždaug taip – kur aš ir kas nutiko? Antra, sekusi po jos, buvo kiek specifiskesnė ir išreiškė įpročiu tapusį Ardo susirūpinimą savo akiniais. Surištos tik atsigavusiojo rankos trukdė ieškoti šio ryškiam vaizdui būtino daikto. Tik po kurio laiko žmogus suprato, kad akinių jam nebereikia. Jis viską mato ir be jų. Be to, neblogiau. Ardas, apsipratęs su savo pagerėjusiu regėjimu, netruko tuo pasinaudoti ir puolė intensyviai dairytis. Tik pasukęs galvą į šoną, žmogus pamatė kažką, kas atrodė panašus į lokį su drabužiais ar į grobuonį iš neseniai žiūrėto fantastinio filmo. Gerų trijų metrų ūgio būtybė ramiai stebėjo atsigavusį žmogų ir kažką burzgė. Po truputį keisti garsai ėmė aiškėti ir, tik atsigavęs iš šoko, Ardas suvokė, jog būtybė kalba ir nori kažką pasakyti, kas aiškiai skiriama jam. Neužilgo jis suprato, kas jam padeda suvokti būtybės žodžius – tai pasirodė esanti paprasta dėžutė, kažkokiu būdu besilaikanti ant viršugalvio. Būtybė kažką vapaliojo apie kovą, kurioje Ardui suteikta garbė dalyvauti, ir apie tai, kad jis bus vedamas į areną. Žmogus vis dar buvo šokiruotas ir iš visų jėgų kovojo su apimančia jį panika, todėl visi keisto padaro vapaliojimai, neužsilikdami galvoje, jam slydo pro ausis. Ilgainiui Ardas nurimo, bet vietoj įprastos ramybės atsirado keistas jausmas, lyg kūnas būtų pildomas energija, aiškėtų mąstymas, aštrėtų rega ir klausia. Žmogus savyje pradė-

jo jausti jėgą, didesnę nei bet kada anksčiau. Šis jausmas tolydžiai stiprėjo ir suteikė nepaaiškinamo pasitikėjimo savimi net tokioje svetimoje aplinkoje. Todėl Ardas, nuėmus pančius, veržusius jo rankas, nesipriešino vedamas į areną.

Arena buvo didelė, kažkuo panaši į statytas senovės Romoje. Aplinkui matėsi daug įvairių būtybių, daugiausia jau regėtų grobuonių ir lokių mišinių, nors šmėkstelėjo ir žmogiški veidai. Ardas suprato, kad jis ne Žemėje, bet nesuvokė, kodėl jis vis dar kvėpuoja. Žmogus nežinojo nei to, kad jo kūnas visų pirma prisitaikė prie esamos aplinkos, nei to, kad tai užprogramuota kiekviename žmoguje tam, kad jis galėtų kovoti bet kurioje planetoje, į kurią jį nuspręstų pasiųsti kūrėjai demiurgai. Tačiau mintys apie kvėpavimą greitai dingo. Link jo artėjo vienas didžiulis „lokbuonis“, kaip mintyse jį pavadino Ardas. Judesiai nebuvo labai spartūs, bet jie aiškiai liudijo šio padaro agresiją. Žmogus nesuprato, kodėl jį puola, bet kovotojo instinktai, lavinti beveik per dvidešimt treniruočių metų, darė savo. Ardas negalvojo, kodėl jis apskritai nieko nebesvarstė, o tik automatiškai gynėsi nuo netikėto puolimo. Lokbuonis pradėjo kovą mojuodamas kažkokiu ilgu strypu, užaštrintu abiejuose galuose. Ardo akimis žiūrint, tas mojavimas buvo labai lėtas. Pritūpęs ir išvengęs pirmo smūgio, žmogus apsisuko aplink savo ašį ir atsidūrė už agresyvaus lokbuonio nugaros. Ardas judėjo, jo paties nuomone, normaliu, kovose įprastu greičiu, toli gražu ne tuo, kurį jis pasiekdavo ruošdamasis pasaulio karatė čempionatui ar be taisyklių vykstančiai kovai, kurioje žmogus kadaise dalyvavo, norėdamas užsidirbti pinigų. Tais laikais smūgiuodamas ranka jis pasiekdavo toki greitį, kad galėdavo atlikti kino filmuose matytus triukus su moneta – kai partneriui nespėjus sugniaužti kumščio, Ardas iš jo delno paimdavo monetą. Bet net šie, jo manymu, ne labai greiti judesiai buvo kelis kartus spartesni nei lokbuonio. Atsidūręs priešininkui už nugaros, žmogus lengvai šoktelėjo ir spyrė puolančiajam į nugarą taisyklingu šoniniu, vadinamuoju „jokogeni“ smūgiu. Ardo koja pataikė tiesiai varžovui tarp menčių.

Tolesnė kovos eiga žemietį kaip reikiant nustebino. Smūgis, kurį, Ardo manymu, atlaikytų bet kuris gerai treniruotas priešininkas Žemėje, bloškė daugiau nei trimetrinį stambų lokbuonį gerus penkis metrus į priekį. Tribūnose pasigirdo klyksmas ir išsijungė garsinis signalas. Žmogaus priešininkas, nepaisydamas kilusios erzelynės, atsistojo ir bandė dar kartą pulti. Tik jo judesiai Ardui kuo toliau, tuo labiau priminė sulėtintą kiną. Lengvai išvengęs duriamojo smūgio, žmogus sukamuoju kojos judesiu kirto per priešininko pakinklius ir dar kartą nuvertė lokbuonį ant žemės. Suėmęs viena ranka už ginklo, kurį rankose gniaužė priešininkas, žmogus be didelių pastangų išplėšė jį iš keistojo padaro gniaužtų.

Po akimirkos į areną išoko dar keli, kaip pamanė Ardas, apsauginiai lokbuoniai ir metaliniai daugiakojai padarai. Pargriuvęs žmogaus priešininkas atsikėlė ir paleido į Ardą disko formos besisukantį daiktą. Lengvai išvengęs disko, žmogus puolė pirmą metalinį objektą ir rankos smūgiu perskėlė jį pusiau. Pirmas pribėgęs padaras, nespėjęs net užsimoti ginklu, gavo dvigubą rankų smūgį į krūtinę, o kitas, atsilikęs per žingsnį, – šoninį smūgį koja į veidą. Kovos baigtis visiems buvo aiški. Ardas sulig kiekviena minute jautėsi guvesnis ir stipresnis. Jis jau nesistebėjo priešininkų lėtumu ar savo jėga. Žmogaus nustebino ir netikėtai atsiradęs jo gebėjimas per atstumą valdyti daiktus, vadinamas telekineze. Paskutinį robotą Ardas iškėlė ir trenkė į žemę net neliesdamas jo rankomis. Savo pirmą priešininką žmogus, lengvai pakėlęs už drabužių, pakabino ant arenoje įbesto stulpo, kur pastarasis ir liko kabėti juokingai maskatuodamas kojomis. Tada pasirodė demiurgai...

Iš didžiojo kario Iskino atsiminimų

Aš, didysis karys Iskinas, stovėjau prie savo klando vado ir stebėjau areną. Žmogus buvo ramus. Jis nesipriešino, kai buvo nuimami pančiai. Jis buvo kiek nustebęs ir išsigandęs. Ob-

jektas dairėsi aplink ir nieko nedarė. Tada maniau, kad Iskikas turi galimybę nugalėti. Jaunasis kovotojas pasirodė arenoje ir puolė žmogų. Klano vado sūnus judėjo greitai, bet atsargiai. Buvo matyti, kad tai tikras karys, valdantis savo kūną, staigus ir stiprus. Jau pirmas smūgis serpu turėjo būti mirtinas. Iskikas smogė stipriai ir greitai beveik neužsimodamas, jėgai panaudodamas visą savo kūną. Įvyko tai, ko aš ir bijojau. Žmogus lengvai pritūpė, apsisuko aplink savo ašį ir atsirado Iskikui už nugaros. Visa tai buvo padaryta tokiu greičiu, kuris neįmanomas jokiam žinomam Mąstančiųjų sąjungos kovotojui. Bet dar buvo vilties. Gal objektas tik išsisuko. Mačiau, kaip keitėsi klano vado veidas. Jis bijojo dėl sūnaus. Visi žino, kokie negailestingi yra žmonės. Viskas... Viltis mirė. Žmogus lengvai ir gracingai šoktelėjo bei trenkė koja Iskikui į nugarą. Kojos smūgis buvo tiesiog tobulas. Tada supratau: jaunojo kario priešininkas ne tik susipažinęs su kovos menais – tai aukštesniojo lygio kovotojas ar net meistras. Objekto prabudimas vyko tiesiog žaibiškai, reikėjo skelbti pavojų ir bėgti klano vado sūnui į pagalbą. Vadas viską suprato. Jis suriko karo šūkį, nuskambėjo pavojaus signalas. Sargybiniai paleido robotus, į areną puolė mano rinktinės kariai. Ten nuskubėjau ir pats, nors supratau, kad šansų sutramdyti įsisiautėjusį objektą mes beveik neturime. Tai nebuvo pirma kova, kai žmonės prabunda greičiau nei numatyta ir tampa neįveikiami. Šis atvejis, atrodė, taip pat buvo būtent toks. Nemačiau, kaip žmogus sutriuškino pirmą robotą, bet tai, ką pastebėjau, mano dalyvavimą kovoje padarė beprasmišku. Objektas judėjo daug kartų greičiau nei mano geriausi kariai. Jis buvo daug kartų stipresnis nei stipriausias klano atstovas. Tačiau mane sustabdė visai kas kita. Objektas iškėlė paskutinį apsaugos robotą į orą, net nepaliesdamas jo rankomis. Prabudimas įvyko, ir nuo šiol žmogaus galios neišvengiamai didės. Objektą dar galima sunaikinti jį bombarduojant iš oro ar paveikti demiurgų pastangom. Kitų galimybių pasiekti pergalę nebuvo. Labiausiai mane sukrėtė tai, kad žmogus nieko nenužudė. Jis sužeidė ir pritrenkė visus mano ka-

rius, bet jų nenusiuntė myriop. Objektas lengvai užkėlė Iski-
ką ant stulpo ir paliko jį ten kaboti, taip pasišaipydamas iš vai-
kio, bet jo stipriai nesužeidė. Žmogus nerodė noro žudyti, jis
galėjo pasigailėti. Tada pasirodė demiurgai...

* * *

Ardas juos matė. Tai buvo beveik tokie pat žmonės kaip
ir jis pats. Gal aukštesni, liesesni ir baltesnės odos. Netikėtai
jis išgirdo keistus balsus. Jie skambėjo ne ausyse, kaip būna,
kai su kuo nors šnekiesi, bet galvoje. Balsai Ardą ragino nu-
rimti, nežudyti lokbuonių ir nusilenkti jų vadui. Žmogus ne-
pyko, jam nereikėjo nusiraminti, kaip ir žudyt jis neketino.
Tačiau lankstyti jis nenorėjo ir net negalvojo. Įsakinėjantys
balsai pradėjo erzinti, todėl Ardas tiesiog nusprendė jų negir-
dėti. Keista, bet balsai išsyk nurimo. Visa tai sukėlė didesnę
šurmų nei jo pirmas smūgis koja. Panašūs į žmones subjek-
tai išbalo dar labiau, susiėmė už rankų, bet po kelių minučių
atsitraukė ir puolė atgal į arenos tribūnas.

Iš didžiojo kario Iskino atsiminimų

Aš grįžau prie savo vado. Šis nurimo pamatęs, kad jo sū-
nus gyvas, todėl viską stebėjo kiek susidomėjęs ir nebebijo-
damas dėl Iskiko gyvybės. Nesmagu, žinoma, kad sūnus iš-
keltas pajuokai, bet svarbiausia, kad jis gyvas ir smarkiai ne-
sužeistas. Demiurgai artėjo prie žmogaus. Visi žinojo, kaip vei-
kia išblyškėliai. Retas atsispiria jų balsams. Anksčiau net ir
žmonės, patys to nesuprasdami, priimdavo demiurgų mintis
bei pasiūlymus. Visos dešimt baltų būtybių sustojo per kelis
metrus nuo žmogaus ir nukreipė į jį savo žvilgsnius. Žemie-
tis turėjo nulenkti galvą ir priėjęs prie klano vado jam nusi-
lenkti. Tačiau to neįvyko. Demiurgai sujudo. Visi žiūrovai tri-
būnose sunerimo. Jei demiurgai jo neįveiks ir prabudimas
įvyks iki spėjus žmogų nugalėti, prireiks labai daug aukų, no-

rint sunaikinti šį objektą. Demiurgai susiėmė rankomis, taip suvienydami savo jėgas. Niekas negalėtų jiems atsisipirti. Niekas... Tačiau žmogus toliau ramiai stovėjo ir net nemanė jiems paklusti. Prabudimas progresuoja sparčiau nei įprasta, o demiurgai negali įveikti šio objekto. Tai supratau aš, tai suprato ir klano vadas. Nuo jo sprendimo priklausė, ar pakils į orą mūsų pilotai, ar jie tolimo veikimo ginklais bandys sunaikinti taip nemaloniai isams susiklosčiusios kovos kaltininką. Vienas dalykas mane stebino: žmogus nenorėjo žudyti. Gal su juo galima tartis? Aš išsaciau vadui savo samprotavimus ir gavau jo leidimą pabandyti kalbėtis su šiuo neįtikėtiniu padaru. Tuo metu arenoje vyko stebuklai. Žmogus nepasidavė demiurgams, bet jų nepuolė. Džiugu matyti, kai taip pamokomi pasipūtėliai. Patys pagaliau suprato, ką sukūrė. Aš dar kartą įsitikinau, kad objektas nori kalbėtis. Jis nežudys Iskiko, nežudys mano karių ar tų pačių demiurgų. Grubiai jėga įveikti jo dabar negalim. Vadui reikia laiko nuspręsti, kaip išgelbėti savo pavaldinius ir nukenksminti žmogų. Aš pradėjau derėtis, pasiėmęs vertimo dėžę.

* * *

Tik paėmęs vertimo dėžę Ardas suprato, kad šis prietaisas jam nereikalingas. Jis puikiai suvokė, ką šneka lokbuonis, ką šūkauja padarai tribūnose. Šis suvokimas buvo tik vienas iš daugelio, žmogaus patirtų tą dieną. Jis jau atbuko ir nustojo stebėtis, labiausiai troško, kad jį paliktų ramybėje bei duotų laiko susivokti, todėl prašneko be vertimo dėžės. Prašneko ne tiek lūpomis kiek mintimis, kas vėl nustebino prieš jį stovintį padarą.

– Kas jūs? Kodėl mane visi puola? Kur aš apskritai esu ir kas čia vyksta? Pagaliau, kas tie barsukai, kurie bandė į mano smegenis įlįsti? – paklausė žmogus.

– Matyt, prabudimas sparčiai progresuoja. Aš atsakysiu į visus tavo klausimus tik po to, kai tu atsakysi į mano: ar tu

ruošiesi nužudyti savo priešininką? – paklausė greitai susitvardęs Iskinas.

– Kam man jį žudyti? – nustebo Ardas. – Jis man nieko nepadarė. Ir apskritai, kodėl aš turėčiau norėti ką nors nužudyti? Jei mane dar kas nors puls ir nebus kitos išeities, tada galbūt, bet dabar nematau prasmės. Taigi, ką visa tai reiškia?

– Mums nebūtina kalbėtis arenoje, – kiek apmąstydamas išgirstus pašnekovo žodžius prašneko isas. – Tave nuves į kambarį, kuriame tu prabudai, ir pateiks maistą, kurį tu valgai. Aš pranešiu vadui, kad jo sūnus gyvens, ir iškart atvyksiu. Tada, pažadu, papasakosiu viską, kas tave domins.

– Jei sumanėt vėl mane uždaryti – nepavyks, – kur kas griežčiau perspėjo Ardas.

– Niekas net nebandys tavęs uždaryti, – patikino Iskinas. – Tu laisvas. Čia tik pasiūlymas. Kai viską papasakosiu, galėsi rinktis – ar tuoj pat grįžti namo, ar vykti bet kur kitur. Visi tavo norai bus išpildyti.

Žmogus apsisuko ir neskubėdamas nuėjo arenos išėjimo link. Iskinas kurį laiką žiūrėjo jam pavymui ir mąstė, ar tik tardamasis jis nedaro klaidos. Gal objektą tiesiog reikėjo sunaikinti? Kita vertus, yra nemenka galimybė šį žmogų taikiai nusiųsti pas kitus panašius objektus į Ligijos planetą. Galutinai apsisprendęs karys pasuko klando vado link.

* * *

– Vade, manau, žmogui reikia viską papasakoti ir pasiūlyti dvi galimybes: grįžti į Žemę ir viską pamiršti arba vykti į Ligiją. Galime net leisti jam su savimi paimti kelis artimuosius iš Žemės, – pasiūlė Iskinas, prieš tai perpasakojęs savo pokalbį su ramybės drumstėju.

– Kokios kitos galimybės? – pasidomėjo klando vadas.

– Galime išvest jį į plynlaukį, kviesti pilotus ir bandyti sunaikinti, – svarstė senasis karys.

– Pavyktų?

– Nežinau, – prisipažino Iskinas. – Kuo labiau jį puoli, tuo sparčiau jis bunda. Iš demiurgų žinome, kad objektas gali atrasti savyje gebėjimų valdyti aplinkos energiją. Tada jam pakaktų energijos ir susikurti skydą, ir pulti mūsų pajėgas. Žinoma, kariniai iš laivai atsilaikys, bet ar neteks sunaikinti visą planetą, kad būtų sunaikintas šis žmogus? Man ši planeta patinka. Būtų gaila.

– Ne tik gaila. Ši planeta klanui neša didžiules pajamas, – pradėjo karščiuotis klando vadas. – Naikindami planetą, susilpninsime patį klaną. Iskinai, ar tu įsitikinęs, kad jis nepuls siautėti ir visų žudyti? Mes ne su maistančiuoju bandom susitarti. Ar galime būti kuo nors tikri?

– Nežinau. Bandyti galime. Nepavyks sutarti, kaip nors įsodinsim jį į laivą ir sunaikinsim su visu laivu už planetos ribų, – pasiūlė Iskinas.

– Pajėgsim?

– Galbūt, – tarė senasis karys, pats tuo abejodamas. – Jis vienas. Jam apsiginti neužteks energijos. Turėtų pasisekt. Tik neskubėkime. Pabandykim jį ištirti. Anksčiau demiurgai iškart atskirdavo mus nuo prabudusiųjų. Su šiuo objektu jie nieko negalės padaryti. Atsisakysime perduoti objektą išblyškėliams, motyvuodami žmogaus nenoru su jais bendrauti, o jėga jo demiurgai neprivers.

– Gerai, Iskinai, imk viską, ko reikia. Tau suteikiamas patarėjo rangas. Nuo šiol tavo įsakymas, jei tik jis neprieštarauja manajam, privalomas visiems klando nariams. Tačiau, žinok, kad ši valdžia – tai ir tavo atsakomybė. Neįveiksime žmogaus, turėsime didelių nuostolių – atsakysi tu. Taigi stenkis kaip nors jį kontroliuoti, – valdingai nuskambėjo klando vado nurodymas. Iskinas viską puikiai suprato. Nuo šio momento priklausė tolesnis senojo kario likimas. Įvykdys užduotį – smarkiai kils karjeros laiptais. Neįvykdys – gali ir galvą padėti. Ši perspektyva Iskinui nebuvo maloniausia, juolab kad jis net neišivaizdavo, kaip praktiškai įgyvendinti savo mintis.

– Kaip man jį nugalėti? Gal ką patartumėt? – atsargiai pasidomėjo Iskinas.

– Nežinau. Tavo idėja – tu ir galvok, – atrėžė antrojo išų klano vadas.

– Klausau, vade. Tavo nurodymas bus įvykdytas, – tardamas šiuos žodžius senasis karys susiruošė eiti.

– Tiesa, Iskinai, dėkui tau už sūnaus gyvybę, – sustabdė vadas pašnekovą. – Pabandyk apginti ir jo garbę. Paskleisk per informacinį tinklą klano nariams, kokia rimta ir puiki buvo kova tarp mano sūnaus ir prabudusio žmogaus patino kovotojo. Neakcentuok, kaip baigėsi kova, pabrėžk, kad sūnus atsilaikė prieš tokį neįveikiamą priešininką ir liko gyvas. Aš pats rimčiau pakalbėsiu su Iskiku. Be to, gal gali jį paimti į savo rinktinę? Jam reikia daug ko išmokti prieš tampant įpėdiniu, – įdėmiai žvelgdamas senajam kariui į akis paklausė antrojo išų klano galva.

– Klausau, vade. Iskikas man patinka. Jis narsus, tik gal dar nepatyręs. Padarysiu viską, vade, – nesvyruodamas sutiko Iskinas. Vadas, klausydamas jo žodžių, atsipalaidavo. Įtampa, prieš tai kausčiusi jo judesius, atslūgo.

– Gerai, Iskinai. Eik, – kur kas ramiau pasakė antrojo išų klano vadas.

* * *

Ardas stebėtinai gerai ir greitai apsiprato su aplinka, socialiai pavalgė ir buvo visiškai ramus.

– Matau, aprimai, žmogau, – pradėjo pokalbį Iskinas, ką tik pasikalbėjęs su klano vadu ir atskubėjęs pas žmogų.

– Aprimau. Kas iš to kad nervinsiuos? Tik dėl artimųjų neramu. Ieškos manęs, jaudinsis, – pasidalijo savo būgštavimais Ardas.

– Dėl artimųjų nesijaudink. Jei nuspręsi, gražinsim tave į tą pačią vietą ir tą patį laiką, iš kurio paėmėm, – patikino žmogų pašnekovas.

– Jaučiu, kad nemeluoji. Vėliau paaiškinsi, kaip tai ruošiatės padaryti. Dabar norėčiau gauti atsakymus į anksčiau pateiktus klausimus.

– Gerai, – sutiko Iskinas. – Ką žinau, papasakosiu. Jei norėsi plačiau, nuvesiu tave į informacinį centrą. Vadas liepė nuo

tavęs nieko neslėpti, nes tik visa informacija padės tau apsispręsti.

– Džiugu. Pradėkim nuo tavo vardo ir to, kas čia vyksta, – pasiūlė Ardas.

– Vardu aš Iskinas, žmogau. Esu Mažtančiųjų sąjungos rinktinės vadas ir klando vado patarėjas.

– O aš vardu Ardas. Dėstyk, kur aš ir kodėl čia esu.

– Pradėkim nuo to, kodėl tu čia, – pradėjo savo pasakojimą išų karys. – Mūsų tautoje egzistuoja paprotys, kad subrendęs vyriškos lyties klando narys gali būti laikomas kariu tik tuomet, kai garbingoje dvikovoje nugali pavojingą priešininką. Kuo priešininkas pavojingesnis, tuo kario statusas aukštesnis. Iskikas norėjo susikauti su labai pavojingu, jei ne pavojingiausiu, priešininku tam, kad galėtų tapti neginčytinu klando vado įpėdiniu. Štai mes tave ir pagrobėm bei pristatėm į areną kautis su vado sūnumi.

– O kodėl priešininku išsirinko mane, jei jam reikėjo pavojingiausio? – pasidomėjo žmogus. – Žemėj daug vaikinų ir stipresnių, ir greitesnių už mane. Galėjo pasirinkti kokį kovos meistrą.

– Kovos meistras labai greitai taptų isams neįveikiamu priešininku. Iskikas norėjo labai pavojingo, bet įveikiamo vyriškos lyties atstovo pačiame jėgų žydėjime, ne kario ar kovos meistro, – paaiškino Iskinas.

– O kodėl žmogaus?

– Palauk, neskubink. Išdėstysiu viską iš eilės, – sustabdė žmogų išų karys, pradėdamas savo pasakojimą apie tai, kuo iš tiesų yra žmonės, kada jie buvo sukurti ir ko siekė jų kūrėjai.

Galbūt šokas, patirtas anksčiau, o gal vykstantys jame pokyčiai leido Ardui ganėtinai ramiai išklausti Iskino dėstomą istoriją. Net praėjus dešimtims metų žmogus galėdavo viską pažodžiui pakartoti: „Dėl nestabilios struktūros Žemė spinduliuoja tam tikrą spindulių rūšį, veikiančią visus gyvus organizmus. Šie spinduliai skatina genetinius pakitimus. Dėl jų Žemėje gyvūnų evoliucija vyksta neįtikėtina sparčiai. Todėl gy-

vybė jūsų planetoje beveik nesunaikinama. Kisdami gyvieji organizmai sugeba prisitaikyti prie bet kokių gyvenimo sąlygų. Tai liečia ir mikroorganizmus, ir didžiuosius gyvūnus. Žmonės šie spinduliai veikia savotiškai. Ilgainiui jie nuslopina žmogaus smegenų ir energetinį aktyvumą. Žemėje gyventojai panaudoja ne daugiau kaip dešimtadalį savo galimybių. Spindulių poveikis beveik nepastebimas ir sparčiau ima reikštis praėjus pusei metų, pagal žmonių laiko skaičiavimo skalę – nuo atsiradimo planetoje.“ Dabar Ardui tai atrodo normalūs, puikiai daugumai žemiečių žinomi faktai, o tada... Tada tai buvo žinia, apvertusi aukštyn kojomis visą žmogaus pasaulėžiūrą. Kitaip negu jau nuskambėję, kiti pašnekovo žodžiai nepadarė žemiečiui tokio įspūdžio. „Keistas sutvėrimas žmogus, – galvojo Ardas, prisimindamas savo pirmąjį pokalbį su Iskinu. Kodėl jam visada atrodo svarbiau tai, kas tuo konkrečiu momentu liečia jį patį? Tuo metu sukonzentravau dėmesį į kalbas apie žmones bei ligijiečius ir beveik visai neatkreipiau dėmesio į pasakojimą apie sidargus, o būtent ši istorijos dalis, kaip pasirodė vėliau, buvo svarbiausia. Kaip tada sakė Iskinas: „Beveik prieš 20 000 jūsų planetos metų (tikslinę datą rasi informacinėje sistemoje) į mūsų galaktiką įsiveržė sidargai. Iš pradžių niekas į juos nekreipė dėmesio. Manėm, kad sidargai pasitenkins keliomis kraštinėmis sistemomis ar susikibs su kokia nors civilizacija, nepriklausančia maštantiesiems. Visgi viskas klostėsi kiek kitaip. Per ne visą šimtmetį jie užėmė beveik pusantro šimto planetų sistemų, t. y. šimtus planetų, iš kurių gera dešimtis pasirodė tinkamos gyvybei, o trijose buvo aptikta civilizacijos užuomazgų. Viena iš tokių civilizacijų atrodė ganėtinai toli pažengusi, turėjo stiprias apsaugos pajėgas ir kontroliavo septynias planetas. Maštantieji jau turėjo ryšių su šia civilizacija ir siūlė stoti į sąjungą, bet šie atsisakė. Per beveik dešimt metų sidargai sunaikino visus tos civilizacijos atstovus. Tik tada mes supratome, koks pavojus iškilo galaktikai. Pradėjome karą ir jau pirmame mūsųje buvome sumušti.“

„Įdomi situacija, – galvojo žmogus, stebėdamas nueinantį Iskiną. – Dabar man teks kai ką išsiaiškinti, po to žiūrėsime. Nemanau, kad strimgalviais pulsiau į Žemę ar į Ligijos planetą. Reikėtų kaip nors pašnekėti su ligijiečiais. Įdomu, gal yra galimybė tai padaryti fiziškai nesusitinkant. Teks iš naujo susipažinti su savo galimybėmis. Tada, kai visiškai būsiu pasiruošęs, pažiūrėsime, ar taip jau gerai turėti kontroliuojamus žmones... Nemanau, kad žemiečiai dar ilgai bus uždaryti.“

II

Susidomėjimas

*Demiurgų gyvenamoji erdvė.
Demiurgų Baltojo rato planeta.
2015 metų liepos 2 diena*

– Valdove, nėra jokios abejonės. Mes viską patikrinome. Žmogus genetiškai yra vieno iš pirmųjų mūsų sukurtų egzempliorių pasikartojimas.

– Patikrink dar kartą, – griežtai pareikalavo rato valdovas. – Neturi būti klaidų ir nesusipratimų. Iki šiol mums nebuvo patekęs objektas, kuris būtų genetinis vieno iš pirmųjų pasikartojimas. Žinoma, Raudonojo rato nariai, tirdami Žemės planetą ir ten gyvenančius, padarė teorinę prielaidą, kad net šioje, ypač nestabilioje planetoje galimas genetinis pasikartojimas, tačiau sunku tuo patikėti. Kodėl taip nusprendėte?

– Paėmėme žmogaus plauką, – paaiškino pirmasis pašnekovas. – Išskyrėme jo DNR ir palyginome su esamais duomenimis. Pastebėjome absoliutų šio objekto genetikos sutapimą su Treagono – 128-ojo pagal eilę gimusio egzemplioriaus genetiką. Pradėjome tyrinėti, iš kokios vietovės žmogus kilęs. Perėmėme visas Raudonųjų rato žinias apie Žemės planetos istoriją. Peržvelgėme objekto tautos migraciją ir, sudėję visus skirtingų tyrimų duomenis, gavome neabejotiną išvadą. Šis, pas isus esantis individas tikrai yra vieno iš pirmųjų genetinis atsikartojimas ir gali būti naudojamas tyrimams, siekiant panaikinti įgimtą žmonių atsparumą demiurgų mentalinei įtakai. Atlikę tyrimus su šiuo objektu ir pakoregavę genų struktūrą, galėsime pateikti naują partiją jau tinkamai patobulintų žmonių. O tą šiukšlyną Žemėje su visais jos mutantais, ne-

tinkamais net tyrimams atlikti, sunaikinsime, – piktdžiugiškai nuskambėjo nuosprendis žmonių planetai.

– Planai geri, – pritarė Baltojo rato valdovas. – Prieš pranešdamas kitų ratų vadovams, turiu patikėti tuo, ką man sakai. Pateikite man savo istorinius tyrimus ir apie juos išsamiai papasakokite.

– Klausau, vade. Čia visi tyrimai, – paduodamas informacijos laikmeną pasakė kalbėtojas. – Kaip žinote, Žemės planeta pasižymi unikaliu spinduliavimu, skatinančiu visų gyvų organizmų mutacijas. Dalis pirmųjų, pabėgusių iš mūsų globos, Žemėje atsidūrė atsitiktinai. Jiems planeta buvo tinkama gyventi, tiksliau, jie galėjo lengvai prisitaikyti prie planetos sąlygų, be to, ji buvo labai nutolusi nuo galaktikos centro. Pirmieji nusprendė joje pasislėpti ir kiek palaukti, kol padidės jų skaičius, atsigaus nukentėję individai. Pastebėję planetos poveikį, pirmieji per vėlai tuo susirūpino ir jau neturėjo galių atverti erdvės vartų bei pabėgti iš Žemės. Per galaktikos mastais trumpą laiką žmonės paplito visoje planetoje ir beveik visiškai sunaikino ten savarankiškai besivysčiusią hominidų grupę.

Kiekviena žmonių karta prisitaikydavo prie skirtingų gyvenimo sąlygų, prarasdama savo ankstesnius sugebėjimus. Palaipsniui atsirado didžiuliai išoriniai skirtumai ir tarp pačių žmonių – skyrėsi odos spalva, kaukolės struktūra, ūgis. Šiuo metu yra keturios pagrindinės žmonių rasės. Visos jos funkcionuoja nuo 7 iki 11 procentų savo galimybių ribose, atsižvelgiant į individo rūšį.

Įsitvirtinę planetoje ir sunaikinę galimus konkurentus, žmonės pradėjo kurti savo civilizacijas. Kai kurios iš jų pasiekdavo gana aukštą išsivystymo lygį. Kelis kartus žmonių civilizacijos pasiekė tokį lygį, kad net bandė keliauti Saulės sistemos ribose. Vienos jų buvo kuriamos technologijų tobulinimo pagrindu, kitos akcentavo žmogaus įgimtų galių atgavimą. Prieš 48000 žemiškųjų metų vienai iš civilizacijų, kuri vieno juodos odos spalvos žmones, pavyko iki 45 procentų at-

statyti žmogaus sugebėjimus, tarp jų gebėjimus valdyti levitaciją, teleportaciją, telekinezę. Tolesnė šios civilizacijos raida galėjo sąlygoti galių atgavimą pačioje Žemės planetoje ir išsiveržimą iš jos. Laimei, netyčia užklydęs asteroidas nutraukė šias pastangas. Likę gyvi, tačiau praradę pagrindus individai, nesugebėjo atsilaikyti prieš pražūtingą planetos poveikį. Taip žuvo penkios labiausiai išsivysčiusios įvairių krypčių žmonių civilizacijos. Paskutinę jų, pasinaudoję prasidėjusiu karu su sidargais ir gavę maštančiųjų sutikimą eksperimentuoti, sukūrė Raudonųjų rato specialistai. Ši civilizacija vadinosi atlantais. Radę kelis individus, genetiškai artimesnius pirmiesiems žmonių egzemplioriams, raudonieji demiurgai pradėjo pokyčius, kurių esmė – akcentas į fizinę galią bei išvaizdą, mažinant mentalinius žmogaus sugebėjimus ir kartu sugebėjimus priešintis demiurgų mentalinei prievartai. Kaip žinote, atlantai išėjo beveik trijų metrų ūgio, neįtikėtinais stiprūs, bet lengvai pasiduodantys mūsų įtakai. Šiuo metu Raudonasis ratas turi kelioliką tūkstančių atlantų, kurie yra palikuonys evakuotųjų, žlugus šiai civilizacijai. Atlantų ekspansijai labiausiai priešinosi ir juos galutinai sustabdė tauta, vienijanti baltos odos žmonės. Ši nacija istorijos eigoje susiskaldė, tačiau iki šiol išliko jos branduolys, kuris nuo tų laikų genetiškai beveik nepakito ir kalba ta pačia kalba, kuria kalbėjo jų protėviai, pasipriešinę raudonodžiams atlantams. Manome, kad tarp šios tautos dabartinių palikuonių yra labai didelė galimybė rasti pirmųjų genofondo pasikartojimą. Mūsų objektas yra būtent šios nacijos atstovas.

– Isai žino, koks žmogus pas juos svečiuojasi? – pasidomėjo valdovas.

– Net neįtaria.

– Sidargai numano ką nors?

– Nefiziniam lygmenyje fiksuojamas jų mentalinis ir emocinis aktyvumas, – paaiškino demiurgas rato valdovui, pasakodamas apie sidargų veiklos stebėjimo rezultatus. – Kaip ži-

note, sidargai mus stebi taip pat, kaip ir mes juos. Labai tikėtina, kad šie padarai kažką numato, bet atsakyti į šį klausimą tiksliai negalime. Mums nepavyksta prasimušti pro jų skydus.

– Gerai, aišku. Vykstu į Eduro planetą pas isus atsiimti žmogaus, – nusprendė Baltojo demiurgų rato valdovas. – Atrinkit man į palydovus dešimt geriausių baltųjų meistrų. Susisiekitė su Raudonuoju ratu ir paprašykite šimtinės jų karių atlantų. Be to, praneškite likusiems ratams mūsų gautą informaciją ir veiklos planus. Vykdymo laikas – viena para. Pradėkite.

– Klausau, valdove, – nusilenkdamas atsiliepė pašnekovas ir tekinas išskubėjo vykdyti įsakymo.

„Atrodo, atsirado šansas įgyvendinti dar protėvių numatytą didįjį tikslą suvienyti galaktiką mums vadovaujant, – mąstė Baltojo rato valdovas, žvilgsniu palydėdamas nueinančius rato narius. – Jei viskas vyks pagal planą, žmogų sučiupsime dar neatgavusį visų jėgų. Isais aš pasirūpinsiu. Tyrimai atskleis pirmųjų žmonių nepaklusnumo paslaptį. Tada, pašalinę klaidas objektų genetikoje, sukursime tikrai nenugalimą ir paklusnią rasę. Žemę sunaikinsime su visais jos mutantais. Po to niekas mums negalės priešintis. Nei sidargai, nei ta kvaila Mąstančiųjų sąjunga, taip trukdanti pasiekti didįjį tikslą.“

Sidargų kontroliuojama erdvė.

2015 metų liepos 3 diena

– Kodėl mus subūrei, sese? Kas nutiko, kad prireikė labiausiai patyrusių sprendimo? – pasidomėjo viena iš penkiolikos susibūrimė dalyvaujančių labiausiai patyrusių sidargų valdovių. Šios sidargės kartu sprendė svarbiausius visos rasės gyvenimo klausimus, kurie reikalaujavo neatidėliotinių veiksmų. Visos smulkesnės, nesvarbios problemos buvo sprendžiamos sidargių taryboje, kurią sudarė 1500 patyrusių valdovių.

– Gerbiamos sesės, – pradėjo patelė, sušaukusi labiausiai patyrusių valdovių susibūrimą. – Kaip žinote, mano avilys ir jam priskirta avilių grupė yra arčiausiai didžiausių mūsų priešų, demiurgų, valdų. Jau kuris laikas jie ganėtinai nevykėliškai bando mus sekti. Žinoma, mums patiems kur kas geriau sekasi stebėti šiuos išblyškėlius. Demiurgai net neišsivaizduoja mūsų galimybių nefiziniame lygmenyje, tuo tarpu jiems mūsų skydai vis dar neįveikiami. Tai štai, skenuojant jų Baltąjį ratą, paaiškėjo viena ganėtinai svarbi aplinkybė. Demiurgai mano, kad prieš mus atrado ginklą.

– Kokį? Kada? – neramiai sujudo likusios iš labiausiai patyrusių sidargių tarpo. – Kalbėk, sese.

– Kaip mes supratome, tai yra žmogus.

– Žmogus...? Šias versijas mes tikrinome ne kartą. Demiurgai negali kontroliuoti žmonių ir bijo jų labiau nei mūsų. Mes svarstėme, ar neverta mesti pajėgas ir sunaikinti tą žmonių planetą, bet nusprendėme, kad praradimai gali būti didesni nei tokio žingsnio nauda. Ta planetėlė gerai saugoma ir mąstantieji neprileis mūsų taip lengvai, – suabejojo viena iš susirinkusiųjų.

– Manau, ši kartą viskas kitaip. Atrodo, šitas žmogus genetiškai atitinka vieną iš jų sukurtų pirmųjų egzempliorių. Tirdami jį, demiurgai gali rasti klaidų savo kūrinių genetiniame kode ir jas ištaisę sukurs paklusnius ir nenugalimus objektus, – pranešė susirinkimo iniciatorė.

– Kodėl jie taip varginasi? Mano manymu, paprasčiau sukurti naują objektą pagal turimus senus genetinius kodus ir jį iširti, – nusistebėjo viena iš valdovių.

– Atrodo, demiurgai bijo klaidų, – pateikė savo samprotavimus pranešėja. – Naujame objekte gali nepasireikšti nepaklusnumas mentalinei įtakai. Kad ši savybė aktyvuotųsi, reiktų kurti visą objektų grupę. Paprastai žmonės, pakliuvę į tokių, kaip jie, ratą, elgiasi kitaip. Demiurgai bijo, kad gali nesuvaldyti žmonių grupės, todėl nenori rizikuoti. Jau esantis ir tarp žmonių gyvenęs objektas yra su aiškiai išreikštu

atsparumu mentalinei prievartai. Dėl to grupės kurti nereikia ir galima tirti tik vieną objektą, kurį suvaldyti gerokai lengviau nei visą grupę.

– Ar kiti mąstantieji žino? – pasidomėjo šalia stovėjusi sidargė.

– Atrodo, ne.

– Vadinasi, demiurgai kurs objektus, kurie kariaus ne tik prieš mus, bet ir prieš kitus mąstančiuosius. Atrodo, išblyškėliai vėl imasi savo didžiojo, kaip jie patys teigia, protėvių nurodyto tikslo.

– Tamsioji sese, tu tyrei žmones. Ar jie bus mums pavojingi, jeigu demiurgams pavyks įgyvendinti savo planą? – kreipėsi susirinkimo iniciatorė į nuošaliau įsitaisiusią sidargų patelę.

– Galbūt. Jei demiurgams pasiseks atkurti bent šimtą tūkstančių individų, mus gali išstumti atgal į pagrindinę galaktiką, – pasidalijo savo būgštavimais paklaustoji.

– Ką pasakysi tu, Didžioji sese? Tu viena likai pagrindinėj galaktikoj ir viena kauniesi su mūsų namų užgrobdėjais – dvarvais, – paklausė pranešėją kitos sidargės.

– Kol kas laikomės, – atsiliepė pastaroji. – Dvarvų spaudimas nebe toks stiprus. Jų būdą kurti juodąsias skyles perkan dome ir sugebame priešintis. Sunkiausia atsispirti dvarvų sugebėjimams keisti išvaizdą ir kūno struktūrą. Kariams labai sunku įteigti žudyti atrodančius taip pat kaip jie. Gerai, kad grobikai labiau nei anksčiau išsisklaidė galaktikoje ir tarpusavyje nėra tokie vieningi. Dabar mus puola tik nedidelė šių padarų dalis. Bet mano spiečiui vis tiek sunku. Jei visos grįšime atgal į pagrindinę galaktiką, dvarvai nuspręs, kad mes vėl pavojingos, ir puls visi. Tada tikrai neatsilaikysime.

– Tamsioji sese, ar gali ką nors patarti dėl žmonių likimo?

– Turime dvi galimybes: pirma, neleisti demiurgams žmogaus pagrobti, jį ištirti ar nužudyti, o Žemę sunaikinti; antra, padaryti žmones sąjungininkais – užmegzti ryšį su objektu, o per jį su visais žmonėmis, – atsiliepė sidargė, kadaise tyrinėjusi žmones.

– Ligijos žmonės atsisakė su mumis bendrauti. Kaip priversime šitą? – neramiai paklausė viena iš dalyvaujančių, labiausiai patyrusių valdovių.

– Atskleisime žmogui demiurgų užmačias, – pasiūlė susirinkimo iniciatorė. – Jis norės apginti Žemę ir sutiks sudaryti su mumis sąjungą. Mes objektui pasiūlysimė pagalbą – pažadinsime dalį žmonių su sąlyga, kad po pergalės prieš demiurgus jie vyks į mūsų pagrindinę galaktiką kovoti prieš dvarvus.

– Manai, žmonės turi galimybių laimėti prieš dvarvus? – suabejojo Didžioji sesė, vienintelė gyvenanti gimtojoje sidargų galaktikoje.

– Taip, – net nesuabejojusi įsiterpė Tamsioji sesė, kuri tarp susirinkusiųjų buvo laikoma tikra žmonių ekspertė. – Potencialiai jie labai stiprūs. Be to, žmonės nedreba žudydami į save panašius.

– Siūlau, sesės, rinktis antrą variantą. Ar visos pritariaite? – pasiūlė susirinkimo iniciatorė.

– Taip...taip...taip. Visos, – viena po kitos atsiliepė visos likusios susirinkime dalyvaujančios sidargės.

– Patark, Tamsioji sese, kaip įgyvendinti šį planą, – paprašė pranešėja.

– Pakvieskime laisvųjų karių grupę, priskirkime jiems vieną iš jaunų sesių be avilio. Suriškime sesę ir karius mentaliniais saitais ir pasiųskime aplinkiniais keliais į Eduro planetą kaip pasiuntinius pas isus. Atvykusi į Edurą, jaunoji sesė susisieks su žmogumi ir jį įtikins sudaryti sąjungą su mumis, – pasiūlė paprastą planą paklaustoji.

– Tai pareikalaus daug mūsų jėgų, bet, manau, verta. Kada galime pradėti? – pasidomėjo susirinkimo iniciatorė.

– Manau, dabar. Išrinktųjų grupė į Edurą turi išvykti rytoj. Aš pati atrinksiu karius ir jaunesniąją sesę. Sutinkate? – pasiūlė Tamsioji sesė.

– Gerai, Tamsioji. Pasitikime tavimi, – vienbalsiai išreiškė savo pritarimą visos likusios susirinkime dalyvavusios sidargų valdovės.

– Visgi kažkas mane neramina. Jaučiu, kad mes stebimos, bet stebėtojas vis išslysta ir lieka nematomas. Tai ne demiurgai. Ar tik nebus šioje galaktikoje trečios jėgos, stipresnės už mus ir už išblyškėlius, kuriai mūsų skydai trukdo taip pat kaip mums demiurgų, – kiek pamąsčiusi pasidalijo savo nuogastavimais susirinkimo iniciatorė.

– Kas tai galėtų būti? – paklausė viena iš dalyvavusių si-dargių.

– Nežinau. Mums visoms teks susikaupti ir galbūt pavyks rasti bei sučiupti neprašytus svečius.

Eduro planeta. 2015 metų liepos 3 diena

Ardas nusprendė dar kartą pabandyti. Tai buvo jau kelintas bandymas atsiskirti nuo kūno ir tapti vien dvasiniu – energetiniu pavidalu, po to grįžti atgal į savo fizinę būtį. Pagaliau žmogus suprato, kodėl jam niekaip nepavyksta. Dar Žemėje Ardas suvokė, kad jo fizinis kūnas ir dvasinė esybė labai susiję. Kūnas jo klausė visada ir visur. Žemėje Ardas galėjo pakelti ir sumažinti kūno temperatūrą, sukelti ir numalšinti fizinį skausmą. Tačiau ekstremalioomis, gyvybei pavojingomis, situacijomis valdymą perimdavo fizinis kūnas. Šį kartą toks prieraišumas trukdė. Kiekvieną sykį, kai apimdavo atsisiskyrimo bei lengvumo jausmas ir atrodydavo, kad tuoj pavyks atsidurti nefiziniame lygmenyje, kūnas pasipriešindavo ir gražindavo Ardą atgal. Po kovos su Iskiku žmogus treniravosi kasdien. Jam lengvai pavyko valdyti vidinę energiją. Ardas be jokių didesnių pastangų galėjo suduoti energetinį smūgį bet kuriam objektui, esančiam dešimties metrų atstumu. Nesunkiai pavyko ir sąmoninga, kontroliuojama telekinezė – daiktų valdymas per atstumą. Išmokęs telekinezės, Ardas lengvai atskleidė levitacijos principus ir galėjo ilgai kyboti ore ar keisti judėjimo kryptį. Tačiau atsiskirti nuo fizinio kūno nesisekė. Žinoma, jeigu Ardas būtų turėjęs mokytoją, viskas

būtų kitaip. Dabar jam teko mokytis pačiam ir naudotis mokslu plačiai paplitusiu mokslinio baksnojimo metodu: pirmiausia pabandai, o tada žiūri, kas išeina.

Šį kartą Ardas nusprendė nenutraukti bandymo. Valios pastangomis nuraminęs supanikavusią savo esybę, žmogus nusprendė iš pradžių pabandyti išiteigti, kad viskas yra kontroliuojama. Ardas pakeitė pozą: iš patogios ir atpalaiduojančios „lotoso“ pozos perėjo į vieną iš karatė stovėsenų, padedančių maksimaliai įtempti kojos raumenis. Sutelkęs visą organizmo dėmesį į kojų raumenų darbą, žmogus pabandė atsiriboti nuo savo kūno ir jo atliekamų pratimų. Pagaliau jam pavyko. Kūnas nebesipriešino: jis jautė kontrolę, reagavo į tai, kaip į eilinį pratimą, skirtą lavinimuisi. Ardui pavyko pakilti į nefizinę lygmenį, kartu puikiausiai jaučiant savo fizinę būtį.

Nefiziniame lygmenyje viskas atrodė kitaip. Tas pats kambarys, bet kartu ir kitoks: kitokia energija, jo linijos, tuštuma. Nespėjęs visko suvokti ir apžvelgti iki galo, šalia savęs Ardas pajuto šviesią figūrą.

– Labas, – pratarė kažkas, pamažu įgaudamas žmogaus pavidalą.

– Kas tu? – paklausė Ardas.

– Aš žmogus iš Ligijos, jei apie tokią girdėjai. Seniai stebiu tave, laukiau, kol tau pavyks atsiderėti nefiziniame lygmenyje ir tada galėsime pasikalbėti.

– O man neperėjus į nefizinę būtį negalėjome bendrauti? – pasidomėjo Ardas.

– Galėjome, bet tai būtų tave išblaškę ir sutrukdę tavo bandymus. Be to, tai galėjo pajusti demiurgai arba sidargai. Nemanau, kad mums reikia tokio jų dėmesio, – paaiškino ligijietis.

– Kuo demiurgai mums pavojingi? Buvau juos sutikęs – nieko įspūdingo, – nusišėbėjo žmogus.

– Tu buvai sutikęs eilinius stebėtojus, bet dar nematei rato valdovų. Manau, turėsi progos susitikti. Baltojo rato valdovas, lydymas dešimties geriausių meistrų ir grupės atlantų

karių, vyksta į šią planetą pagrobti tavęs. Ryt jie bus čia, – nekeisdamas intonacijos kantriai aiškino Ligijos gyventojas.

– Kam aš jiems reikalingas? Be to, abejoju, ar jiems pavyks? Informacinėje sistemoje sužinojau apie jų ratus ir ratų valdovus. Isai pažymi, kad ratų valdovai patys stipriausi, bet, kita vertus, demiurgų jėga slypi tik mentalinėje įtaigoje ir puikiai me genetikos žinojime. Manau, atsispirsiu, – žemietis pradėjo labai savimi pasitikėti. Nelauktai gauta jėga kiek apsuko Ardui galvą ir jis pasijuto galingiausiu galaktikos gyventoju.

– Abejoju, – pabandė ši Ardo tikėjimą savo nenugalimumu paneigti ligijietis. – Baltojo rato valdovas vienas iš stipriausių, be to, jį lydi dešimt geriausių jo meistrų. Ši grupė per parą gali užimti visą šios planetos sostinę, kartu su visais gyventojais. Kaip jiems pasipriešinsi? Matyt, tau prireiks pagalbos.

– Kodėl man padedi?

– Aš žmogus. Gimiau 1848 metais po Kristaus Žemėje, Vokietijoje, buvau pagrobtas ir pristatytas kovai. Laimėjau, nes laiku prasidėjo prabudimas. Kadangi kitaip manęs įveikti negalėjo, demiurgai mane įtikino keliauti į Ligiją. Tada dar nemokėjau jiems priešintis ir sutikau, – pasakojo Ligijos planetos gyventojas.

– Šiaip jau žmonės negyvena 200 metų, – pastebėjo abejodamas Ardas.

– Šiaip, jei kalbėsime tavo žodžiais, žmonės apskritai gali būti beveik nemirtingi ir nesenstantys.

– Kokių pavidalu? Kitų atmintyje? – skeptiškai paklausė žmogus.

– Ne vien tik. Matyt, reikia kiek plačiau papasakoti apie žmonių galimybes, – pradėjo savo pasakojimą ligijietis. – Kaip žinai, sukūrus žmones, demiurgai jiems suteikė galėjimą prisitaikyti prie bet kokios aplinkos, bent iš dalies tinkamos gyventi. Žmonės gebėjo kvėpuoti bet kokios sudėties oru, jei jame buvo nors dalis deguonies, buvo atsparūs radiacijai, galėjo nepastebėti slėgio skirtumų tarp visiško nesvarumo, iki 15 kartų viršijančio žemiškąjį, ir pan. Jie galėjo prisitaikyti gy-

venti net po vandeniū ir kvėpuoti jame esančiu ištirpusiu deguonimi. Natūralu, kad žmonėms buvo suteikta dar viena išgyventi kovoje būtina savybė – visiška ląstelių regeneracija, t.y. jei žmogus nežūdavo iškart, jam sugydavo bet kokios žaizdos ir ataugdavo prarasti ar sužaloti kūno organai. Ląstelių regeneracija sąlygojo nuolatinį žūstančių ar mirusių ląstelių atsinaujinimą. Tai buvo amžina jaunystė. Žmogus genetiškai buvo užprogramuotas taip, kad pasiekęs 25–30 metų amžių, daugiau nesendavo, o ūgį ir svorį, raumenų masę kiekvienas individas galėjo suteikti ir reguliuoti pats. Žmonės nebuvo priklausomi nuo maisto energetiškai, todėl skrandis ir kiti virškinimo organai buvo nuolatinėje neveiklos būsenoje ir pradėdavo dirbti tik iškilus poreikiui. Pasikrauti energijos žmogus galėjo bet kaip: naudojantis Saulės energija, planetos energetinėmis linijomis ar pan. Virškinimo organai buvo tik atsarginis variantas, jei nebūdavo kitų prieinamų energijos rūšių.

Nuo pat pirmos dienos Žemėje žmonės pradėjo veikti spinduliai, slopinantys gebėjimus ir skatinantys mutacijas. Tačiau tai nebuvo blogiausia. Žemėje visi stambūs gyvi organizmai gyvena simbiozėje su bakterijomis. Labai didelę dalį žmogaus organizmo sudaro bakterijų kolonijos, kurios žmonėms atrodo gerybinės, skatina virškinimą ir padeda prisitaikyti prie aplinkos. Kol žmonės nebuvo praradę jiems suteiktų gebėjimų, jie atribodavo bakterijas nuo savo fizinio kūno ląstelių ir jas sunaikindavo. Sulig kiekviena karta ir kiekvienu dešimtmečiu vis mažiau žmonių galėjo atsispirti tokiai priverstinei simbiozei. Virškinimo traktas negalėjo būti nenaudojamas ir, bakterijų skatinamas, nuolat dirbo. Pagrindiniu žmonių energijos šaltiniu tapo maistas. Palaipsniui buvo prarasti beveik visi sugebėjimai sąmoningai naudotis kitos rūšies energija. Žemės bakterijos klatingos tuo, kad jos ne tik skatina dirbti virškinimo traktą, bet ir naudojasi to darbo energija. Vis labiau prarandant sugebėjimus, žmonėms neužteko energijos ląstelių atsinaujinimui užtikrinti. Liko tik dalinė audinių regeneracija, kurios laipsnis priklausė nuo atskiro individo. Žmo-

nės ir toliau bręsdavo iki 25–30 metų, tik po to neįgaudavo stabilumo ir amžinos jaunystės. Žmonės pradėjo senti. Paskutinis, stipriausias iš pirmųjų žmonių, mirė sulaukęs daugiau nei 15000 metų. Toliau gyvenimo trukmė smarkiai trumpėjo. Dar atlantų laikais mūsų rasės žmonės gyvendavo iki 300–400 metų, vėlgi priklausomai nuo individo. Kai kurie galėdavo sulaukti devynių šimtmečių. Po katastrofos, kai asteroidas trenkėsi į Žemę ir žuvo atlantų civilizacija, dar labiau sustiprėjo spinduliavimas ir žmonių gyvenimo trukmė vėl pakito. Šiuo metu gyvenimo trukmės kitimas faktiškai nebepastebimas.

– Taigi logiškai maštant, kiekviena katastrofa sukelia Žemės spinduliavimo stiprėjimą ir žmonių gebėjimų mažėjimą. Kiekviena žmonijos civilizacija turėtų būti vis menkesnė. Ne-manau, kad dabartinę civilizaciją galima būtų taip pavadinti, – paprieštaravo Ardas.

– Tavo žiniai, ši garsioji civilizacija vienintelė iš buvusių, kuri nesugebėjo įsikurti, ką ten įsikurti, išsilaipinti jokiam kitame Saulės sistemos kūne, – paniekinamai pasakė Ligijos planetos gyventojas.

– O Mėnulis negi nėra laikomas Saulės sistemos kūnu? – ironiškai paklausė žemietis.

– Viskas, ką sugebėjo tavo išgirtosios civilizacijos atstovai padaryti istorijoje su Mėnuliu – tai nusukti, apsisukti ir vos grįžti namo. Tada grįžus sukurpti didžiausią visų laikų klastotę. Mėnulio paviršiumi nežengė nė vienas žmogus. Tuo metu tai buvo techniškai neįmanoma, o ir dabar Žemės žmonėms tai būtų per daug brangu ir rizikinga. Skeptikai atkreipė dėmesį į aiškias nuotraukų ar vaizdo klastotes, į tai, kad to laivo kompiuteris nesugebėtų visko apskaičiuoti tiksliai, bet nenagrinėjo degalų problemos. Ar kas pagalvojo apie tai, kiek degalų reikėtų tuometiniam kosminiam laivui su to meto technologija nusukti iki Mėnulio, nusileisti, pakilti nuo jo ir grįžti? Laive niekas daugiau, išskyrus degalus, nebūtų tilpęs. Kaip manai, kodėl aplink Žemę skriejantys laivai tuo metu galėjo tik pakilti nuo planetos ir patekti į reikiamą orbitą, kitkam

jiems neužtekdamo kuro, o į Mėnulį skriejusiam laivui užteko kuro netgi grįžti į Žemę? Atsakymas paprastas – vien todėl, kad to nebuvo. Kosminėje erdvėje kuro sąnaudos nėra didelės. Tarkim, jie tuo pasinaudojo, nuskrido iki Mėnulio ir grįžo atgal, bet nusileisti ir pakilti niekaip negalėjo, – karštai paaiškino ligijietis.

– Taigi skrydis suklastotas? – negalėjo atsistebėti Ardas. – Iš kurgi visa tai žinai, jei Ligijos planetoje gyveni nuo XIX amžiaus?

– Žinau ne tik tai. Ši žmonių civilizacija pasižymi ypatingomis klastojimo ir dezinformacijos galimybėmis. O mano žinojimas įgyjamas labai paprastai. Kaip matai, aš galiu keliauti nefiziniam lygmenyje. Taigi žinok, kad mąstantieji seka kiekvieną Žemės gyventojų žingsnį, o mes stebime viską, ką daro mąstantieji, ir žinome viską, ką sužino jie. Be to, aš pats dažnai apsilankau Žemėje nefiziniam pavidale, todėl esu ganėtinai gerai susipažinęs su visais didesniais tos planetos įvykiais.

– Gerai, įtikinai. Bet kita loginė išvada – atgavęs sugebėjimus, žmogus atgauna galimybę nebesenti, – patikslino žemietis.

– Taip. Be to, žmogus yra būtybė, egzistuojanti ne tik fiziniame lygmenyje. Bet apie tai vėliau. Pakalbėkime apie demiurgus. Jei nepamiršai, jie atvyksta pas tave, – nukreipė kalbą Ligijos gyventojas.

– Kaip man juos įveikti?

– Geras klausimas. Bandysiu kiek padėti. Klausyk. Žmogus, kaip ir kiekviena būtybė, gali būti užhipnotizuojamas tik tada, kai jis to pats nori. Žmogus turi sąmoningai ar nesąmoningai tikėti kito gebėjimu užhipnotizuoti ir tam nespriešinti, t.y. sutelkti dėmesį ten, kur prašomas, ir susitaikyti su hipnoze. Jei tu netikėsi, kad tave gali užhipnotizuoti ir nesutelksi viso savo dėmesio, kur esi prašomas, niekam nepavyks tavęs paveikti. Geriausias būdas nežiūrėti demiurgui vien į akis, o matyti bendrą vaizdą. Jei esi verčiamas apsimesti, žiūrėk į blakstienas ir visada ką nors galvok. Tyčiotis viduje iš demiurgo išvaizdos ar spręsk matematikos uždavinius. Tik nepulk de-

miurgų iš karto, jie to lauks. Apsimesk, kad esi veikiamas įtaigos ir palauk, kol nurims ir atsipalaiduos jų kariai, tada pradėk kovą. Pulk ne mintimis ar energija, o primityviai – kumščiais ir ne aplinkinius karius, o patį rato valdovą. Kai jis tinkamai nefunkcionuos, kiti sutriks, nes vienu ypu nutrauksi visus mentalinius saitus. Tai tau suteiks galimybę kovoti su kitais jo palydos nariais. Su atlantais gali kovoti kaip nori, su demiurgais patariu tai daryti fiziniame lygmenyje. Čia tu juos labai pranoksti. Sutraukius saitus, iš demiurgų valios ištrūks isai. Jie prisijungs kovoje tavo pusėje. Nežinau nė vienos kitos rasės, kuri taip vertintų savo garbę ir laisvę. Panaudotos mentalinės prievartos isai demiurgams neatleis, – išdėstė planą ligijietis.

– Nužudyti vadą?

– Spręsk pats. Gyvas jis tau gali būti vertingesnis, bet lieka tam tikra rizika, kad jis per anksti atsigaus. Sugalvok pats, ką daryti šiuo atveju.

– Ar dabar galiu aplankyti Ligiją? – paklausė susidomėjęs Ardas.

– Nepatarčiau. Ligija blokuojama. Mąstantieji naudoja labai daug energijos, kad atribotų visus mūsų energetinius kanalus. To, kuriuo aš atvykau, jie dar nežino (gerai ją užmaskavome), bet kiekvienu momentu gali rasti. Jei pakliūsi į Ligijos planetą ir nebegalėsi iš ten ištrūkti, po poros valandų tavo kūnas numirs, – atsakė ligijietis, rūpindamasis žmogaus sveikata.

– Kodėl?

– Tu ją tik apgavai ir išeidamas į nefizinį lygmenį palikai veikiantį. Perkrovus raumenis, įsijungs apsauga ir kojos atsipalaiduos. Kūnas nebegalės daugiau išlaikyti stovėsenos. Tada bus pastebėtas nefizinės esybės trūkumas, ir tavo fizinis kūnas gali numirti.

– Argi aš visada turėsiu tik dvi valandas kelionei nefiziniame lygmenyje? – kiek susikrimtęs pasidomėjo Ardas.

– Nebūtinai. Patariu pabandyti keliauti ir palikti kūną tik jam užmigus. Tavo valios pakaks sukelti tik fizinį miegą. Tada klajoti galėsi ilgai, – patarė ligijietis

– Ko sieki man padėdamas? Ar tikrai neturi jokių asmeni- nių interesų? Jaučiu, jog kažko nesakai. Jei su manimi nebū- si atviras, mums nepavyks susitarti.

– Interesai... Pažadink žmones. Ne visus. Išrink pats. Pa- rodyk jiems žmogaus vietą visatoje. Man pabodo, kad visokie sutvėrimai žmones laiko tai lėlėmis, tai pabaisomis. Tu suge- bėsi. Pakelk žemiečius, o mes tau padėsime. Lekiu, kol sidar- gai ar demiurgai manęs nepastebėjo. Susitiksim dar, pakal- bėsime. Grįžk į kūną.

– Dėkui tau. Bandysiu įvykdyti tavo paliepiamą, tik neži- nau, ar man pavyks. Žiūrėsim. Grįžtu ir einu ruoštis rytdie- nai, – atsisveikino Žemės žmogus su ligijiečiu.

Eduro planeta. 2015 metų liepos 4 diena

– Žmogau, tave kviečia klano vadas, – pasakė išų karys pri- durdamas. – Dabar pat.

– Gerai, ateinu, eik pas vadą, pranešk, kad tuoj būsiu, – net neatsisukdamas į įėjusį atsiliepė žmogus.

„Ką gi, prasidėjo“, – galvojo Ardas, ruošdamasis eiti vado apartamentų link. Lauke jo laukė palyda. Išrikiuoti tvarkin- gomis eilėmis, prie pat išėjimo iš žemiečiui skirtų patalpų sto- vėjo penkiolika raudonodžių trimetrinių žmonių pailgomis gal- vomis ir keli išų kariai. Ardas iškart atkreipė dėmesį, kad pas- tarieji elgėsi keistai: jų akys buvo tarsi negyvos, o judesiai su- kaustyti. Raudonodžiai, kitaip nei isai, atrodė tiesiog didin- gai. Vieni jų rankose laikė paruoštus šaunamuosius energeti- nius ginklus. Panašias šaudykles žmogus anksčiau matė pas planetos šeiminkus. Kiti rankose laikė keistos formos kar- dus, o šaunamieji ginklai kabėjo už nugaros. Kiekvienas iš jų

buvo apsirengęs lengvais, bet, kaip žmogus žinojo, labai tvirtais šarvais, galinčiais lengvai atlaikyti paties stambiausio kalibro šautuvo, pagaminto Žemėje, šūvį iš arti. Raudonodžiai dėvėjo šalms, panašius į senovės graikų. Eilių priekyje stovėjo vadas, kuris vienintelis atrodė beginklis, tačiau jo rankos labai švytėjo. Ardas žinojo, kad vadas pasiruošęs bet kuriuo metu sukurti energetinius kardus ar smogti energijos smūgi. Raudonodžio akys buvo skaisčiai žalios – žvilgsnis ir paniekinama šypsena rodė beribį pasitikėjimą savo jėgomis. Tai Ardą pradėjo siutinti. Žmogus niekada nemėgo išūlių ir pasipūtusių subjektų. Raudonodžių vadas atrodė būtent taip.

– Eime, mažyli. Valdovas tavęs laukia, – ištarė raudonodis. – Tik nesuprantu, kam valdovui reikėjo vargintis ir čia atkelti. Tokią smulkmę kaip tu mes patys galėjome už parkaros jam atvilkti.

– Ir man įdomu, – atsakė Ardas. – Aš ir pats atvykčiau pažiūrėti į tą jūsų valdovą. Nereikėjo čia jam savo nupiepusių pasiuntinukų siųsti. O gal jūs tiesiog niekam kitam netinkat, todėl ir sugalvojo jums užsiėmimą – palydėti žmogų. Žinote, Žemėje yra paukštis, vadinamas povu: uodega graži, spalvinga, bet naudos iš jo jokios. Jūs man kaip tik atrodote panašūs į tuos paukščius.

– Šnekėk, kirmine, šnekėk. Leistų man valdovas, išplėščiau tau liežuvį, neturėtum kaip čia burbuliuot.

– Gal nori pabandyti, dažytasai? Kada tave spėjo į dažus panardinti? Gal čia taip pat papuošimas? Gaila, nieko negirdėjai apie margintą velykinį kiaušinį – rastum daug panašumų su savimi, – tyčiojosi Ardas iš raudonodžio.

– Tylėk, blyškusis. Eisi geruoju ar reikės nutempti? – rimtai supyko žemiečio pašnekovas.

Ardas pradėjo svarstyti, ar nepamokius šitų pasipūtėlių, bet staiga padėtis iš esmės pasikeitė. Aplink atlantus, isus ir žmogų atsidarė keli artimojo šuolio vartai, iš kurių puolė juodi lyg naktis padarai. Puolantieji savo agresiją nukreipė į raudonodžius ir juos lydėjusius isus, kurie buvo akimirksniu surišti.

Į žmogų niekas nekreipė dėmesio, tačiau Ardui pasirodė, kad puolantieji nori jį uždengti nuo atlantų ir taip apginti. Gynybos žmogui nereikėjo, bet veltis į svetimas kovas jis taip pat nesiruošė. Atsitraukęs kelis metrus, jis ramiai stebėjo įvykius. Puolantieji buvo kiek aukštesni nei dviejų metrų ūgio, dvikojai ir dvirankiai sutvėrimai su ilga uodega, kuri baigėsi tvirta ir aštria kauline atauga. Ardas pastebėjo, kad ši atauga sėkmingai naudojama artimoje kovoje kaip ginklas. Jie neturėjo šarvų, dėvėjo tik permatomus šalmus, dengiančius galvą, tačiau šarvus jiems puikiausiai atstojo kauliniai dariniai, dengiantys krūtinę ir nugarą. Žmogus pažino sidargus, apie kuriuos jis daug skaitė iš informacinėje sistemoje. Puolantieji judėjo lengvai ir greitai. Jų trys vienoje linijoje išdėstytos akys užtikrino geresnę aplinkos apžvalgą. Visi sidargų kariai buvo ginkluoti dviem trumpais kardais ir aštria kaip skustuvai aštuonbriaune žvaigžde, kurią kiekvienas, prieš puldamas atlantus, paleido į savo priešus. Užpuolikų buvo ne mažiau kaip trisdešimt. Tačiau raudonodžiai jiems niekuo nenusileido. Nepaisant puolimo ir staigaus sąjungininkų, iš, pralaimėjimo, atlantai nesutriko. Tik vienam iš raudonodžių karių žvaigždė nurėžė galvą, kiti liko sveiki ir pasiruošę gynybai. Ypač šauniai kovėsi vadas: jis energetiniais pliūpsniais numušė penkias lekiančias žvaigždes ir sukūrė laikiną energetinį skydą, pro kurį prasimušti sidargams prireikė kelių papildomų sekundžių. To užteko atlantams susigrupuoti į gynybinį ratą, kuriame kiekvienas dengė savo kaimyną iš dešinės.

– Bėk, žmogau, – nuskambėjo balsas Ardo galvoje.

– Labas rytas, – pagalvojo Ardas, išsakydamas savo mintis balsu. – Dar vieni gelbėtojai. Kodėl aš turiu bėgti? Ir kuo čia dėti sidargai?

– Demiurgai – mūsų priešai. Jie nori tave sugauti ir panaudoti tyrimams, kad po to galėtų išvesti žmonių-vergų rasę, o Žemę sunaikinti. Mūsų priešo priešas yra mūsų draugas. Todėl mes norime tau padėti. Taigi bėk, žmogau, pas mus, – šie žodžiai nuskambėjo kaip įsakymas.

– Niekur aš nebėgsiu, galite atsipalaiduoti. Manęs gelbėti nereikia, nors kažkodėl jaučiuosi didžiausia galaktikos vertybe. Jeigu norite padėti, teks bendradarbiauti mano sąlygomis. Sutinkate?

– Kokios tos sąlygos? – pasidomėjo nežinomas pašnekovas.

– Minutę sulaikykite atlantus ir pasitraukite. Klano vado salėje pasistenkite, kad Baltojo rato valdovas negalėtų sukonzentruoti dėmesio vien tik į mane, kaip nors jį išblaškykite. Pajėgsite? – išdėstė savo planą Ardas.

– Taip.

– Manau, po šių įvykių isai paprašys Mąstančiųjų sąjungos tarybos susirinkimo ir apkaltins demiurgus. Paprašykite leisti dalyvauti liudininkais ir pateikite kokius nors pasiūlymus mąstantiesiems dėl amžinos taikos ar bendradarbiavimo. Atskleiskite tiesą, kodėl pasitraukėte iš savo galaktikos, ir paprašykite paramos.

– Ką tu apie tai žinai? – nustebęs ir kartu suirzęs paklausė žmogų užkalbinęs asmuo.

– Pakankamai, kad būčiau jūsų pusėje, – patikino Ardas.

– Kokia mums iš to nauda? – šį kartą žmogus pastebėjo aiškias susidomėjimo gaides. „Na ir ką gi aš jums galiu pasiūlyti“, – pagalvojo žemietis.

– Žmonės kaip sąjungininkai kovoje prieš jūsų priešus, – tarė po trumpų apmąstymų Ardas.

– Žmonės miega, – nurodė pašnekovas pagrindinį žemiečio plano trūkumą.

– Pažadu, prabus ir tikrai pateiks sąskaitas kūrėjams už visus vargus.

– Gerai, – patylėjęs tarė su Ardu bendravęs sidargas. – Mes tau padėsime, vykdyk, ką sumanęs.

– Na ir puiku. Dabar einu pas klano vadą, – nutraukė pokalbį žmogus.

Kova tęsėsi. Buvo aišku, kad atlantai pranoksta sidargus meistriškumu ir sugebėjimu kautis komandoje, bet užpuolikų buvo daugiau ir jie tuo sumaniai naudojosi. Jau buvo kritę

trys sidargai ir vienas atlantas, dar keli raudonodžiai buvo sužeisti. Paskutinį kartą žvilgtelėjęs į kautynes, žmogus apsisuko ir lengvai nubėgo klando vado salės link. Ardas viską apskaičiavo taip, kad salėje atsidurtų lygiai po minutės. Bėgdamas jis matė isų karius, skubančius link vietos, kurioje vyko kova. Pagal Ardo planą sidargai turėjo pasitraukti anksčiau, nei į kovą stos planetos šeiminkai.

Planas pavyko. Po minutės žmogus praėjo pro sargybą ir įžengė į klando vado salę. Ten padėtis buvo ganėtinai įdomi. Vadas sėdėjo soste nieko nematančiomis akimis, aplinkui stovėjo asmens sargybiniai ir Iskino rinktinės nariai, kartu su pačiu senuoju kariu. Isų buvo ne mažiau kaip šimtas, tačiau visi jie buvo nenatūraliai įsitempę, tarytum sustingę. Priešais klando vadą, atsisukę veidu į ateinantį žmogų, stovėjo demiurgai. Jų priešaky – Baltojo rato valdovas. Salės šonuose ir šalia išblyškėlių įsitaisė 50 atlantų, aiškiai pasiruošusių kovai.

– Supratau. Pradedam, – sumurmėjo žmogus ir puolė į priekį.

Iš didžiojo kario Iskino atsiminimų

Aš dar niekada nebuvau taip pažemintas. Atvykę pas klando vadą demiurgai buvo sutikti kaip svečiai. Netikėtai užpuolę, jie sustingdė visus mano rinktinės narius ir vado sargybinius. Jaučiausi kaip suparalyžiuotas. Viską mačiau ir supratau, bet negalėjau pajudinti nė piršto, todėl įvykius galėjau tik stebėti būdamas bejėgis ir labai piktas. Aš regėjau, kaip Baltųjų rato valdovas užvaldė mano vadą ir kelis karius. Antrojo klando vadas tapo lėle, valdoma demiurgų. Šito neužmirš joks isas. Tokį įžeidimą atpirks tik visų demiurgų kraujas. Išblyškėliai pasiuntė užvaldytus karius ir 15 atlantų grupę atvesti žmogaus. Manau, jie nusprendė pagrobtį Arda, tada atsikratyti mumis, o apkaltinti viskuo žmogų. Tik jie neįvertino žemiečio, kaip savo laiku jo neįvertinome mes.

Demiurgai sunerimo dar prieš žmogaus atvykimą. Kažkas buvo ne taip. Iš raudonodžių kalbos supratau, jog planetoje atsirado sidargai ir užpuolė atlantus. Nežinojau, kokie sidargai, bet numaniau, kad tai gali būti tie patys, kurie atvyko vakar su prekybine misija ir įsikūrė gretimame mieste. Jau tada man nušvito viltis, kad demiurgams nepavyks įgyvendinti savo klastingo plano.

Neilgai trukus pasirodė žmogus. Vienas, be atlantų palydos. Žmogus buvo ramus ir, atrodo, tiksliai žinojo, ką daro. Kelioms sekundėms stabtelėjęs prie durų, Ardas puolė prie Baltojo rato valdovo šaukdamas: „Padėk man, mano valdove, sidargai atvyko ir nori mane pagrobtį, priglausk mane ir apgink“. Aš nustebau: tai nebuvo panašu į Ardą. Būtent tada aš pirmą kartą susidūriau su taip puikiai žmogaus išlavintu bruozu – klastingumu. Žemiečiai puikiai žino tokias sąvokas kaip garbė ar sąžinė, bet prisidengia jomis tik tuomet, kai jiems tai patogiu. Mes to nežinojome, kaip to nežinojo ir demiurgai. Visi sutriko: atlantai nuleido ginklus ir leido žmogui pribėgti prie Baltojo rato valdovo. Aplinkui stovėję demiurgų meistrai atsipalaidavo. Gal pats valdovas ir galėjo perprasti žmogų, bet jam kažkas trukdė. Jis susirūpinęs dairėsi aplinkui, lyg patalpoje būtų dar kažkas, ko jis niekaip negalėjo įžiūrėti. Žmogui buvo leista prieiti pernelyg arti, ir tuo jis pasinaudojo. Tai, kas įvyko vėliau, sukrėtė mane iki širdies gelmių. Veiksmas rutuliojosi sparčiai. Per porą minučių vienas po kito nuo žmogaus smūgių be sąmonės krito baltasis valdovas ir menėje buvę stipriausi atlantų vyrai. Kiek ilgiau Ardui priešinosi tik Tugoras – geriausias žinomas galaktikos kovotojas, su savo kariais atsekęs paskui žmogų po netikėtai kilusio susirėmimo su sidargais. Tačiau ir jam nepavyko net iš dalies prilygti žemiečiui, kuris kovėsi lyg tūkstantis velnių kartu paėmus. Ardas nekovojo pagal taisykles, ir vargas tam, kuris bandė vadovautis kokiomis nors taisyklėmis. Neilgai trukus Tugoras, kaip milžiniškas ažuolas, parkirstas menko medkirčio kirvio, krito ant žemės sulaužytomis kojomis ir rankomis, be sąmonės, bet vis dar gyvas. Baltasis

valdovas atsigavo kaip tik laiku, kad pamatytų Tugoro pralaimėjimą. Apžvelgęs salę ir joje vykstančią kovą, jis suprato padėties beviltiškumą. Kupinas jėgų, jis dar būtų galėjęs viską pakeisti, vėl užvaldyti išsilaisvinusius iš jo įtakos isus, ir pasiekti pergalę. Dabar jam beliko tik gelbėti likusius pavaldinius ir išsigelbėti pačiam.

– Nutraukite kovą! – sušuko Baltojo rato valdovas. – Aš kreipiuosi į klanų vadą ir raginu nutraukti kovą. Mes pasiduodame ir reikalaujame teismo.

– Nutraukit kautynes, – įsakė klanų vadas. – Iskinai, perduok kariams, kad jie nežudytų pasiduodančių atlantų, o juos nuginkluotų ir sulaikytų. O tu, baltaskūri, pasakok, kokio teismo gali reikalauti nusmurgęs, niekingas be garbės padaras. Tu mums niekas. Tu paniekinai mūsų svetingumą. Tu... klasingas, mirties tevertas, sutvėrime... Tik tavo kraujas atpirks mano suterštą garbę. Kalbėk..., – įsiutęs tęsė isas.

– Taip, aš kaltas, aš padariau visa tai, bet ne tau mane teisti, klanų vade. Tu apakintas pykčio ir nesupranti, kad mes tenorėjome išgelbėti visus mąstančiuosius nuo siaubingo pavojaus. Reikalauju Mąstančiųjų sąjungos teismo. Aš jau įsakiau visiems savo kariams pasiduoti. Patys pasiduodam į išų rankas iki teismo dienos, – niūriai pareiškė Baltojo demiurgų rato valdovas.

– Tu nieko negali reikalauti ir niekam negali pasiduoti, – atkirto antrojo išų klanų vadas. – Mano klanas sulaiko tave ir tavo palydovus tol, kol jūsų likimą nuspręs mūsų teismas. Sušauksiu klanų vadus į pasitarimą. Ten nuspręsimė, ką su jumis daryti. Atmink, baltaskūri, ir perduok kitiems: nuo šiol žmogus yra garbingas išų svečias. Bet koks bandymas į jį pasikėsinti sukels karą. Tai klanų vado žodis ir priesaika. Visa da atsimink šiuos mano žodžius.

– Pasitikėdamas žmogumi darai klaidą, vade, – bandė paprieštarauti demiurgas.

– Nutilk! Klaidą dariau pasitikėdamas tavo garbingumu... Kalba baigta, – nutraukė Baltojo rato valdovą išų klanų va-

das. – Nuginkluokite juos, surakinkite ir išveskite. Sargyba turi susidėti iš 500 geriausių karių, kurie nuolat budės prie belaisvių celės. Perduokit mano sūnui Iskikui, kad susisiektų su kitais dvylika klanų ir praneštų, jog antrasis klanas buvo užpultas ir prašo pagalbos. Prašau, kad klanų vadų susitikimas įvyktų artimiausiomis dienomis. Be to, atsiųskite man gydytoją.

Kova baigta. Aš, Iskinas, perdaviau klando vado įsakymus kariams. Visi atlantai pasidavė. Žmogus, nors ir ilgai kovėsi, buvo nesužeistas. Jo elgesys kaunantis mane kartu ir stebino, ir gąsdino. Ne kartą vėliau savęs klausiau, kiek atsilaukėtu atlantai, jei į kovą būtų stojęs ne vienas, bet dešimt tokių žmonių. Ardas demiurgus gerokai išgąsdino, aš tai aiškiai mačiau. Paskutiniai žmogaus žodžiai, kuriuos jis sušnabždėjo Baltojo rato valdovui, privertė šį, atrodo, galingą demiurgą, išbalti dar labiau. Nors nemanau, kad išgąstis truks ilgai. Demiurgai retai atsisako savo planų. Šį kartą išblyškėliams nepavyko, bet jie pasimokė ir savo nesėkmių. Manau, antrą kartą Ardas negalės jų taip apgauti, o mentalinėje dvikovoje su demiurgų rato valdovu žmogus gali ir pralaimėti.

*Eduro planeta. Kalinių celė.
2015 metų liepos 5 diena*

– Baltasis valdove, kodėl liepėte pasiduoti. Jūs galėjote išsiveržti iš menės, knibždančios priešų, mes būtume pridengę. Laivą apgynėme ganėtinai lengvai. Vadovavau šauniems kariams, kuriuos galėjau praveisti pro visus kelią pastojusius isus, – kreipėsi į Baltojo rato valdovą jaunas atlantas, pagarbiai nulenkdamas galvą prieš sužeistą išblyškėlį.

– Galbūt, narsusis Dirai, galbūt, bet ką iš to laimėsime. Bėgdami būtume praradę dar daugiau saviškių. Dabar visi liko gyvi. Isai mūsų nežudys, be to, bus priversti mus perduo-

ti Mažtančiųjų sąjungos teismui. Aš jau susisiečiau su Geltonojo ir Raudonojo rato vadais. Jie pasistengs, kad taip ir būtų, – atsiliepė baltasis demiurgas.

– O kas bus toliau? Kas jums iš to teismo, jei galėjom nugalėti, pačiupti žmogų ir pabėgti? – karščiausiai jaunasis atlantas.

– Kalbėsiu teisme ir įrodysiu, koks žmogus pavojingas ir kad jį reikia perduoti jums, žmonių kūrėjams. Nugalėti mes negalėjome, tuo labiau mes negalėjome pačiupti žmogaus. Pamiršai, kad kovoje žuvo kelios dešimtys atlantų ir penki demiurgų meistrai. Aš buvau per silpnas padėti. Tugoras ir Taronas, likę du mūsų vadai ir geriausi kariai, taip pat negalėjo kovoti, nors ir liko gyvi. Mes neturėjome galimybių priešintis ar kur nors išsiveržti, – kantriai paaiškino Baltojo rato valdovas.

– Kaip isai įveikė šiuos vyrus? Jie abu buvo man lygūs savo jėgomis. Mes – trys geriausi šių metų atlantų kariai. Kiek išų turėjo vienu metu kiekvieną iš jų užpulti, kad taip sužalotų? – atsidusęs pasidomėjo Diras.

– Tu dar nežinai? Nekalbėjai su jų būrių nariais? – nusišėbėjo demiurgas.

– Ne, visų pirma atskubėjau pas tave, valdove.

– Jus įveikė žmogus. Vienas, be kitų pagalbos, dvikovoje. Ir, sakyčiau, įveikė labai greitai. Nė viena kova netruko ilgiau kaip pusę minutės.

– Žmogus, tas niekingas vabalas. Maniau, kad silpniausiam kariui užteks paimti jį už sprando ir kaip reikiant papurtyti, jei jis tik ims priešintis, – net išsižiojo iš nuostabos jaunasis atlantas.

– Matau, Dirai, tu daug ko nežinai. Žmogus – sukurta kovos mašina. Jūs stiprūs ir meistriškai valdote vidaus energiją, tačiau jis čia jums nenusileidžia. Be to, žemietis puikiai valdo mentalinę energiją, išmano erdvinių šuolių principą. Demiurgai žmonėms suteikė visas kovai reikalingas savybes, viską, ką geriausio matėme visatoje, tik kažkur padarėme klaidą. Žmonės nebuvo paklusnūs savo kūrėjams. Tu visai nežinai Žemės istorijos. Klestint Atlantidos civilizacijai, atlantams ypač prie-

šinosi ir aršiausi priešai buvo būtent šio žmogaus tautiečiai. Nors jų vidutinis ūgis tebuvo du metrai, o jųsų jau tada siekė tris metrus ir buvote gerokai fiziškai pranašesni už savo priešus, dažnoje kovoje visgi laimėdavo žmonės. Tiesa, raudonodžių ir žmonių protėviai buvo tie patys. Tačiau vėliau atlantais pradėjo rūpintis Raudonojo rato demiurgai, kurie šiai rasei suteikė labiau civilizuotų bruožų ir panaikino kitiems žmonėms būdingas ir, demiurgų manymu, visiškai nepriimtinas savybes. Tuo tarpu laukiniai žmonės liko paprastais, menkai civilizuotais, bet labai išradingais ir ištvermingais kariais. Dešimt tokių žmonių kaip šitas, veikdami bendrai, įveiktų visus šioje planetoje esančius atlantus be jokios išų pagalbos.

– Nežinojau to, valdove. Matau, šis žmogus tau kelia rūpesčių, – jau ramesniu balsu tarė Diras.

– Net labai. Jis savimi per daug pasitiki. Įsivaizduoji, man išeinant iš salės, iškvietė mane į mentalinę dvikovą, kuri turėtų įvykti po teismo, – pasipiktinęs pasakojo baltasis valdovas.

– Juk tu jį nugalėsi! – šis jaunojo šūksnis buvo kupinas entuziazmo ir begalinio tikėjimo demiurgais.

– Manau taip, – pamalonintas tokių Diro emocijų atsiliepė demiurgas. – Jis stiprus, bet nepatyręs, o aš visą gyvenimą mokausi. Tikriausiai laimėsiu. Dar vienas dalykas mane trikdo: atrodo, jam padeda sidargai. Jaučiau juos salėje ir todėl laiku neperpratau žmogaus sumanymo. Jie, atrodė, specialiai mane blaškė. O dar tas nepaaiškinamas Tugoro karių užpuolimas! Ar tik žmogus ir tie padarai iš kitos galaktikos neveikia išvien?! Paprašysiu savo brolių, likusių ratų vadų, skirti daugiau pastangų sidargų stebėjimui.

*Sidargų valdoma erdvė.
2015 metų liepos 5 diena*

– Kodėl tu sutikai, sese? – paklausė ką tik iš Eduro planetos grįžusios jaunosios patelės viena labiausiai patyrusių valdovių.

– Garbingosios labiausiai patyrusios sesės, aš neturėjau kito pasirinkimo. Jo neveikė mano įsakymai, žmogus atsparus mūsų poveikiui. Jėga jo negalėjau pagrobti. Liko tik sutikti su jo sąlygomis ar atsisakyti tai padaryti. Mano užduotis buvo neleisti, kad žmogus pakliūtų demiurgams. Apgalvojusi visus variantus, nusprendžiau rizikuoti, – gūždamasi bandė pasiaiškinti jaunoji sidargė.

– Žmogus galėjo pralaimėti ir žūti, – pastebėjo prieš tai klausimą pateikusi patelė.

– Aš su juo bendravau, mačiau, koks jis stiprus, – pabandė užtikrinti pašnekoves paklaustoji. – Galėjo pralaimėti, bet su mūsų pagalba įgavo galimybę nugalėti. Aš suteikiau jam stimulą kovai su demiurgais.

– O ką tu padarei baltajam vadui? Kodėl toks patyręs meistras neperprato žmogaus užmačių?

– Naudodamasi jūsų suteikta jėga, aš nuvykau į isų klando vado salę nefiziniam lygmenyje ir visą laiką balansavau ant demiurgo jutimo ribos. Jei jis būtų sutelkęs visą dėmesį į mane, būtų pastebėjęs ir iškvietęs į kovą, kur aš tikrai pralaimėčiau. Jei sutelktų visą dėmesį į žmogų, būtų perpratęs jo užmačias. Tačiau tą kartą demiurgas nesugebėjo padaryti nei vieno, nei kito. Taigi žmogus turėjo šansą įveikti baltąjį vadą, ir tuo pasinaudojo, – entuziazmo sklidina papasakojo sidargė, vadovavusi misijai Eduro planetoje.

– Gudriai sugalvota. Kaip tokia jauna sesė, labai išmintingai pasielgei. Tu būsi paaukštinta mūsų hierarchijoje. Visi su tavimi buvę patinai taps tavo spiečiaus pradžia. Gali eiti, drausioji sese.

– Dėkoju jums, labiausiai patyrusios valdovės, – su vos tramdomu džiaugsmu balse atsisveikino jaunoji sidargė.

– Ką gi, sesutės, – toliau tęsė Tamsioji valdovė, kuri aplinkinių sidargių vis dar buvo laikoma eksperte visais su žmogumi susijusiais klausimais – Atrodo, viskas baigėsi laimingai. Dabar mes turime apsvarstyti žmogaus pasiūlymą bendradarbiauti.

– Ko jis tiksliai nori? – pasidomėjo viena iš sidargių.

– Mūsų atstovų Mąstančiųjų sąjungos teisme, kurie paliudytų demiurgų agresiją, atskleistų pasitraukimo iš gimtosios galaktikos paslaptį ir pasiūlytų mąstantiesiems amžiną taiką.

– Kodėl mes tai turėtume daryti? Tiek amžių kovojome ir dabar turime siūlyti taiką?! Mūsų skaičius greitai pranoks tinkamą dideliame karui! – pasipiktino kita, saviškių vadinama Didžiaja sese, valdovė.

– Na, mano manymu, – pratarė Tamsioji sesė, – jo pasiūlymas ne toks blogas. Mums atsirado galimybė visus mąstančiuosius nuteikti prieš demiurgus. Teisme pareikšime, kad pagrindiniai su žmogumi susijusių įvykių kaltininkai yra išblyškėliai ir kad jie ir toliau siekia įvykdyti savo „didįjį“ tikslą. Mąstantieji demiurgų tikslus atsimena ne blogiau nei mūsų karus. Papasakoję apie savo galaktiką, parodysime naują priešą, prieš kurį reikia vienytis. Be to, amžina taika niekada netrunka amžinai. Visada kas nors nutinka. Žmonės mums labai tiktų kaip sąjungininkai. Juos pasiūstume kovoti į gimtąją galaktiką. Manau, žmonės sugebėtų nustebinti dvarvus, ir galbūt padedant šiems padarams, atsiimtume savo gimtuosius namus.

– Tai tik mūsų norai. O ar galime žmonėmis pasikliauti? Jei jie iš tiesų tokie kraugeriai, gal panorės visą galaktiką užkariauti?! – nuskambėjo pasipiktinęs kažkurios labiausiai patyrusios sidargės šūksnis.

– Nemanau, garbingoji sese. Jų maždaug 7 milijardai. Nesugebės jie visos galaktikos apžioti. Dabar mums atsirado galimybė susigražinti gimtąją galaktiką ir pažeminti demiurgus, neprarandant nė vieno spiečių nario. Ką mes prarasime? Juk visada galėsime atsisakyti savo žodžių apkaltinę žmones tuo, kad jie mus paveikė, – atsikirto nepasitikinčiai kolegei sidargė, kitų patelių vadinama Tamsiaja sese.

– Gal tu ir teisi, sese. Ką nutariame, sesutės? Padedam žmogui? – paklausė sidargų valdovė, kuri pirmoji išvelgė galimą pavojų demiurgų veiksmuose.

– Padedam... Taip... Taip... Padedam... – viena po kitos pri-
tarė visos penkiolika dalyvavusiųjų.

– Atsakinga siūlau skirti tą pačią jauną sesutę, kuri jau
bendravo su žmogumi, – pridūrė ... – Suteiksime jai galių, ir
tepraneša ji žmogui mūsų valią, – vėl įsiterpė Tamsioji sesė.

– Sutarta, – nuskambėjo vieningas visų dalyvavusiųjų šūksnis.

Eduro planeta. 2015 metų liepos 7 diena

Po demiurgų bandymo pagrobtį žemietį praėjusios dienos
iš esmės pakeitė jo statusą. Ardas tapo garbingu isų svečiu.
Kiekvienas praeivis gatvėse į jį kreipdavosi tik pagarbiai, prieš
tai linkteldamas. Žmogus jau nebebuvo padaras ar objektas –
jis tapo gerbiamu isų draugu.

Per tas dienas Ardas kelis kartus bendravo su žmogumi
iš Ligijos. Abu turėjo daug ko vienas kito paklausti. Ardą do-
mino viskas: žmonijos istorija, gyvenimas Ligijoje, žmonių ga-
limybės, galaktikos rasės. Jis galėjo klausinėti nesustodamas.
Žmogus iš Ligijos vos spėjo pasakoti, tarp savo kalbų vis įterp-
damas ir jam rūpimus klausimus.

Taip bendraudamas, Ardas sužinojo visus gimtosios plane-
tos tyrimų rezultatus. Pasirodo, Žemė ne visada pasižymėjo
mutaciniu spinduliavimu. Ilgus milijonus metų Žemė buvo to-
kia pat planeta kaip ir visos jaunos planetos, panašiai vystė-
si, įgijo atmosferą, vėso. Tada Žemėje atsirado gyvybė. Maš-
tantieji mano, kad gyvybę planetoje pasėjo didinga senoji ra-
sė, kuri neatmenamais laikais viešpatavo galaktikoje ir sėjo
gyvybės daigus kur tik galėjo. Tai nežinoma rasė, kurios ar-
tifaktų maštantieji iki šiol aptikdavo įvairiausiose vietose. Kiek
buvo žinoma, visos galaktikoje gyvenančios rasės dėl savo at-
siradimo turi būti dėkingos šiems kadaise egzistavusiems ne-
žinomiems kūrėjams. Nors žmonės atsirado vėliau, ir jų kū-
rėjai buvo demiurgai, tačiau pačią gyvybę Žemėje pradėjo bū-
tent senoji rasė.

Ligijietį savo ruožtu labiausiai domino Ardo planai. Nors ir nepritardamas sąjungai su sidargais, jis pripažino Ardo teisę spręsti dėl tolesnių veiksmų ir ėmėsi mokyti žmogų pažadinti visas paslėptas galias. Per tas kelias dienas žemietis sugebėjo visiškai kontroliuoti artimojo šuolio vartus, susipažino su tolimojo šuolio technika, pradėjo jausti aplinkinius materialuosius daiktus ir matyti jų struktūrą, kas buvo tiesaus kelio į materialaus pasaulio kontrolę pradžia. Ligijietis paaiškino Ardui, kad kiekvienas žmogus gali išmokti kone viską, bet visa tai mokės tik paviršutiniškai. Tam, kad įvaldytų atskirus gebėjimus, žmogus privalo daugiausia dėmesio skirti jų mokymuisi ir lavinimui. Tik įsisavinus vienus gebėjimus, galima imtis kitų. Todėl Ardas nesiblaškę, stengėsi mokyti nuosekliai ir visų pirma tobulai išlavinti tai, ką jau mokėjo.

Praėjus dviem dienom po demiurgų išpuolio, su Ardu susisiekė sidargai ir pažadėjo savo pagalbą. Žmogus sutiko sudaryti sąjungą su šiais padarais, priimdamas jų pagalbą ir pažadėdamas ateityje padėti atkovoti gimtuosius sidargų erdves plotus. Ardas suprato ligijiečio būgštavimus, bet taip pat gerai žinojo, kad be pagalbos jam nepavyks pažadinti reikiamo skaičiaus žmonių, jų apmokyti ir pristatyti galaktikos rasėms kaip jiems lygius, kuriuos reikia gerbti bei su kuriais būtina skaitytis.

Besibaigiant trečiai dienai, dar vienas dažnas žmogaus pašnekovas Iskinas pranešė apie greitą klanų vadų susitikimą, kuriame Ardas prašomas dalyvauti ir pareikšti savo nuomonę. Žemietis mielai sutiko – tai atitiko jo lūkesčius ir planus.

* * *

– Elena, o kaipgi Iskinas. Negi ir jis greitai pamiršo visus savo įtarinėjimus?

– Sekretoriau, tavo reikalas rašyti, ką aš diktuoju, o ne klausinėti. Tačiau aš atsakysiu: ne, Iskinas nepamiršo ir taip lengvai Ardu nepatikėjo. Rašyk : „Bendraudamas su žmogumi...“

* * *

Bendraudamas su žmogumi Iskinas bandė pažinti visą žmonių rasę. Šis sutvėrimas garbingąjį karį žavėjo, bet kartu ir baugino. Isui imponavo žmogaus jėga, gebėjimas drąsiai sutikti pavojus ir nenoras žudyti be reikalo. Neramino aiškūs ir šaltas žmogaus ryžtas. Iskinas suvokė, kad isai žemiečiui tapo tik įrankiu kažkokiam tikslui pasiekti. Nors žmogus ir atrodė draugiškas, Iskinas labai gerai prisiminė jo klastą kovos su demiurgais metu. Nė vienas išų karys nesigriebtų tokios klastos. Jie drąsiai stotų į kovą ir mirtų garbingai. Žmogus galėjo stoti į garbingą kovą ir turėjo galimybių nugalėti, bet jis pasirinko klastą ir apgaule, o kovoti pradėjo tik jam palankiu momentu. Iskinas mylėjo savo tautą ir nenorėjo, kad ji būtų paaukota vardan kažkokio sutvėrimo tikslų. Bet tai buvo tik Iskino nuogaštavimai, kuriuos jis bandė pamiršti. Žmogus vis tik išgelbėjo vada, jį patį ir daugumą tautiečių nuo didžiulio pažeminimo ir nešlovės. Žemietis pelnytai tapo išų svečiu ir draugu. Tai buvo tiesa, tačiau savęs nuraminti ir įtikinti Iskinas nepajėgė. Jis nusprendė ir toliau būti šalia žmogaus bei jį stebėti, o pasitvirtinus būgštavimams – nužudyti šį pavojingą sutvėrimą. Kaip tai padarys, Iskinas net neįsivaizdavo. Jis suprato, kad bandydamas pakenkti žmogui greičiau mirs pats nei ką pasieks. Todėl karys vylėsi ir tikėjosi, kad jo nuogaštavimai nepagrįsti ir yra tik seno kario fobijų pasekmė.

Kol kas Iskinas apsiribojo dažnu bendravimu su žmogumi ir jo globa planetoje. Senasis karys mielai sutiko su Ardo prašymu parodyti jam klando sostinę ir jos apylinkes. Kelis kartus pasivaikščiojus po sostinę pėsčiomis, Iskinas paėmė vieną iš skraidančiųjų mašinų ir aprodė Ardui sostinės apylinkes kelių šimtų kilometrų spinduliu.

Žmogui labai patiko pagrindinis Eduro planetos miestas ir pati išų civilizacija. Sostinėje gyveno arti trijų šimtų tūkstančių Iskino tautiečių, bet jų beveik nesimatė. Dėl įvaldytos antigravitacijos po miestą dešimčių metrų aukštyje kelių metrų pločio juosta vinguriavo magnetinis laukas. Laukas judėjo kaip

srauni upė ar bent ją priminė. Ant jo buvo kraunami kroviniai, keleiviams skirtos patalpos, kurie judėdavo kartu su lauku. Tam tikru atstumu išdėstytose stotyse laukas trumpam išnykdavo ir kroviniai būdavo nuimami ar siunčiami toliau. Tose stotyse keleiviai išlipdavo ar keliaudavo numatytu maršrutu. Ši sistema veikė labai efektyviai ir buvo labai pigi, beveik nereikalaujanti jokių papildomų energetinių išteklių. Kelionei po planetą isai turėjo tobulai veikiančią artimojo šuolio vartų tinklą. Antžeminio transporto planetoje nebuvo, kaip ir nebuvo jam skirto kelių tinklo. Karinės ar apsaugos pajėgos planetoje naudojosi skraidomaisiais aptakios formos aparatais, veikiančiais antigravitacijos magnetų pagalba. Isai labai žavėjosi aptakioomis formomis gal todėl, kad jie patys nepasižymėjo grakštumu ir aptakumu. Ardaž sužavėjo sostinės minaretai, kelių lygių terasos su sodais ir baseiniais, daugiaaukščiai, nuostabias pilis primenantys pastatai su įvairiuose aukštuose tarp jų vingiuojančiais pėsčiųjų takais. Labiausiai žmogui patiko kabantys parkai, kuriuose pramogavo ištisos isų šeimos. Ardas nusprendė savo buvimo Eduro planetoje metu perprasti antigravitacijos principo ir artimojo šuolio vartų veikimą.

*Isų kontroliuojama erdvė. Artorio planeta,
priklausanti pirmajam isų klanui. Klanų vadų
susitikimas. 2015 metų liepos 12 diena*

– Papasakok mums viską pats, Isanai, garbingasis antrojo klano vade. Kas nutiko? Tavo pavaldiniai perdavė istoriją apie demiurgų užpuolimą. Tai mus labai sujaudino.

– Gerbiamasis Isarai, pirmojo klano vade, gerbiami vadai. Papasakosiu jums viską, ką aš mačiau ir ką galvoju apie tai. Daug mažiau, kodėl demiurgai tai padarė ir ką mums dabar daryti. Viskas prasidėjo nuo mano sūnaus Iskiko iššventinimo į karius. Iššventinimui priešininku mes pasirinkome žmogų patiną pačiame jėgų žydėjime, – pradėjo antrojo isų klano vadas.

– Ooooo... Kaip neatsargu, – atsiliepė vienas iš susitikime dalyvaujančių išų.

– Taip, garbingieji vadai, sutinku, – pripažino antrojo klanu vadas. – Tikėjomės, kad patinas, kuris iš principo nebuvo karys ir Žemėje pasižymėjo taikumu, nespės prabusti. Tuo labiau kad mano sūnų treniravo pats Iskinas, o pergalė prieš žmogų suteiktą galimybę sūnui tapti įpėdiniu. Norėdamas išvengti netikėtumų, pasikviečiau Iskino rinktinės narius saugoti areną ir kelis demiurgus kontroliuoti žmogų. Ar aš galėjau tikėtis nesėkmės?

– Tavo tikėjimas buvo logiškai pagrįstas, – pastebėjo pirmojo, didžiausio išų klanu vadas. – Mes žinome Iskiko sugebėjimus, be to, Iskino treniruotes vertiname labai aukštai. Mes sutinkame, kad tavo veiksmai neišprovokavo demiurgų agresijos. Pasakok toliau, – paragino jis atvykėlį iš Eduro planetos.

– Iskikas susikovė su žmogumi ir labai greitai pralaimėjo, – tęsė antrojo klanu vadas. – Prabudimas prasidėjo iškart. Žmogus pasirodė besas kovotojas, labai gerai išlavinęs savo kūną ir valią. Jis nugalėjo Iskiną be jokių didelių pastangų. Taip pat lengvai nugalėjo tris kovinius robotus ir visus, puolusius į pagalbą rinktinės karius. Žmogų bandė kontroliuoti demiurgai, tačiau pasirodė, kad jis atsparus išblyškėlių įtakai. Labiausiai mus nustebino tai, kad žmogus nė vieno priešinininko nenužudė ir net smarkiai nesužeidė. Iskikas liko gyvas ir beveik nesužalotas, nukentėjo tik jo pasitikėjimas savo jėgomis, o tai, manau, tokiame jauname amžiuje ganėtinai naudinga. Tai, kad žmogus nežudė, sustabdė mane nuo visapusiško šio objekto puolimo pradžios. Mano karys Iskinas pradėjo derybas su žmogumi, ir tas pakluso. Ar teisingai aš padariau nenaikindamas žmogaus?

– Tavo veiksmai buvo logiški ir pagrįsti. Jie neišprovokavo demiurgų agresijos, – vienbalsiai sutiko visi klanų vadai.

– Žmogus pradėjo mokytis, – tęsė pasakojimą antrojo klanu vadas. – Jį prižiūrėti paskyriau Iskiną. Prabudimas vis labiau progresavo. Mus ramino tik tai, kad žmogus sutiko su alternatyva skristi į Ligiją arba grįžti į Žemę ir nerodė jokios

agresijos. Po kelių dienų į mano klaną planetą atvyko dvi delegacijos: demiurgai, vadovaujami Baltojo rato valdovo bei lydimi atlantų karių, ir sidargų prekybinė misija. Sidargus apgyvendinau šalia sostinės esančiame mieste, o demiurgams buvo leista įsikurti pačioje sostinėje.

– Kokie demiurgai sudarė delegaciją ir kas vadovavo atlantams? – pasidomėjo vienas iš besiklausančių išų.

– Be baltojo valdovo, visi demiurgai buvo baltieji meistrai, – paaiškino antrojo klanų vadas. – Atlantams vadovavo trys kariai: Tugoras, Taronas ir Diras.

– Ooo... Trys geriausi šių metų atlantų kariai! Jų vienas stipresnis nei dešimt mūsų karių. Ir baltieji meistrai?!.. Demiurgai aiškiai ruošėsi agresijai ir jokie tavo veiksmai jos neišprovokavo. Sidargai sutiko įsikurti ne sostinėje? – paklausė pirmojo klanų atstovas.

– Taip. Sidargai jokių problemų nekėlė.

– Sudominai, antrojo klanų vade. Pasakok, kas vyko toliau, – paragino pasakojantį klausytojai.

– Demiurgai atvyko pas mane iškart nusileidę, – toliau kalbėjo antrojo klanų vadas. – Atlantus jie padalijo į kelias grupes. Vieni, vadovaujami Diro, liko saugoti laivo, kiti buvo išdėstyti aplink mano rūmus, o didžioji dalis, vadovaujama Tugoro ir Tarono, atvyko su demiurgais į priėmimų salę. Netakęs nė žodžio, baltasis valdovas priėjo prie manęs ir pradėjo mentalinį puolimą. Kiti sustojo ratu ir sustingdė visus salėje buvusius karius. Aš priešinausi, stengiausi nepasiduoti, bet tai buvo vienas iš valdovų ir tikrai ne silpniausias. Baltasis mane ir dar kelis karius visiškai užvaldė. Demiurgų kontroliuojami mano kariai ir penkiolika atlantų, vadovaujami Tugoro, buvo pasiųsti atvesti žmogaus.

– Isanai, o tu kartais neižėidei baltojo valdovo? Nieko nepasakei, kas jį suerzintų? – kreipdamasis į kalbantįjį pasidomėjo diplomatiniais gabumais garsėjantis ketvirtojo išų klanų vadas.

– Mes net nekalbėjome. Jis iš karto mane puolė, – paaiškino paklaustasis.

– Tai negarbinga ir žema, – pasigirdo pasipiktinę dalyvaujančiųjų balsai. – Demiurgai puolė neišprovokuoti ir iš anksto viską suplanavę. Kuo baigėsi ši istorija?

– Netrukus salėje pasirodė žmogus. Vienas, be palydos. Jis apgavo baltąjį valdovą, netikėtai jį puolė ir įveikė. Taip pat nužudė kelis demiurgų meistrus. Ardas išvadavo mane ir mano karius. Pradėjome kovą, kurią tikrai būtume pralaimėję, jei ne žmogus. Žemietis paeiliui nugalėjo Taroną ir Tugorą, kuris atbėgo į salę su saviškiais, pavėlavęs vieną minutę. Atsigavęs baltasis valdovas nusprendė pasiduoti. Dabar jis – mano belaisvis, o žmogų paskelbiau savo svečiu ir pažadėjau jį ginti, – pranešė savo sprendimą.

– Tavo pažadas yra šventas ir mes jo neginčysim, – iškilmingai pareiškė pirmojo klanų vadas. – Isanai, tu buvai teisus – demiurgai verti keršto. Tik viena nedidelė aplinkybė mums gali sutrukdyti: demiurgų Raudonojo ir Geltonojo rato nariai tarp mąstančiųjų aktyviai skleidžia mintį, kad dėl visko kaltas žmogus, ir tik Mąstančiųjų sąjungos teismas gali viską išaiškinti. Mes jau gavome Mąstančiųjų sąjungos prašymą sutikti su mąstančiųjų teismu ir nepradėti karinių veiksmų prieš demiurgus. Karo atveju jie palaikys išblyškėlius. Tau spręsti, antrojo klanų vade. Jei tu pasakysi „tebūnie karas“, mes visi tave palaikysime – garbė svarbiau už mirtį. Tačiau tai gali būti paskutinė išų kova.

– Suprantu, klanų vadai. Aš pažadėjau žmogui saugumą ir gynybą. Jis gali ir nesutikti eiti į teismą. Aš privalėsiu jam padėti. Savo žodžio nelaužysiu, – tvirtai pareiškė antrojo klanų vadas.

– Pritariame tau, Isanai. Paklauskime žmogaus nuomonės.

– Sargyba, pakvieskite žmogų, tik mandagiai, – paprašė vienas iš dalyvaujančiųjų susitikime.

Ardas kartu su Iskinu ir keliais išų kariais laukė laukiama jame. Laukiamasis, tiesa, būtų ne tas žodis, kuris galėtų apibūdinti didžiulę, kelis šimtus mąstančiųjų talpinančią salę,

esančią prie pirmojo klano vado priėmimų menės, tačiau tai būtent tas reikiamas žodis, kuriuo galėjo būti apibūdinta šios patalpos paskirtis. Be Ardo ir isų, salėje buvo kelios Mąstančiųjų sąjungos rasių delegacijos, tarp kurių išsiskyrė geltonai apsirengęs demiurgas su savo palyda, kurią sudarė genetiškai modifikuoti alorai. Tai buvo ganėtinai įdomūs sutvėrimai – maždaug 150–160 centimetrų ūgio, žalsvi, dvirankiai, dvikojai, beuodegiai, plokščių benosių veidų su dviem akimis ir keistomis galvos ataugomis, kurios atstojo klausos organus. Aplink dešinę alorų ranką be perstojo rangėsi kažkas panašaus ir į lianą, ir į didelę gyvatę. Iskinas vėliau žmogui paaiškino, kad tai simbiotiniai organizmai, genetiškai išvesti demiurgų ir suvienyti su modifikuotais alorais. Ši liana-gyvatė jiems atstojo ir ginklą, ir prirėkus virvę ar rankos pratęsimą. Prie šeimininko rankos riešo šis padaras laikėsi prisitvirtinęs uodega, buvo beveik dviejų metrų ilgio ir turėjo kažką panašaus į pailgą galvą. Šis sinbiotinis organizmas išskirdavo labai stiprią rūgštį, kurią galėjo spaudyti neįtikėtinu greičiu iki 20 metrų atstumu. Rūgštis pragrauzdavo bet kokią mąstančiųjų rasėms gamtos suteiktą apsaugą ir daugumą šarvų. Isų gaminami ir naudojami šarvai buvo ne išimtis. Modifikuoti alorai buvo išvesti Geltonojo rato demiurgų ir buvo šio rato kariai. Iš viso jų buvo ne daugiau kaip 200 000, tačiau savo kovinėmis savybėmis jie beveik nusileido atlantams. Modifikuoti alorai buvo fiziškai silpnesni už atlantus, bet kur kas greitesni ir geresnės reakcijos. Kita vertus, jie visiškai nepasižymėjo raudonodžių energetinėmis savybėmis. Todėl stojus į dvikovą atlantui ir modifikuotam alorui, raudonodis būtų galėjęs jį įveikti, jei naudotųsi savo energijos valdymo sugebėjimais. Antraip aiškiai nugalėtų modifikuotas aloras.

Be demiurgo ir jo delegacijos, žmogaus akį patraukė nedideli, driežus primenantys padarai. Anot Iskino, tai buvo griikai – neprilygstami žvalgai, bet niekam tikę kariai. Vertingiausia griikų savybė – gebėjimas keisti kūno spalvą ir beveik tobulai susilieti su aplinka.

Šalia griukų įsitaisė dar vienos, ne mažiau įspūdingos, rasės atstovai. Kiekvienas jų buvo keturių metrų ūgio ir svėrė ne mažiau kaip dvi tonas. Visą kūno paviršių, net viršugalvį, vagojo galingi raumenys. Iskino žodžiais, tai buvo druarai. Šių padarų jėga tapo priežodžiu tarp Mažtančiųjų sąjungos rasių. Jie buvo labai stiprūs, o raumenys – labai kieti, dažnai net tvirtesni už išų naudojamus kovinius šarvus. Kita vertus, jei druarų jėga buvo susižavėjimo objektas, tai jų reakcija ir vikrumas tapo neišsenkamu anekdotų ir juokingų istorijų, kurių tarp mažtančiųjų rasių, šaltiniu. Jie buvo labai nerangūs ir lėti. Visgi kovos tarp išų ir druarų dažniausiai baigdavosi lygiosiomis. Druaras niekaip nepagaudavo išų priešininko, o pastarojo smūgiai ir pastangos visiškai neveikdavo giganto. Realiose kovose šie padarai buvo nepamainomi, kai reikėdavo atlikti fiziškai sunkius veiksmus, tačiau kaip priešininkai nebuvo ypač pavojingi.

Susidomėjęs Ardas dairėsi į salėje buvusius mažtančiuosius, kol jo mintis ir pašnekesį su Iskinu ganėtinai grubiai ir nemandagiai nutraukė agresyvus tipas, išūliai stypsojęs priešais žmogų.

– Stokis, niekingas plikši, noriu su tavimi pasikalbėti! – kalbantysis buvo vienas iš geltonojo demiurgo palydovų, stovintis už 4–5 metrų nuo Ardo. Žodžiai aiškiai buvo skirti žemiečiui, į kurį buvo įremtas modifikuoto aloro žvilgsnis

Iš didžiojo kario Iskino atsiminimų

Aš laukiau kartu su žmogumi pirmojo klano vado laukiamajame. Žmogus atrodė stulbinančiai ramus ir labai susidomėjęs dairėsi į toje pačioje patalpoje buvusius mažtančiuosius. Jis nepaliaujamai klausinėjo apie jam įspūdį palikusias rases, o aš jam pasakojau apie modifikuotus alorus, griukus ir druarus. Tai buvo taikus ir draugiškas pašnekesys ramioje atmosferoje, kol jis nebuvo grubiai pertrauktas to pasipūtusio modifikuoto aloro, geltonojo demiurgo apsaugos viršininko.

– Apie ką man kalbėti su demiurgų lėle? Ir kodėl turėčiau atsisoti, jei tu man sėdinčiam vos akis sieki? – ne mažiau išūliai atšovė žmogus. Aiškiai matėsi, kad Ardas supyko, o aloras, to pats nesuprasdamas, pradėjo labai pavojingą žaidimą su mirtimi.

– Nutilk, seilėtasis. Noriu tave iškviešti į dvikovą. Tu įžei-
dei mane ir mano rasę.

– Kaip aš tave galėjau įžeisti? Tu savo paskirtį gyvenime jau atlikai. Kiek suprantu, pagrindinė tavo ir tavo rasės egzistavimo prasmė – vos gimus gąsdinti aplinkinius savo išvaizda. Argi tokią grybą dar galima kaip nors įžeisti? – iš širdies tyčiojosi Ardas. – Į dvikovą kvieti?.. Kaip manai, ar gali skruzdėlė į dvikovą iškviešti leopardą? Atsakysiu pats, kad tau netektų įtempti visų savo protinių sugebėjimų – negali. O tu – tik skruzdėlė prieš mane, kurią bet kada galiu sutrypti. Tai gi arba pulk, arba dink man iš akių, nes jei man teks atsisoti, nurausiu tą mielą tavo rankytės ataugėlę ir išpersiu ją tavo žalsvą kailiuką. Tad rinkis...

Atrodė, kad žmogus tyčia stengiasi įsiutinti savo priešininką. Žinoma, žemietis su aloru bendravo, be garsinės kalbos, dar ir mintimis, todėl tokios sąvokos kaip „grybas“, „skruzdėlė“ ar „leopardas“ kiekvieno klausytojo buvo verčiamos pagal patirtį ir pažįstamus atitikmenis. Eduro planetoje buvo panašių gyvūnų, kuriems galima buvo pritaikyti skruzdės ir leopardo vardus. Atrodo, kad panašių sutvėrimų buvo ir aloro planetoje. Žmogus pasiekė savo tikslą. Modifikuotas aloras iš žalsvo tapo tamsiai žalias, o tai buvo aiškus jo didžiulio įsiučio ženklas. Apeliacija į menkus protinius gabumus bei grasinimas nurauti simbiotą šiam subjektui buvo didžiausi įmanomi įžeidimai, žemiečio sugalvoti tiesiog instinktyviai. Jie išties nepasižymėjo stulbinančiu proto aiškumu ir dėl to jautė dalinį nepilnavertiškumą.

Aloras pasirinko puolimą. Tiesą sakant, man iki šiol sunku patikėti, kad kažkoks nusmurgęs aloras išdrįso pulti žmogų. Toks kvailas poelgis dar kartą patvirtino mano nuomonę apie šį padarą kaip „minties galiūną“. Staiga į priekį šovęs

simbiotas spjovė didelę rūgšties porciją į sėdinčio žmogaus veidą ir judėdamas toliau ketino perverti apakinto ir rūgšties apėsto žemiečio smegenis. Planas buvo geras ir labai greitai bei tiksliai vykdomas. Tikėtina, jei aloro priešininkas būtų isas ar bent atsipalaidavęs atlantas, planas būtų pavykęs. Tačiau šį kartą su juo kovojo žmogus, kuris laukė ir provokavo puolimą. Rūgšties spjūvis nepasiekė Ardo, nulėkė į šalį ir, niekam nekeldamas didesnio pavojaus, tekštelėjo ant grindų. Paskui lekianti simbioto galva užsiliepsnojo ir raitydamasi skausmuose puolė atgal. O žmogus iki to momento nė piršto nepajudino. Aš dar kartą pajutau, koks pavojingas padaras sėdi šalia manęs. Pasirodo, Ardas jau buvo įvaldęs daiktų uždegimą vien valios jėga, o energijos pliūpsniui pasiūsti jam nereikėjo nė rankos ištiesti. Žinoma, reikia pagirti ir aloro reakciją. Nepaisydamas persidavusio simbioto skausmo, jis, tik pamatęs suplanuoto smūgio nesėkmę, iš karto siekė ant šono kabėjusio nedidelio šaunamojo ginklo. Tačiau ir šis judesys nebuvo pakankamai staigus. Modifikuotas aloras tik spėjo ranka prisiliesti prie ginklo, kai šalia jo atsidūręs žmogus dešiniuotu delnu smūgiavo į priešininko krūtinę, nublokšdamas vargšėlį per dešimt metrų atgal. Aloras nepasikėlė, jo krūtinė virto tik kaulų, mėsos ir vidaus organų mišiniu. Ugnis nužudė ir simbiotą, kuris agonijoje dar kurį laiką raitėsi šalia šeimininko lavono.

– Nedrįšk! – šuktelėjo žmogus, nukreipdamas ranką į demiurgą. – Nusibodo. Tau nepavyko įsiskverbti prieš dvikovą, nepavyko kovos metu, nepavyks ir dabar. Nebandyk, arba aš smogsiu atgal. Patikėk, tave ištiks tokia pat lemtis kaip ir tavo tarną, kuriam įdiegei ryžtą užpulti mane.

Demiurgas aiškiai pasimetė. Jo bandymas buvo nesėkmingas, o žmogus, be to, visiems atskleidė jo veiksmų esmę.

– Aš jam nieko neįteigiau, – ganėtinai jaudindamasis atsakė demiurgas. – Bandžiau sulaikyti, bet jis neklausė. Alorai yra savarankiška rasė ir aš neatsakingas už atskiro jos atstovo pamišimą. Jis atsakė man paklusti ir puolė pats, už tai ir sumokėjo. Atleisk man, žmogau, jei pajutai mano agresiją. Visos

mano mintys buvo nukreiptos tik į aloro sulaikymą nuo daromos kvailystės. Atsiprašau tavęs ir šeiminių už nederamus mano palydovo veiksmus. Tikiuosi, tu nereikši man kaltinimų.

– Nereikšiu, – atsakė žmogus. – Tebūnie taip. Tik prisimink ateičiai – aš niekam nenoriu atimti gyvybės ir tiesiog bjauriuosi žudymais. Kiekvieno mėstančiojo gyvastis man šventa. Žmonės gali būti ištikimi mėstančiųjų sąjungininkai, o prireikus ir gynėjai, svarbiausia nereikia jų pulti ar provokuoti. Labiausiai noriu, kad tarp mėstančiųjų mano atžvilgiu nekiltų jokių nesusipratimų ar nesutarimų.

Atrodė, kad žmogaus kova ir paskesni žodžiai paveikė visus mėstančiuosius. Regis, jie nebežinojo, ką apie žmogų galvoti. Viena vertus, jis pasirodė kaip neįveikiamas kovotojas ir visiems mirtinai pavojingas padaras, kita vertus – asmuo, skelbiantis gyvybės šventumo, taikos ir pagarbos mėstantiesiems idėjas. Žodžiai atrodė nuoširdūs. Atrodo, jie paveikė ir demiurgą, kuris stovėjo kiek susimąstęs, ir kitus mėstančiuosius, ir net rūmų sargybą su viršininku priešakyje, atskubėjusius raminti jau pasibaigusio konflikto. Tik man, Iskinui, buvo vis tiek neramu. Ar galima tuo tikėti, ar nebus tai eilinė žmogaus klasta, o nuoširdumas tiesiog suvaidintas? Nors gal ne, joks mėstantysis negalėtų taip nuoširdžiai ir įtikinamai meluoti. Negi žmogus sugeba ir tai? Niekada taip negalvočiau, jei ne jo kova su baltuoju valdovu antrojo išų klano vado rūmuose. Tada jis taip pat labai įtikinamai melavo. Jei žmogus tikrai taip gali, kaip tada atskirti, kada jis sako tiesą? Kada iš tokio sutvėrimo laukti smūgio į nugarą?

Šias nerimastingas Iskino mintis nutraukė sargyba, mandagiai pakvietusi žmogų užėiti pas pirmojo klano vadą ir prisijungti prie vadų pasitarimo. Iskino paprašyta Ardą lydėti, taigi jis nuėjo kartu.

– Užėik, žemietai, prisijunk prie klanų vadų tarybos. Mums rūpi tavo nuomonė, bet prieš tai papasakok, kas atsitiko laukimo salėje, – į Ardą kreipėsi pirmojo klano vadas.

– Nieko ypatingo, gerbiamasis vade. Kažkoks išprotėjęs aloras nusprendė mane užpulti, manau, paveiktas šalia buvusio demiurgo.

– Demiurgai vėl paniekino mūsų svetingumą. – nusivylusiu balsu pastebėjo vienas iš dalyvaujančių vadų. – Žemietai, tu iškelsi kaltinimus geltonajam?

– Ne, – tvirtai pareiškė Ardas. – Palikim tai jo sąžinei. Jam vis tiek nepavyko. Sakykim, kad viską sumanė aloras ir dėl tokio savo kvailumo žuvo.

– Žaviuosi tavo atlaidumu, žmogau, – kiek nustebto pirmojo išų klano vadas. – Mes vis tiek nepriimsime geltonojo rato demiurgų delegacijos ir išsiųsime juos namo. Tegu supranta, kad mes viską žinom. Be to, pasakyk man, žemietai, ką, tavo nuomone, mes turėtume daryti su baltuoju valdovu ir jo atlantais. Mes turime du pasirinkimus: patys teisti juos ir nubausti, kas gali išprovokuoti didelį karinį mūsų tautos konfliktą su Mąstančiųjų sąjunga, arba perduoti juos visuotiniam mąstančiųjų teismui. Neslėpsiu, mes patiriame labai stiprų kitų rasių spaudimą perduoti Baltojo rato demiurgų valdovą visuotiniam mąstančiųjų teismui. Po visiems čia susirinkusiems žinomo demiurgų išsišokimo antrojo klano vadas tau pažadėjo saugumą ir paskelbė tave svečiu. Jo žodis – neginčijamas, tačiau Mąstančiųjų sąjungos teisme gali būti nagrinėjamas ir žmonių pavojingumo klausimas, kuriam iškilus negalėsime garantuoti tavo asmeninio saugumo. Todėl galutinis žodis priklauso tau. Ką tu mums patarsi, tą mes ir nuspręsimė.

– Supratau, pirmojo klano valdove. Kada įvyks mąstančiųjų teismas? – vis dar negalėdamas apsispręsti paklausė Ardas. Žemietis įvertino visą riziką, kuri iškiltų jam atsisakius išų pasiūlytų saugumo garantijų, tada apmąstė galimą naudą, sąlygotą tokio, išų požiūriu, kilnaus poelgio.

– Skaičiuojant tavo laiko matais, po devynių mėnesių. Iki to laiko mąstantieji turi skirti savo atstovus į teismą, o tie turi susipažinti su byla.

– Aš galėčiau atsisakyti saugumo, bet man vis tiek reikia jūsų pagalbos, – galutinai nusprendęs tarė žmogus.

– Gausi viską, ko tik tau reikia. Sakyk, Žemės planetos gyventojau.

– Norėčiau paprašyti antrojo klando vado gabalėlio žemės netoli sostinės, kur man galėtų pastatyti namą ir kuriame aš galėčiau toliau lavintis, pažinti aplinką bei rengtis teismui. Norėčiau, kad žemės sklypo perleidimo terminas būtų ne trumpesnis kaip 100 metų ir kad tai būtų privati valda, į kurią nebūtų įleidžiami kitų planetų gyventojai.

– Keistas tavo prašymas, bet jei antrojo klando vadas sutinka, mes neprieštarujame, – gūžtelėjęs pečiais, tarė pirmojo klando vadas.

– Sutinku, nors man tai ne mažiau keista. Kokio dydžio žemės tau reikia, žmogau? – atsiliepė Eduro planetos šeimininkas.

– Nedaug, kad užtektų keliems išų namams pastatyti ir dar liktų laisvas plotas kiemui, – Ardas dėstė savo pageidavimus kuo ramesniu balsu, nors pats viduje tiesiog virė nuo emocijų pertekliaus. „Kad tik jie nieko neįtartų ir nesuabejotų mano ketinimais, – kartojo mintyse žmogus. – Bus labai nemalonu, jei pradės išsamiau klausinėti apie mano ketinimus dėl sklypo.“

– Tik tiek? Sąlygos man tinka. Išsirinksi sklypą, kur norėsi, – atsakė antrojo klando vadas, linkteldamas savo kolegai iš pirmojo klando.

– Dar ko nors norėtum, žemietį? – nuskambėjo dar vienas klausimas iš susirinkusių išų pusės.

– Man reikės jūsų palaikymo per teismą. Planuoju Mąstančiųjų sąjungos teismo prašyti išleisti vieną žmogų iš Ligijos tol, kol man neateis laikas grįžti į Žemę. Jis bus mano mokytojas, visada gyvens šalia manęs ir, prisiekiu, grįš į Ligiją, kai tik aš išvyksiu į Žemę, – išdėstė dar vieną savo norą Ardas.

– Suprantame tavo norą turėti gentinį. Šiuo klausimu mums reikia pasitarti. Jei įvykdysime išdėstytus prašymus, koks bus tavo patarimas, apie kurį mes anksčiau klausėme?

– Aš nenorėčiau, kad dėl manęs kentėtų isai, todėl nedvejodamas patariu sutikti su visuotiniu mėstančiųjų teismu. Prašau suprasti, kad pateiktų prašymų įvykdymas man reikalingas tik tam, kad užsitikrinčiau saugumą nuo tolesnių demiurgų pasikėsinių. Žinoma, jei jums jie pasirodys per daug išūlūs, aš pasistengsiu pasirūpinti savo saugumu savarankiškai ir primygtinai nereikalausiu jų vykdyti. Mano patarimas nuo to nesikeis. Svarbiausia, kad nenukentėtų mano svetingi šeiminkai isai, – iškilmingai ir netgi su patosu balse išdėstė Ardas. Žmogus suprato, kad isams ir daugumai kitų mėstančiųjų rasių didžiulį išpūdį daro garsūs pareiškimai, patikinimai ar priesaikos, kurių sulaužymas jiems buvo neįsivaizduojamas dalykas. „Naivuoliai, net neįsivaizduoja, kad visi šie žodžiai yra tik psichologinis spaudimas jiems“, – mąstė žemietis, stebėdamas pašnekovų reakciją.

Žmogaus pareiškimas padarė didžiulį išpūdį. Tiesiog fiziškai buvo juntama draugiškumo ir pagarbos atmosfera, kurią Ardo atžvilgiu spinduliavo isai bei klanų vadai. Valdantieji vieningai nusprendė padėti ir viskuo remti savo svečią. Žmogui buvo pažadėta, kad kiekvienas jo prašymas bus išpildytas nedelsiant ir isai neleis jo perduoti demiurgams ar kitaip jam pakenkti. Net Iskinas buvo sužavėtas ir ilgam giliai nukišo visas mintis apie žmogaus klastą. Tokį žestą, kiekvieno iso nuomone, galėjo padaryti tik garbingas, drąsus, galintis pasiukoti už kitus karys. Kiekvienas klando vadas norėjo asmeniškai padėkoti Ardui ir pažadėti jam savo klando visokeriopą paramą. Tik po poros valandų Ardas, lydimas Iskino, išėjo iš klanų vadų pasitarimo. Pastarieji, išėjus žmogui, priėmė mėstančiųjų rasių atstovus, perdavė jiems Ardo sutikimą dalyvauti visuotiniame Mėstančiųjų sąjungos teisme ir paskelbė savo sprendimą perduoti Baltojo demiurgų rato valdovą ir jį lydėjusius atlantus visuotiniam teismui. Klanų vadai ypač pabrėžė savo pasiryžimą ginti žmogų ir neatiduoti jo demiurgams. Mėstančiųjų rasių pasiuntiniams buvo leista aiškiai suprasti,

kad isai gins žmogų net tuo atveju, jei tai grės jiems karu su visomis sąjungoje dalyvaujančiomis rasėmis. Mąstantieji neprieštaravo nei išų žodžiams, nei audiencijos nesuteikimui geltonajam demiurgui. Visi prisiminė žmogaus veiksmus ir žodžius, išstartus laukimo salėje, todėl dauguma pasiuntinių jau iki išų sprendimo buvo pasiryžę perduoti savo vadams visus gerus išpūdžius, kuriuos sukėlė žemietis. Planetos šeimininkų sprendimas atiduoti baltąją demiurgų valdovą teismui buvo sutiktas su visuotiniu palengvėjimu ir džiaugsmu.

Iš didžiojo kario Iskino atsiminimų

Aš lydėjau žmogų iš vadų pasitarimo. Ardas kažkodėl buvo neramus. Jis, atrodo, stengėsi kažką prisiminti ir vis neįstengė.

– Iskinai, pasukam truputį į šoną, – staiga paprašė žmogus – Pameni, prie šiaurinio įėjimo į rūmus, kur prieš susirinkimą žavėjomės pirmojo klando vado sodais, stovėjo pora sargybinių. Norėčiau su jais pabendrauti.

Sutikau. Klano vadas paskyrė mane žmogaus palydovu ir sargu, be to, aš ir pats norėjau su juo ilgiau pabendrauti ir geriau susipažinti. Todėl nedelsdami patraukėme prie šiaurinio rūmų įėjimo. Maniau, kad Ardas vėl norės pasigrožėti sodais. Pirmojo klando vado sodai buvo neįprasti. Net Eduro planetoje tokių neturėjome. Įvairių rūšių medžiai ir kiti augalai augo greta vienas kito trim lygiais, kuriuos jungė lėtai judantys laiptai. Tarp medžių, lianų bei krūmų šmirinėjo įvairūs, iš skirtingų planetų atvežti reti gyvūnai. Su žmogumi kelias valandas praleidome vaikščiodami ir stebėdami spalvų kitimą ir gyvūnų gyvenimą. Regis, Ardui sodai labai patiko. Tik prie rūmų sargybos, kuri saugojo šiaurinį įėjimą, žmogus kiek sutriko.

Kelias iki šiaurinio įėjimo nebuvo tolimas. Prie didžiulių stilizuotų durų rūmų išorėje stovėjo ta pati sargų pora, kuri

taip patraukė Ardo dėmesį. Žmogus patraukė tiesiai prie įsitempusios sargybos. Atsistojęs per porą metrų nuo išų karių, žemietis atidžiai nužvelgė abu sargybinius. Keista buvo scena. Žmogus nekalbėjo, tik stovėjo ir atidžiai žiūrėjo į stovinius karius, o tie jautėsi nesmagiai dėl tokio Ardo dėmesio.

– Kas tu toks? – staiga ištarė Ardas, kreipdamasis į dešinėje stovėjusį sargybinių.

– Aš – Riras, išų karys, pirmojo klando vado rūmų sargybinis, – negarsiai atsakė paklaustasis.

– Tu ne sargybinis, tu apskritai ne isas. Taigi kas tu? Atsakysi pats, ar man teks tai sužinoti jėga. Matau, minčių bloką turi neblogą, bet aš jį galiu pralaužti, ir tu tai žinai. Tai gal geriau pats pradėk kalbėti.

Šito iš žmogaus nesitikėjau. Ardas apkaltino vieną karį, kuris ir atrodė, ir elgėsi taip, kaip turi atrodyti bei elgtis vidutinis išų karys, tuo, kad jis apsimetėlis. Būčiau nepažinojęs Ardo, sakyčiau, kad jam protas pasimaišė. Bet žmogus dar nebuvo be reikalo ką nors apkaltinęs, todėl aš tik stovėjau ir tylėjau.

– Užstok mane nuo žmogaus, – kreipėsi į mane sargybinis. – Jis elgiasi lyg išprotėjęs. Negi nematai, kad aš isas.

– Žmogus mato tai, ko aš nematau. Neužstosiu tavęs, nes Ardas gali būti teisus, – pasakiau bandydamas išvelgti tai, kas žemiečiui sukėlė įtarimą.

Nusprendžiau nesikišti. Jei šis karys isas, o Ardas jį pažemins, atsakys klando vadui ir pakenks savo santykiams su mūsų rase. Jei šis karys apsimetėlis, tada būtina sužinoti, kas jis yra iš tikrųjų.

– Aš tavęs prašau paskutinį kartą, – tarė žemietis.

Sargybinis nenatūraliai keitė spalvą, jis darėsi gelsvas. Atrodo, žmogaus pastangos pralaužti minčių bloką nebuvo bergždžios. Dar niekada nebuvau matęs, kad sveikai atrodantis mano tautietis staiga pradėtų geltonuoti ir keisti formą. Padaaras (dabar ir aš supratau, kad tai ne išų karys) kilstelėjo ginklą ir bandė šauti į žmogų. Ardas vėl buvo greitesnis – jis lau-

kė šio bandymo pulti, todėl be vargo išmušė ginklą iš apsimetėlio letenų. Žmogus bandė priešininką paralyžiuoti ir sulaukyti gyva, tačiau jam nesisekė. Padaras keitė savo struktūrą – tapo beforme, besikeičiančia mase ir bandė sprukti. Ardas mintimis iškėlė „buvusį“ iš sargybinių į orą ir laikė per metrą nuo žemės. Padaras siektelėjo žemės, bet žmogus kilstelėjo jį dar aukščiau. Tada Ardo priešininkas suprato savo padėties beviltiškumą ir nustojo judėti.

– Velnias! – šuktelėjo žmogus. – Jis nusibaigė.

– Tu jį nužudei? – paklausiau Ardo.

– Ne, Iskinai, jis tiesiog pats sau įsakė mirti. Šitas netikras isas suprato, kad mes jį sugavome ir nenorėjo pasiduoti. Aš negalėjau jo sulaukyti. Net negalėjau jo paralyžiuoti! Niekaip negalėjau rasti jo kūne nervinių mazgų, nes jame viskas taip greitai keitėsi! Kas jis toks, Iskinai?

– Nežinau, Arдай. Pirmą kartą matau. Kaip tu supratai, kad jis apsimetėlis?

– Pajutau kitokias mintis nei tos, kurios iš galvose. Jūsų mintys aiškios ir skaidrios, tuo tarpu šitos buvo kažkokios nesuprantamos ir miglotos. Kai mes pirmą kartą pro jį praėjome, dar nežinojau, kuris iš sargybinių skleidžia tokias mintis. Tada nebuvo laiko aiškintis. Gerai, kad dar radome jį poste.

– Dabar taip pat pajutai tas mintis?

– Ne, dabar buvo sudėtingiau, – pasakojo Ardas. – Jis kažką įtarė, kai pamatė mus ateinančius, todėl stengėsi visiškai nieko negalvoti. Mąstyti kaip isas padaras nemokėjo, bet visiškai negalvoti jam sekėsi tiesiog puikiai. Man padėjo kitas sargybinis, kuris išsigando ir karštligiškai bandė prisiminti, ką padarė ne taip. Padaras tiesiog meistriškai imitavo sargybinio elgesį, bet nuo jo sklido tuštuma. Pabandęs prasibrauti į jo mintis, pajutau stiprų bloką.

– Matyt, nepakankamai stiprų, kad tave sulaukytų.

– Gal ir pakankamai, jei padaras būtų išlikęs šaltas. Aš jį spaudžiau grasindamas, ir šis pradėjo nesąmoningai pasiduo-

ti. Kai tik pralaužiau bloką, jis puolė keistis ir priešintis. Aš taip ir nespėjau suprasti jo minčių.

– Aš pranešiu apie tai vadams ir palauksiu ekspertų grupės.

– Gerai, Iskinai, einu į savo apartamentus. Pranešk, jei ką išsiaiškinsite apie šį padarą. Neramina jis mane tokiais savo gebėjimais, – paprašė Ardas.

Isai ne juokais sujudo. Padaro beformiai likučiai buvo pateikti visų maštančiųjų rasių ekspertams, tarp jų ir demiurgams, kurie garsėjo kaip neprilygstami genetikos specialistai. Nei mentalinis skenavimas, nei genetiniai tyrimai nedavė jokių rezultatų. Nė vienas iš ekspertų iki tol nebuvo sutikęs nieko panašaus. Iskinas, antrasis sargybinis ir žmogus po tris kartus papasakojo įvykį prie šiaurinio įėjimo. Buvo apklausti visi, nors kiek bendravę su nežinomu padaru. Maštantieji nieko neišsiaiškino. Nebuvo pateiktas joks įdomesnis ar vertesnis dėmesio pasiūlymas, kaip tokius padarus atpažinti. Kariškiai ir vadovai karštligiškai svarstė, kiek tokių apsimitėlių gali būti tarp sąjungai priklausančių rasių. Žmogus taip pat susidomėjo šia problema ir bandė išsiaiškinti šio sutvėrimo savybes.

Po poros dienų antrojo klando vadas su palyda grįžo į Eduro planetą. Ardas skrido kartu. Atgalinė kelionė kosmine erdve nedarė didelio įspūdžio. Viską žmogus jau buvo matęs vykdamas į pirmojo klando valdas, todėl grįždamas Ardas daugiausia laiko praleido su Iskinu, aptarinėdamas praėjusius įvykius ir jų svarbą išų ateičiai. Iskinas nurimo, jo įtarinėjimai žmogaus atžvilgiu sumenko. Senasis karys labiau atsipalaidavo ir su žemiečiu bendravo kur kas nuoširdžiau, nesistengdamas išgauti kuo daugiau informacijos.

III

Sąjungos

Eduro planeta. 2015 metų liepos 15 diena

– Sveikas, žmogau. Matau, kad visiškai įvaldei keliavimą ir bendravimą nefiziniame lygmenyje, – kreipėsi sidargų atstovė į Ardą.

– Laukiau, kada pasirodysi. Nenorėjau vykti už planetos ribų. Jaučiu, kad demiurgai stebi Edurą. Anksti jiems dar žinoti mano galimybes, – atsakė žemietis. Kita vertus, jis neužsiminė apie tai, kad ir sidargams neverta žinoti visų žmogaus sugebėjimų. Ardas ne tik džiaugėsi kiekvieną dieną atsirandančiais naujais gabumais, bet ir siekė juos maksimaliai išstobulinti. Praėjo tie laikai, kai žmogus niekaip negalėjo atsiskirti nuo savo fizinio kūno. Dabar, norint sukelti kūnui transo būseną ir pereiti į nefizinį lygmenį, pakako mažų valios pastangų. Taip pat tik menkas sąmonės nukreipimas uždegdavo ar gesindavo ugnį, pakeldavo į orą daiktus ar patį Ardą. Žmogus geriau nei bet kuris atlantas valdė kūno ir aplinkos energetiką, o mentalinėje srityje nenusileido demiurgų meistriui.

– Norėjome tau pranešti, žemietai, kad sidargai sutinka tapti tavo ir visų žmonių sąjungininkais bei padėti jums išsivaduoti. Mes kalbėsime maistančiųjų teisme ir padėsime tau įvykdyti tavo misiją. Atsakinga šioje srityje paskirta aš, todėl man gali perduoti bet kokius pageidavimus sidargams. Visų pirma norėtume, kad dar kartą patvirtintumei, jog žmonės padės mums susigrąžinti gimtąją galaktiką.

– Ką gi, iškilmingai pareiškiu, kad aš, atstovaudamas žmonėms, pažadu visais įmanomais, žmonėms prieinamais ir ga-

limais būdais padėti sidargams kovoti už jų gimtosios galaktikos susigražinimą. Ar tinka toks pažadas? – dar kartą iškilmingai pareiškė Ardas, stebėdamasis, kodėl visi šie, su juo bendravę padarai, taip vertina pasisakymų formą.

– Taip. Mes labai patenkinti.

– Su kuo teks kovoti?

– Su vienu iš mūsų priešų jau susitikai pirmojo išų klanu planetoje, – paaiškino sidargė, kartu sužadindama Ardo smalsumą.

– Kaip tik apie tą padarą jūsų ir norėjau paklausti. Kas jis toks? Kiek supratau, jau buvote jį ar jo gentainius sutikę anksčiau? – iš karto paklausė žmogus.

– Taip. Tai mūsų priešų atstovas. Jie vadinami dvarvais, tačiau taip pavadinti tik siekiant atskirti individus ir pačią rasę. Iš esmės tai yra beformiai protoplazmos gniutulai, galintys įgauti bet kurią formą ar išvaizdą. Visi dvarai, kol jie gyvi, turi tik du pastovius organus – mąstymo ir kraujotakos centrus, tačiau ir tų organų formą šie padarai gali keisti. Tikėtina, kad dvarvai ir sidargai turi bendrų sąlyčio taškų, kadangi būtent šie du pastovūs jų organizmo centrai identiškai atitinkamiems mūsų centrums. Tačiau tai tik prielaida, kuri nebuvo įrodyta. Dvarvai gali įgauti tik tos būtybės ar objekto išvaizdą, su kuriu jie buvo tiesiogiai susiję – ilgai bendravo, tyrinėjo ar stebėjo ir apie kurį surinko visą informaciją. Toks paruošiamasis darbas trunka ilgai, todėl galime spręsti, kad dvarvai darbuojasi išų planetoje ne mažiau kaip 2 ar 3 metus.

– Kaip jie darbuojasi, jei iki tol negalėjo įgauti išų išvaizdos? – nustebo Ardas.

– Apsimetę medžiais ar primityvesniais gyvūnais. Demaskuoti dvarvus galima tik dviem metodais – atpažinus jų mintis ar minčių, būdingų mėgdžiojamam objektui, nebuvimą arba peršvietus apsimetėlių kūną, nustatant būtent tų dviejų pastovių organų buvimo faktą. Mūsų ilgamečio karo metu dvarvai apsimesdavo tik pavieniais patiniais, kadangi negalėdavo būti vieningos sąmonės sudėtine dalimi, todėl, prisijun-

gę prie spiečiaus, būdavo lengvai išaiškinami, – aiškino žmogui sidargų patelė.

– Ar daug tų dvarvų?

– Kelis kartus daugiau nei sidargų. Jie – nesenstantys organizmai, žūsta tik dėl išorinio fizinio poveikio. Pakliuvę į nelaisvę, gali lengvai patys save numarinti.

– Šitą faktą aš jau pastebėjau. Kaip jie dauginasi? – toliau domėjosi Ardas.

– Dalijasi. Vieną kartą per gyvenimą nekintantys organai suskyla ir dvarvas gali padalyti savo biomasę.

– Taigi mėgdžiodami jie yra ribojami savo masės, – susimąstė žmogus.

– Taip, labai teisingai atkreipei dėmesį. Jie apriboti savo masės. Dvarvai gali savo kūną ištempti ar suspausti, bet kartu keičia ir kūno tankį. Jie negali prisidėti ar atsiimti nė vienos kūno dalelės.

– O be dvarvų jūsų galaktikoje nėra dar pavojingesnių su tvėrimų, su kuriais tektų susikauti?

– Ne. Mes gyvenome pačiame galaktikos pakraštyje. Visą erdvę aplink mūsų valdomas žvaigždžių sistemas buvo užėmę dvarvai. Todėl manome, kad žmonėms mūsų galaktikoje teks kovoti tik su šiais padarais. Ar norėtum dar ką apie juos sužinoti? – pasidomėjo sidargė.

– Norėčiau, kad absoliučiai visą informaciją perduotumėte į mano informacinės sistemos dalį Eduro planetoje. Galėsite tai padaryti? – pasiteiravo Ardas.

– Taip, nesunkiai. Išų informacinė sistema visiškai neapsaugota. Tiksliau, tai Eduro planetos šeiminkams atrodo, kad jų informacinė sistema labai saugi, – šyptelėjo sidargų patelė. – Dar ko nors norėtum?

– Taip. Man reikia gyvenimui tinkamos planetos. Jūsų valdomame šios galaktikos sektoriuje. Geriausia būtų, jei joje klestėtų priešiški biologiniai organizmai.

– Kam tau visa planeta? – nuoširdžiai nustebo sidargė, aiškiai nelaukusi panašaus pageidavimo.

– Visos nereikia. Reikia vietos bazei įkurti, – kantriai aiškino Ardas. – Žmonės pažadinimui iš Žemės bus transportuojami į vieną iš Mąstančiųjų sąjungos planetų, kurioje aš jau radau tinkamą vietą. Ten jie išeis visą prabudimo, psichologinio paruošimo ir dalinio apmokymo kursą. Jūsų perleistoje planetoje jie bus galutinai apmokomi ir čia, toliau nuo demiurgų akių, įkursime pagrindinę prabudusių žmonių bazę. Iš tos vietos bus vykdomos visos jūsų galaktikos vadavimo operacijos.

– Turime mes panašią planetą. Tik ten pavojinga. Joje bando išsilaikyti nedidelis, maždaug dviejų šimtų tūkstančių individų spiečius. Jiems labai sunkiai sekasi. Bet kuriuo atveju vietos planetoje pakankamai. Tik kaip ten transportuosite žmones?

– Manau, galite man mentaliniu būdu perduoti visą tos planetos panoramą. Aš išsirinksiu konkrečią vietą ir ją pažymėsiu tolimojo šuolio vartams. Per juos žmonės pateks iš pradinės bazės į pagrindinę, – paaiškino žemietis.

– Tuomet tau teks susijungti su bendrąja sidargų sąmone ir bendrauti su toje planetoje, kurią mes vadiname Skruzdžių planeta, gyvenančio spiečiaus valdančia patele. Ar pajėgsi? Tai pavojinga – tavo esybė gali ištirpti tau svetimoje sąmonėje. Jei taip atsitiks, pasijusi esąs vienas iš sidargų ir nelaikysi savęs žmogumi, – perspėjo Ardą pašnekovė.

– Matyt, sugebėsiu. Tai darysiu ne dabar, o kai būsiu pasiruošęs. Susiliejimas įvyks per tave?

– Taip.

– Kuo pavojinga ta jūsų Skruzdžių planeta? – nukreipė kalbą žmogus.

– Planetoje egzistuoja kažkoks sunkiai aprėpiamas priešiškas sidargams Protas, kuris valdo didžiules, už tave, žmogau, dvigubai didesnes ir labai aršias bei gyvybingas skruzdes. Štai jos ir puola ten esantį spiečių visais būdais. Viena tokia skruzdė be vargo perkanda pusiau net stipriausią sidargą, – pradėjo aiškinti Ardo pašnekovė.

– Kaip tada atsilaikote?

– Iš maštančiųjų pasiskolinome energetinio barjero technologijas, patobulinome spąstų sistemą, sienas padengėme dangą, neleidžiančia skruzdėms užkopti. Be to, turime galybę didelių ir mažų šaunamųjų ginklų, sprogmenų ir, svarbiausia, spiečiaus narių atsidavimą ir pasiaukojimą. Tik tas Protas labai išradingas. Jis neleidžia skruzdėms naudotis jokiomis technologijomis, bet taip sumaniai joms vadovauja, kad pastarosios ir be ypatingų įrengimų dažnai sugeba gerokai pakenksti spiečiaus nariams. Jei puolimas nesiliaus, spiečius bus sunaikintas per artimiausią dešimtmetį.

– Kodėl jiems nepadedate? – kiek nustebęs Ardas, galvodamas apie tai, kad žmonės niekuomet neleistų egzistuoti kažkokiam Protui planetoje, kurioje jie patys įsikūrė.

– Bandėme siųsti pastiprinimą, bet kuo daugiau karių ar technikos nusiunčiame, tuo išradingesnis priešas. Kelios vyriausiosios mano, kad planetos Protas tiesiog žaidžia su sidargų spiečiumi, ir jei mes bandysime kariauti rimtai, jis mums atsakys tuo pačiu.

– Negalvojote apie planetos naikinimą? – pasidalijo pragmatiškomis mintimis žmogus.

– Gaila tai daryti, – sidargė bandė paaiškinti žemiečiui visą situaciją. – Ji dar gali praversti. Pavyzdžiui, kaip treniruotųjų aikštelė. Skruzdžių planetoje esantys spiečiaus kariai stipriausi ir geriausi tarp visų sidargų. Manau, bet kuris iš jų galėtų susiremti su atlantu ir jį nugalėti. Gal net tau galėtų papsipriešinti?

– Pažiūrėsime. Manau, susitvarkysime su tais vabaliukais, – šyptelėjo žmogus. – Tinka man ši planeta. Be to, turiu dar vieną prašymą. Teismo metu, jei kas klaus jūsų nuomonės, prašau palaikyti mano prašymą išleisti iš Ligijos vieną žmogų. Jis, kol ateis laikas veikti, bus mano mokytojas.

– Kada tas laikas ateis? – aiškiai nekantraudama paklausė jaunoji sidargų patelė.

– Manau, po poros metų jau bus aiškūs mano veiksmų rezultatai. Tuo metu bus pažadinta beveik 1000 žmonių. Vėliau viskas vyks lavinos principu.

– Kiek tau reikės žmonių, kad pradėtum kovą su dvarvais?

– Manau, dvidešimt trisdešimt tūkstančių. Tik perspėju – kova su dvarvais prasidės tik žmonėms įsitvirtinus šioje galaktikoje. Tai gali užtrukti ir dešimt ar dvidešimt metų, – prognozavo Ardas.

– Supratome. Mes lauksime ir tau padėsim. Sėkmės...

Žmogus grįžo į savo kūną. „Ką gi, su sidargais viskas bus gerai. Dabar reikia susitarti su ligijiečiu ir toliau intensyviai mokytis, – galvojo Ardas. – Atrodo, planas sėkmingai juda į priekį. Na, žiūrėsim vėliau. Dabar kiek pamiegosiu. Pavargau per tas nefizines keliones“. Žinoma, Ardas galėjo nemiegoti ištisus mėnesius, energijos pasisemdama iš aplinkos, bet jis buvo įpratęs kas parą kiek pasnausti ir, be to, šis įprotis žmogui labai patiko.

*Raudonojo demiurgų rato valdos.
2015 metų liepos 19 diena*

– Sveikas Baltojo rato valdove, malonu tave vėl matyti. Kaip su tavimi elgėsi isai?

– Ačiū tau už rūpestį ir pastangas mano labui, Raudonojo rato valdove, – atsiliepė Baltojo rato valdovas. – Jie elgėsi normaliai, ypač po to, kai žmogus sutiko mane perduoti Mąstančiųjų sąjungos teismui. Vakar mane ir atlantus paleido iš Eduro. Gal Jūs žinote, kaip jie išsikūrė? Tavo atlantai – geri kariai. Jei ne žmogus su savo apgavystėmis, tikrai būtume laimėję.

– Geri, bet nepakankamai. Išsikūrė jie normaliai. Išgarsėjo, tapo populiarūs tarp gentainių. Jaučiasi labai dėkingi tau už paramą ir globą, – kiek nepatenkintas savo pavaldiniais atsakė Raudonojo rato valdovas. – Kiekvieną kartą įsitikinu, kad

sukurdami žmones padarėme didelę klaidą. Su žemiečiu turime problemų ir, atrodo, nemažų. Manau, mums teisme nepavyks laimėti.

– Pasakok daugiau, raudonasis valdove. Aš nuo visko buvau ganėtinai atitrūkęs. Ką ten geltonieji pridirbo, kad isai taip sužavėti žmogumi?

– Pabandė vidutinio lygio meistriukas su savo modifikuotais kareivėliais žmogų išbandyti, – prunkštelėjo raudonasis valdovas. – Kiek žinau, modifikuotam alorui liepė pulti žmogų, o pats nusprendė žemietį, kol tas kovos, užvaldyti mentališkai. Iš to išėjo didelis šnipštas. Žmogus ne tik viską perprato, bet taip apsuko, kad dabar mes atrodome labai blogi, o jis – taikumo įsikūnijimas. Tą geltonąjį meistriuką jų rato valdovas išsiuntė į pačią giliausią savo valdų skylę, kad turėtų laiko pamąstyti apie savo nereikalingą iniciatyvą.

– Žmogus gudrus ir klastingas, – pritarė jo pasipiktinimui Baltojo rato demiurgų valdovas. – Girdėjai, kaip jis kovoje mane apgavo? Tikrai patikėjau, kad nori pasiduoti, toks nuoširdus buvo. Neišsiaiškinote, kas man trukdė Eduro planetoje?

– Sidargai, – atsiliepė pašnekovas. – Tas faktas mane labai sutrikdė. Sidargai, pasirodo, kur kas stipresni, nei mes galvojome. Tik dabar pastebėjome jų mentalinį aktyvumą. Dar vienas dalykas: sidargai, atrodo, su žmogumi bendrauja ganėtinai aktyviai. Kiek mums pavyko suprasti pasiklausius jų pokalbio, tie padarai su žmonėmis sudarė sąjungą. Jie pasiūlė taiką mąstantiesiems ir paprašė leidimo dalyvauti teisme bei jame pasisakyti.

– Žmogus gali bendrauti nefiziniame lygmenyje? – sunerimo baltųjų vadas.

– Labai lengvai. Čia jo galimybės pranoksta net mūsų. Tai dar ne viskas. Įsimaišė dar dvi jėgos. Vieną nustatėme. Tai – ligijiečiai. Jie, pasirodo, nefiziniame lygmenyje dar stipresni už sidargus. Susekėme juos visai atsitiktinai, – toliau pasakojė Raudonojo rato valdovas.

– Mums reikia bandyti paveikti mąstančiuosius...

– Nepavyks, baltasis valdove. Sidargai, o, atrodo, ir ligijiečiai mus labai sėkmingai blokuoja. Kažkokią įtaką išlaikome tik savo kontroliuojamoje erdvėje. Be to, turime veikti labai atsargiai, nes jei maštantieji susivoks ir vėl prisimins mūsų „didįjį“ tikslą, gali nepakakti visos mūsų įtakos Maštančiųjų sąjungos rasėms. Teks kovoti su visa sąjunga, tokiam dideliame karui mes nepasiruošę.

– Kaip jie gali mus blokuoti?! – nustebęs šūktelėjo Baltojo rato valdovas. – Tam turi susirinkti visos stipriausios sidargų patelės ir nukreipti visą bendrąją sąmonę tik į šį tikslą.

– Atrodo, taip ir yra. Be to, ligijiečių dalyvavimas labai sustiprina sidargų pozicijas. Kiek supratome, sidargai išsiaiškino ligijiečių sugebėjimus, bet, tarpininkaujant žemiečiui, sutiko veikti bendrai. Atrodo, sidargų, ligijiečių ir žmogaus tikslai sutampa, – dalijosi savo nuogaštamais Raudonojo rato valdovas.

– Koks tikslas, nesupratote? – toliau intensyviai domėjosi baltasis valdovas.

– Bandėme, – tęsė raudonųjų vadas. – Mėlynojo rato nariai susijungė, stengdamiesi išsiaiškinti padėtį. Kaip žinai, iš visų mūsų mentališkai jie yra stipriausi. Nepavyko. Išgautos tik minčių ir pokalbių nuotrupos, fragmentai. Manau, kad žmogus nusprendė pažadinti žemiečius ir pažadėjo būti sidargų sąjungininkas. Ligijiečiai prisijungė prie sudaryto susitarimo. Sidargai ruošiasi kovai, todėl jiems reikia žmonių paramos.

– Su kuo jie kovos? – nustebė baltasis. – Kas gali būti toks galingas, kad sidargams taip prireikė žmonių. Jie, kiek supratau iš tavo kalbos, nusprendė net taikytis su Maštančiųjų sąjunga. Jei norėtų kovoti tik su mumis ar sąjungai priklausančiomis rasėmis, tokios nekontroliuojamos jėgos kaip žmonės į sąjungininkus nesikviestų. Sidargų jau dabar yra užtektinai, kad pradėtų galimai sėkmingą karą prieš visus maštančiuosius, – stebėjosi Baltojo rato valdovas.

– Tu teisus, – pritarė pašnekovui Raudonojo rato valdovas, – tačiau neseniai sužinojome dar vieną labai intriguojantį faktą. Pirmojo išų klano planetoje žmogus išaiškino ir bandė sučiupti netikrą išą. Tas išvengė sučiupimo tik save numarindamas. Žmogus nepajėgė jo sulaikyti.

– Netikrą išą?! – dar labiau nustebė baltųjų vadas.

– Egzistuoja kažkoks padaras, sudarytas vien iš protoplazmos, gebantis kopijuoti bet kokio objekto išvaizdą ir elgseną. Atrodo, jis gali kopijuoti tiek gyvus sutvėrimus, tiek negyvus daiktus. Jį išaiškino žmogus, pastebėjęs mintis, nebūdingas isams, bei šių gyvių mąstymo keistumą. Jei jį atpažino žemietis, vadinasi, galime ir mes. Tačiau negi skenuosi visus maštančiuosius. Tų padarų gali būti begalės. Kiekvienas medis gali pasirodyti besąs užsimaskavęs ateivis. Gali pasirodyti, kad jie sugeba kopijuoti ne tik išvaizdą, bet ir sugebėjimus. Tokie užpuolikai atsilaiktų net prieš žmones, – išdėstė naujienas raudonasis valdovas.

– Ar manai, kad sidargai jau buvo su jais susitikę, todėl dabar buria sąjungininkus prieš šiuos ateivius? – tęsė pašnekovo mintį Baltojo rato demiurgas.

– Gali būti. Bet žmogaus planai, manau, kiek didesni. Atrodo, į juos įeina ir konfliktas su demiurgais, – atsakė susimąstęs Raudonojo rato valdovas.

– Tai žemietis nusprendė išsiaiškinti su mumis, paskui padėti sidargams. Manau, jis per daug pasitiki savo jėgomis.

– Galbūt. O gal tai mes vis dar jo neįvertinam. Jei jam pavyks išvesti bent milijoną gentainių iš planetos spąstų ir juos suvaldyti, jie bus labai stiprūs. Ne tik mus, bet ir visus maštančiuosius kartu su sidargais sutvarkys. Klausimas, kaip jis tai įgyvendins?

– Kiek žmonių gyvena planetoje, uždedančioje pančius? – pasiteiravo baltųjų vadas.

– Beveik aštuoni milijardai, – nuskambėjo pašnekovo atsakymas.

– Oho... Kritiniu atveju turėsime aštuonis milijardus labai galingų priešų. Manau, turėtume ne galvoti, kaip žmogus ruošiasi pažadinti gentainius, o tiesiog pasistengti sunaikinti ir jį, ir tą jo planetą. Šitas pavojus kur kas realesnis už tuos abstrakčius ateivius, su kuriais kovoja sidargai. Tegul sau pešasi. Sunaikinę žmones, turėsime laiko ir apie beformius pagalvoti.

– Pritariu, baltasis valdove. Tiesą sakant, visi priėjo prie tokios pat išvados, išskyrus Žaliąjį ratą. Tačiau jo valdovas paklus daugumai ir kaip galėdamas mums padės, – pažadėjo Raudonojo rato demiurgas.

– Žalioji ratas visada garsėjo savo diplomatais ir taikiomis idėjomis. Net mūsų „Didįjį tikslą“ jie supranta kitaip. Svarbu, kad Žalioji ratas paklus daugumai. Gal kas ką nors sugalvojo, kaip šias idėjas mums įgyvendinti? – pasidomėjo Baltojo rato valdovas.

– Geltonieji kartu su rudaisiais pasiūlė sukurti modifikuoto aloro, atlanto, demiurgo ir kiborgo hibridą. Apskaičiavo, kad būtent jis galėtų nugalėti žmogų. Su planeta, uždedančia pančius, patiems siūloma nekovoti. Mėlynieji neseniai aptiko nežinomą technologinę civilizaciją. Mąstantieji apie ją vis dar nieko nežino. Šiuo metu civilizacijos valdantieji asmenys iš dalies kontroliuojami. Dar šiais metais Mėlynasis ratas perims visą šios civilizacijos kontrolę ir po dvejų metų pasiųs juos kovoti prieš žmones, gyvenančius planetoje, uždedančioje pančius. Mąstantieji negalės kištis, nes nei žmonės, nei naujai atrastieji nepriklauso Mąstančiųjų sąjungai. Mūsų dalyvavimas puolant Žemę nebus įrodytas, – dėstė planus raudonasis demiurgas. – Bus tokia pati padėtis kaip dabar, kai mes negalime įrodyti sidargų, ligijiečių ir žmogaus susitarimo.

– Gerai. Man patinka, – pritarė Baltojo rato valdovas. – Aš ruošiuosi teismui ir prireikus visada skirsiu tiek Baltojo rato narių bei man priklausančių išteklių, kiek reikės bendram mūsų planui.

– Puiku, baltasis valdove. Visų ratų valdovai pažadėjo elgtis taip pat. Dabar gana rimtų kalbų ir imkimės linksmybių. Pažadu, kad mano valdose tavo kūnas ir siela tikrai atsigaus.

*Andromedos ūko galaktika. Dvarvų užimta erdvė.
2015 metų liepos 22 diena*

Chrzas buvo laimingas, kaip tik gali būti laimingas dvarvas – taip Chrho gentainius vadino sidargai. Jis buvo tyrinėtojas mažoje planetoje. Iš pradžių apsimetė medžiu ir tyrė pro šalį einančius augalėdžius gyvūnus. Po to tapo plėšrūnu ir ilgai gyveno tarp jų. Retkarčiais Chrzas grįždavo pas gentainius ir dalyvaudavo bendrame susiliejime, kur sužinodavo visas bendruomenės gyvenimo naujienas. Saviškiai Chrzą laikė keistuoliu. Kas dar, jei ne keistuolis galėjo pasirinkti individualų vardą ar dalyvauti žvalgų rezervo programoje? Chrzas iš tikrųjų buvo ne toks kaip visi. Jis vertino vienatvę, siekė suprasti, pažinti aplinką. Dauguma gentainių ištisus metus praleisdavo krūvoje, susilieję į bendrą masę. Chrho toks gyvenimas nedomino. Jis nusprendė tapti žvalgu ir pasirinkti sau vardą jau tada, kai tik pradėjo suprasti aplinkinį pasaulį. Pranešęs apie tai žvalgų kantai, Chrzas dalyvavo ruošiant žvalgų rezervą. Tiesą sakant, tai buvo ne tiek paruošimas, kiek psichologinis patikrinimas. Šiam dvarvui buvo siūlomi įvairiausi gyvenimo variantai – tapti kariu, mokytoju, techniku ar valdančiųjų kastos nariu, gyventi ne kastose, kaip gyvena jo gentainiai, kai, lyginant su nuolatiniu pavojumi, kuris lydi žvalgus, siūlomi gyvenimo malonumai. Tačiau mokytojai buvo teisingi – jie neslėpė, kad tik būnant žvalgu galima patenkinti savo smalsumą, daug ką pažinti ar suvokti. Todėl žvalgai buvo gerbiamiausia kasta. Jų nuomonės klausėsi visur ir visada.

Chrzą kamavo nepasotinamas žinių troškimas. Jis tikrai buvo kitoks nei visi gentainiai ir, nepaisydamas jokių atkalbinėjimų ar sunkumų, tvirtai siekė tapti žvalgu. Jaunasis

dvarvas lengvai praėjo visus apmokymus bei atlaikė išbandymus. Jis buvo įrašytas į žvalgų rezervą, o tai reiškė, kad kai ateis eilė, Chrzas bus pašauktas ir išsiųstas vykdyti užduoties. Dabar atrodė, kad jo eilė atėjo. Chrzas pajuto šaukimą. Kažkas nusileido planetoje ir jį pakvietė. Nesvarbu, kas ir kaip atrodė, bet tai buvo žvalgo kvietimas – kvietimas, kuris buvo gautas apmokymų metu. Tik žvalgai galėjo jį pajusti ir tik žvalgai privalėjo atsiliepti. Dvarvas nedelsdamas leidosi į kelią. Jis tapo dideliu greitai skraidančiu plėšrūnu, o kvietimas nenuilstamai rodė jam kelią. Kelias nebuvo tolimas ir Chrzas jį įveikė tą pačią dieną. Kvietimas sklido iš lauko viduryje pūpsančio akmens. Niekas nebūdamas dvarvu net nesuprastų, kad akmuo lauko viduryje – gyvas šios rasės žvalgas. Toks akmuo galėtų gulėti metus, net šimtmečius ir, niekieno nepastebėtas, rinktų bet kokią informaciją

– Sveikas, Chrzai, – į jį kreipėsi akmuo. – Laukiau tavęs, greitai atvykai.

– Sveikas, kvietėjau. Aš pasiruošęs ir laikiu tavo nurodymų.

– Gerai, Chrzai, puiku. Turiu tau daug ką papasakoti. Tavęs laukia tolimas kelias į kitą galaktiką, į planetą, kurią vietiniai vadina Eduru, ir joje gyvena padarai, vadinami isais. Žodžiais viso to neapsakysiu. Susilieik su manimi ir pasisemk žinių.

Per šį susiliejimą Chrzas sužinojo daugiau nei per visą ankstesnį gyvenimą. Jis perėmė visas pašnekovo ir prieš tai žuvusio nežinomo žvalgo žinias. Chrzas pamatė isus, pajuto jų fizinę struktūrą ir mintis, pažino šių padarų gimtąją planetą. Žuvęs žvalgas praleido dvejus metus, kol perprato isus ir galėjo tapti vienu iš jų. Tada dar dvejus metus sėkmingai kopė karjeros laiptais ir rinko būtiną informaciją. Atrodė, kad viskas gerai: žvalgas tapo vietinio vado rūmų sargybiniu, galėjo klausytis vadų pokalbių ir planų. Niekas nepranašavo žūties. Isai jo neįtarė ir neturėjo jokių galimybių atsitiktinai perprasti. Nuo demiurgų žvalgas laikėsi atokiau, be to, jau buvo išmokęs suklaidinti visus išblyškėlius, neturinčius meistro statuso. Staiga planetoje atsirado kažkoks iki tol neregėtas su-

tvėrimas. Jis, eidamas pro šalį, perprato žvalgą ir bandė jį su-
laikyti. Chrzas matė visą sceną prie valdovo rūmų taip, lyg
jis pats būtų žuvusio žvalgo vietoje. Jis pajuto žvalgo pasiti-
kėjimą ir ryžtą kovoti, kuri pakeitė abejones ir baimę, pajuto
paniką, kuri užplūdo supratus pralaimėjimą, niūrų artėjančios
mirties suvokimą ir begalinį pasiryžimą baigti savo gyvenimo
kelį ir pasiūsti paskutinę žinią gentainiams. Padaras, perpra-
tęs dvarvą, vadinosi žmogus. Jis buvo kitoks nei isai, ir žval-
gas nespėjo jo perprasti. Neatrodė, kad žmogus norėjo žvalgo
mirties, bet jis buvo aiškiai nusiteikęs priešišškai. Dvarvai ga-
vo žuvusiojo paskutinę žinią. Jie suprato žmogaus keliamą pa-
voją, bet nebuvo įsitikinę, ar šis sutvėrimas bus priešiškas
dvarvams, ar su juo bei jo gentainiais galima bendrauti civi-
lizuotai? Dvarvai kreipėsi į vieną iš keturių likusių gyvų Kū-
rėjų, kurie gyveno gimtojoje galaktikoje, tačiau pasirodė, kad
Kūrėjai nesukūrė žmogaus ir neturi apie jį jokių duomenų.
Taigi dvarvai nutarė į Eduro planetą, iš kurios žmogus buvo
atvykęs, nusiūsti žvalgą. Žvalgas turėjo tapti isu ir, keliauda-
mas per sidargų erdvėje esančias žvalgų bazes, kurios išoriš-
kai atrodė kaip vienišų sidargų patinų – samdinių citadelės,
per kelias dienas atsidurti paskirties planetoje.

Pasiruošimui Chrzas turėjo dešimt dienų ir jį jaunajam
dvarvui buvo nurodyta pradėti nedelsiant. Chrzas jaudinosi.
Tai buvo pirmoji tikra jo užduotis. Pagaliau jis tapo tikru žval-
gu. Tiesą sakant, žvalgai pasižymėjo pastovumu ir dažnai, gy-
vendami tarp tiriamos rasės atstovų, tą pačią užduotį vykdy-
davo dešimtmečiais. Svarbiausia Chrzui buvo nuvykti į Edu-
rą, ten prisitaikyti ir bandyti surinkti kuo daugiau informa-
cijos apie žmogų bei jo gimtąjį pasaulį.

Eduro planeta. 2015 metų rugsėjo 12 diena

Ardas visą savo laiką skyrė mokymuisi ir žinių kaupimui.
Jis perprato iš technologiją, leidžiančią kontroliuoti gravita-
ciją bei atidaryti artimojo šuolio vartus. Jau po mėnesio įtemp-

to mokymosi žmogus galėjo paruošti visus būtinus brėžinius ir pateikti visus apskaičiavimus, reikalingus tokiai technikai pagaminti. Dar po kurio laiko Ardas galėjo susikurti Žemės sąlygomis veikiančią erdvės šuolių valdymo bei gravitacijos kontrolės techniką iš medžiagų, esančių gimtojoje žmogaus planetoje. Šitas mokymosi etapas buvo sėkmingai užbaigtas. Kitą mėnesį žemietis kibo į nefizinio keliavimo ir bendravimo tobulinimą bei tolimųjų šuolio vartų kontrolę. Pagrindinis žmogaus tikslas buvo pasirengti susiliejimui su bendrąja sidargų sąmone ir joje neištirpti. Taip pat reikėjo atidaryti šuolio vartus jų pasiūlytoje planetoje ir tuos vartus visiškai kontroliuoti. Mokymasis ėjosi sunkiai. Vienintelis Ardo mokytojas ir patarėjas buvo ligijietis, su kuriuo žemietį pradėjo sieti kažkas panašaus į draugystę. Tik neseniai ligijietis Ardui atskleidė, kad jo vardas Tomas. Paklaustas, kodėl taip ilgai slėpė savo vardą, žmogus iš Ligijos paaiškino, kad jo planetoje vyrauja paprotys vardą sakyti tik tikram draugui.

– Tiesą sakant, – patikslino ligijietis, – mūsų bendruomenėje visi žino vienas kito vardus, bet niekada jų neatskleidžia svetimiems.

Ardas suprato, kad ligijietis taip pat jį laiko draugu. Tai džiugino, nes gyvenimas tarp svetimų buvo varginantis, ir tik aiškus tikslas suteikdavo žmogui stiprybės ir ryžto. Žinoma, Tomas būtų buvęs geresnis mokytojas, jei galėtų mokyti Ardą fiziniame lygmenyje. Dabar gi jis žmogui tegalėjo suteikti reikiamų žinių ar nukreipti reikiama linkme savo patarimais. Kitką Ardas turėjo pasiekti savo jėgomis.

Nepaisant draugystės su Tomu ir sunkaus mokymosi, užimančio didžiąją dienos dalį, Ardą dažnai užklupdavo susimąstymo ir liūdesio minutės. Jis bijojo dėl žmonių, tačiau taip pat jais ir nepasitikėjo. Kartą Ardas nusprendė savo nuogastavimais pasidalyti su ligijiečiu.

– Nežinau, drauge, neramu man. Gal tu galėsi išsklaidyti mano abejones?

– Sakyk, Ardai. Pabandyčiau padėti. Jau kuris laikas pastebiu tavo širdyje liūdesį. Dėl ko tu taip dvejoji? – atsiliepė Tomas.

– Neramu man dėl žmonių. Pažadinsiu aš juos, pradėsiu nuo artimiausių ir savo tautiečių. Tačiau kas bus, kai jie pabus? Aš negalėsiu, o ir nenorėsiu jų kontroliuoti. Gal jie visai nepritaro mano planui, gal turės savo interesų? Ar nepradės vaidinti dievų, netaps išpuikę ir žiaurūs? Žemėje daug nesutariančių valstybių, grupių, kurios tarpusavyje kovoja. Net tarp mano tautiečių gajus posakis: trys lietuviai – keturios partijos. Taigi ir mano tautiečiai nėra vieningi, gali būti priešiški vienas kitam. Ar tik neatsiras galaktikoje kelios grupės žmonių, kovojančių viena su kita ir su visais aplinkiniais? Tai mane glumina ir stabdo mano pasiryžimą, – nuogaštavo žmogus.

– Ar dai, tu dar nieko nežinai apie žmones, – bandė jį raminti ligijietis. – Nebus viso to, nebijok, tikrai nebus. Tu žinai, kad žmonės buvo kuriami kaip kovos mašinos, kurios turėjo klausyti tik savo kūrėjų. Kad būtų užtikrintas efektyvumas, žmonės turėjo visada būti vieningi ir jokių būdu nekonfliktuoti vienas su kitu. Todėl demiurgai suteikė jiems savo savybių, visų pirma – rasės narių vienybės. Demiurgai visada vieningi, tarpusavyje niekada nekovoja ir nekonfliktuoja. Tarp jų nebūna išdavikų ar parsidavėlių. Jūs tokie patys. Tu dar nežinai, bet žmonės turi tokią pačią bendrąją sąmonę kaip sidargai ar demiurgai. Tai tarsi srautas, jungiantis visus individus, kaip internetas tavo planetoje jungiantis kompiuterius. Tu bet kada gali pasinerti į tą vieningą sistemą, rasti ten šilumą ar paguodą, su bet kuo susisiekti ir bet ką sužinoti. Kaip manai, kodėl tu iš karto patikėjai manimi, o aš pritariau tavo planams? Prabudusius žmones traukia vieną prie kito, jie tampa vieningais, visuomet vienas kitam pritaria. Visi sprendimai bendrojoje sąmonėje priimami kolektyviai. Tu dabar esi pirmas prabudęs ir jau priėmęs sprendimą dėl žmonių ateities. Viskas, ką tu nusprendei, kitiems bus nediskutuotina. Jie seks tavimi ir visuomet tau padės. Visi kiti sprendimai jau bus priimti jūsų visų, ir kiekvienas naujai prabudęs juos priims kaip natūraliai egzistuojančias elgesio taisykles, kurios nediskutuotinos ir nekeistinos. Vėliau tas naujas narys dalyvaus naujų sprendimų priėmime, ir taip bus visą

laiką. Žmonės turi lyderius ir vadovus, ir jie iškyla savaime. Tai valingiausios ir stipriausios asmenybės. Tačiau tas lyderiavimas pasireiškia tik tuo, kad į tokių asmenų nuomonę įsiklausoma atidžiau. Nė vienas žmogus neprimeta savo nuomonės kitam. Visi sprendimai priimami bendrai, ir jei individas nesutinka su daugumos sprendimu, jis išreiškia savo nuomonę, bet visada vykdo priimtą bendrą sprendimą. Žmonės tiesiog užprogramuoti vienybei ir bendram darbui.

– Kodėl to nėra Žemėje? Ar greitai bendroji sąmonė buvo prarasta?

– Per pirmus dešimt buvimo Žemėje metų. Pirmieji žmonės prarado bendrąją sąmonę, tačiau vienybę tuomet išlaikė. Konfliktai prasidėjo jau pasikeitus dešimtims kartų, kada planetos spinduliavimas, mutacijos ir sinbiotinės bakterijos nuslopino ir šį patį stipriausią bei visiems žmonėms iki tol būdingą jausmą. Tačiau tik prabudę jie visų pirma atgautų vienybės pojūtį, o bendrajai sąmonei sukurti užtektų dviejų individų.

– O atstumas ar kaip nors veikia bendrąją žmonių sąmonę? – labai susidomėjęs ir nudžiugęs paklausė Ardas.

– Ne. Tada joks atstumas nesvarbus. Tu galėtum įsilieti į Ligijos gyventojų bendrąją sąmonę, tačiau tam reikėtų fiziškai pajusti kokį nors individą, kuris jau yra šios sąmonės dalimi ir nori tave į ją įvesti. Užtektų prisiliesti ar paspausti vienas kitam rankas. Tačiau tapęs ligijiečių bendrosios sąmonės dalimi, tu turėtum atsisakyti savo planų, o tai nebūtų gerai. Todėl manau, kad tau reikia pažadinti žmones, sukurti didesnę sąmonę, į kurią su laiku įsilies ir ligijiečių bendroji sąmonė. Jei neprieštarauji, aš tavęs neįvedinėsiu į Ligijos planetos gyventojų bendrąją sąmonę.

– Gerai. Nuraminai mane. Lieka tik vienas klausimas – kaip man netapti sidargų bendrosios sąmonės dalimi?

– Tu stiprini savo sugebėjimus ir, manau, galėsi atsisipirti. Svarbiausia – visada suvok, kas tu esi iš tiesų ir kad aplinka, į kurią tu pakliūsi, yra žmonėms svetima. Suprask, kad tu svečiuose, ir viskas aplinkui tau nepriimtina. Visada išlaikyk pasididžiavimą savo rase ir savimi bei žiūrėk į svetimus iš aukš-

to. Tada bendroji sidargų sąmonė tavęs niekaip negalės įsiurbti ir tu mentališkai niekada netapsi vienu iš jų. Galėsi tiesiog pabendrauti su atitinkamu sidargu, ir tiek. Bet kada panorėjęs nutrauksi kontaktą ir grįši atgal, – paaiškino ligijietis.

– Na, o aš visada buvau geros nuomonės apie žmonių rasę ir pasitikėjau savimi, – šyptelėjo Ardas. – Manau, man pavyks atsiriboti. Dėkui tau, drauge. Matyt, per artimiausias penkias dienas visiškai pasiruošiu ir bandysiu susisiekti su sidargais.

– Mes būsime su tavimi ir tau padėsime nepamiršti, kas esi. Būk ramus, tau pavyks.

Pokalbis Arda nuramino. Išlikti savimi bendrojoje sidargų sąmonėje jis tikrai sugebės. Svarbiausia Ardui buvo žmonių vienybė ir tas faktas, jog toks vieningumas ne tik galimas ar tikėtinas, bet ir labai realus, žemiečiui suteikė papildomų jėgų siekti įgyvendinti iškeltus tikslus. Jo nekamavo dvejonės. Žmogus buvo ramus.

Netrukus Ardas galutinai įsikūrė jam skirtame sklype, kuriame isai per šiuos du mėnesius pastatė visus žmogaus poreikius ir skonį atitinkančius namus. Kaip ir žadėję, isai nesiginčydami perleido Ardui visam laikui jo išsirinktą žemės sklypą prie Eduro planetos sostinės. Kol kas sklypas nebuvo aptvertas, bet namų viduje žemietis ėmėsi visų įmanomų priemonių, kad jo niekas nestebėtų. Ligijiečiai jam kuo galėdami padėjo. Kartu su sidargais jie ir toliau siekė aplink Eduro planetą užtikrinti stiprų mentalinį bloką. Demiurgai negalėjo nei pamatyti, nei išgirsti ne tik ką veikia Ardas, bet apskritai kas vyksta planetoje.

Eduro planeta. 2015 metų rugsėjo 18 diena

Susiliejimui viskas buvo paruošta. Naudodamasi visų se-
nųjų sidargų valdovių jėga, jaunoji patelė sugebėjo atidaryti
erdvės šuolio vartus į Eduro planetą, vidinį Ardo namų kie-

mą, kuri žmogus specialiai suprojektavo tokiems tikslams. Sidargė buvo dar jauna, nepasiekusi savo maksimalaus dydžio, tačiau jau dabar ji atrodė dvigubai didesnė už šios rasės patinus. Nepaisant savo matmenų, ji vikriai judėjo ir po erdvinio šuolio be vargo atgavo kūno koordinaciją. Sustojusi kiemo viduryje, sidargų patelė atsuko į žmogų savo juodas, vyzdžių neturinčias akis.

- Tu pasiruošęs, žmogau, – paklausė ji.
- Taip, visiškai. Ką man daryti?
- Tiesiog paimk mane už rankos. Toliau tave vesime mes pačios.

Jau vėliau, ne kartą ir ne du keliavęs po bendrąją sidargų sąmonę, Ardas galėdavo lengvai atskirti kiekvieną atskirą individą. Tačiau tada... Per pirmąją savo kelionę žmogus juto tik tamsą. Iš pradžių aklina, po to kupiną šešėlių. Žmogus nemėgo neaiškių šešėlių, todėl jis nukreipė dėmesį į save ir savo pojūčius. Tik tada atsirado šviesa, kuri sklido nuo jo paties. Sidargai jį suvokė kaip akinamą liepsnelę beribėje jų pilkos bendrosios sąmonės jūroje. Ši liepsna jiems buvo svetima, kaip ir jie buvo svetimi šviesą mėgstančiam ir ją skleidžiančiam Ardui. Žmogus neišleido šnibždesių bei garsinio fono, kurio buvo kupina bendroji šių padarų sąmonė. Jei jis būtų sidargas, šnibždesiai jam taptų pokalbiais, kuriuose galima dalyvauti, o garsinis fonas – informacija, kuria galima naudotis. Jis matytų įvairias linijas, jungiančias spiečius. Tomis linijomis galėjo sekti kiekvienas sidargas, esantis bendrojoje sąmonėje. Žmogus to nematė ir nenorėjo matyti. Jis visiškai pasiklovė patele, kuri drąsiai vedė jį tiesiai į Skruzdžių planetos spiečių. „Kodėl visi taip nuogaštavo, – pagalvojo žmogus. – Kaip aš galiu su jais susitapatinti, juk jie tokie svetimi.“

Kelionė linijomis baigėsi taip pat staiga kaip ir prasidėjo. Viena iš linijų nuvedė bendrakeleivius į šviesios planetos orbitą. Ardas suprato, kad tai nėra tikra planetos orbita – jie

tiesiog pasiekė Skruzdžių planetos avilio bendrąją sąmonę ir mato bei žino tai, ką mato ar kada nors matė bent vienas šios sąmonės narys. Planeta buvo stulbinančiai panaši į Žemę. Tačiau tada Ardas domėjosi ne tiek pačia planeta ar joje gyvenančių sidargų miestu, kiek tuo nepaliojiamu karu, kuris vyko šiame nuostabiame dangaus kūne.

* * *

– Žinai, sekretoriau, aš kažkada Ardo paklausiau: kodėl jis beveik nekreipė dėmesio į sidargų miestą, o domėjosi tik skruzdžių karais? „Pirmiausia reikia pažinti priešą, – atsakė jis. – Tik po to ateina laikas aplinkos, kurioje vyks mūšiai, suvokimui.“ Iki šiol nežinau, ar jis teisus.

– Elena, man užrašyti šiuos žodžius?

– Žinoma ne. Tai mano mintys, kurios nesvarbios ateities kartoms. Rašyk: „Skruzdės, su kuriomis nuolat...“

* * *

Skruzdės, su kuriomis nuolat kovojo planetoje gyvenantys sidargai, miestą puldavo labai išradingai. Jos kasdavosi po sienomis, plaukdavo upėmis, bandydamos pralaužti gynybą puolančiųjų skaičiumi, slėpdavosi už laukinių gyvūnų, nukreipdamos ištisas bandas miesto link, net bandė atplaukti vandenynu. Kiekvieno naujo miesto šturmo metu skruzdės parodydavo ką nors nauja ir anksčiau nematyta.

Karas tarp sidargų ir skruzdžių vyko nenaudojant didelio galingumo ginklų. Jau pačioje konflikto pradžioje su sidargais susisiekė planetą valdantis Protas ir pranešė, kad šie gali naudoti tik ginklus, kurie nekenkia pačiai planetai, t.y. neturi būti jokių ginklų su liekamosiomis pasekmėmis tokiomis kaip radiacija. Planetos Protas nustatė sprogstamųjų ginklų, kuriuos gali naudoti sidargai, galingumą ir jų naudojimo spindulį. Bet kokia ekspedicija prieš skruzdes turėjo apsieiti be didelės galios sprogstamųjų medžiagų. Buvo uždrausta į planetą kviesiti kitus sidargų avilius, į pagalbą galėjo atvykti tik vieniši patinai-samdiniai. Savo ruožtu planetos Protas pažadėjo kovoje

naudotis vien skruzdėmis, nenaudoti jokios sudėtingesnės technikos ir nedemonstruoti jam pačiam prieinamų kovos priemonių, pvz., žemės drebėjimų ar milžiniškų bangų, galinčių akimirksniu nušluoti visą sidargų miestą. Nepažįstamas planetos Protas pažadėjo šioje kovoje būti tik skruzdžių mokytojas ir patarėjas.

Skruzdžių planetos sidargai nuo pat mažumės buvo kariai. Jie išaugdavo didesni, stipresni, greitesni nei likę šios rasės atstovai. Šie kariai nežinojo baimės ir nevengė kovos, bet kartu buvo atsargūs ir atsakingi. Kiekvienas jų judesys buvo apskaičiuotas ir tikslingas. Viskas mieste buvo skirta skruzdėms atremti ir išgyventi. Kovos būta žiaurios – per metus žūdavo nemažai atvykusių samdinių ir vietinių karių, būdavo sugadinama daugybė technikos. Jei ne nuolatinė kitų avilių pagalba, spiečius būtų neatsilaikęs. Nepaisant tokios sunkios padėties, Skruzdžių planetos sidargai kovojo ir nesiruošė pasiduoti. Avilio valdovė tikėjosi, kad žmonių atvykimas leis sumažinti aukų skaičių. Valdovė nieko nežinojo apie Ardo gentainius ir manė, kad visi pasakojimai apie jų jėgą yra perdėti.

Ardui buvo parodyta aikštė šalia vieno bunkerio. Žmogus suprato, kad ši aikštė skiriama šuolio vartams atidaryti, o bunkeris – žmonėms gyventi. „Ką gi, – pagalvojo Ardas. – Dabar bus gerai, o vėliau pažiūrėsime, kur gyvens žmonės ir kur jie atidarys šuolio vartus. Vietiniai neatrodo labai draugiški. Niekis, man tereikia šimtinę žmonių pažadinti, apmokyti ir perkelti čia, o tada mes įkursime savo miestą ir įrengsime savo vartus. Tik prieš tai dar reikės apsilankyti šiame mieste fiziniame pavidale ir pabendrauti su vietiniais: tiek sidargais, tiek su tuo mįslingu planetos Protu.“ Pasižymėjęs vietą, skirtą šuolio vartams atidaryti, Ardas nusprendė, kad jau užtektinai pabendravo su sidargų bendrąja sąmone, ir nutraukė ryšį.

Ryšio nutraukimas buvo panašus į televizoriaus išjungimą – staiga dingo matytas vaizdas ir žmogus vėl atsidūrė savo kūne Eduro planetoje, jam skirto namo kieme. Šalia stovėjo beveik keturių metrų aukščio sidargų patelė, kuri taip pat grįžo į savo kūną.

– Atsargus tu, žmogau. Keliaudamas visiškai užsisklendei savyje. Bandžiau su tavim kalbėtis, bet pajutau, kad neįsileidi jokių pašalinių minčių.

– Man užteko to ką pamačiau ir papildomos informacijos nereikėjo. Kuo aš taip vietiniams sidargams neįtikau, visi buvo priešiški? – pasidomėjo Ardas.

– Matai, Skruzdzių planetos gyventojai ir jų avilio valdovė save laiko išrinktaisiais, geriausiai savo rasės atstovais, neprilygstamais inžinieriais ir kariais. Žinoma, taip ir yra, bet kartu jie labiausiai arogantiški sidargai iš visų, kuriuos kada nors sutiksi. Jų valdovė netiki ne tik manimi, bet ir labiausiai patyrusiomis. Ji klauso patyrusių įsakymo, tačiau mano, kad jų požiūris į tave klaidingas ir susiformavęs nesant reikiamo kovinio patyrimo, kurį turi ji ir jos avilio nariai. Tą patį galvoja ir avilio patinai. Todėl būk atsargus: atvyksi į Skruzdzių planetą fiziniu pavidalu – būsi išbandytas, – perspėjo jau noji patelė.

– O ką pati apie mane manai? – pasidomėjo Ardas.

– Nežinau. Gal ji teisi, gal man užtektų vožtelti tau letena, ir nedidelio žmogelio nebeliktų?

Tardama šiuos žodžius jauna sidargė iškėlė savo išpūdiną penkiapirštę leteną. Žmogus net nesujudėjo, jis tiesiog ramiai stebėjo pašnekovę. Sidargų patelė tyliai suvaitojo, jos iškelta letena bejėgiškai nusviro. Nebeklausė jos ir kita letena, o grėsminga uodega niekaip negalėjo pakilti nuo žemės, tik raitėsi aplink kojas. Sidargė svyravo, jos nebelaikė kojos ir tik nepaaiškinama jėga neleido jai nukristi. kažkas lenkė ją žemyn ir lenkė tol, kol jos galva atsidūrė žmogaus galvos lygyje. Ardas šaltai žvelgė sidargų patelei tiesiai į akis, kuriose atsispindėjo išgąstis ir pyktis.

– Matai, ką gali žmogus, nepatikloji. Aš perpratau sidargus ir bet kurį iš jų galiu nužudyti, tiesiog pažeisdamas vidinę energetinę jų pusiausvyrą. Jei nesupranti kas įvyko, tai žinok: tiesiog užblokavau pagrindinius tavo nervų mazgus. Sme genys dirba normaliai, tu viską supranti, bet padaryti nieko negali. Ganėtinai rafinuotas būdas, nemanai?

– Pa...aleisk mane, žmogau, – suvaitojo sidargė. – Tai ne-reiškia, kad tu fiziškai už mane stipresnis.

– Ką gi, padarysim dar vieną eksperimentą, – sutiko pra-tęsti žaidimą Ardas. – Aš tave paleidžiu, tada tu savo ranka paimsi manąją ir pabandysi mane pajudinti iš vietos. Gali traukti kiek tik nori, gali pabandyti mane už rankos pakelti ar panašiai. Tinka?

– Gerai. Pamatysime, kaip tu puikuosiesi, kai už rankos švystelėsiu į kampa, – iš anksto lengva pergale mėgavosi si-dargė.

Sidargė ne be pagrindo tikėjo savo jėgomis. Patelė nebuvo gera kovotoja, tačiau fiziškai ji buvo stipresnė nei trys jos ra-sės patinai ar keturi isai kartu sudėjus, ką ten kalbėti apie nediduką žmogų, stovintį prieš ją. Pajutusi, kad vėl valdo sa-vo galūnes, sidargų patelė dešiniąją letena tvirtai suėmė iš-tiestą žmogaus dešinę ranką ir iš visų jėgų trūktelėjo. Taip pat sėkmingai, ar dar net sėkmingiau, ji galėjo traukti tvirtą šimtametį medį. Žmogus net nevirptelėjo, o jo ranka neišsi-tiesė. Neatrodė, kad jis apskritai būtų pajutęs sidargės pastan-gas. Pabandžiusi kilstelti žmogų, jaunoji avilio valdovė nustebo dar labiau – ji nepajėgė pakelti net žmogaus rankos. Ardas ir toliau stovėjo ramiai ištiesęs ranką, kurią iš visų jėgų ir į vi-sas puses tampė sidargė. Staiga patelė pajuto stiprų žmogaus timptelėjimą, prarado pusiausvyrą, perskrido per žmogų ir tės-kėsi į kiemo grindinį. Žemietis nepaleido vargšės sidargų pa-telės. Viena ranka prispaudęs jos galvą prie grindinio, kita su-griebęs už uodegos, jis laikė nepatiklią pašnekovę taip, kad ji negalėjo net pajudėti.

– Ar vis dar galvoji, kad esi už mane stipresnė? – linksmi-nosi Ardas.

– Ne, žmogau. Matau, tau niekas neprilygs.

– Gerai, – atsakė Ardas, paleisdamas sidargę. – Papasakok apie tai visiems gentainiams, kurie įsigeis su manimi pako-voti. Nenoriu nereikalingų aukų.

– Žinoma, žmogau, – ir nė žodžio netarusi, sidargė žengė per atidarytus šuolio vartus.

„Kvailas padarėlis, – pagalvojo Ardas. – Su ta planetos energijos gysla, kuri eina tiesiai po šiuo kiemu, aš traukinį galiu sustabdyti, ne tik kažkokią besitampančią sidargę. Nors gerai, kad čia nebuvo atlantas, jis tikrai pamatyto planetos energiją ir ja pasinaudotų. Su juo tokie paprasti triukai neišdegtų. Nors, kita vertus, su jais išeina kiti fokusai. Visi jie turi silpnų vietų.“

Eduro planeta tą pačią dieną

Chrzui ir sekėsi, ir nesisekė. Sėkmingai nuvykęs į Eduro planetą, dvarvas entuziastingai puolė vykdyti užduoties. Visų pirma tapo medžiu. Šiaip pasirinkimas nebuvo platus – anksčiau žvalgo perduotoje informacijoje buvo duomenų tik apie vieną medžių ir plėšrių gyvūnų rūšį bei pačius isus. Chrzas nusprendė, kad tapęs medžiu ir įsikūręs prie kelio netoli valdovo rūmų, jis viską lengvai sužinos iš praeinančių isų. Nesunkiai apsimetęs medžiu, dvarvas sėkmingai įsikūrė prie dažnai naudojamo kelio valdovo rūmų link. Tik štai kažkodėl nepavyko nieko sužinoti jau daugiau nei per mėnesį. Į medį šios planetos gyventojai nekreipė jokio dėmesio. Pavojus Chrzui negrėsė, bet ir naudos nebuvo. Jis nė karto nematė žmogaus, o praeiviai nieko nekalbėjo nei apie žmogų, nei apie žmones apskritai. Dvarvas girdėjo begales linksmų ar liūdnu istorijų iš isų gyvenimo, bet, deja, nieko, kas būtų susiję su jo užduotimi. Reikėjo kažko imtis. Strategija būti medžiu aiškiai nepasiteisino. Kita vertus, tapti vienu iš planetos gyventojų buvo pavojinga. Neatsiras gi rūmuose naujas, anksčiau nematytas isas ir nepradės klausinėti apie žmogų. Chrzas jautėsi atsidūręs aklavietėje. Ir kaip tik tada, kai dvarvas jau ruošėsi surizikuoti, jis išgirdo tai, ko visą tą laiką laukė. Vieną rytą pro

šali traukę sargybiniai kalbėjo apie žmogaus namus. Tie namai jiems atrodė keistoki – isai tokių niekada nestatydavo. Iš jų kalbos Chrzas suprato, kad žmogus įsikūrė ganėtinai netoli už miesto ir gyvena keisto, planetos gyventojams nebūdingo stiliaus name. Dabar dvarvas jau tiksliai žinojo, ką jam daryti. Jis taps plėšriu gyvūnu ir apieškos visą teritoriją aplink miestą vienos dienos kelio atstumu. Tai gali užimti šiek tiek laiko, bet įgyvendinama. Medis išnyko: iš pradžių jis pavirto neaiškios formos mase, iš kurios palaipsniui pradėjo formuotis keturkojis dantingas gyvūnas.

Skrudžių planeta. 2015 metų rugsėjo 19 diena

Bsbis buvo vienas iš labiausiai patyrusių dvarvų žvalgų. Ketverius metus praleidęs Skrudžių planetoje sidargo pavidalu, jis tapo labiausiai gerbiamu ir vertinamu samdiniu, stipriausiu ir geriausiu šios planetos kariu. Tai buvo natūralu. Dvarvai buvo sukurti kaip labai didžiulį energetinį potencialą turintys padarai. Be to, šiuo potencialu jie galėjo sąmoningai naudotis. Todėl energetiškai Bsbis buvo daug pranašesnis už bet kurį iš sidargų. Žinoma, pastarieji to nežinojo. Jiems Bsbis buvo stipriausias ir geriausias karys, samdinių vadas, dėl ištikimybės buvusiam aviliui nenorintis prisijungti prie bendrosios sąmonės ir tapti Skrudžių planetos avilio dalimi.

Tik atvykęs į planetą, dvarvas susisieikė su Kūrėju, gyvenančiu planetoje ir ją kontroliuojančiu. Kūrėjas pažymėjo žvalgą jam vienam tesuvokiamu mentaliniu ženklų, kurį pajutusios skrudėlės jo atžvilgiu tapdavo neagresyvios. Dvarvas savo ruožtu pranešdavo Kūrėjui visas smulkmenas, kurių tas negalėdavo sužinoti pats, ar vykdė kitas jo užduotis. Tą dieną, kai planetoje per sidargų bendrąją sąmonę apsilonkė žmogus, Bsbis pajuto bręstančias permainas. Jis negalėjo prisijungti prie bendrosios sąmonės ir viską išsiaiškinti, nes tokiu atveju visi pastebėtų, kad jis ne sidargas. Žvalgui beliko vienas

kelias – kalbėtis, klausinėti, domėtis. Užimdamas aukštas pareigas, Bsbis galėjo atsargiai pateikti klausimus ne tik kitiems vadams, bet net pačiai avilio valdovei. Taigi sužinojęs, kas buvo atvykęs nefiziniu pavidalu ir kada vėl atvyks, Bsbis skubiai išsiruso į žvalgybą. Tai niekam nekėlė įtarimų, nes jis dažnai ten keliaudavo vienas ir visuomet parnešdavo vertinimų duomenų.

Į mišką, prasidedantį už miesto slėnio, išžengusį Bsbį sutiko viena didžiųjų skruzdėlių atmainų, specialiai Kūrėjo išvesta garsinei informacijai perduoti ir rinkti. Bijodamas būti išgirstas sidargu, Kūrėjas negalėjo su Bsbiu susisiekti mentalinio būdu, todėl jis klausydavosi ir kalbėdavo per specialiai išvestą skruzdę.

– Stok. Čia saugu. Pasakok, kas nutiko, – tarė Kūrėjas.

– Šis tas, kas mane sujaudino, – prašneko dvarvų žvalgas. – Sidargus per bendrąją sąmonę aplankė kažkoks sutvėrimas, vadinamas žmogumi. Labiausiai patyrusios sidargų valdovės mano, kad žmogaus ir jo gentainių pasirodymas nulems ne tik kovą šioje planetoje, bet ir leis joms atsikovoti gimtąją galaktiką.

– Neramūs tie mūsų kūriniai, sidargai. Turiu pasakyti, kad tai buvo nelabai vykęs eksperimentas, nes iš jų jokios naudos. Užuot tapę gimtosios galaktikos sargais, nusprendė plėstis į jos vidurį. Toks šių išūlių ir karingų padarų plėtimasis tikrai būtų išprovokavęs Didžiuosius mūsų priešus ginti savus kūrinius, gyvenančius tos galaktikos centre. Gerai, kad mes turime jus, tikruosius sargus. Na, gerai, nuklydau. Kas tas žmogus per sutvėrimas ir iš kur jis atsirado? Savo duomenų bazėje jo nerandu. Mes tokio nekūrėme, o ir Didžiųjų priešų šioje galaktikoje nebuvo, taigi savo kūrinių jie negalėjo palikti. Taigi iš kur jis?

– Nežinau. Kol kas nepavyko išsiaiškinti. Vietiniai sidargai nelabai tiki jo jėgomis. Mano, kad žmonės jiems pravers kaip karo mėsa – užkamšyti skylėms, kurioms gaila vietinių

karių. Jis atvyks į planetą fiziniu pavidalu po septynių dienų, tada galėsiu daugiau sužinoti, – aiškino Kūrėjui, sidargu vadinamam Planetos protu, Bsbis.

– Kam tau vargintis? Aš pats su juo susieksiu ir viską sužinosiu. Gerai, po septynių dienų pradėsiu didelį miesto puolimą. Manau, žmogus padės sidargams ir parodys savo galiomybes. Tada ir nuspręsiu, ką su šiuo sutvėrimu darysiu, – svarstė Planetos protas. – Labiausiai mane neramina patyruusių valdovių įsitikinimas jo rūšies galiomis. Jos nepasizymi naivumu ar proto stoka. Vadinasi, turi pagrindą neabejoti tuo, ką galvoja. Ar nepasidomėjai pas saviškius apie žmones?

– Pasidomėjau. Nelabai ką žino, – paslaugiai atsiliepė dvarvas. – Vieną iš mūsų žvalgų išaiškino žmogus vienoje iš isų valdomų planetų, ir tas turėjo nusižudyti, kad nepakliūtų į nelaisvę. Vadinasi, žmogus tikrai stipresnis už mus. Dabar į Eduro planetą išvyko kitas žvalgas. Kol kas iš jo negavome jokių naujienų.

– Taigi, žmogus pas isus ir kartu puikiai sutaria su jų priešais sidargais. Čia jau įdomiau, – garsiai svarstė kūrėjas. – Gerai... Planas toks, kaip sakiau. Pranešk sidargams žvalgybinius duomenis apie skruzdžių skaičiaus padidėjimą. Išsakyk samprotavimus, kad ruošiamas miesto puolimas. Tegu pasiruošia, bus įdomiau.

– Supratau, Kūrėjau.

Grįžęs pas sidargus, Bsbis pranešė pastebėjęs skruzdėlių kolonas, besispiečiančias miškuose apie miestą. Žvalgas pareiškė manąs, kad skruzdės puls miestą per artimiausias dešimt dienų. Avilio valdovė buvo labai geros nuomonės apie menamą sidargą ir nedelsdama davė įsakymą ruoštis miesto gynibai. Bsbis gavo dar vieną įsakymą – atvykus žmogui, iškviesiti jį į dvikovą ir taip patikrinti jo kovinius sugebėjimus. Dvarvas nebuvo sužavėtas šiuo įsakymu. Jis gerai prisiminė, kaip žmogus išaiškino žvalgą Eduro planetoje ir visai nenorėjo sulaukti tokio pat likimo. Tačiau nepaklusti įsakymui taip pat negalėjo.

Skrudžių planeta. 2015 metų rugsėjo 25 diena

Šuolio vartai atsidarė tiksliai ten, kur Ardas ir buvo numatęs. Žmogus pirmą kartą bandė atidaryti tolimojo šuolio vartus, ir ši sėkmė jam buvo labai svarbi. Žemiečiui tai buvo dar vienas žingsnis numatyto tikslo link.

Pirma, ką Ardas pamatė žengęs pro vartus ir atsidūręs Skrudžių planetoje, buvo keturios eilės jo laukiančių sidargų. Neatrodė, kad jie nusiteikę draugiškai. Kiekvienas turėjo paruošęs asmeninius ginklus. „Atrodo, vėl turėsiu kažką įrodinėti“, – niūriai pagalvojo Ardas.

– Sek paskui mane, žmogau, valdovė laukia, – be jokių įžangų pasakė į priekį išėjęs sidargas.

Ardas nesiteikė atsakyti. Jis linktelėjo ir nusekė paskui sargybinius, glaudžiai apsuptas ne mažiau trisdešimties juodųjų padarų. Procesija nužygiavo į asmenines valdovės patalpas pačiame pagrindinio pastato viršuje. Ardas manė, kad jam teks išvysti panašaus dydžio salę, kokią jis matė pirmojo isų klanų vado planetoje, tačiau tai, ką žmogus išvydo, jį nustebino. Salė nebuvo didelė. Akivaizdu, kad valdovei rūpėjo ne prabanga, o praktiškumas ginant šias patalpas. Viskas mieste buvo sukonstruota atsižvelgiant į nuolatinę grėsmę. Valdovės patalpos nebuvo išimtis.

– Prieik arčiau, žmogau, – pakvietė valdovė. Pakvietimas buvo aiškiai iššaukiantis, be krislelio pagarbos. – Norėtume žinoti, kuo tu gali mums būti naudingas?

Ardas pastebėjo, kad pagrindinė procesijos dalis liko už salės durų. Valdovės patalpoje buvo dvylika karių, iš kurių vienas jam pasirodė keistas. Toks išpūdis, lyg jis mąstė ar stengėsi mąstyti panašiai kaip sidargas, bet jo minčių fonas buvo kitoks – labiau priminė mintis to keisto padaro, kurį vadino dvarvu ir kuris nusizūdė Eduro planetoje. Šio kario skleidžiamas minčių fonas buvo kažkoks tarpinis tarp būdingo sidargams ir dvarvų žvalgui.

– Kuo mums gali būti naudingas šitas mažas minkštaskūris? Mesk jį, valdove, nuo bokšto. Leisk, aš savo rankomis jį numesiu, – pareiškė keistasis sidargas.

– Ir vėl tas pats. Negi visiems reikia pamokų – šiaip nenusiraminsite. Ką gi, suteiksiu jums progą pasimokyti, – supyko Ardas. Jam nepatiko išsišokėliai, o dar tokia daugybė. – Kuo galiu būti naudingas.... Ne taip klausimus formuluojate, gerbiamieji, – karščiavosi žmogus.

– Tu įžūlus, žmogau. Mano akivaizdoje taip niekas nešne... – valdovė nespėjo baigti kalbos.

– Nutilk, peraugusi reptilija. Aš dar ne taip pašnekėsiu. Matau, nei svetingumo, nei pagarbos čia nerasiu.

Valdovė ir apstulbo, ir įsiuto nuo tokio įžūlumo. Šis padaras turėjo nuolankiai prašyti leisti įsikurti, o jis dar viaukšėti drįsta.

– Sargyba, sučiupkite jį, – spėjo ištarti valdovė.

Sargyba bandė, tačiau negalėjo sučiupti žmogaus. Visi sidargai, buvę patalpoje, pakilo į dviejų metrų aukštį ir ten kybojo negalėdami pajudėti. Jų ginklai, išplėšti iš rankų ir dėklų, voliojosi ant žemės. Valdovė, kitaip nei sargyba, paralyžiuotomis galūnėmis ir nulenкта galva buvo parklupdyta ant kelio. Ji negalėjo pratarti nė žodžio, tačiau Ardas aiškiai skaitė sidargės mintis, kupinas baimės ir įsiūčio.

– O dabar, matau, mes galime ramiai pakalbėti, – tęsė žmogus. – Tai štai, garbingoji avilio valdove, tu blogai paklausėi. Tikrasis klausimas turėtų skambėti taip: kuo jūs galite nusipelnyti mano ir mano tautiečių pagalbos, išvalant planetą nuo skruzdžių. Atsakymas – niekuo. Nei jūs, nei jūsų smėlio dėžės manęs nedomina. Mano tautiečiams reikia bazinės planetos, ir ši planeta tam labai tinka. Man tas pats, kur įsikurti – mieste ar už jo ribų. Įsikūrę mieste, būtume padėję jums kovoti, bet dabar, manau, kad mieste mes nesikursim, ir aš nedelsdamas iškeliausiu ieškoti tinkamos vietos užmiesty. Aš pažadėjau labiausiai patyrusioms padėti atgauti gimtąją galaktiką. Pažadą aš ištesėsiu, jei jos tesės savąjį. Tu ir ta-

vo avilio nariai manęs nedomina, jiems aš nieko nežadėjau, o po šios dienos išsišokimų ir nesiruošiu žadėti. Į karą su skruzdėmis mes nesivelsime, o jei jos puls – ginsimės. Taigi pagalbos nelaukite. Dabar aš paleisiu tiek tave, tiek tavo karius, bet visi atsiminkite – bet koks agresyvumas ves prie greitos, bet skausmingos mirties. Jeigu kam įdomu, vienas žmogus galėtų sunaikinti visą jūsų miestą su visais jo gynėjais. Dar ką turiu pranešti tau, valdove, – pasakė Ardas, dar kartą atidžiai nužvelgdamas keistąjį sidargą. – Tarp tavo karių šioje patalpoje yra dvarvų žvalgas. Kas jis, išsiaiškinsi pati.

Bsbis išsigando. Kaip žmogus sugebėjo sužinoti? Juk dvarvas išmoko kone tobulai kopijuoti net sidargų mintis. Jį iššifruoti galėjo tik turintis ne mažesnius nei demiurgų meistro mentalinius gebėjimus. Žmogus jam šyptelėjo. Dabar Ardas buvo tikras, savo išgąščiu padaras galutinai išsidavė, bet atiduoti jo į valdovės rankas žemietis nesiruošė. Tegu valdovė pati nustato, kuris iš jos valdinių yra apsimetėlis – turės užsiėmimą. Staigiai paleisti sidargai suvirto ant grindų, valdovė atvirksčiai – šoktelėjo į viršų.

– Žmogau, aš tau neleisiu... – valdovės žodžius antrą kartą nutraukė, ši kartą pavojaus signalas.

– Skruzdės puola, valdove. Masinis miesto puolimas, – pranešė stebėtojai.

– Visi į vietas. O tu, įžūlybe, gali eiti su manimi į apžvalgos aikštelę, – pašaipiai kreipėsi į žmogų. – Iš ten galėsi pasigrožėti gyviais, kuriuos ruošiesi taip lengvai nugalėti. Tavo elgesį aptarsime vėliau, – greitai susitvardžiusi tęsė valdovė.

Sidargams nereikėjo kelis kartus kartoti. Jie iš karto nuvyko į kovos vietas. Ardas kartu su avilio valdove pasikėlė į apžvalgos aikštelę. „O taip... Sidargai tikrai galvoja apie saugumą“, – pagalvojo žmogus, stebėdamas metro storio plienines sienas, skiriančias apžvalgos aikštelę ir valdovės patalpas.

Stebėtojai neklydo. Skruzdės puolė miestą. Iš valdovės žvilgsnio žmogus suprato, kad šis puolimas skiriasi nuo anksčiau savo taktika. Skruzdės pasirodė iš visų pusių vienu me-

tu (išskyrus jūros pakrantę). Judėjo lygiomis eilėmis, kurių žmogus suskaičiavo dešimt. Kiekviena eilė prieš save rideno trijų metrų skersmens ritulius, padarytus iš kažkokios molį primenančios vietinės medžiagos. Už ritulių ridentojų iš miško plūstelėjo skruzdžių jūra. Pirmosios eilės jau buvo nutolusios daugiau nei keturis kilometrus nuo miško, tačiau vabzdžių masei, slenkančiai iš paskos, galo nesimatė. Iš miško vis lindo ir lindo naujos skruzdės. Jų jau buvo milijonai ir neatrodė, kad plūstantis srautas mažėtų. Pirmosios eilės tuo metu pasiekė sąstū sritį. Ritulių ridentojos smego po žeme, žuvo atsivėrusiose rūgšties balose, mirė trykštančiose ugnies liepsnose. Tačiau nuostoliai nebuvo tokie dideli. Paaiškėjo ritulių paskirtis. Jais, pasirodo, buvo puikiai galima užkimšti atsivėrusias vilkduobes, uždengti rūgšties balas ar ugnies fontanus. Rituliai netirpo rūgštyje, nedegė ugnyje, puikiai lipo prie duobių kraštų. Jie tapo tiltais per sąstūsus, kuriais beveik be nuostolių galėjo pražygiuoti pagrindinė kariuomenė. Valdovė įsakė atidengti ugnį. Į dangų šovė raketos, prabilo stambaus kalibro ginklai. Ardas pastebėjo pirmą sidargų klaidą mūšyje. Raketos ir ginklai buvo nutaikyti ne į pagrindinę masę, o į ritulių ridentojas, kurioms sprogamai nepadarė didžiulės žalos. Skeveldros strigo rituliuose, už kurių buvo pasislėpusios ritulius ridenančios skruzdės. Ridentojų masė nebuvo vientisa ir jos turėjo gerą apsaugą, be to, žuvusias tuoj pakeisdavo skruzdės iš pagrindinės masės. Efektas buvo tik tada, kai sprogmuo pataikydavo tiesiai į ritulį. Tada tas ištikšdavo, ir skruzdės prarasdavo apsaugą. Taip buvo visiškai nušluotos penkios ridentojų eilės kartu su rituliais, tačiau likusios sėkmingai yrėsi miesto link. Joms peržengus 500 metrų ribą, įsijungė automatiniai energetiniai ginklai. Ardo nuomone, sidargai turėjo apšaudyti paskutines ridentojų ir pirmąsias pagrindinės masės eiles, tuo jas atskiriant viena nuo kitos. Bent trisdešimčiai minučių atskyrus šias dvi mases, sidargų kareiviai galėtų atakuoti negausias ridentojų eiles ir sunaikintų visus ritulius. Tada pagrindinė masė miesto sie-

nas pasiektų su didžiuliais nuostoliais, bent jau daug didesniais nei patyrė dabar.

Valdovė, pamačiusi blogus rezultatus, taupydama amuniciją nutraukė apšaudymą. Skirtingai nuo beveik neišsenkančio energetinių ginklų šaltinio, tokio masinio apšaudymo metu išėkvota trečdalis miesto amunicijos atsargų. „Bent šiuo atveju elgiausi teisingai, – pagalvojo žmogus. – Apšaudymą vėl galės atnaujinti, kai prasidės pagrindinis šturmas“. Kaip ir reikėjo tikėtis, energetiniai ginklai puolantiesiems taip pat nepadarė reikiamos žalos. Rituliai dar kartą pasitarnavo kaip puikus skydas už jų judančioms ridentojoms. Negalima sakyti, kad skruzdės neturėjo nuostolių. Turėjo ir didelių, bet atsižvelgus į tai, kokie tie nuostoliai galėjo būti, šie originalūs skydai labai padėjo puolančiosioms pajėgoms. Tuo laiku pirmieji rituliai pasiekė sieną ir buvo į ją atremti. Netekusios priedangos, dauguma pirmosios eilės skruzdžių žuvo, bet sieną pasiekė antra ir trečia eilės. Jų ridenamos medžiagos masės buvo kraunamos ant čia jau buvusių. Rituliai, pasirodo, puikiai lipo prie sienos ir puolančiųjų galėjo būti naudojami kaip kopėčios. Anksčiau skruzdės naudodavo žuvusių gentainių kūnus, iš jų kraudamos kalnus ir jais lipdamos per sienas. Dabar to nereikėjo, nes kai kuriose vietose ritulių piramidės siekė daugiau nei pusę sienos aukščio. Pasirodo, rituliai padėjo skruzdėms išvengti dar vieno sidargų ginklo. Sienoje kas dešimt metrų buvo įrengti diskiniai pjūklai, kurie išlindę ir greitai sukdamiesi pjaudavo bet kokią puolančiųjų įrenginį ar pačias puolančiąsias. Dabar pirmosios dvi, o kai kur ir trys pjūklų eilės tiesiog įstrigo lipniuose rituliuose. Į puolimą metėsi antroji skruzdžių banga, kuri tempėsi didžiulius medžius ir indus, kupinus kažkokio skysčio. Jų žuvo daugiau. Energetiniai ginklai, kurie nebuvo uždegti, tiesiog šienavo puolančiąsias. Į žuvusiųjų vietą tuoj stodavo kitos, o rezervų skruzdės turėjo užtektinai: jomis buvo užpildyta visa lyguma, o iš miško vis darėjo nauji būriai. „Dabar vėl reikėtų apšaudyti skruzdes raketomis“, – galvojo žmogus, tačiau sidargų avi-

lio valdovė įsakymo nedavė. Skruzdės į ritulių piramides įstatė medžius ir skysčiu užpylė besisukančius pjūklus. Skystis pasirodė toks klampus, kad sėkmingai sustabdė visų pjūklų darbą. Nuo šio momento į kovą puolė pagrindinė skruzdžių masė. Kol kas nežuvo nė vienas sidargas, o prie pirmos sienos galvas jau sudėjo tūkstančiai skruzdžių. Tačiau tai buvo nepalyginamai mažiau, nei skruzdės paguldydavo anksčiau. Vienas po kito buvo pasiekiami senoje įmontuoti energetiniai ginklai. Juos pasiekusios skruzdės sulaužydavo arba taip pat kaip ir pjūklus užpildavo lipniu skysčiu, kuris buvo dar ir nepermatomas ginklų optikai. Į puolančiąsias nuo sienų, kur stovėjo tanki kovos robotų ir sidargų karių greta, pylėsi šūviai, liejosi rūgštis upės, karšta smala, tačiau tai negalėjo sustabdyti audringos skruzdžių jūros.

Pirmosios puolančiųjų gretos pasiekė sienos viršų. Sidargai ėmėsi serpų ir dviašmenių kardų. Kiekvienas karys turėjo energetinį skydą, kuris puikiai saugojo nuo aštrių skruzdžių pentinų. Žinoma, šis skydas negalėjo padėti, jei sidargą numesdavo žemyn nuo sienos. Be to, skydai energijos pakako tik valandai nepertraukiamo naudojimo, po to jis turėjo būti įkraunamas iš naujo. Dar vienas nepatogumas – iš po skydo nebuvo galima šaudyti energetiniais ginklais, nes šis iškreipdavo jų energiją. Siena atrodė tiesiog aplipusi skruzdėmis, kurios vis ropštėsi ir ropštėsi į viršų. Buvo sunaikinti pirmieji koviniai robotai, nublokšti žemyn ir nužudyti pirmieji sidargų kariai. Gynėjai negailėjo savęs, jie nebuvo apimti baimės ar panikos. Jie kovėsi, kapojo puolančiųjų letenas, galvas ir kūnus, tačiau ant sienos jų buvo per mažai. Žmogaus vertinimu, skruzdžių masė sieną turėjo užimti per artimiausias dvidešimt minučių. Valdovė, atrodo, suprato tą patį. Ji davė įsakymą pulti tankams. Ardas iš pradžių nesuprato įsakymo prasmės, po to viską pamatė pats. Už kilometro nuo miesto po žeme buvo paslėptos didžiulius tankus primenančių kovos mašinų platformos. Traiškydami ant jų buvusias skruzdes, atsidarė didžiuliai vartai, ir į kovą stojo beveik po

aštuoniasdešimt tonų sveriančios vikšrinės pabaisos, pasižiausios energetinių ir šaunamųjų ginklų vamzdžiais. Šonuose, priekyje ir gale sukosi diskiniai pjūklai, neleidžiantys skruzdėms užlipti. Jie judėjo šaudydami, pjaustydami ir traiškydami, aplink save palikdami krūvas lavonų. Atrodo, dabar jiems tereikėjo pasukti miesto link ir iš užnugario tiesiog sutriuškinti puolančiąsias. Tačiau skruzdės turėjo atsaką. Iš miško, laužydamos storiausius medžius, išlindo modifikuotos skruzdės, nenusileidžiančios tankams nei dydžiu, nei mase. Jų buvo dvigubai daugiau nei sidargų kovos mašinų. Padengtos kaukiniu šarvu, atlaikančiu tiesioginį raketos smūgį, pačios spjaudėsi rūgštimi, kuri, sėkmingai pataikius, pradegindavo tanko šarvus. Užvirė įnirtinga kova, kurioje dalyvavo ir begalės skruzdžių pėstininkų, bandančių užlipti ant tankų ir sunaikinti mašinų ginklus. Taikliai pataikius į silpniau apsaugotas kojų vietas, buvo nugriauti ir toliau negalėjo kovoti keli skruzdžių monstrai. Kitur, sėkmingu spjūviu pradeginus tanko korpusą, žuvo visa mašinos įgula, kurią sudarė trisdešimt sidargų. Iš pradžių už kiekvieną pamušą tanką krisdavo po du ar tris monstrus ir ištisas kalnas skruzdžių pėstininkų. Vėliau, tankų skaičiui mažėjant ir senkant jų amunicijai bei energijai, žuvusių monstrų ir skruzdžių mažėjo. Tankų puolimas buvo pasmerktas žlugti. Jis tik nutolino paskutinį sienos šturmą. Ant sienų skruzdės nebegavo reikiamo skaičiaus pastiprinimo, bet matėsi, kad tai laikina. Kita vertus, atrodo, planetos Protas nedisponavo dideliu kiekiu skruzdžių monstrų ir negalėjo paspartinti sidargų kovos mašinų sunaikinimo. Miesto puolimas kiek įstrigo, bet po poros valandų turėjo atsinaujinti visa jėga, nes neatrodė, kad tankai išsilaikys ilgiau. Valdovė metė į kovą dar vieną dalinį. Šį kartą – lėktuvus. „Galėjai ir anksčiau“, – pagalvojo Ardas, stebėdamas šimtinę skraidomųjų aparatų, puolančių skruzdės pėstininkus ir skruzdės monstrus. Pradžioje atrodė, kad lėktuvų puolimas bus labai sėkmingas, bet skruzdės turėjo atsakymą ir šiam ginklui. Virš miško pasirodė modifikuotos skraidančios skruzdės. To-

kio pat dydžio kaip lėktuvai jos buvo ne mažiau manevringos, nors kiek lėtesnės, ginkluotos ta pačia labai ėdria rūgštimi, kurią galėjo greitai ir gana toli išspjauti. Skruzdės skrajūnės savo savybėmis nusileido koviniam sidargų lėktuvui, bet trūkumus kompensuodavo savo kiekiu. Kova užvirė ir ore, ir žemėje. Kiekvienas sidargų pilotas kovėsi su trimis priešininkais ir dar apšaudydavo taikinius žemėje. Už kiekvieną numušą lėktuvą skruzdės aukodavo po tris ar net keturias saviškes skrajūnes. Vienas pamuštas sidargų lėktuvas piloto buvo nukreiptas tiesiai į neapsaugotą skruzdės-monstro kojos dalį, taip kartu savo žūtimi sunaikindamas ir priešą. „Dar viena klaida, – pagalvojo Ardas, stebėdamas virš lygumos besikaunančius lėktuvus. – Jiems reikėtų skristi ir kautis virš miesto, kur jiems padėtų miesto oro gynybos sistema.“

Po valandos kova pradėjo slopti. Beliko ne daugiau kaip dešimt besikaunančių sidargų tankų, bandančių prasiveržti. Trisdešimt išlikusių lėktuvų negalėjo kovos mašinoms užtikrinti saugaus atsitraukimo miesto link. Nedidelę pirmosios sienos dalį jau kontroliavo skruzdės. Sidargų kariai, nepaisant nuolatinio pastiprinimo ir pasiaukojančios kovos, negalėjo išlaikyti sienos. Skruzdės taip pat patyrė milžiniškų nuostolių, nors šie nuostoliai buvo pateisinami. Iš miško vis dar plūdo nauji būriai ir lyguma vis dar buvo užpildyta gyvos skruzdžių masės. Atrodo, planetos Protas galų gale nusprendė nebežaisti ir sunaikinti miestą. Sidargų valdovės galvoje sukosi tos pačios mintys. Ji „ištraukė“ dar vieną kozirį. Valdovė liepė į miestą grįžti lėktuvams ir nebejudėti tankams. Tada įsakė pradėti dar vieną masinį apšaudymą raketomis bei sprogstamąja medžiaga. Šį kartą apšaudymas buvo daug efektyvesnis. Visas plotas tarp dviejų šimtų metrų ir trijų kilometrų iki miesto buvo užpiltas skeveldrų ir ugnies lietumi. Išimtis buvo keliasdešimties metrų plotas, kuriame susispietė likę sveiki tankai. Ant pirmos sienos buvo pasiūstas didelis sidargų karių pastiprinimas, kuris apšaudymo metu padėjo atsikovoti skruzdžių užimtus sienos plotus ir atstumti puolančiąsias. Visame ap-

šaudymo plote po valandos tokio pragaro neliko nė vienos gyvos skruzdės. Skruzdės skrajūnės pasitraukė už miško, o skruzdės monstrės buvo sunaikintos. Paskutiniai išlikę šeši sidargų tankai sėkmingai veržėsi miesto link ir, gynėjams atidarius vartus bei atmušus bandžiusias prasiveržti skruzdes, į jį įvažiavo. Vis dėlto puolimas tebevyko. Į lygumą iš miško plūstelėjo nauji būriai. Lygumą vėl užpildė skruzdės, ant sienos metėsi nauja puolančiųjų banga. „Matyt, suklydau skaičiuodamas, – šyptelėjo Ardas. – Tikėtina, planetos Protas sukviėtė visas jo žinioje esančias skruzdes, bet nepaisant to kova truks ilgiau, nei maniau anksčiau“.

Sidargai nesiruošė pasiduoti. Gynėjai dar dvidešimt minučių kovėsi ant pirmos sienos, po to valdovė įsakė atsitraukti. Tarp sienų atsirado antigravitaciniai tiltai, kuriais sidargų kariai perbėgo ant antros sienos, pirmąją palikę skruzdėms. Dabar, atrodė, tik laiko klausimas, kada skruzdės išiverš į miestą. Be perstojo šaudydami, sidargai bandė neleisti skruzdėms įsitvirtinti ant pirmosios sienos. Aktyvavosi antrosios sienos energetiniai ginklai. Ant trečiosios sienos bokštelių buvo išridentos didelės katapultos, kurios svaidė į lygumoje knibždančią skruzdžių masę verdančią smalą ir didžiulius akmenis. Bet skruzdės vis puolė. Tarp sienų tyvuliuojantį rūgšties pilną griovį jos užpildė užkeltais rituliais ir žuvusiųjų kūnais. Vėl buvo panaudoti rituliai, šį kartą kaip pantoniniai tiltai. Išsitepusios lipnių skysčiu skruzdės lipo ant sienos tol, kol prilipdavo ir numirusios tapdavo laiptais savo gentainėms. Vėl vienas po kito buvo pasiekti ir sugadinti šaudantys automatiniai energetiniai ginklai. Po poros valandų sidargai atsitraukė, antrąją sieną palikdami skruzdėms. Dar po poros valandų skruzdės užlipo ir pradėjo artimąją kovą dėl trečiosios sienos. Iš miško jau nebeplūdo skruzdžių minios, pasirodydavo tik pavieniai naujai atvykusių būriai. Atrodo, kad sidargams beliko sunaikinti tik paskutinius vabzdžių rezervus, bet tokių galimybių jie neturėjo. Po valandos gynėjai apleido paskutinįją sieną, ir kova persikėlė į miestą. Prabilo bunkerų energetiniai ginklai, į kovą stėjo paskutiniai tankai, už barikadų gynėsi kariai.

Valdovė suprato, kad sidargai miestą praras per kelias valandas. „Tuomet visi susirinks pagrindiniame bunkeryje ir po juo esančiuose pastatuose, kur bus įjungtas apsauginis energetinis laukas, – mąstė valdovė. – Tada planetos Protas panaudos energijos rijikes, su kuriomis sidargai jau buvo susidūrę, ir, pašalinęs energetinį skydą, pradės paskutinį puolimą. Anksčiau ar vėliau, skruzdės sunaikins ginklus ir papuls vidun. Prasidės kova, kuri, tikėtina, pasibaigs visų sidargų mirtimi. Planetos Protas paaukos visą savo armiją, bet tikslą pasieks. Tik kam jam to reikia, kas bus toliau? Sunaikinti miestą jis ir kitaip galėjo. Visos šios aukos kažkam skirtos. Gal jis nori išbandyti žmogų? Tada jam reikia suteikti tokią galimybę, tačiau kaip priversti žmogų kautis? Jam nepagrašinsi ir jėga nepriversi. Gal pabandyti nusižeminti ir paprašyti?“ Dėl miesto ji buvo pasiruošusi viskam: ir nusižeminti, ir net gyvybę atiduoti.

– Žmogau, norėčiau su tavim pakalbėti, – tarė valdovė.

– Manau, kad norėtum, net įtariu apie ką. Mano vertinimais, per artimiausiais kelias valandas vienintelis jūsų kontroliuojamas pastatas – šis pagrindinis bunkeris. Iki to laiko žus ne mažiau kaip dvidešimt tūkstančių sidargų – o tai, kiek aš pamenu, penktadalis tavo pavaldinių. Dideli nuostoliai, – kiek pašaipiai kalbėjo Ardas. – Šiaip jūsų galimybės išgyventi – maždaug dešimt procentų, nors miesto gynybos priemonės turiu pagirti. Jei ne toks apgalvotas ir masinis puolimas bei kelios jūsų klaidos, galėtumėte apsiginti.

– Žmogau, baik... Prašau tavęs. Ar tu gali mums kuo nors padėti? Išgelbėk mano tautą. Aš būsiu amžina tavo vergė, klausysiu bet kokio paliepimo – tik padėk.

– Padėti aš galiu... Matai, man atrodo, kad visas šis spektaklis neatsitiktinai rodomas. Planetos Protas metė labai dides pajėgas. Iš to, kad nebesirenka pėstininkai, aš sprendžiu, jog tai visos jo kontroliuojamos skruzdės. Jis paaukoko visas skraiduoles bei monstres ir vis dar pasiryžęs paaukoti visas pėstininkes. Kam? Jei tai žaidimas, kam jį baigti taip drastiškai. Jei norėjo sunaikinti miestą, galėjo tai padaryti papras-

čiau, pavyzdžiui, atjungti jums energiją ar užpilti vandeniu. Kam tas mūšis? Atsakymas vienas: jis laukia atsako, kurį nori įvertinti. Kokį jūs atsaką galite pateikti? Jokio. Jūs viską išnaudojote, net primitivias katapultas. Vadinasi, atsakas turi būti ne iš jūsų pusės. Be jūsų, čia esu tik aš. Taigi jis žino apie mane ir laukia mano veiksmų. Žino ne viską, bet pakankamai, kad susidomėtų. Kas galėjo jam suteikti tokių duomenų? Sidargai? Vargu. Planetoje apie mane galėjo žinoti tik šnipas, kurį aš sutikau tarp taviškių. Vadinasi, dvarvai susiję su planetos Protu, o galbūt su visais jo gentainiais, jei tokių yra.

– Ir aš padariau tokias pat išvadas, – stebėdama Ardą tarė valdovė. – Manau, kova tęsis, ir jei tu mums nepadėsi, sidargai žus. Jei įsikiši – jis nurims.

– Arba sunaikins mane, – susirūpino žmogus.

– Vargu. Jam tu – iššūkis. Jis norės su tavimi pabendrauti, pažiūrėti, ko tu vertas, ir kiek patyrinėti.

– Aš taip nedaryčiau. Matai grėsmę – šalink ją.

– Jis grėsmės nemato. Jis čia valdovas. Niekas negali jo nugalėti, ir jis tai žino. Jam tiesiog smalsu. Jei tu įtikinsi, kad jam geriau tyrinėti grupę tavo gentainių ir kad tu juos čia atvesi, jis tave paleis. Tik perspėju, jis jaučia melą ir mintis skaito gerai.

– Tai gal man tiesiog dabar dingti iš planetos? – nurodė kitą alternatyvą Ardas.

– Tada mes visi žūsime. Spręsti tau, žmogau, – susitaikiusi su likimu, ištarė avilio valdovė.

– Nemėgstu tokių dalykų. Kam taip į sąžinę apeliuoti? Na gerai, seniai norėjau su tuo pasipūtėliu pabendrauti. Padėsiu jums, bet atmink – tu man skolinga ir prireikus privalėsi mane ar mano gentainius paremti, kada aš paprašysiu. Priesieki?

– Nežinau, kas tai yra priesaika, bet aš padarysiu kitaip. Aš išileisiu tave į savo protą, pašalinsiu visus barjerus. Tu gali padaryti mane savo verge, kuri vykdys visus tavo įsakymus, – pasiūlė Ardui sidargė.

– Nepradėsiu aš tokiais dalykais užsiiminėti. Palieku tai tavo sąžinei, jei tokią turi. Aš savo norą pasakiau, galėsi – įvykdysi. Negalėsi – ką gi, kaip tau išeina. Gerai... aš pradėdu.

– Palauk žmogau, – sulaukė žemietį valdovė – Kuris iš maniškių yra dvarvas ir ar jis vienas?

– Tavo samdinių vadas, – net neatsisukdamas tarstelėjo Ardas. – Pradedam.

Iš bunkerio, kuris buvo įrengtas tiesiai virš planetos energijos linijos, į dangų šovė energijos stulpas. Tiesą pasakius, jis sklido ne iš paties bunkerio, o iš žmogaus, kuris stovėjo ant to pastato stogo, rankų. Pasiekęs penkiasdešimties metrų aukštį, stulpas sprogo ir didžiule banga pasklido aplink. Kadangi energetinis stulpas buvo sulig sienom, jo banga nelietė skruzdžių, buvusių mieste, o šlavė tik ropojančias sienomis. Sidargai, sulaukę tokio pastiprinimo, perėjo į puolimą ir pradėjo žudyti visas įsiveržusias į miestą skruzdes. Po penkiolikos sekundžių į dangų šovė antras energijos stulpas. Jis pakilo aukščiau ir jo paskleista banga judėjo nuožulniu kampu, žudydama tiesiai už pirmosios sienos buvusias skruzdes.

Žmogus spėjo išleisti dešimt energijos stulpų, kurie šaudavo vis į kitą aukštį ir pasklisdavo vis kitaip nukreiptomis bangomis. Po dešimtos bangos, kuri nužudė skruzdes, esančias už dviejų kilometrų nuo miesto, žmogus pajuto, kad planetos energijos linija, kuria jis naudojos, uždaryta. Šalia savęs Ardas pajuto planetos Proto buvimą. Šis aiškiai mėgo specialiuosius efektus. Šį kartą jis pasirodė skruzdės veido pavidalu, kyšančiu virš debesų. Žmogus suprato, kad tai tik planetos Proto minčių materializacija, o pats jis iš tikrųjų lindi kažkur kitur.

– Sveikas, žmogau. Noriu kiek su tavim pabendrauti, – prabilo skruzdės veidas, vis dar kybodamas virš sidargų miesto.

– Laukiau, kol tu pasirodysi, – nerūpestingai atsiliepė Ardas. – Gal baigiam kautynes: atšauk skruzdes, o aš išėisiu už miesto, kur mes miško paunksnėje galėsime normaliai pasinėkėti.

– Keistai pasiūlei, bet taip dar įdomiau. Atrodo kaip kažkokie ritualai ar panašiai. Matau, su tavimi bus smagu. At-eik, ar dar geriau, šoktelk į lygumos pakraštį. Šnektelsim. O sidargus aš paliksiu gyvus – kas gi laužo savo mėgstamus žaislus, kurie jam dar nenusibodo? Skruzdės nebepuls, jos traukiasi. Lauksiu tavęs lygumoje.

Žmogus apsidairė, skruzdės apleido lygumą. Joms buvo tas pats – trauktis ar pulti. Svarbu tai, ką įsakė planetos Protas.

– Ačiū tau, žmogau, – pasakė sidargų avilio valdovė, – aš visada tave paremsiu. Linkiu sėkmės. Sudomink jį, tik tada ištrūksi iš čia.

– Dėkui už palinkėjimus, – šyptelėjo žmogus. – Manau, dar susitiksime.

Atidaręs artimojo šuolio vartus, Ardas žengė į priekį ir atsidūrė lygumos pakraštyje. Gyvų skruzdžių čia nebuvo, aplinkui mėtėsi vien vabzdžių lavonai. Žinoma, ne tokiomis krūvomis kaip arčiau miesto, bet vis tiek nemažai. Šimtai sudraskytų skruzdžių, sprogmėnų išrausta žemė rodė, koks pragaras šioje vietoje dėjosi per sidargų apšaudymą. Dabar buvo ramu: vėl pasigirdo paukščių (ar bent jų analogų šioje planetoje) balsai. Jei ne mūšio ženklai, niekada nepagalvotum, kad čia kažkas būtų kovojęs.

Ši kartą planetos Protas nesinaudojo specialiaisiais efektais. Su žmogumi jis pradėjo bendrauti mintimis.

– Malonu, kad apsilankei šioje planetoje. Dar maloniau, kad nepuolei bėgti po mūsų pirmojo pokalbio. Tiesą sakant, aš nebūčiau tavęs išleidęs ir leidęs atidaryti šuolio vartus. Niekur tu nepabėgtum.

– Aš ir nesiruošiau bėgti, Prote, – šyptelėjo Ardas. – Tu mane taip mandagiai pakvieteit pasišnekėti, kad tiesiog negalėjau atsakyti. Norėjai ką nors sužinoti?

– Tai, ką noriu sužinoti, ir pats žinau. Tu man kaip atversta knyga, – Ardas pasijuto tiriamas, tačiau apsaugų nekonstravo. Pirma, tai būtų beprasmiška: paslaptingas sutvėrimas buvo daug stipresnis už žmogų. Antra, taip pasirody-

tum bijas ar agresyviai nusiteikęs. – Įdomus darbelis. Aiškiai ne mes konstravome, bet mokykla ta pati. Tu panašus į vieną iš mūsų vidurinėsios kūrybos egzempliorių – demiurgus, tik gerokai patobulintas. Demiurgai mums pasisekė, jų genetinė baze dar kurį laiką naudojomes kurdami kitas gyvybės formas. Tu už juos pranašesnis. Oooo... Energetika pasakiška, aplinkos transformacijos galimybės, erdvės ir laiko valdymas – geros programos tavyje įdėtos. Kas jus tokius sukonstravo ir kur tavo namai?

– Mus kaip kovines mašinas sukonstravo demiurgai. Namai planetoje, kuri vadinama Žeme, – atsakė Ardas, sykiu įsivaizduodamas gimtąją planetą ir kosmoso erdvę aplink.

– Aišku. Matau. Šaunuoliai vaikučiai. Turiu pasakyti, kad demiurgai man visuomet labai patiko, o šiuo savo kūriniu nusipelnė mano pagarbos. Tą planetą vadinate Žeme? Bjaurus pasaulis. Tokios netinkamos vietos stabiliai gyvybei dar nemačiau. Paprastai išsirenki planetą, pagal jos sąlygas sukuri gyvybę ir ji ten klesti. O čia buvo kažkokia betvarkė. Tik pritaikom kokią gyvybės rūšį prie tų sąlygų, o jos šast ir pasikeičia. Dauguma gyvybės formų išmiršta. Teko įvesti padidintos mutacijos ir sparčios evoliucijos faktorių. Kaip jūs ten išgyvenote, dar neprarasdami ir savo sugebėjimų? – pasidomėjo planetos Protas.

– Gyventi gyvenome, bet sugebėjimų neišlaikėme. Valdėme ne daugiau kaip 10 procentų savo galimybių, – paaiškino Ardas.

– Taigi savoje planetoje esate silpnesni už sidargus, o už jos ribų stulbinančiai stiprūs?! Įdomu būtų patyrinėti.

– Galiu suteikti tokią galimybę. Šioje planetoje atsidūriau susitaręs su sidargais, kurie leido čia įsteigti žmonių koloniją. Aš ruošiuosi grįžti į Žemę, surinkti grupę žmonių, atidaryti tolimojo šuolio vartus ir perkelti čia visą grupę. Čia jie pabustų, atgaivintų savo sugebėjimus ir ši planeta taptų mūsų naujais namais. Jei tu, planetos Prote, mums leisi įsikurti, mes neprieštarausime tavo tyrimams ir kuo galėdami tenkinsim tavo smalsumą, – pasakė Ardas, įsitikinęs savo žodžių teisumu. Tai bu-

vo žmonių bruožas, kurį jie išugdė gyvendami Žemėje – sugebėjimas meluoti ir tikėti tuo, ką pats sakai. Tokiems žmonės nebuvo baisūs jokie minčių skaitymai ar melo detektoriai. Jie tuo metu sakė teisybę, nes būtent taip ir galvodavo. Galima sakyti, kad tokie žmonės trumpam laikui sugebėdavo apgauti patys save, kitaip traktuodami pašnekovo užduotą klausimą. Ardas buvo vienas iš tokių individų, turintis šį puikų sugebėjimą. Nuo pat vaikystės klaidų ir bandymų metodu jis lavino toki savo talentą ir sugebėdavo tiesiog tobulai meluoti. Žinoma, planetos Protas to nežinojo. Jis sekė Ardo mintis, matė, kad jos neprieštarauja viena kitai. Atrodė, žmogus jam nuoširdžiai siūlė įsileisti ir ištirti grupelę Žemės gyventojų.

– Įdomiai pasiūlei. Klausyk, žmogau, kodėl tu padėjai sidargams? Matau, žinojai, kad aš laikiu tavo pasirodymo, puikiai numatei, kuo šis pasirodymas gali baigtis ir vis tiek stojai jų pusėn. Į kvailių tu nepanašus, savo jėgas taip pat vertini realiai. Taigi kodėl?

– Aš jiems pažadėjau padėti, negaliu laužyti savo žodžio. Negalėjau pabėgti ir palikti visus žūti.

– Taigi jei tu ką nors žadėtum man, vykdytum taip pat sąžiningai? – pasidomėjo planetos Protas.

– Taip, žinoma. Jei pažadėčiau – vykdyčiau. Be to, jei matyčiau, kad negaliu įvykdyti – nežadėčiau. Žmonės labai vertina savo garbę. Mūsų istorijoje nemaža pavyzdžių, kai žmogus nusizudo negalėdamas įvykdyti duoto pažado, – toliau sekė pasakas Ardas, pats galvodamas apie kai kada pasitaikiusius ir iš istorijos žinomus atvejus, kurie atitiko žmogaus pateiktą apibūdinimą.

– Įdomu, ar tu sąžiningas su manimi? Kokio dydžio grupę ruošiesi atsivesti?

– Nedidelį būrelį. Aš abejoju, ar pajėgsiu daug surinkti. Atvyktume tiesiai į šią lygumą, paskui tu nurodytum, kur mums įsikurti.

– Gerai, tavo pasiūlymas mane domina. Aš paleisiu tave. Gali grįžt iš kur atvykęs, bet pažadėk man sugrįžti su grupe žmonių, – apsisprendė žemiečio pašnekovas.

– Aš, Ardas, žmogus iš Žemės planetos, pažadu tau, planetos Prote, sugrįžti su nedidele grupe žmonių į šią planetą ir tau prisistatyti.

– Gerai, gali eiti, žmogau.

– Palauk, planetos Prote, ar galiu aš tavęs kai ko paklausti? Aš taip pat esu smalsus, – tęsė kalbą žmogus.

– Klausk.

– Kodėl manimi susidomėjai? Kam aš tau reikalingas?

– Sakai, kodėl tavimi? Gerai, tai nepakenks. Kaip žinai, aš taip pat galiu stebėti ateitį ir praeitį. Vienoje savo kelionių į ateitį, tai buvo labai seniai, tik įsikūrus šioje planetoje ir žvalgantis, ar ji ateityje bus saugi, aš stebėjau vaizdus, kurie mane sukrėtė. Aš tau parodysiu juos, stebėk.

* * *

Aukšta, mėlynakė moteris pakilo nuo užstalės ir, atsirėmusi į sieną, stebėjo kieme žaidžiančius vaikus.

– Žinai, sekretoriau. Manau, čia ir buvo lemiamas momentas. Kūrėjas, to nenorėdamas, labai padėjo Ardui.

– Parodydamas galimą veiksmų planą? – pasitikslingo sekretorius.

– Būtent, – linktelėjo Elena.

– O tu nemanai, kad planas planu, bet lemiamu veiksmu tapo teismas?

– Ne, – papurtė auksaplaukę galvą Elena. – Teismas buvo vėliau. Tada Ardas jau tiksliai žinojo, ką ir kada turi daryti. Lemiamu visoje šioje istorijoje tapo pokalbis su Kūrėju. Gerai... Rašyk toliau: „Ardas pamatė vaizdus iš ateities, kurioje ir jam buvo lemta dalyvauti. Buvo skaisti diena, ta pati lyguma, kurioje jis dabar stovėjo. Tolumoje beveik nepakitęs dunksojo sidargų miestas. Staiga aplinkos ramybę nutraukė lygumoje atsidarę didžiuliai šuolio vartai. Jie buvo tokie dideli, kad pro juos vienu metu galėjo įeiti dvidešimt žmonių. Kas, tiesą sakant, ir vyko. Pro vartusėjo žmonės, ne dvidešimt, o gerokai, gerokai daugiau. Ardas suvokė žiną, kad iš viso ateina dešimt tūkstančių žmonių.“

– Palauk, sekretoriau. Sustok. Užteks apie kovas ir karą. Nusibodo. Parašyk tik tiek: „Žmonės veikė taktiškai brandžiai, atrodė, kad pagal iš anksto suderintą planą. Tai galėjo reikšti tik viena – jie puikiai pažinojo šią planetą ir juos pasitikušį priešininką. Nepaisant Kūrėjo pasipriešinimo...“

– Nors ne, toliau verta papasakoti. Pradėsiu nuo mūsų pabaigos. Rašyk: „Iš tiesų Kūrėjas...“

Iš tiesų Kūrėjas neturėjo jokių galimybių. Po valandos jis suprato pralaimėjęs ir apleido mūsų lauką. Tačiau jau buvo per vėlu. Jei jis nebūtų buvęs toks užsispyręs ir jau po pirmų susirėmimų su žmonėmis, kai tik pajuto įsiveržėlių jėgą, būtų pasitraukęs ir sugrįžęs į savo fizinį būvį... Tuomet galbūt viskas klostytųsi kitaip. Tačiau dabar... Dabar jo pasitraukimas nieko negalėjo pakeisti. Iki to laiko įsiveržėliai jau buvo sunaikinę visus Kūrėjo citadelę saugojusius padarus ir perėmę pagrindinę per ją einančią planetos energijos liniją. Grįžęs planetos Protas galėjo tik aklinau gintis, naudodamas visus jam likusius energijos šaltinius. Pagrindinė žmonių masė, priešingai jo lūkesčiams, neliko laimėto mūsų vietoje, o nusekė paskui besitraukiantį Kūrėją į naują kovą. Dabar žmonės savo energetiniais ištekliais gerokai pranoko planetos Protą. Jiems tereikėjo jį apsupti ir vieningomis jėgomis, nesiskaidant į grupes, spausti žiedą. Planetos Protas negalėjo pulti, nes bet koks puolimas jo gynyboje būtų sudaręs spragas. Tačiau ir aklina gynyba nepadėjo. Jis vieną po kito prarado visus energijos šaltinius, sparčiai seko ir jo vidiniai ištekliai. Po valandos jau nebegalėjo gintis ir buvo netoli mirties. Visus likusius vidinius energijos išteklius planetos Protas tegalėjo skirti gyvybei palaikyti. Jis atsidūrė visiškoje žmonių valioje. Tūnodamas susigūžęs savo urve, planetos Protas su baime klausėsi artėjančių žingsnių ir laukė nugalėtojų pasirodymo. Jo urve išdygo žmogaus figūra. Ardas planetos Proto akimis pamatė save stovintį priešais beformę protoplazmos masę, sveriančią ne mažiau kaip toną ir užimančią didelę tamsaus urvo dalį.

– Sveikas, Kūrėjau, – ištarė žmogus. – Seniai norėjau su tavimi susipažinti. Matai, mes daug girdėjom apie tave ir nusprendėm į svečius užsukti. Tu, tikiuosi, neprieštarauji?

Už žmogaus nugaros iš oro molekulių grėsmingai formavosi didžiulė ietis. Planetos Proto (Kūrėjo) galvoje sukosi dvi mintys: „Pasirodo, valdo dalelių transformaciją ne blogiau nei mes... ir... dabar man galas. Ką jis darys su tuo didžiuliu smailiu daiktu...?“

Čia Ardui siūsta vizija nutrūko.

– Ką tu apie tai manai, žmogau? – paklausė Kūrėjas.

– Manau, čia stebėjome ateitį, kurios nebus.

– Kodėl gi nebus? Gal atvirkščiai, ji labai reali.

– Matau, planetos Prote, esi nelabai pastabus, – atšovė Ardas. – Ar atkreipei dėmesį į mano žodžius, pasakytus tavo vizijoje: „Sveikas, Kūrėjau, seniai norėjau su tavimi susipažinti. Matai, mes daug girdėjome apie tave ir nusprendėme į svečius užsukti. Tu, tikiuosi, neprieštarauji?“ Žmogus, kuris į tave kreipėsi, nebuvo tavęs iki tol sutikęs. Kitaip tau sakytų: „Sveikas, Kūrėjau, štai ir vėl pasimatėme“. Aš, kaip matai, tave jau pažįstu. Vadinasi, peršasi viena išvada: tu, pakviesdamas mane, pakeitei ateitį ir šis mūsų stebėtas mūsų niekada neįvyks.

– Gerai aiškini, žmogau. Matyt, teisingai pasirinkau tave pasikviesdamas. Ką gi, gali keliauti. Tik nepamiršk savo pažado.

– Palauk, Kūrėjau, turiu dar vieną klausimą, – negalėjo nurimti Ardas.

– Klausk. Man visai smagu su tavim pasikalbėti, be to, laiko aš turiu ligi soties.

– Kas tu toks? Ar daug yra tavo gentainių? Papasakok savo tautos istoriją trumpai, jei gali.

– Koks gi tu smalsus. Gerai, pabandyčiau tau perteikti mūsų egzistencijos esmę. Mes atsiradome šioje galaktikoje. Kas buvo mūsų kūrėjai, ar mes atsiradome atsitiktinai, to niekada neišaiškinome, nors, patikėk, ir laiko, ir pastangų tam sky-

rėme daug. Buvo net minčių grįžti laiku atgal ir stebėti mūsų atsiradimą gimtojoje planetoje. Gerai, kad šios mintys liko neįgyvendintos, nes tokie bandymai galėjo pažeisti priežastingumo ryšius ir pakeisti mūsų istoriją. Neilgai mus kaustė gimtoji planeta. Tik atradę savyje tavo matytus sugebėjimus, pradėjome keliauti po galaktiką. Tačiau viskam reikėjo suteikti prasmę. Iš pradžių dėl potraukio kurti mes sukūrėme gyvybę, paskui mūsų tikslai tapo konkretesni. Mano rasė susidomėjo Paraleline visata. Jei dar nežinai, mūsų visata ne vienintelė. Egzistuoja daugybė visatų, kurių kiekviena turi savo simbiotą – Paralelinę visatą. Jos tarpusavyje sujungtos milžiniškais energetiniais kanalais, į kuriuos mums niekaip nepavyko įsibrauti. Simbiotinių visatų gyventojai tarpusavyje taip pat glaudžiai susiję. Mirus mūsų visatos gyventojui, jo dalis, kurią tu vadintum siela, energetiniais kanalais iškeliauja į simbiotinę erdvę. Prieš gimstant ar kitaip atsirandant, siela atvyksta į mūsų visatos gyventojų kūną. Mums pavyko nustatyti, kad ta pati siela begalę kartų gali išvykti ir atvykti. Vienos mūsų stebėtos sielos kelionę tarp visatų atliko tūkstančius kartų, kitos tik po kelis. Kas lemia tokius skirtumus, išsiaiškinti nesugebėjome. Mums nepavyko nei prasibrauti į energetinius kanalus, nei patekti į Simbiotinę visatą. Daug kartų planetoje kūrėme gyvybę ir stebėjome, kaip atsiranda naujas energetinis kanalas, jungiantis tą planetą su Simbiotine visata. Patiems sukurti tokį kanalą mums taip pat nepavyko. Bandėm išvykti į kitą galaktiką, bet ten radome ne mažiau galingą rasę, sprendžiančią tuos pačius uždavinius. Jie taip pat kūrė gyvybės formas. Kai kurios iš jų buvo labai agresyviai nusiteikusios.

Kitoje galaktikoje iš pradžių sukūrėme sidargus. Manėme, jie vislūs, karingi, labai tiks sienoms apsaugoti. Sidargai mus nuvylė, todėl teko sukurti dvarvus. Tai paskutinis mūsų kūrinys, kuriam mes perteikėm savo pačių genus, žinoma, atimdami didelę dalį sugebėjimų. Kam mums reikalinga konkurencija, kuri neabejotinai kiltų iš per daug galingų kūri-

nių. Tačiau dvarvai savo užduotį atliko puikiai. Jie nuo kvailo veržimosi į gretimos galaktikos centrą sulaikė ir Didžiųjų priešų kūrinius, ir sidargus. Ilgainiui daugelis mūsų nusivylė, negalėdami rasti atsakymo į pagrindinį klausimą – kas ten po mirties, kokia ji, Simbiotinė visata. Didelė dalis maniškių pradėjo galvoti, kad vienintelis būdas ką nors sužinoti – tai patiems numirti ir pamatyti. Mūsų labai sumažėjo. Dar daugiau sumažėjo, kai pasirodė, kad mūsų žinios labai menkos ir mes – tik menka kruopelytė nežinomybėje. Dalis mano tautiečių įrodė, kad mus gaubianti galaktika yra tik mažas atomas kažkokioje substancijoje, o visata ne daugiau kaip ląstelė, sudaryta iš daugelio atomų. Pasirodo, dydis tėra sąlyginis dalykas. Tokias pat visas ir galaktikas mes atradome mikropasaulyje. Niekas negali pasakyti, kiek tęsiasi ir kur baigiasi ši begalinė ląstelių – visatų – seka. Kokia yra pati didžiausia, galutinė visata ir kas ten gyvena? Ar ši seka yra baigtinė? Į šiuos klausimus taip ir neatsakytą. Mes susidūrėme su savo paties nepilnavertiškumo suvokimu. Dalis atsisakė ir gyveno vien kelionėmis, keliaudami iš galaktikos į galaktiką. Jie nebegrįžo atgal. Gal ir dabar kas nors iš mano tautiečių keliauja po begalinius tolius. Dalis išsirinko planetas ir jose tapo dievais – aš tarp tokių, jei pastebėjai. Dauguma tiesiog nusprendė pasitraukti į Simbiotinę visatą. Dabar mūsų teliko penki, su kuriais galiu dar susisiekti: aš šioje galaktikoje ir keturi maniškiai gretimoje. Tikėtina, kad dar keletas kažkur klajoja, pora individų gali būti visiškai užsidarę nuo išorinio pasaulio, o kokia nedidelė grupė iš trijų ar keturių mano gentainių dar gali tęsti tyrinėjimus. Tačiau tai tik mano spėlionės. Mano tautos laikas baigėsi. Manau, kad po milijono metų neliks nė vieno mano tautiečio. Va ir visa istorija, žmogau.

– O kaip su Didžiaisiais priešais?

– Jų tokios pačios bėdos ir tas pats likimas. Ten taip pat belikę ne daugiau kaip dešimt individų. Kažkada tai buvo lygiaverčiai priešininkai, o po to garbingi partneriai. Jie visuo-

met laikėsi susitarimų. Geri laikai buvo. Aš dažnai prisime-
nu mūsų norą pažinti, mūsų galimybes kurti. Neapsakomas
jausmas. Dabar aš – vienišas šios planetos skruzdžių dievu-
kas, žaidžiantis karą su sidargų aviliu. Žinai, gal tu ir tavo
tauta vėl praskaidrins mano nuobodulį? Aš vėl galėsiu tyri-
nėti, gal pavyks jus kiek modifikuoti. Manau, bus įdomu... Dar
ką nors norėtum sužinoti?

– Ne, bent jau ne dabar. Gal kada vėliau. Jei leisi, aš ke-
liausiu.

– Žinoma, tik prisimink savo pažadą atvykti.

– Visada prisiminsiu, – tarė Ardas, atidarydamas tolimojo
šulio vartus į savo namo kiemą Eduro planetoje.

„Taip... Beveik pagavo. Nedaug trūko, – galvojo žmogus. –
Gerai, kad gerai baigėsi. Daugiau taip galvos į kilpą nekišiu.
Tokių landžiojimų po smegenis ir tokio pažeminimo aš jam
neatleisiu. Gaidys nususęs.“ Ką tai reiškia, žmogau? – pamėg-
džiojo planetos Protą Ardas. – Ogi tai, kad aš jau viską ma-
čiau ir puikiai žinojau, ką reikia sakyti ir daryti. Kvailys. Vi-
sa jo vizija – šios dienos pasekmė. Pats man viską parodei,
taip pat ir žodžius pasakei. Tesėsiu žodį. Žinoma, tesėsiu.
Klausimus reikia teikti normalius ir konkrečius. Nemelavau
aš tau: tikrai sugrįšiu su nedidele grupele, visai nedidele, tik
dešimt tūkstančių žmonių, – mintyse šyptelėjo žmogus. Tai juk
labai nedaug, palyginti su gyvenančių žmonių skaičiumi. Ir pa-
sisveikinsiu su tavimi, kojote nelaimingas, bebre be dantų.
Taip pasisveikinsiu... na tiesiog pažodžiui, kaip matei ateities
vizijoje. Negalima keisti ateities – negarbinga tai būtų ateit-
ties atžvilgiu. Naivuolis, aš jam dar ne tą apie žmones galė-
jau paporinti. Tereikia suvokti, kad žmonės skirtingi. Buvo
mūsų istorijoje ir pasiaukojimo, ir išdavysčių, ir garbingumo,
ir melo – visko buvo. Iš vieno pavyzdžio išvadų daryti negali-
ma. O tas mulkis padarė ir dar tikėjosi mane meluojant pa-
gauti. Kaip galima buvo suprasti, kad aš meluoju, jei aš nė
karto nemelavau. Kita vertus, esamų faktų interpretacija – tai
kiekvieno asmeninis reikalas. Na nieko, mes dar turėsime pro-

gos pabendrauti. Mes dar pažiūrėsime, kas ką patyrinės. „Gal pavyks jus modifikuoti?“ Svajoklis. Mes tave patį taip modifikuosim. Gerai, metas nurimti. Viskas ateityje, o dabar tegul gyvena savo ramioje nežinioje, tegul laukia manęs, o aš tikrai ateisiu.“

Eduro planeta. 2015 metų rugsėjo 28 diena

- Ar, manai, kad jis patikėjo?
- Patikėjo, ligijietei, patikėjo. Aiškiai mačiau. Paskui mane paleido.
- Paleido?! Ar dai, bet negi Kūrėjas toks naivuolis? Kita vertus, manau, tu bet ką, net daugumą žmonių būtum apgavęs, bent jau ligijiečius tikrai.
- Tave taip pat apgaučiau, Tomai? – pasidomėjo Ardas.
- Ne, tu man nemeluotum. Pameni, ką pasakojau apie prabudusius žmones? Jie negalėtų vienas kito apgaudinėti, net taip virtuoziskai, kaip tu padarei.
- O jūs ar ką nors girdėjote apie Simbiotines visatas?
- Žinoma. Buvome aptikę Kūrėjo minėtas energetines gijas, tiksliau – energijos tunelius. Bandėm prasibrauti – nepavyko. Kurį laiką stebėjome sielų atvykimą ir išvykimą, bet labai daug laiko ir išteklių tiems tyrimams negalėjom skirti, – atsiliepė ligijietis.
- Aš, Tomai, tik vieno nesuprantu. Jei aš atsiskiriu nuo fizinio kūno ir bendrauju ar keliauju nefiziniame lygmenyje, kodėl negaliu prasibrauti į energetinį tunelį, o po mirties mano siela ten gali patekti? – žmogus paklausė to, ką seniai norėjo sužinoti.
- Ar dai, yra didelis skirtumas tarp tavo kelionių nefiziniame lygmenyje ir atsiskyrusios sielos. Tu, nors ir keliaudamas nefiziniame lygmenyje, visuomet išlaikai ryšį su savo kūnu. Nutraukęs keliones gali grįžti atgal iš bet kurios vietos. Kūnas tave susigrąžina, kai tik tu jam tai leidi. Po fizinės kūno

mirties siela tokio abipusio ryšio neturi. Mes manome, kad būtent ryšio su fiziniu kūnu praradimas aktyvuoja kodą ar programą, kuri užtikrina ne tiek laisvą patekimą į energetinį tunelį tarp Simbiotinių visatų, kiek trauką, kuria siela traukiama į energetinį tunelį. Tikėtina, kad mirusio žmogaus siela būna tiesiog išsiurbiamą ir tik labai retais atvejais, dėl kokos nors motyvacijos atsisakius pripažinti ryšio su kūnu ar pasauliu praradimą, labai stiprios valios asmenybės sugeba atsisipirti energetinio tunelio traukai, – bandė paaiškinti ligijietis.

– Kalbi apie vaiduoklius?

– Taip. Galim juos vadinti ir taip. Žinoma, tai labai reti atvejai, bet teoriškai paaiškinami ir praktiškai fiksuojami.

– Ką tu manai apie mano planą pažadinti žmones ir pamokyti Kūrėją? – pakeitė temą Ardas.

– Aš jau sakiau. Kiekvienas žmogus tau pritars ir padės. Tu esi bendrosios žmonių sąmonės pradžia. Dabartiniai tavo planai bus priimami kiekvieno prabudusio be jokių diskusijų. Aš kaip draugas tau galiu pasakyti – planas geras, tam pasiūtėliui verta įkristi, ir ligijiečiai dalyvaus šioje kovoje.

– Ačiū, Tomai. Dabar keliausiu pas klaną vadą. Jie savo kosminėje erdvėje sučiupo kažkokį keistą padarą keistame orlaivyje. Prašė manęs užsukti į jį žvilgtelti. Tai iki kito karto, – atsisveikino žmogus.

– Iki, Arдай.

IV

Haratai

*Eduro planeta, pirmojo klano vado rūmai.
2015 metų rugsėjo 28 diena*

– Ką apie jį manai, Arдай, – paklausė antrojo klano vadas. Žmogus stovėjo šalia pirmojo klano vado bei jo sargybinių ir žiūrėjo į patalpoje esantį sutvėrimą. Pamatęs sučiuptą padarą, žemietis ilgai negalėjo atsigauti. Ardas niekada netikėjo rojumi ar pragaru, velniais ar angelais, bet dabar šis netikėjimas susvyravo. Jis suprato, kad tai, ką mato dabar, yra tik dar viena protinga gyvybės rūšis, bet stereotipai, kuriuos bažnyčia Žemėje kišo kiekvienam krikščioniui, pasirodo, buvo labai gajūs ir stiprūs. Ardas turėjo pasitelkti visą valią, kad įtikintų save, jog prieš jį esantis padaras tik dėl kol kas nežinomų priežasčių savo išvaizda panašus būtent į pragaro atstovą. Sučiuptasis buvo aukštas, net šiek tiek aukštesnis už isus, galingų pečių ir rankų, beveik žmogiško veido su smailia barzdele ir dideliais avino ragais. Jo rankos – penkiapirštės, kaip žmogaus, tik stambesnės ir galingesnės net atsižvelgus į jo proporcijas. Sutvėrimas buvo tamsiai raudonos spalvos ir spiginosi į aplinkinius geltonomis be rainelių akimis. Dėl tokio spalvų derinio jo akys švietė lyg žibintai. Kojos buvo tvirtos ir tiesios, jų proporcijos su kūnu buvo labai panašios kaip žmogaus, tik padaro pėdos visiškai kitokios: pėda didžiulė, beveik apvali, su penkiolika pirštų. Ardas kiek nusiaramino: kanopų ir uodegos sučiuptasis neturėjo. Žmogus nebijojo padaro, jį tiesiog šokiravo ankstesnių žmonijos mitų ir po to sekusių religinių istorijų atitikimas prieš jį esančio sutvėrimo išvaizdai. Tai negalėjo būti atsitiktinumas. Žmonija

arba jau buvo sutikusi šiuos tamsiai raudonus padarus, ir mitai tiesiog atspindėjo kolektyvinę atmintį, arba juos dar sutiks, ir mitai bei legendos – tik siaubingos ateities nuojautos išraiška. Sučiuptasis aiškiai buvo pavojingas ir neatrodė išsigandęs. Jo judesiai buvo grakštūs, kupini jėgos, kaip tigro. Padaro žvilgsnis buvo toks skvarbus, kad, atrodo, viską matė kiaurai. Žmogus siektelėjo sučiuptojo minčių ir atšlijo – prieš jį buvo žudikas, kuris mėgaudavosi aukų kančiomis. Visas minčių fonas buvo persunktas troškimo sunaikinti visus žemesnius ar menkesnius, kurie, jo manymu, buvo neverti net šliaužioti prie jo rasės kojų. Kas įdomiausia, tokiais žemesniais ar menkesniais jis laikė visus nepriklausančius savo rasei. Tai nebuvo garbingas karys, tai buvo psichopatas, apsėstas žudymo manijos. Ardas nepajėgė išsiaiškinti nieko konkrečiau, padaras turėjo labai stiprų minčių bloką, kurio suardymas iš karto sunaikintų sučiuptojo smegenis. Blokas nebuvo natūralus ir neatrodo, kad sutvėrimas būtų turėjęs mentalinių sugebėjimų. Vadinasi, buvo dar kažkas, puikiai valdantis mentalinės kovos ar kontrolės techniką, kuris naudojosi sučiuptuoju ir siekė apsaugoti informaciją šio tamsiai raudono sutvėrimo galvoje.

– Jis labai pavojingas, valdove. Aš žinau, kad nori pasiūlyti savo sūnui Iskikui su šiuo sutvėrimu susikauti. Tai labai rizikinga. Kelintas dabar Iskikas rinktinėje? – paklausė Ardas.

– Trečias, neskaitant Iskino, – atsakė antrojo klanų vadas.

– Jei nori leisti kam nors kovoti, siųsk geriausią rinktinės karių. Nerizikuok savo sūnumi. Kova gali baigtis kovotojo mirtimi, nes šitas raudonasis yra užkietėjęs žudikas.

– O jis iš kur? Mes užfiksavome šuolio vartus, pro kuriuos įlėkė jo erdvėlaivis. Tačiau vartai užsidarė anksčiau, nei spėjome susekti vietą, iš kurios jie buvo atidaryti. Mūsų specialistams atrodo, kad sutvėrimas yra bandytojas, kuris nesugebėjo teisingai atidaryti šuolio vartų, todėl ir pakliuvo pas mus. Iš visų apklausų pešėme tik tiek, kad jo rasė vadinasi haratais, – paaiškino antrojo išų klanų vadas.

– Šito negaliu patvirtinti ar paneigti. Jis turi puikų mentalinį bloką, kurį pralaužus išsijungs padaro smegenys, tačiau pats sučiuptasis mentalinių sugebėjimų neturi. Kažkas dar dalyvauja šiame žaidime.

– Ką man patartum?

– Iš pradžių su juo kautis skirk geriausią sidargą iš atvykusių dalyvauti kovose, paskui, jei matysi, kad galima jį nugalėti, pasiųsk geriausią rinktinės kari, – pasiūlė Ardas.

– Mano kariai nebus patenkinti.

– Geriau nepatenkinti nei negyvi. Kovodamas sidargas privers priešininką atsiskleisti, bet nemanau, kad sugebės laimėti. Tada tu pats nuspręsi, ką daryti. Jei jau padaras bus toks nenugalimas, aš galėsiu prieš jį stoti.

– Gerai, Arдай. Tavo patarimai dar niekada manęs nenuvylė, nemanau, kad dabar nutiks kitaip. Ryt ateik pažiūrėti kovos, – pasiūlė antrojo klano vadas.

– Būtinai ateisiu. Man ir pačiam įdomu, ką šis raudonas ir raguotas haratas sugeba.

Eduro planeta. 2015 metų rugsėjo 29 diena

Sidargas lėtai suko ratus apie savo priešininką. Klano vadas išrinko patį geriausią iš sidargų karių, atvykusių dalyvauti Eduro planetoje vykstančiose kovose. Tai buvo žvilgančiais juodais šarvais ir juodu šalmu, maždaug 2 metrų 30 centimetrų ūgio patinas, ginkluotas serpu ir kardu. Ant jo kojų buvo pritvirtinti kovos pentinai, kuriuos karys sėkmingai galėjo panaudoti durdamas priešininkui. Uodega buvo pakelta į kovos poziciją. Haratas stovėjo ramiai ir iš papildų žvelgė į savo judantį priešininką. Jis vilkėjo kažką panašaus į kelnes ir batus. Nei galva, nei krūtinė, nei rankos nebuvo pridengti. Dešinėje rankoje haratas laikė ginklą, kurį isai rado apieškoję jo erdvėlaivį. Ginklas buvo panašus į praplatintą kirtiklį, kurio kotas buvo beveik dviejų metrų ilgio. „Gali būti, kad tai ir yra kir-

tiklis, o ne ginklas, – pagalvojo Ardas. – Isai galėjo klaidingai suvokti šio įrankio paskirtį“. Tačiau net ir ginkluotas taip paprastai, haratas, atrodo, buvo ramus ir visiškai pasitikėjo savo jėgomis. Jis net nusišypsojo, atidengdamas eiles aštrių dantų. Sidargas puolė. Atrodo, kad tai patyręs karys. Aukštai šoktelėjęs, jis vienu metu smūgiavo serpu, uodega ir kojos pentinu į skirtingas priešininko kūno vietas. Haratui tai nepadarė didelio įspūdžio. Pademonstravęs puikią reakciją, serpo smūgį jis atrėmė lengvai kryptelėjęs savo kirtiklį. Uodegos smūgį, kuris buvo nutaikytas į akis, haratas sutiko nulenkęs galvą ir atstątes jam ragus, kurie, atrodo, be vargo atlaikytų ne tik sidargo uodegos bakstelėjimą, bet ir tiesioginį smūgį kirviu. Į smūgį pentinu raguotasis net dėmesio neatkreipė, juo labiau kad pentinas, nutaikytas į pilvą, nesugebėjo pramušti galingų raudo- nojo raumenų ir tik truputį perrėžė odą. Savo ruožtu haratas žaibiškai ištiesė kairiąją ranką ir sugavo sidargą ore. Kairioji raguotojo padaro ranka susigniauzė ties priešininko gerkle, kuri buvo puikiai apsaugota šarvais ir kaulinėm ataugom. Čia haratas parodė savo tikrąją jėgą. Viena ranka iškėlęs sidargą už gerklės, kita numetęs laikytą kirtiklį, smogė jam kumščiu į krūtinę. Smūgis pramušė šarvus, kaulinę apsaugą, raumenis, vidinę ertmę ir išlindo priešininko nugaroje. Sidargas mirė iškart, tik kūno konvulsijos tęsėsi dar keliolika sekundžių. Ištraukęs ranką kartu su sidargo širdimi, raguotasis atsisuko į nuščiuvusias tribūnas ir suriaumojo. Ardas suprato, ką jis sako. Haratas tiesiog klausė, kas bus kitas?

– Ką pasakysi, Arдай? – paklausė antrojo klando vadas.

– Tai labai fiziškai stiprus sutvėrimas. Jis įveiks ir, tikėtina, nužudys kiekvieną tavo karį. Manau, įveiktų ir penkis tavo geriausius karius, vade, bet jis neturi jokių mentalinių ar energetinių sugebėjimų. Su modifikuotu aluru haratas galėtų kovoti lygiomis, tačiau atlantas jį suriestų per kelias sekundes. Manau, jis per daug pasitiki savo jėgomis. Einu, sumažinsiu tą pasitikėjimą. Kad būtų geresnis efektas, kovosiu tik jo priemonėmis.

- Paimsi ginklą?
- Ne, ginklo man čia neprireiks. Jei bus striuka – pasigaminsiu.

Žmogus atrodė ramus, užtikrintas kovos baigtimi. Miestas buvo įkurtas netoli planetos energetinės linijos (tiesą sakant, Ardo namas buvo tiesiai virš jos), todėl žemietis galėjo ramiai naudotis beveik neribotais energetiniais ištekliais, kurių turėjo pakakti haratui įveikti.

Pamatęs ramiai einantį link jo Ardą ir supratęs, kad tai kitas priešininkas, haratas pradėjo garsiai gargaliuoti. Žmogus suprato, kad taip raudonasis išreiškia savo linksmumą ir panieką. Ardas sustojo trijų metrų atstumu nuo raguotojo. Tas dar kartą nužvelgė žmogų, paniekinamai sugargaliavo, numetė kirtiklį ir puolė... tą vietą, kur ką tik buvo žmogus. Ardas jau ramiai stovėjo haratui už nugaros. Vėl pamatęs žmogų, padaras stūgtelėjo ir, išskėtęs rankas, puolė dar kartą, tikėdamasis sučiupti žemietį į glėbį. Žmogus, darydamas salto, elegantiškai peršoko per harato galvą ir vėl atsidūrė jam už nugaros. Toks Ardo elgesys priešininką pradėjo siutinti. Nusprendęs, kad žmogus tiesiog labai vikrus, bet silpnas, raguotasis pamiršo bet kokią gynybą ir puolė dar kartą. Šį kartą Ardas nesitraukė. Trimetrinis gigantas tiesiog užšoko ant jo kojos smūgio ir taip pat greitai bei sėkmingai nulėkė atgal. Žmogus, pataikęs tiesiai haratui į pilvą, bloškė šį per gerus keturis metrus atgal ir patiesė ant žemės. Tik dabar ateivis suprato, su kuo susidūrė. Raudonasis nustojo gargaliuoti ir stūgauti, lėtai atsikėlė, dar kartą nužvelgė žmogų, iškėlė rankas ir pasiruošė rimtai kovai. Ardas lėtai priėjo prie numesto kirtiklio, jį pakėlė ir pamatėjo haratui, lyg sakydamas: „Imk, tau jo dabar tikrai prireiks“. Raguotasis nevaicino išdidaus ar garbingo, jis pačiupo kirtiklį ir jau atsargiau bei ne taip beatodairiškai puolė žmogų. Smūgis buvo greitas, nutaikytas tiesiai Ardui į smilkinį. Pasirodo, greičiu haratas nenusileido net alorui. Tačiau žmogus buvo ne aloras. Pritūpęs ir leidęs

prašvilpti kirtikliui pro galvą, Ardas iš karto atsistojo ir trenkė per nulekiančio ginklo kotą delno briauna. Smūgis buvo atliktas pasinaudojus planetos energetine linija, taigi realiai jis galėjo perkirsti ne tik labai kieto medžio kotą, bet lengvai suardyti tvirčiausio metalo dalelių tarpusavio sąveiką ir atskirti jas. Kirtiklio kotas buvo tiesiog perkirstas per pusę taip, lyg būtų degtukas, o ne ką tik serpo smūgį atlaikęs tvirtas medis. Po smūgio Ardas lengvai šoktelėjo atgal. Žiūrėdamas į nuolaužas savo rankose haratas suprato, kad šioje vietoje baigsis jo gyvenimo kelias. Pikčiausia jam buvo tai, kad jį įveikė kažkoks smarkiai mažesnis menkas padarėlis, net nevertas laizyti jo kojų. Haratas puolė žmogų paskutinį kartą. Tai buvo beviltiškas, kupinas aklo įniršio puolimas. Žmogus nesitraukė. Jis sugavo harato rankas, bent penkis kartus masyvesnes už jo paties, ir suėmęs jas per riešus pradėjo iš lėto sukti. Priešininkas negalėjo trenkti ragais, nes jį Ardas laikė ištiestų rankų atstumu, negalėjo išplėsti plaštakų, nes jas daugiatone jėga laikė žmogus, negalėjo net spirti kojomis, nes buvo per arti, o bet kokią bandymą užvožti keliu žemietis tuojau atmušdavo savo kojomis. Harato priešinimasis silpo, jo raumenys nebeatlaikė įtampos ir pradėjo plyšti. Pakeitęs padėtį, žmogus žaibiškai atsidūrė haratui už nugaros ir pradėjo laužti abi raguotojo rankas. Pasigirdo trekstelėjimas, po to kitas. Abi harato rankos bejėgiškai nukaro. Ardas, trenkęs per priešininko kojas, pargriovė jį ant žemės ir, sugriebęs už rago, nuvilko per visą dulkėtą areną iš antrojo klano vado link.

– Jis pamokytas. Manau, dabar bus sukalbamesnis. Siūlau, vade, jo nežudyti, o kaip reikiant iširti bei iškvosti, – tarė žmogus, nubloškęs priešininką prie vado ložės.

– Gerai, Arдай. Šauniai pasirodei. Malonu buvo žiūrėti. Perduok jį mano kariams.

Prie tylinčio parblokšto harato pribėgo keli išų kariai, grubiai pakėlė ir nusivedė į pastato vidų.

„To neteko patirti dar nė vienam haratui, – galvojo sugniuždytas atėjūnas. – Palauk, aš išgyvensiu, perspėsiu saviš-

kiaus. Mes rasim tą neūžaugę rasę ir juos išskersim. Mūsų laikas ateis. Dabar reikia sužinoti, kas jie tokie ir iš kur kilę. Tada jie pajus, kas tai yra haratų kerštas“.

*Demiurgų kontroliuojama erdvė.
2015 metų spalio 1 diena*

– Ačiū jums, valdovai, kad sutikote susitikti. Reikalas gąnėtinais skubus, mums reikia nutarti, ką darysime toliau, – pradėjo susitikimą Baltojo demiurgų rato valdovas.

– Kas nutiko, Baltojo rato valdove? – paklausė Žaliojo rato vadas.

– Jūs turbūt visi žinote apie Harato projektą. Šiuo metu jis vykdomas sėkmingai kaip niekada. Visa planetos vadovybė mūsų valioje. Keli asmenys, kurie nepasidavė įtakai ar buvo per daug smalsūs, jau sunaikinti. Neseniai haratams perdavėm šuolio vartų technologiją. Pirmasis bandymas atliktas su mūsų kontroliuojamu pilotu. Planeta ruošiasi karui. Informacinės priemonės jau pradėjo masinį visų gyventojų apdorojimą. Dar meteliai, ir įsiveržimui į Žemę bus pasiruošta. Tačiau... įvyko nenumatytas dalykas. Mūsų pilotas klaidingai apskaičiavo koordinatas ir atsitiktiniame šuolyje pakliuvo isams.

– Gerai, kad apskritai kur nors pakliuvo. Galėjo atsirasti už visatos ribų. Laimės kūdikis tas haratų pilotas, – tarė Geltonojo rato valdovas.

– Galbūt, dar nežinia. Isai jį atgabeno į Eduro planetą ir, žmogui patarus, išleido į kovos areną, – tęsė baltasis demiurgas.

– Prieš ką jis kovojo? Kaip sekėsi? – paklausė Mėlynojo rato valdovas.

– Iš pradžių prieš geriausią isų planetoje buvusį sidargą. Haratas nugalėjo šį savo priešininką mažiau nei per pusę minutės. Po to jam teko kovoti prieš žmogų...

– Na ir..? Kas laimėjo? – pasigirdo susirinkusių demiurgų valdovų balsai.

– Kaip manote? Mes turėtumėm didžiuotis savo kūrinium. Jei tik jis nebūtų pavojingas mums patiems... Haratas buvo nugalėtas, žmogui net nepasinaudojus energetinės ar mentalinės kovos galimybėmis. Tai buvo tiesiog pasityčiojimas iš raguotojo. Jam išsuko abi rankas, parbloškė ant žemės ir už ragų pervilkė per visą areną. Harato nuotaikos klaikios. Jis dar nebuvo taip pažemintas.

– Baltasis valdove, kokios iš to seka išvados? – paklausė Raudonojo rato demiurgas.

– Paprastos, broli. Mes turime nuspręsti, kuri iš dviejų galimybių realesnė. Haratas tikriausiai bus įsiutęs ir pasiryžęs visais būdais keršyti. Tada jo grąžinimas į gimtąją planetą bus naudingas propagandos prasme: pristatysime jį kaip auką, o žemiečius kaip klastingus kraugerius, nevertus šliaužioti šalia raguotųjų, bet išdrįsusius žeminti šią aukštesnę rasę. Arba jis išsigandęs gali pradėti skleisti paniką. Ką pasakysite, Raudonojo rato valdove?

– Nemanau, kad jis panikuos, – atsakė raudonasis valdovas. – Net jei haratas išsigandęs, jis nekės tos baimės ir stengsis sunaikinti jos šaltinį. Raguotieji per daug pasipūtę ir kraugeriški. Jis nesiliaus, kol nežus pats arba nenužudys žmogaus ar bent maksimalaus jo gentainių skaičiaus. Žinoma, jam ir kitiems reikės įteigti, kad tokių karių yra tik pavieniai egzemplioriai, o didžioji dauguma žmonių – tiesiog minkštakūniai, bailūs padarai, kuriuos reikia be gailesčio naikinti.

– Aš manau taip pat, – tęsė baltasis valdovas. – Siūlau spustelti isus, priversti mums atiduoti haratą jo tyrimo ir kvotimo tikslais, o paskiau pagaminti jo kloną, kurį Mąstančiųjų sąjungai galėtume pateikti kaip mirusį nuo kvotimų belaisvį. Ar sutinkate?

– Taip, – vieningai pritarė demiurgų valdovai.

– Ar Žaliojo rato valdovas taip pat sutinka?

– Nelabai turiu iš ko rinktis, – atsakė Žaliojo rato valdovas. – Aš jums jau daug kartų išsaciau savo nuomonę, kad žmones reikėtų padaryti sąjungininkais, padedant jiems prabusti ir nesistengiant jų kontroliuoti. Siūliau bendrauti su jais

kaip su lygiais. Mano nuomonę palaikė tik Juodojo rato valdovas. Kiti nusprendė, kad žmonės per daug pavojingi, be to, negali kūriny lygiuotis su kūrėju. Žmonės turi arba tarnauti, arba būti sunaikinti. Jūs nusprendėte sunaikinti visus gyventojus Žemės planetoje, išskyrus atrinktus tyrimams, ir sučiupti Ardą, kaip genetiškai artimiausią pirmiesiems žmonėms. Aš paklūstu daugumos valiai ir padėsiu jums visomis išgalėmis, nors savo nuomonės nekeisiu.

– Na ir puiku, – pratarė baltasis valdovas.

– Kaip sekasi žmogui kurti priešininką? – paklausė Raudonojo rato valdovas.

– Kol kas sėkmingai. Tikėtina, kad mums pavyks sukurti žmogui lygiavertį priešininką, kuris bus visiškai mūsų kontroliuojamas, – atsiliepė Geltonojo rato valdovas, paskutiniu metu atsakingas už šį projektą. – Manau, iki teismo dienos būsime visiškai pasiruošę. Gali būti, kad turėsime tris kovotojo egzempliorius.

– Ką gi, broliai valdovai, atrodo, judame į priekį. Kokie reikalai su sidargais? – tęsė pokalbį baltasis.

– O čia mums nesiseka. Sidargai veikia išvien su Ligijos planetos gyventojais ir neginčytina, kad padeda žmogui. Per teismo dieną galime iš jų pusės neišvengti siurprizų. Žmogus apsaugotas nuo bet kokių stebėjimų. Eduro planeta taip pat. Pasikliaujame tik savo šnipais ar informatoriais. Tačiau bendradarbiavimo tarp sidargų, ligijiečių ir žmogaus fakto neįrodysim. Jie per daug stiprūs. Kita vertus, mes nuo jų taip pat užsisiklendėme. Be to, mane neramina tai, kad, regis, žmogus bendravo su Kūrėju. Kol kas apie tai platesnės informacijos neturiu. Kai tik ką nors sužinosiu – pranešiu, – atsakė mėlynasis valdovas.

– Gerai. Vykdom planą toliau. Kiekvienas žinote savo užduotį. Harato išlaisvinimu užsiims Žaliojo ratas. Ar sutinkate, Žaliojo rato valdove? – paklausė baltasis valdovas

– Taip, – atsakė Žaliojo rato valdovas.

– Dabar broliai, baigiam kalbėti apie darbus ir pradėdam linksmes. Aš jums paruošiau įvairių malonių netikėtumų.

Linksmi nusiteikę demiurgų valdovai nusekė paskui Baltojo rato valdovą, kuris šį kartą buvo susitikimo iniciatorius ir šeimininkas.

Sidargų kontroliuojama erdvė tuo pat metu

- Turim šiokių tokių naujienų, sesės.
- Sakyk, Tamsioji sese, sakyk... – pasigirdo keli balsai.
- Žmogus buvo Skruzdžių planetoj. Kaip mes ir tikėjomės, planetos avilio valdovės išbandymas, kuriuo ji norėjo nustebinti žemietį, buvo nesėkmingas, bet mane nustebino pasikeitęs jos požiūris į žmogų. Po to, kai žemietis nuėjo susitikti su skruzdžių planetos Protu ir taip išgelbėjo avilio miestą, ši sesė, atrodo, tapo aktyvia žmogaus rėmėja. Ji perdavė man, kad nori žmogui padėti ir yra pasiryžusi palikti planetą ir su 100 karių vykti į mąstančiųjų teismą kaip mūsų atstovė.
- Jei ji paliks planetą, kas vadovaus vietos sidargams? – pasidomėjo viena iš dalyvaujančių patelių.
- Kol ji nesugrįš, sidargai pabus vieni. Su ja susisiektė planetos Protas ir pasiūlė kelių metų paliaubas. Sesė, žinoma, sutiko, – atsiliepė Tamsiąja vadinama sidargų valdovė.
- Kodėl planetos Protas taip elgiasi? Per visą mūsų buvimo Skruzdžių planetoje istoriją nė karto nebuvo siūlomos paliaubos, – stebėjosi viena iš sesių.
- Kaip mums pavyko suprasti, tai jo kalbos su žmogumi pasekmė. Mes bandėme sekti pokalbį, tačiau smulkmenų nepavyko nugirsti. Žmogus jam kažkodėl pažadėjo sugrįžti į planetą. Dar kai kas naujo – Skruzdžių planetos Protas yra vienas iš Kūrėjų.
- Kaip... Tų pačių mūsų Kūrėjų? – sušurmuliavo sidargų valdovės.
- Taip, būtent tų. Mes manėme, kad jie visi išnyko. Pasirodo, klydome, – niūriai konstatavo Tamsioji sesė.
- Kodėl tada jis mus puola? Juk mes jo kūriniai? Beveik kaip vaikai...

– Kiek pavyko išsiaiškinti – iš nuobodulio. Kaip mes ir įtārėme anksčiau, jis su mumis tiesiog žaidžia. Mes jam visai nerūpime, ar, tiksliau, rūpime tiek, kiek galim padėti išsklaidyt nuobodulį. Žmogumi jis, atrodo, rimčiau susidomėjo.

– Žmogus gali jam priešintis? – pasigirdo klausimas iš dalyvaujančiųjų pusės.

– Žmogus – ne, bet žmonės – taip. Kiek man pasakojo apie žmogų mūsų jaunesnioji sesė, kuri ilgai su juo bendravo, jis kažką sugalvojo ir tikrai nelinkęs Kūrėjui pasiduoti. Manau, Kūrėjas padarė labai didelę klaidą paleidęs žmogų, kai realiai galėjo jį sučiupti, – paaiškino Tamsioji sesė.

– Ką mums dabar daryti? Kam mes turime padėti: Kūrėjui ar žmogui?

– Būtent tai aš ir norėjau išgirsti iš jūsų. Mes turime nuspręsti, kam mes padėsime.

– Aš siūlau padėti žmogui, – pasakė viena iš sidargių. – Jis brangins mūsų pagalbą. Kūrėjas nevertina mūsų ir nevertins ateityje, kodėl mes turim jaudintis dėl jo?

– Bet jis mūsų Kūrėjas., – paprieštaravo kita sidargė.

– Na ir kas. Mes jo kūriniai, o elgiasi kaip su žaislais. Mes jam nieko neskolingos.

– Skolingos gyvybę, – nenusileido dalis sesių.

– Gerai... – įsiterpė Tamsioji sesė. – Darykim kaip visada, kai mūsų nuomonės skiriasi. Balsuokim: kas už tai, kad būtina perspėti Kūrėją ir atsisakyti padėti žmogui? Taip... už tai trys sesės. Kas už tai, kad toliau reikia padėti žmogui ir nekreipti į Kūrėją jokio dėmesio? Gerai... už tai trylika sesių ir dar aš – iš viso keturiolika. Sesės, turinčios kitą nuomonę, ar paklusite daugumai?

– Taip. Žinoma. Kaip visada, – ne itin patenkintos atsiliepė trys sidargų valdovės.

– Tada nusprendėme – toliau padedam žmogui, o į Mažtančiųjų sąjungos teismą siunčiam Skruzdzlių planetos avilio valdovę. Sutinkat?

– Taip, – vienbalsiai atsiliepė sidargės.

V

Žvalgo sėkmė

Eduro planeta. 2015 metų spalio 28 diena

Chrzui pagaliau pasisėkė. Pasisėkė atsitiktinai. Jis medžiojo ir bėgdamas paskui grobį pateko į laukymę, kurioje pamatė žmogaus namą tokį, kokį jį apibūdino isai. Jis nebūtų pamatęs namo, jei netikėtai neatsidurtų tiesiai prieš jį. kažkas saugojo namo apylinkes. Kiekvienas einantis pro šalį buvo nukreipiamas kitur. Žvilgsnis pats savaime krypdavo į šoną, o smegenys nefiksuodavo vaizdo. Dvarvas sugebėjo užfiksuoti namo vaizdą tik todėl, kad jis neturėjo isams būdingos smegenų struktūros, o apsauga buvo skirta saugotis nuo smalsių šios planetos gyventojų. Dabar jam beliko pakliūti vidun, pasislėpti tapus medžiu ir sulaukti žmogaus. Tačiau ir tai padaryti nebuvo lengva. Žmogus nepasitikėjo vien mentaline apsauga, jis dar naudojo kažkokį atstumiantį lauką. Dvarvas suko ratus aplink namą, vis bandydamas ir bandydamas lauko tvirtumą. Po penkioliktos iš eilės nesėkmės Chrzas išgirdo balsą: „Matau, nesiseka, o tu labai nori pakliūti vidun. Įdomu, ko dvarvui prireikė pas mane? Užėik, aš pašalinsiu lauką prieš tave, pakalbėsime. Jei sutinki, žinoma. Versti aš tavęs neversiu. Jei nenori, bėk sau sveikas iš čia“. Dvarvas nustėro, bet trauktis neskubėjo. Atrodo, žmogus nebuvo nusiteikęs agresyviai, tai kam tada bėgti. Vėliau prisėlinti gali nepavykti. Chrzas nusprendė priimti žmogaus pasiūlymą.

– Gerai, ateinu pas tave, žmogau. Kur tu esi? – mintimis paklausė dvarvas.

– Aš kieme priešais namą. Pamatysi – sėdžiu ant suoliuko pavėsinėje, – nurodė kelią žemietis.

– Tuoj būsiu.

Žmogus iš tiesų pašalino lauką, kuris neleido dvarvui už-eiti. Risnodamas pro medžius, pievą ir upelį žvalgas suprato, kad žmogui nesvetimas harmonijos ir grožio jausmas. Jis slap-čia vyliši, kad tai nebus labai agresyvi rasė ir dvarvų nelauks dar vienas toks pat sunkus karas kaip su sidargais. Bent jau Chrzas to nenorėjo. Tiesą sakant, jis buvo žvalgas, o ne ka-rys, ir jo pašaukimas buvo tyrinėti, o ne kariauti. Gal tarp jo gentainių karių, – mąstė dvarvas, – atsirastų tokių, kurie no-rėtų išmėginti žmogaus jėgas, bet Chrzas tokiems tikrai ne-priklausė. Jis jautė, kad žmogus nuoširdus ir jam nieko ne-gresia. Žvalgas įprato pasitikėti nuojauta. Tai buvo vienas iš pagrindinių dvarvų-žvalgų ypatumų – puikiai išlavinta ir be-veik neklystanti nuojauta.

Žmogus sėdėjo ten, kur ir nurodė – pavėsiniėje priešais namą.

– Prieik, dvarve, pakalbėsim. Ar tu gali bendrauti mintimis?

– Taip, žmogau, galiu, – pripažino žvalgas.

– Kas tave atginė pas mane, dvarve? Matyt, ieškojai ma-nęs. O gal man į tave kitaip kreiptis?

– Gali vadinti dvarvu, nes mano vardas labai sudėtingas. Ieškojau tavęs, žmogau, tik kalbėtis neplanavau. Na kaip iš-ėjo, taip. Norėčiau sužinoti, kas tu toks esi ir ar nekeli mums pavojaus. Kodėl nužudei dvarvų žvalgą?

– Nenorėjau jo žudyti. Bandžiau sučiupti, nes nesupratau, kas jis toks ir kodėl atrodo kaip isas. Sučiupti nepavyko, nes jis nusižudė. Gailiuosi dėl to. Aš nemėgstu žudyti ar stebėti mirčių. Būčiau anksčiau viską apie jus žinojęs, neįduočiau isams prieš tai nepabendraves, – paaiškino Ardas.

– Mes taip ir supratom, – pripažino dvarvas. – Gal po mū-sų pokalbio ir tu ką nors mus sužinosi? Ko tu sieki, žmo-gau? Ar tikrai pažadėjai sidargams mus sunaikinti?

– Kaip čia tau pasakius, – gūžtelėjo pečiais Ardas. – Sidar-gams aš nepažadėjau jūsų naikinti, pažadėjau padėti sugrįžti į gimtąją galaktiką. Manau, apie tai galėsime pašnekėti plačiau ir rasti mums abiem naudingą sprendimą. Ko siekiu..? Galė-čiau tau ir nesakyt, bet šiek tiek atskleisiu. Pagrindinis ma-

no tikslas – pažadinti ir išlaisvinti žmones. Tu ką nors žinai apie žmones, dvarve?

– Nieko, žmogau. Nei iš kur jūs, nei kas jūs tokie?

– Galim susitarti. Moki skaityti išų raštą?

– Taip, – atsiliepė žvalgas.

– Aš tave įleisiu į namą prie informacinės sistemos. Tu perskaitysi viską apie žmones ir tada galėsi manęs klausinėti. Aš tau atsakysiu į visus klausimus, bet po to tu turėsi atsakyti į manošius. Ką tu apie tai manai?

– Sutinku, žmogau, – neilgai mąstęs atsakė dvarvas. – Kada galėčiau pradėti?

– Tapk isu ir einam į vidų. Galėsi pradėti nedelsdamas. Matau, jūs konkretūs vyrukai, – šyptelėjo žmogus. – Laiko vel-tui neleidžiat. Pagirtina.

– Dar vienas klausimas, žemiet. Kodėl man viską pasako-ji? Kokia tau iš to nauda? – paklausė dvarvas.

– Labai paprasta, – aiškino Ardas. – Manau, kad dabar sprendžiasi, kuo mes būsime ateityje – draugai ar priešai. Norėčiau, kad sprendimą priimtumėt turėdami visą informaciją. Tikiuosi, būsime draugai. Jei dabar meluočiau, manau, Jūsų rasė tai ateityje išsiaiškintų ir manimi nepasitikėtų. Kita vertus, man ganėtina svarbi informacija, kurią iš tavęs galiu gauti. Tai sutaupys laiko ir leis greičiau atsakyti į kai kuriuos klausimus ar priimti atskirus sprendimus. Jūs patys sužinotumėt apie mane viską, o toks mano nedraugiškumas galėtų iš anksto nulemti jūsų požiūrį į žmones. Taigi dabar man visapusiškai naudinga su tavim bendradarbiauti, dvarve.

– Supratau. Aš kiek atsitrauksiu į mišką prie namo. Noriu pakeisti formą.

Po dešimties minučių dvarvas išėjo iš miškelio ir per pievą patraukė namo, jau atrodydamas kaip isas. Atėjęs į kambarį, kuriame buvo prisijungimo prie Eduro informacinės sistemos terminalas, Chrzas kibo į darbą. Ardas kelis kartus žvilgtelėjo į dirbantį dvarvą. „Atrodo, šitie vyrukai pasiutusiai ištvermingi“, – pagalvojo žmogus, pastebėjęs, kad svečias

prie terminalo, nekeisdamas pozos ir nenutraukdamas skaitymo, išsėdėjo daugiau nei 24 valandas. Dar po kelių valandų dvarvas apie žmones žinojo viską, ką jam galėjo atskleisti mažtančiųjų informaciniai tinklai. Tiesą pasakius, jis ne viską sugebėjo išsiaiškinti. Žvalgui teko remtis informacija, sukaupia isų, nes demiurgų įvestų apsaugos kodų pats dvarvas pralaužti nesugebėjo, todėl į jų informacinę sistemą nepateko. Kitų Mažtančiųjų sąjungos rasių turima informacija apie žmones buvo neišsami ir epizodiška. Chrzas nebuvo visiškai patenkintas savo darbu, bet pradžia pažinimui jau buvo padaryta.

– Norėčiau pratęsti pokalbį, žmogau, – prašneko dvarvas, sėdėdamas prieš Ardą toje pačioje pavėsinėje, kurioje jie kalbėjo pirmą kartą.

– Prašau, klausk pirmas. Mūsų susitarimas galioja? Po to atsakysi į visus mano klausimus? – pasiūlė žemietis.

– Taip. Galioja. Norėjau visų pirma pasiteirauti, ką ruošiesi daryti toliau? Tiksliau sakant, ką darysi po Mažtančiųjų sąjungos teismo? Jei tai paslaptis, patikėk, mes neatskleisim tų žinių net Kūrėjams.

– Gerai, tik norėjau pasitikslinti. Ar gali atverti man savo minčių foną, nes kol kas aš negaliu prasibrauti. Tavo mąstymas man per daug svetimas ir nepanašus į nieką, su kuo susidūriau anksčiau. Man visada reikės žinoti, ar tu nemeluoji, – pateikė savo pokalbio sąlygas Ardas.

– Gerai, savo minčių foną pabandysiu maksimaliai priartinti prie isinio. Tau to pakaks?

– Taip, visiškai. Dėkui. Dabar bandysiu atsakyti į tavo klausimą. Matai, prabudęs sužinojau žmonių istoriją, jų paskirtį ir svetimų rasių mums nubrėžtą likimą. Man tai labai nepatiko. Aš visuomet buvau savo tautos ir šalies patriotas. Pasirodo, ne mažiau man rūpi ir visa žmonija, – aiškino Ardas. – Mano planas labai paprastas: po mažtančiųjų teismo dar kiek pabuves ir pasimokęs, nuvyksiu į Žemę, tačiau pasiliksiu galimybę atidaryti šuolio vartus į Eduro ar į kai kurias

kitas planetas. Periodiškai pasitraukdamas iš Žemės, aš išvengsiu „spąstų“ poveikio. Savo gimtojoje planetoje aš galvoju po truputį burti ir žadinti žmones, perkeliant juos čia ar į kitas rezervines vietas. Pažadinę pakankamą skaičių individų, mes galėsime pareikalauti, kad su mumis skaitytūsi ir nelaikytų vien žaisliukais ar įrankiais.

– Kokie tavo planai dvarvų atžvilgiu?

– Dabar jokių. Aš jūsų atžvilgiu nesu nusiteikęs priešiška. Sidargams aš turėsiu padėti, bet manau tai padaryti derybų su jumis būdu, išspraudžiant tuos agresyvius padarus į griežtus rėmus ir draudžiant jiems skverbtis į jūsų galaktikos vidų. Aš bendravau su vienu iš Kūrėjų ir žinau, kad jūsų rasė turi užduotį apsaugoti mūsų galaktiką nuo Kūrėjų priešų sukurtų rasių. Būtent todėl jūs sustabdėte sidargus, kurie galėjo išprovokuoti didelę svetimųjų invaziją. Galiu tau garantuoti – Kūrėjų jums skirtos užduoties įvykdymo aš neapsunkinsiu ir visapusiškai padėsiu.

– Kokie tavo santykiai su sidargais?

– Jie man padeda. Aš, kaip minėjau, jiems taip pat pažadėjau padėti.

– Tu kalbėjai su vienu iš Kūrėjų. Ar jūs konfliktavote?

– Ne. Mes kalbėjomės taikiai. Aš jam pažadėjau atvykti į Skruzdzių planetą ir savo žodį tesėsiu, – atsakė Ardas.

– Ką gi, puiku. Jei mes būtume sąjungininkai, ar tu mums prireikus padėtum?

– Visuomet. Bet prie karo su sidargais neprisidėsiu. Visus nesutarimus tarp jūsų rasių norėčiau spręsti derybomis.

– Tačiau kam tau viso to reikia? Kam tau žadinti saviškius? Pagalvok: būtum galingiausias visoje Žemėje. Tavęs klausytų milijonai. Periodiškai šokteltum į kitą planetą, išsivaduočiau iš „spąstų“ poveikio ir vėl grįžtum. Būtum amžinas pasaulio valdovas, – pasakojo apie kitos ateities alternatyvą dvarvas.

– Įdomiai samprotauji, žvalge. Galvojau apie tai. Tačiau ar tai svarbu? Manai, būčiau laimingas, būdamas pasaulio valdovas? Negi tu nepagalvojai apie vienatvę, kuri manęs tokiu

atveju lauktų? Mirtų visi, kuriuos aš myliu ar mylėsiu. Aš prarasčiau jausmus, neturėčiau nei draugų, nei bendražygių. Tarp manęs ir aplinkinių nebebūtų nieko bendra. Žmogus gali būti laimingas tik tarp tokių kaip jis. Man nereikia tokios valdžios, kuri veda į pragarą. Man reikia pilnaverčio gyvenimo. Aš noriu mylėti ir būti mylimas, turėti artimus žmones ir nebijoti kiekvieną akimirką juos prarasti. To nori dauguma žmonių. Pakliuvę į Žemę mes tai praradome, taigi aš nusprendžiau viską žmonėms sugražinti. Iš pradžių visiems padėti negalėsiu, bet su laiku prabudusių ratas plėsis, kol galiausiai išlaisvinsime visą žmoniją. O valdžia nusibosta, kaip ir bet kas kitas. Man ji nereikalinga.

– Tai jūs nesiruošiate kariauti su visais?

– Tik jei mus puls. Paverginėti kitų rasių aš tikrai neketinu. Per daug gerai žinome, ką reiškia būti nelaisviems, – kiek atsainokai paaiškino Ardas.

– Mane tenkina sužinota informacija, žmogau. Dabar tavo eilė klausinėti.

– Papasakok apie save ir savo tautą. Kaip tu keiti formą? Kokias formas gali įgyti? Kiek laiko užtrunki keisdamasis? – Klausinėjo žemietis. – Ar gali visiškai imituoti objekto mąstymą? Taip pat, jei gali, papasakok apie savo tautos socialinę struktūrą. Ar jūsų tautoje yra grupės? Ar tarp jūsų kyla konfliktų? Kaip jūs priimat sprendimus? Aš stengsiuos tavęs nepertraukinėti.

– Matyt, turėsiu tau pasakyti tai, ko nežino nė viena kita rasė, išskyrus mus ir Kūrėjus. Ką gi, mes buvom susitarę..., – kaip tikras isas atsiduso dvarvų žvalgas. – Mūsų kūną sudaro vientisa biomasė su kintamais vidaus organais. Visame kūne yra tik du pastovūs, tačiau formą keičiantys organai: tavo smegenų ir širdies analogai. Atrodo jie kitaip, bet pagal savo funkcijas yra identiški. Biomasė yra paslanki ir gali įgyti bet kokią formą. Mes galime imituoti ir kietas, ir klampaus skysčio pavidalo medžiagas, bet su viena sąlyga – mūsų kūnas turi turėti visą informaciją apie imituojamą objektą. Informacija

gaunama tiesioginio fizinio kontakto su objektu metu, t. y. mes turime ganėtinai ilgai būti susilietę su tuo, kieno formą norime imituoti. Tokio sąlyčio metu mūsų kūno paviršiuje esančių organų dėka analizuojama objekto vidaus ir išorės struktūra. Reikalingos informacijos rinkimo procesas tau įprastu laiko skaičiavimu gali trukti iki dvylikos valandų. Pati transformacija trunka greičiau – ne daugiau kaip pusę valandos, atsižvelgiant į objekto sudėtingumą. Kiek sunkiau su gyvomis būtybėmis. Būtina perprasti ne tik jų struktūrą, bet ir įpročius, elgseną, o protaujančių būtybių atžvilgiu – kalbėjimo ypatumus, socialinį statusą. Paprastai žvalgas visą transformacijai reikalingą informaciją apie nežinomą rasę surenka ne mažiau kaip per pusę metų. Transformaciją riboja tik masė. Mūsų kūno masė sudaro apie šešis šimtus kilogramų. Mes negalime visaverčiai transformuotis į objektą, kuris yra gerokai už mus stambesnis ir sveria, pavyzdžiui, penkias tonas, ar kuris yra gerokai smulkesnis ir sveria dešimt kilogramų. Sidargai mus klaidingai laikė kūnų grobikais, nors mes niekada tokie nebuvome. Mes tik imituotojai, ir nieko daugiau. Visgi minčių pamėgdžioti visiškai negalime. Būdavo atveju, kai labai ilgai dirbę vienoje vietoje, žvalgai sugebėdavo savo emocijų ir minčių foną padaryti labai panašų į imituojamo objekto, bet tu ar bet kuris meistro rango demiurgas lengvai suprastų skirtumą. Kelis kartus buvo bandyta įsilieti į sidargų bendrąją sąmonę, bet tai nepavyko net labiausiai patyrusiems žvalgams. Mus ten iššifruoja, nes nepavyksta visiškai pamėgdžioti nei sidargo skleidžiamų sąmonės bangų, nei jo mąstymo ar jausmų. Jei vienas dvarvas gavo informaciją, ją perduoti kitam gali susiliesdamas. Taip keičiamasi reikalingais duomenimis. Žvalgai gali žūti, ir kai kada tai iš tikrųjų įvyksta. Prieš mirdami, jie pasiunčia paskutinį minčių impulsą, kuriuo kitiems dvarvams perduoda visą savo sukauptą informaciją.

Mūsų organizacinė struktūra nesudėtinga. Dvarvai susiskirstę į keletą grupių: mąstytojų, žvalgų, karių, technologų ir dar kelias ne tokios svarbias. Dalis mūsų nepriklauso

jokiai grupei ir yra vadinami tiesiog bendruomene. Prireikus bendruomenės nariai tampa individų šaltiniu kitoms grupėms. Karo su sidargais metu daugiau nei pusė dabartinės bendruomenės buvo kariai. Žvalgai formuojami išskirtinai iš savanorių, turinčių atitinkamų gabumų individų. Tai turbūt labiausiai gerbiama grupė mūsų visuomenėje. Svarbiausius sprendimus kartu priima iškiliasi visų grupių nariai. Dvarvai visuomet sprendžia vieningai. Dar niekuomet per visą mūsų gyvavimo istoriją nekilo tarpusavio konfliktų. Po to visi sprendimai derinami su Kūrėjais. Jų nuomonė dažnai būna lemiamą. Dvarvai niekuomet nepamirš, kas jiems suteikė gyvybę, ir visada bus dėkingi savo Kūrėjams.

Papasakojau tau viską, žmogau, ar nori dar ką nors sužinoti?

– Dėkui, žvalge. Man ši informacija labai svarbi. Manau, mes neturim priešišku ketinimų vienas kito atžvilgiu ir galim bendradarbiauti.

– Jei aš sutikčiau su tavim bendradarbiauti ir nusiųsčiau saviškiams atitinkamą rekomendaciją, ko tu norėtum iš mūsų ir ką galėtum mums pasiūlyti?

– Norėčiau informacijos, o pasiūlyti, kaip jau minėjau, galiu visokeriopą pagalbą įgyvendinant jums Kūrėjų skirtas užduotis, – kantriai ir neskubėdamas aiškino žvalgui Ardas. „Kai kada šis padaras elgiasi kaip mažas vaikas, – mąstė žmogus. – Po tris kartus turiu tą patį kartoti.“

– Kokios informacijos tau reikia? – paklausė dvarvas.

– Įvairios. Visų pirma aš norėčiau daugiau sužinoti apie haratus. Manau, jūs taip pat nebuvote anksčiau susidūrę su šia rase, bet galėtumėte paklausti Kūrėjų. Be to, aš turiu planą, kuriam įgyvendinti reikėtų tavo pagalbą.

– Kokios pagalbos tau reikia? – nepatikliai pasidomėjo dvarvas.

– Matai, į Eduro planetą šiandien nusileido alorų laivas. Jie atvyko pasiimti isų sučiupto harato. Klano vadas klausė mano nuomonės, ką daryti su tuo padaru. Aš galėčiau pritar-

ti išų minčiai atiduoti haratą demiurgams, bet turiu įtarimų, kad išblyškėliai kažkaip su šia paslaptinga rase susiję. Taigi planas būtų toks: netrukdomai įvesiu tave į alorų laivą, kad tu galėtum imituoti kokią nors laivo vidaus dalį, pavyzdžiui, krėslą. Taip nuvyktum į Haratų planetą ir viską išsiaiškintum apie šios rasės ketinimus, – nuosekliai aiškino Ardas.

– Sudėtinga užduotis žvalgui. Mano užduotis buvo viską sužinoti apie tave.

– Šią užduotį tu puikiai įvykdei. Čia tau būtų naujas iššūkis. Kiek pamenu, tu nesi patyręs žvalgas ir tokios misijos padidintų tavo meistriškumą bei vertę bendruomenėje. – „Negi toks garbės trokštantis jauniklis kaip tu nesusigundys galimybėje išgarsėti“, – mąstė Ardas, stebėdamas žvalgą.

Dvarvas trumpam susimąstė.

– Tai tikrai ganėtinai įdomus pasiūlymas. Kaip tu mane įvesi į laivą? – žvalgas po neilgų abejonių apsisprendė ir sutiko su žemiečio pasiūlymu.

– Paprastai. Klano vado paprašyčiau iš laivo išlaipinti visus alorus ir leisti man jį patikrinti. Motyvuočiau įtarimais dėl demiurgų ir haratų tarpusavio ryšio. Tada įneščiau tave kokio nors daikto pavidalu. Tu laive pasižvalgytum ir nuspręstum, kokią formą tau geriausia prisiimti. Toliau jau viskas priklausytų nuo tavęs.

– Tikimybė, kad pasiseks – nemaža. Sutinku. Kada pradėdam? Rekomendacijas bendradarbiauti su tavo rase ir informaciją saviškiams perduosiu šiąnakt, – nekantravo imtis didžiausios savo ikišiolinėje karjeroje misijos jaunasis žvalgas.

– Su vadu pakalbėsiu šiandien. Prie laivo galim nuvykti rytoj, prieš jam išskrendant. Tu eik prie informacinės sistemos, susirask joje alorų transportinio laivo brėžinius ir vidaus įrangos informaciją. Netrukus tau pranešiu tikslų šio laivo pavadinimą ir numerį. Galėsi viską apie jį susirast informacinėje sistemoje.

– Gerai. Dabartiniam mano pavidalui reikia išų maisto, nes vidaus organai yra isiniai ir veikia kaip jų. Turi čia ką nors valgomo?

– Taip, svečiai čia dažnai lankosi. Einam, parodysiu.

Draugiškai šnekučiuodamiesi žmogus ir dvarvas nužingsniavo į valgomąjį, kur Ardas puolė traukti iš specialaus šaldytuvo vaišes, skirtas isams.

Eduro planeta kitą dieną

Chrzas stebėjo triūsiančius alorus ir ramiai sėdintį haratą. Viskas praėjo taip, kaip žmogus planavo. Išų klano vadas leido apžiūrėti laivą ir įnešti su savim atsigabentą dėžę. Vadas nekėlė jokių klausimų. Atrodo, kad isai labai rimtai vertino žmogaus nuomonę ar jo įtarimus. Chrzas, stebėdamas planetos gyventojų bendravimą su žmogumi, negalėjo nepajusti pagarbos ir draugiškumo, kurių isai rodė Ardui. Dvarvas įsidėmėjo šį faktą. Jo nuomone, toks jų elgesys reiškė, kad žmogus tikrai ištikimas ir garbingas draugas arba kad žmogus moka puikiai apsimetinėti. Tačiau žvalgas nejuto, kad žemietis būtų veidmainis. Atrodė, kad jis nuoširdžiai nori padėti Eduro planetos gyventojams. Patį Chrzą žmogus įtikino būti sąjungininku. Tiesa, dvarvas kiek abejojo, ar tokį pat sprendimą priims ir jo gentainiai bei Kūrėjai.

Atsidūrus laive, viskas vyko dar paprasčiau. Chrzas jau išvakarėse buvo numatęs pašalinti vieną iš pilotų kėdžių ir priiimti jos formą. Dvarvui užteko 15 minučių perprasti kėdės struktūrą, paviršiaus temperatūrą, standumą ir dar 15 minučių tapti tokia pat kėde, stovinčia pašalintosios vietoje. Palinkėjęs sėkmės, žmogus atsisveikino ir išsigabeno kėdę taip pat, kaip į laivą atsigabeno dvarvą – savo telekinetiniais sugebėjimais nuskraidino oru. Ardas jam aiškino apie telekinezę, bet dvarvui ji vis tiek liko paslaptimi, kurią valdė Kūrėjai ir, kaip dabar įsitikino, žmogus. Tiesą sakant, iš viso jam demonstruoto proceso žvalgui labiausiai patiko pačiam sklęsti ore. Imituodamas dėžę ir sklęsdamas paskui žmogų, palaikomas tik Ardo valios, Chrzas mėgavosi kiekviena akimirka. Dabar jis

suprato, kodėl kiti žvalgai susižavėję dalydavosi pojūčiais, gautais imituojant skraidančius gyvius. Pasirodo, gauti bendrą informaciją apie skrydį yra toli gražu ne tas pat, kas skristi pačiam. Su žmogumi dvarvas daugiau nekalbėjo, nes viską buvo aptarę išvakarėse, o tuščiai plepėti buvo netinkamas laikas.

Chrzas vienas buvo neilgai. Į laivą sugužėję alorai ir haratas nepastebėjo jokio skirtumo. Nieko nepastebėjo net pilotas, kuris atsisėdo į tariamąjį krėslą. Chrzas savimi didžiavosi. Jis nebuvo patyręs žvalgas, bet kol kas jam viskas sekėsi stublinančiai gerai. Stebėdamas aplinką, Chrzas prisiminė dar vieną žmogaus aiškinimą. Jis niekuomet nesusimąstydavo, kodėl aplinką puikiai mato ir girdi net tuomet, kai jo imituojami objektai neturi jokių jutimo organų. Ardas jam aiškino, kad tai aplinkos jutimas nefiziniame lygmenyje. Dvarvas, pasirodo, neišeidamas iš savo fizinio kūno ir todėl nepastebimas pašaliniais ir jų nejaučiamas, galėjo viską stebėti ir girdėti nefiziniame lygmenyje. Būdamas pasyvus stebėtojas, jis nepritrauktų net labiausiai patyrusio demiurgų rato valdovo dėmesio.

Haratas buvo ramus. Dvarvas pajuto didžiulę palengvėjimo bangą ir kartu ne mažesnę neapykantą žmogui. Neatrodė, kad haratas pakliuvo tarp nepažįstamų. Jis gyvai bendravo su alorais, klausinėjo paskutinių naujienų iš namų. Alorai taip pat, atrodo, puikiai pažinojo savo keleivį. Triūsdami prie laivo, kurį kruopščiai patikrino ieškodami sekimo prietaisų, alorai pasakojo apie įvykius Harate, taip vadinosi gimtoji raguoto padaro planeta, ir atsakinėjo į klausimus apie žemiečius. Jų atsakymai buvo toli gražu neišsamūs. Atrodo, kad jie apie žmones žino labai mažai. Vienas pilotas papasakojo apie žmogaus kovą su modifikuotu aloru, įvykusią prieš kelis mėnesius. Haratas jo įdėmiai išklausė, tačiau dvarvas jau tėtė, kad raguotasis nori sužinoti daug daugiau. Laive neradę sekimo pėdsakų ar kokių kitų pašalinių prietaisų, alorai pastebimai pagyvėjo ir pradėjo ruošti skrydžiui. „Prasideda“, – pagalvojo Chrzas, jausdamas kylančio laivo vibraciją.

*Dvarvų kontroliuojama erdvė.
2015 metų spalio 31 diena*

Dvarvai buvo sutrikę. Gavę žvalgo informaciją ir veiksmų rekomendaciją, jie nežinojo, ką daryti. Visų pirma žvalgai re-tai kišdavosi į sprendimų priėmimą ir tokios rekomendacijos nebuvo įprasta praktika. Antra, žvalgai savo pateiktuose ver-tinimuose niekada nebūdavo šališki, o ši kartą aiškiai matė-si, kad jaunuolis žmogumi susižavėjęs. Dvarvai nebuvo pratę priimti skubotų sprendimų, o jų žvalgas savo iniciatyva nu-sprendė pradėti naują tyrimą ir padėti žemiečiui. Žinoma, jo pateikta informacija buvo labai svarbi ir atsvertė tuos netra-dicinius jos rinkimo būdus, kuriuos panaudojo Chrzas. Peikti jaunojo žvalgo, puikiai įvykdžiusio užduotį, sprendimus pri-imantieji negalėjo. Sutikti su jo rekomendacijomis ir skubo-tai tapti žmonių sąjungininkais – vadinasi, laužyti nusistovė-jusias dvarvų tradicijas, raginančias nepriimti skubotų spren-dimų. Be to, kilo nuomonių skirtumų tarp kastų. Kariai gal-vojo, kad žmonių pagalba dvarvams nereikalinga, nes jie pa-tys gali puikiai įvykdyti savo pašaukimą. Žvalgai, skatinami solidarumo ir galimybių gauti naujų žinių, palaikė savo atsto-vą. Mąstančiųjų kasta manė, kad tokie galingi sąjungininkai kaip žmonės tikrai pravers, o ir mokėti už sąjungą tereikėtų žvalgų atliekamų tyrimų rezultatais ir surinkta informacija. Paprastiems dvarvų bendruomenės nariams visa tai buvo ne-svarbu ir jie nesigilino į tokias problemas, kaip kažkokios są-jungos sudarymas. Dvarvai paklausė Kūrėjų nuomonės. Kū-rėjai po pokalbio su Skruzdžių planetos valdovu atsakė, kad jie neprieštarauja neilgalaikei dvarvų ir žmonių sąjungai, bet spręsti palieka patiems dvarvams. Be to, Kūrėjai perdavė vi-są Chrzo prašytą informaciją apie haratus. Nulėmė žvalgų nuomonė. Mąstančiųjų kasta, atsižvelgdama, kad būsimoje są-jungoje jų vaidmuo bus didžiausias, palaikė sąjungos idėją. Technikai nedalyvavo debatuose ir aiškios nuomonės šiuo klausimu neturėjo. Kitos kastos pritarė mąstantiesiems. Ka-

riai, likę vieni, nepakeitę savo kaip sąjungos priešininkų nuomonės, bet sutiko dirbti išvien su visais dvarvais ir prirėikus padėti žmonėms. Neilgai trukus žvalgams buvo perduota Chrzo surinkta informacija ir nurodyta visais įmanomais būdais padėti žmogui. Dvarvai tapo žmonių sąjungininkais.

Eduro planeta. 2016 metų sausio 28 diena

– Sveikas, Iskinai, norėjai susitikti? – pasisveikino Ardas su senuoju kariu.

– Dėkui, Ardai, kad užėjai. Labai norėjau atvirai su tavimi pakalbėti. Neramu man, esu kupinas abejonių. Daugiau negaliu nuo tavęs slėpti savo minčių.

– Sakyk, kas nutiko, Iskinai. Kuo taip abejoji? Klok viską, – stengdamasis nuraminti sutrikusį išų karį, pasiūlė žmogus.

– Abejoju tavimi ir likusiais žmonėmis. Kartais tu man atrodai garbingas, draugiškas, nuoširdus, tai yra toks, kuriuo visuomet galima pasikliauti. Kartais galvoju, kad visa tai – tik vaidyba, nes iš tiesų esi klatingas sutvėrimas, gebantis puikiai meluoti ir apgaudinėti. Gal tu tiesiog nori ištraukti savo žmones iš planetos spąstų ir užkariauti visą galaktiką, o isus paversti ištikimais vergais? Pasakyk man, žmogau, kaip yra iš tikrųjų. Kas tu: ištikimas draugas ar klatingas melagis?

„Gerą nuojautą turi, bro lau, – pagalvojo Ardas. – Ką man su juo daryti? Galiu jį pribai gti: sustabdyčiau širdį, ir nė šuo nesulutų. Tačiau toks autoritetingas karys gali praversti at-eityje. Atrodo, anksčiau nei maniau su isais teks pradėti naudoti mentalinę prievartą. Kad jis žinotų, kaip arti tiesos prisikapstė. Isai man visai nerūpi. Jie – tik įrankis išlaisvinti žmones, ir jei šiam tikslui pasiekti reikėtų paaukoti visus šios rasės atstovus – ką gi, tebūnie. Gerai, bandysim kalbėti, veikti jo smegenis, diegti pasitikėjimą ir pagarbą žmonėms bei begalinį draugiškumą man. Tu dar pats galvą už mus dėsi ir kitus į mirtį su daina vesi, kovodamas dėl žmonių interesų. Žinoma, jei viskas bus gerai, to ir neprireiks“.

– Suprantu tave, Iskinai, – prabilo žmogus duslesniu balsu. – Papasakok, kodėl tau atrodo, kad aš klastingas.

– Nepyk, Ardai, galbūt aš klystu. Paaiškink man tą kovą su baltuoju demiurgų valdovu. Ten pasielgei labai klastingai. Apsimetei pasiduodąs ir puolei, – nuleidęs galvą šnekėjo senasis karys.

– Matyt, Iskinai, tu nepažįsti žmonių. Aš tau papasakosiu dvi istorijas. Viena iš jų yra apie 47 samurajus, gyvenusius vienoje Žemės valstybių, Japonijoje, daugiau nei prieš 500 metų. Šie kariai prisiekė ištikimybę savo ponui, kuriam ilgus metus tarnavo. Jų ponas šalies valdovo įsakymu buvo nubautas mirties bausme todėl, kad valdovo rūmuose išsitraukė kardą, kas įstatymu buvo griežtai draudžiama. Paaiškėjo, kad šis garbingas karys kardą išsitraukė negalėdamas pakęsti vieno rūmų tarnautojo patyčių ir pažeminimo. 47 samurajų ponas atsisakė duoti tarnautojui kyšį už rūmų etiketo pamokas ir šis iš kario visur tyčiodavosi. Vieną dieną kario kantrybė trūko. Šalies valdovas viską suprato, bet jis negalėjo atšaukti savo įstatymo. Jis turėjo nubauti karį mirtimi. Valdovas nubaudė, bet išvijo ir klastingąjį rūmų tarnautoją, įsakęs nubausto kario tarnams nekeršyti žmogui, žeminusiam jų poną. Tačiau šie 47 samurajai pasirinko verčiau mirti, nei gyventi negarbėje ir leisti suteršti jų pono atminimą. Po metų paieškų jie surado ir nukirsdino minėtą tarnautoją. Suprasdami, kad šalies valdovas juos nubaus mirtimi, jie nusprendė patys atimti sau gyvybę ir mirti garbingai, t. y. mirti įvykdžius savo pareigą ponui. Visi 47 samurajai nusižudė šalia savo pono kapo, nesulaužę ištikimybės priesaikos ponui. Matai, Iskinai, žmonės garbingi ir visuomet siekia tesėti savo žodį, net jei turi paaukoti gyvybę.

Iskinas klausėsi žmogaus, ir jo abejonės tirpo kaip sniegas karštą dieną. Žmogaus žodžiai skambėjo labai įtakingai, o jis pats atrodė draugiškas ir supratingas. Ši istorija Iskinui tapo beveik sakraline. Jis dabar tikėjo, kad žmonės yra garbingi ir didingi. Ardas kalbėjo toliau.

– Kita istorija, Iskinai, yra apie vieną gentį karių, kurie vadinami mongolais. Jie gyveno prieš 900 metų ir buvo užkariavę didelę Žemės dalį. Šie kariai buvo įvaldę puikią karinę taktiką, kurią idealiai naudojo. Kiekvieno mūšio pradžioje dalis mongolų puldavo priešus, o kiti laukdavo pasaloje. Puolanti šių stepių raitelių dalis atrodydavo labai aršiai ir tikroviškai, bet po kurio laiko jie pradėdavo bėgti. Priešai galvodavo, kad mongolai sprunka ir puldavo juos vytis. Kai svaringos priešų gretos iširdavo, šie stepių raiteliai apsisukdavo ir jau kartu su buvusiais atsargoje puldavo iškrikusius persekiotojus. Net mano gentainiai yra nukentėję nuo tokio mongolų puolimo. Tai, Iskinai, vadinama ne klasta, o karine gudrybe. Jūs panašią taktiką panaudojote prieš sidargus. Reikia skirti kovą su priešu ir elgesį su draugais. Priešą gali įveikti gudrumu, o draugui turi visada būti ištikimas ir atviras. Demiurgai buvo mano priešai, jų ir atlantų buvo daugiau, aš negalėjau stoti į atvirą kovą nenaudodamas gudrybių. Isai mano draugai – aš prieš juos niekuomet nekovosiu. Žemėje gyvenantys žmonės prarado savo gebėjimus, bendrumą, bet dauguma jų išliko garbingi. Tu matai mane ir turėtum sutikti, kad prabudę žmonės nėra agresyvūs. Mes taikūs padarai, norintys gyventi ramiai. Jei žmonės prabustų, jie nekotų tarpusavyje ir padėtų visiems savo draugams. Tau aš pasakysiu tiesą, Iskinai: aš nenoriu prarasti visko, ką įgijau būdamas Eduro planetoje, todėl grįžęs į Žemę galvoju sukonstruoti šuolio vartus, jungiančius žmonių planetą ir mano namą Eduro planetoje. Kas kelis mėnesius slapčia grįžčiau į Eduro planetą ir atgaučiau jėgas. Žemėje noriu padėti savo žmonėms įveikti karus, badą ir ligas.

Iskinas sutriko. Žmogus jam viską išaiškino taip nuoširdžiai ir atvirai. Ardas juo visiškai pasitiki ir elgiasi teisingai, nes Iskinas jo niekuomet neišduos. Visos senojo kario abejonės išnyko. „Tos kvailios mintys, kaip jos galėjo atsirasti, – Iskinas pyktelėjo ant savęs už visas ankstesnes abejones. – Tai buvo visiškai nesąmonė. Žmogaus žodžiai viską paaiškino. Jis turi padėti

Arđui visur ir visuomet. Karys tvirtai pasiryžo saugoti visas paslaptis, ginti žmogų ir būti tuo, kuris atiduos savo gyvybę už toki didį draugą.“ Iskinas tvirtai nusprendė – Ardas jo draugas ir bet kuris šnekantis kitaip turės būti nutildytas. Tiesą sakant, kitaip šnekančių jis girdėjo tik tarp demiurgų. Bet su demiurgais atskira šneka. Niekas iš isų dar neužmiršo didžiojo išblyškėlių tikslo. Kas žino, ar jie jau atsisakė savo buvusių kėslų, ar tik laukia reikiamo momento. Jei reikės, Iskinas stos petys petin su žmogumi kovoje prieš demiurgus.

Pakalbėję dar keliolika minučių, Ardas su Iskinu išsiskyrė. Grįždamas atgal Ardas jautėsi bjauriai. Jis nesidžiaugė tuo, ką darė. Jam nepatiko naudoti mentalinę prievartą ir per jėgą padaryti kitą savo draugu. Žinoma, mentalinė žmogaus įtaka buvo labai subtili. Jis nepalaužinėjo valios, o tik suteikė vieniems žodžiams ypatingos svarbos, o kitas mintis slopino. Net labai patyręs demiurgų meistras, apžiūrėdamas Iskiną, nepajustų mentalinės įtakos. Tačiau tai vis tiek buvo prievarta prieš kitą mąstantį padarą, kuri buvo būtina, bet labai nemaloni pačiam Arđui. Žmogus nurimo pagalvojęs, kiek nemalonumų šis karys galėjo pridaryti, jei būtų patikėjęs savo abejonėmis žmonių atžvilgiu, ir kokia ateitis tokiu atveju lauktų Iskino.

Eduro planeta. 2016 metų vasario 12 diena

– Ne, neteisingai darai, Arđai. Pabandysiu viską paaiškinti išsamiau, – kalbėjo ligijietis. – Kaip manai, kuo skiriasi ši kėdė nuo to akmens?

– Manau, atomų struktūra ir tarpusavio ryšiu.

– Teisingai, šitą supratai, todėl tau lengvai pavyksta pakeisti daiktų formą ar sudėtį, bet ar nemanai, kad taip pat pavyks pakeisti ir orą.

– Galbūt, bet kaip man pastebėti oro atomus ir kaip man keisti jų struktūrą, jei jų nematau? – paklausė Ardas.

– Tu tiesiog ne ten žiūri. Nekoncentruok dėmesio plačiai. Visų pirma išskirk šį tašką iš aplinkos ir žiūrėk vien į jį. Kai tai pavyks, įsivaizduok oro dalelių judėjimą. Jos atrodo taip pat, kaip ir akmens atomai, tik kiek kitokia jų struktūra. Kai pavyks išskirti tašką, atribok ir išskirk visą reikiamą plotą. Tada, kai pajausi ir pamatysi reikiamo ploto oro atomus, pradėk juos keisti. Žinai, kaip atrodo geležies ar akmens atomai, tai ir keisk oro atomų struktūrą, kad jie taptų geležies ar akmens atomais. Pasirink pats. Energijos turi pakankamai. Pas-kui pakeistiems atomams suteik formą ir pavidalą, formuok jų tarpusavio ryšį ir taip pasieksi atitinkamą gauto daikto tvirtumą. Dabar nesistenk, vis tiek iš karto neišeis. Naudokis ta patirtimi, kurią įgyjai keisdamas daiktus. Pabandysi, kai manęs nebus. Dabar papasakok apie dvarvą. Gal gavai iš jo kokių naujienų? – paklausė ligijietis.

– Ne, niekas su manimi nesusisiekė. O jūs nieko nesužinojote?

– Bandom, bet mūsų per mažai. Visas jėgas ir dėmesį turime skirti kovai su demiurgais. Jie metė dideles pajėgas, siekdami pralaužti mūsų ir sidargų skydą aplink šią planetą. Atrodo, visas Mėlynasis jų ratas susivienijo, kad pasiektų šį tikslą. Kaip tau sekasi vykdyti savo planą?

– Normaliai. Prieš savaitę baigiau slaptąjo namo įrengimą. Puikiai pravertė tavo medžiagų transformacijos pamokos. Suformavau atstūmimo signalą ir dar pridėjau energetinį barjerą. Energijos pakanka viskam, svarbu ją nutiesti reikiama linkme. Nė vienas šios planetos gyvas padaras net artyn prie namo neprieis. Vakar žvilgtelėjau, atrodo, tenai jau yra žmonių; kol kas tik du ar trys. Nenoriu liūsti, kad pats savęs nesutikčiau.

– Tai reiškia... – pradėjo ligijietis.

– Taip. Tai reiškia tik vieną: mano planas vykdomas ir man pavyko ar, tiksliau, pavyks nusigauti į Žemę. Nors kas ten žino, viskas bet kada gali pasikeisti. Manau, kol kas tai reiškia, kad jei viskas vyks kaip dabar, žmonių pažadinimo procesas bus pradėtas labai greitai. Kodėl Jūs nenorite laiku į priekį šoktelti ir pažiūrėti? – pasidomėjo Ardas.

– Negalim ... ir niekas negali. Laiko kelionės galimos tik labai ribotame diapazone ir tik tiek, kiek jos leidžiamos.

– Kieno leidžiamos? Kaip tai suprasti? – nustebo Ardas. – Skaičiau apie jas. Principas atrastas seniai. Teoriškai nėra skirtumo, koku atstumu keliausi per laiką, svarbu naudojamos energijos kiekis. Negi man isai melavo ir jų informacinėj sistemoj yra klaidingų duomenų?

– Nemelavo, – atsiduso ligijietis. – Teoriškai taip, kaip tu sakei, bet praktiškai neįmanoma didžioji dauguma kelionių laike. Nepavyksta beveik visos kelionės tolesniame nei dešimties metų laikotarpyje ir absoliučiai visos, kurių metu planuojama ne tik stebėti įvykius, bet ir kažkoku būdu dalyvauti. Niekas iš tyrinėtojų negali paaiškinti, kodėl taip vyksta. Kodėl visiškai identiškomis aplinkybėmis viena kelionė pavyksta, o kita ne, ir nepavyksta būtent tos, kurios galėtų pakeisti istorinius įvykius? Pavyzdžiui, karo su sidargais metu nepavyko nė viena kelionė laiku atgal net dienai ar valandai, nors tuo metu tam, kad grįžtų laiku atgal ir perspėtų Mąstančiųjų sąjungą apie sidargų grėsmę, buvo skirti didžiuliai materialiniai ištekaliai. Tave isai gražins laiku atgal, kaip ir žadėjo. Aš manau, kad tai įvyks dėl dviejų priežasčių. Pirma, jie praeityje nieko nekeis – pasirodys, tave išlaipins ir grįš. Dar nė viena tokia kelionė nebuvo žlugusi. Antra, aš manau, kad taip lemta.

– Apie ką tu čia kalbi? Negi nėra geresnių paaiškinimų, nei visur matyti Dievo pirštą? – lengvai pasišaipė Ardas.

– Dievo ar ne Dievo, bet aš laikausi vienos teorijos. Atsimeni, tu su Kūrėju kalbėjai apie tai, kad viskas yra sąlygiška ir kad jie po ilgų tyrimų suprato, kokie menki iš tiesų yra? Pats sakei, kad teorija apie visatas visatose tau patiko, o paralelinių visatų egzistavimas apskritai neginčijamas faktas. Taigi aš tau išdėstysiu, ką manau apie viską, kas vyksta. Jei tau tik įdomu, žinoma?

– Klausau, man labai įdomu. Dar Žemėje panašios mintys ir teorijos mane labai domino, – Ardas iš tiesų labai susidomėjo. – Pratešk. O gal tavo samprotavimuose aš galėsiu rasti silpną vietą ir padiskutuoti. Senokai su niekuo nesiginčijau.

– Kaž gi, aš manau, kad mes – žaisliukai kažkieno žaidime. Visi mūsų veiksmai reguliuojami, visi įvykiai suplanuoti. Mūsų valios laisvė tik menama ir duota mums kaip iliuzija. Kūrėjai turėjo savo užduotį, demiurgai – savo. Gali būti, kad pagrindinė demiurgų egzistavimo priežastis buvo žmonių sukūrimas ir jų tolesnis grūdinimas. Išblyškėliai iki šiol nesupranta, kodėl jiems nepavyko projektas su žmonėmis, iš kur atsirado neprogramuotas gebėjimas pasipriešinti demiurgų valiai ir siekti nepriklausomybės. Jie projektui buvo puikiai pasiruošę, viską apskaičiavę, ir staiga jis nepavyko. Kodėl? Kas įsimaišė? Gal išų egzistavimo paskirtis yra padėti tau? Iš kur kilo jų tradicijos išventinti karius kovojant su kitų rasių atstovais, visų pirma su žmonėmis? Gal žmonių pabėgimas į Žemę buvo nulemtas iš anksto? Pagalvok. Juk antraip žmonių skaičius niekada neviršytų milijono. Kas paskatino Kūrėjus Žemėje palikti mutacijas skatinantį spinduliavimo šaltinį ir apskritai kodėl atsirado būtent tokia planeta, kodėl staiga Kūrėjai užsimanė plėsti galaktikoje gyvybę? Gal visa tai suplanuota iš anksto, kaip suplanuoti ir Didieji Kūrėjų priešai ir pan. Tavo ir būtent tavo pagrobimo tikimybė buvo viena prieš septynis milijardus. Tačiau tai įvyko. Tu atsiradai reikiamoje vietoje ir reikiamu laiku. Kitas galėjo nesugebėti ne tik pažadinti žmonių, bet ir sukurti reikiamo plano. Tavo paties veiksmai taip pat gali būti nulemti ir kontroliuojami. Nemanai, kad tai pakankami argumentai? – pasidalijo savo mintimis ligijietis.

– Visų pirma tai ne argumentai, o spėlionės, – prieštaravo Ardas. – Gal kada girdėjai – yra toks dalykas kaip atsitiktinumas. Jei tikimybių teorija teigs, kad kokio įvykio atsitikimo tikimybė yra, pavyzdžiui, viena iš šešių, ir kad metę kauliuką kas šeštą kartą išmesim vieneta, nebūtinai tai įvyks. Kauliukas gali taip iškristi visus šešis kartus, o gali ir nė vieno. Nieko niekada negalime pasakyti užtikrintai, visuomet lieka atsitiktinumo galimybė. Tai lygiai taip pat neįrodomas teiginys, kaip tavo kalba apie visuotinai nulemtus poelgius ir mus kaip marionetes. Gal dar pradėkime melstis šiems neži-

nomiems individams? Antras niuansas – kam taip išskirti žmones? Kokiu tikslu?

– Na dėl meldimosi, tu puikiai žinai, kodėl kai kada Žemėje tai padėdavo. kažko trokšdamas žmogus norima linkme nukreipia savo energiją. Jis nesąmoningai valdo tai, kas jam duota iš prigimties. Taip gali materializuotis norai, atsitikti tam tikri įvykiai, o lengviausiai taip gali būti veikiamą kito asmens energetinė aplinka ir sveikata. Su tuo susiję stebuklingi išgijimai ir panašiai, bet tam nereikia melstis, užtenka labai susikaupti ir sukonzentruoti savo mintis bei troškimus. Maldos buvo sukurtos kaip priemonė padėti susikaupti ir atsikratyti pašalinių minčių. Kai kuriose religijose, pavyzdžiui, budizme, propaguojamos ne maldos, o meditacija, nors pamiršta, kad tai du skirtingi keliai į susikaupimą ir koncentraciją. Taigi tiems nežinomiems individams galime nesimelsti. Dar ankstoka. Dėl to, kad aš pateikiau spėliones – nesiginčiju, bet aplinkos stebėjimas ir istorija negali paneigti mano spėlionių, – atkirto ligijietis.

– Beje, kaip ir patvirtinti! – tarė Ardas.

– Taip, tu teisus. Bet jei tai tiesa? Tada mes tik marionetės. Tu klausei: kam reikalingi žmonės? Aš manau, kad kalbant alegorijomis, kažkas ruošiasi didžiulei šachmatų partijai ir dabar užsiima figūrų kūrimu.

– Na ir kokią figūrą atitiks žmonės? – kiek šyptelėjo žemietis.

– Manau, dabar formuojama karalienė. Ar bent įsivaizduoji, ką gali septyni milijardai žmonių veikdami išvien ir būdami visiškai prabudę? Tai nenusakoma jėga: jie panorėję akimirksniu nušluotų kitas rases. Kaip manai, kaip jie kariautų, pavyzdžiui, su demiurgais?

– Anoks čia karas... Manau, paimti saulę iš vienos demiurgų planetų sistemos ir permesti į kitą jų sistemą neprireiktų daugybės žmonių. Panorėję kariauti demiurgai ir vienos Žemės paros neatsilaikytų, – tęsė ligijiečio mintis Ardas.

– Panašiai. Toks skaičius žmonių lengvai galėtų vienas saules gesinti, kitas užžiebtį, mėtyti iš vienos vietos į kitą ištisas planetų sistemas. Visos kitos rasės būtų kaip kirminai prieš mus. Būtent žmonės šiame žaidime galėtų tapti galingiausia figūra.

– Tada kitas klausimas. Šachmatai, kaip žinai, yra dviejų žaidimas. Jei žmonės – karalienė, kokia rasė atliks karalienės vaidmenį kitoje pusėje? Tada mes ne vieninteliai kurti būtent tokiam tikslui ir anksčiau ar vėliau sutiksim sau lygius priešininkus.

– Teisingai, Arдай, tik man atrodo, kad mes anksčiau ar vėliau sutiksime tuos, prieš kuriuos mes būsim kaip kirmilai, – nuogaštavo ligijietis.

– Gal tu ir teišus... Tik ar nemanai, kad kažkas taip pat neįsivaizduoja, kas tokie yra žmonės ir ko verti septyni milijardai visa jėga veikiančių žmonių, dirbančių išvien? Kai kada kirminai nugali daug už save stipresnius ir galingesnius. Manau, mes su tavimi dar viską pamatysim, o kol kas man ramiau galvoti, kad tu neteišus ir svarbiausias mūsų gyvenime yra ponas atsitiktinumas. Nors, kai ateis laikas, manau, pakeisiu nuomonę, ir kartu paieškosime tų galimų lėlininkų. Dabar aš dar kartą pabandyčiau materializuoti daiktą transformuojant oro atomus, o tu stebėk, kur aš klystu, – entuziastingai tarė Ardas.

– Gerai, Arдай, – šyptelėjo ligijietis. – Pradėk, tau dar daug ko reikia išmokti. Tiesą sakant, mes galim išmokti keliauti laiku be jokių mašinų. Kai kuriems mūsų šiekams pavyko, tik apribojimai išlieka tokie patys, kaip aš sakiau.

– Nebekvaršinkim dėl to galvos, – numojo ranka žemietis. – Stebėk, aš vėl bandysiu.

Draugai pradėjo treniruotę. Ligijietis kaip visada joje dalyvavo nefizinio pavidalu, nes jo fizinis kūnas kol kas negalėjo apleisti Ligijos planetos.

VI

Leidimas

Eduro planeta. 2016 metų kovo 13 diena

– Kaip sekėsi žmogaus pamokose, sūnau? – paklausė antrojo išų klano vadas.

– Labai patiko. Kiekvieną kartą jis atskleidžia vis ką nors nauja. Per paskutines dvi pamokas Ardas rodė kovos būdą, Žemėje vadinamą aikido. Jo esmė – priešininko lygsvaros sutrikdymas naudojantis vien jo energija. Kovodamas tokiu būdu, net pats silpniausias gali nugalėti kur kas už save stipresnį karį. Kelis judesius mes jau išmokome. Štai žiūrėk, tėve... – kalbėjo neslėpdamas emocijų Iskikas. – Priešininkas smūgiuoja ranka arba ginklu, tai nesvarbu. Mūsų kovos taktika būdavo grindžiama smūgio atrėmimu, nukreipimu į šoną ar panašiai, bet žmogus pasiūlė naują būdą, – aiškino Iskikas, rodydamas išmokus judesius. – Jei smūgio neblokautum, o sugavęs priešininko ranką lyg ir pratęstum jos judesį, pats lengvai pasisukęs, tada prie priešininko energijos pridėtum savąją, veikiančią ta pačia kryptimi, ir jis arba prarastų lygsvarą, arba, siekdamas to išvengti, bandytų atsilošti. Jei priešininkas sutriktų, traukdamas jo ranką padarytum štai tokią riešo sukamąjį judesį, – rodė Iskikas. – Tuomet priešininkas verstųsi per galvą ir griūtų ant žemės. Jei jis, siekdamas atgauti lygsvarą, atsiloštų ar staigiai patrauktų ranką, tau teirekėtų jo judesį skatinti ir tęsti ta pačia kryptimi. Traukdamas ranką ir pratęsdamas tokį jo judesį bei naudodamasis jo jėga, gali lengvai sulaužyti ranką. Priešininkui lošiantis, gali jį pargriauti.

– Matau, ganėtinai veiksmingas kovos būdas. Tik ar visuo-
met šis būdas padeda? Ką sakė Ardas? – paklausė klanu vadas.

– Ne, tėve. Žmogus sąžiningai paaiškino, kad šis kovos bū-
das efektyviausias ginantis prieš smarkiai fiziškai stipresnį
priešininką, tačiau menkai panaudotinas puolime. Jei aikido
meistras sutiktų tikrą smūgio technikos meistrą, puikiai kon-
trolliuojantį savo energiją, gebantį smogti žaibiškus smūgius
bei juos atitraukti ir bet kada keisti smūgio kryptį, Ardo nuo-
mone, aikido meistras pralaimėtų. Žmogus aiškino, kad tik-
ras karys turi žinoti kelis kovos menus, iš jų pasirinkti geriau-
sią techniką, mokėti ir pulti, ir gintis bei naudoti tą kovos me-
ną, kuris tuo momentu reikalingiausias.

– Matau, sūnau, Ardo pamokos išpūdi padarė. Kaip į jas
reaguoja Iskinas? Nepyksta, kad paprasčiau žmogų kiek pamo-
kyti jo rinktinės karius.

– Tikrai ne. Man rodos, Iskinas labai susižavėjęs žmogu-
mi. Jis Ardą laiko savo draugu ir kario pavyzdžiu, kuriuo rei-
kia sekti. Nors lojalumo klausimu Iskinas nepakito, jis, ma-
nau, ištikimas tik tau ir klanui.

– Jei jam įsakyčiau nužudyti Ardą, ar sutiktų? Kaip manai?

– Tėve, jei taip įsakytum, Iskinas bandytų tave atkalbėti,
galbūt siūlytų mainais savo gyvybę, bet jei tu reikalautum, jis
vykdytų bet kokį tavo įsakymą. Tu rimtai galvoji nužudyti
žmogų? – su nerimu balse paklausė Iskikas.

– Ne, sūnau, tikrai ne. Ardas mums daug padėjo, mes jam
skolingi už mūsų garbės išgelbėjimą. Aš ginčiau jį nuo bet ko-
kio pasikėsinimo ir, manau, kad jis taip pat gintų isus. Prieš
susitikimą sakei, kad nori manęs kai ko paprašyti. Prašyk. Tu
puikiai atlikai išventinimą, laimėjai visas kovas ir dabar esi
tikras karys ir mano įpėdinis. Ko nori?

– Leisk man vykti į teismą kartu su žmogumi ir Iskino
rinktine, – paprašė Iskikas.

– Nenoriu, sūnau. Galvojau apie tai. Tai labai pavojinga. Ma-
nau, demiurgai sieks pagrobti žmogų ar jį sunaikinti. Jie atsi-
gabens su savimi atlantus ir modifikuotus alorus. Gavau pra-

nešimą iš Mažtančiųjų sąjungos teismo, kad jiems leista turėti palydoje po devyniasdešimt abiejų rūšių palydovų. Teisme dalyvaus Baltojo, Geltonojo ir Raudonojo ratų valdovai, kiekvienas lydimas ne mažiau dešimties meistrų. Mums leista atsiųžti tik šimtą apsaugos karių ir leista dalyvauti tik mano klanu atstovams. Aš nusprendžiau, kad misijai vadovaus Iskinas, kuris išrinks geriausius karius. Gali būti, kad mes ten turėsimė sąjungininkų, bet tai dar labiau sukomplikuos padėtį.

– Kokius sąjungininkus?

– Mano šnipai, gyvenantys tarp alorų, pranešė, kad demiurgai pagal esamus gaudus labai bijo sidargų misijos. Atrodo, išblyškėliai tiksliai žino, kad jie palaiko žmogų ir bandys jį apginti, – aiškino antrojo klanu vadās.

– Kokio dydžio atvyksta sidargų misija? – paklausė Iskikas.

– Taip pat šimtas karių ir avilio valdovė. Tačiau atvyksta ne bet kokia valdovė ir paprasti kariai, o Skruzdžių planetos avilio valdovė ir jos geriausi kovotojai. Girdėjai ką nors apie šią planetą, sūnau?

– Kelis kartus. Prieš kelis metus pas mus buvo užklydęs samdinys iš Skruzdžių planetos. Atmeni, jis be vargo įveikė visus mūsų kovotojus. Atrodo, jie ten kariauja su didžiulėmis skruzdėmis, vadovaujamomis kažkokio planetos Proto. Kiek supratau, tai patys geriausi sidargų kariai.

– Teisingai, sūnau. Ir dar vadovaujami jų avilio valdovės, kuri ryžosi palikti savo kovojančią planetą ir savo vaikus be taip reikalingo vadovavimo. Sidargai nusiteikę ryžtingai ir, manau, jie gins žmogų visomis išgalėmis.

– Galimas naujas karas? – pasidomėjo sunerimęs Iskikas.

– Gal taip, o gal ir ne. Bet jei dėl žmogaus tarp sidargų ir demiurgų kils konfliktas, kurią pusę palaikysime mes? Sidargų, kaip žmogaus gynėjų, ar demiurgų, kaip Mažtančiųjų sąjungos narių? Atviro konflikto atveju dauguma Mažtančiųjų sąjungos rasių palaikys demiurgus, nors karo su ateiviais iš kitos galaktikos stengsis išvengti. Ką daryti mums? Palaiky-

sim sidargus – būsim apgynę savo garbę, bet tapsim Mažtančiųjų sąjungos priešų sąjungininkais. Stosim už demiurgus – išlaikysim sąjungą, bet paniekinsim viską, kas mums brangu: svetingumą, dėkingumą, kario garbę, duotą žodį. Ką patartum, mano įpėdini?

– Tėve, jei tu išduosi žmogų – pavaldiniai tavęs nesupras. Valdovas, pamynęs garbę, negali būti klando vadu. Aš suprantu tavo abejones. Palaikydami sidargus, mes rizikuojame visos rasės gyvybe. Galbūt valdovo garbė yra tinkama auka už rasės išlikimą. Nors aš taip nemanau. Mes – kariai, todėl privalome ir elgtis kaip kariai: turime būti garbingi iki galo. Be to, tikėkimės, kad karas nekils. Demiurgai, pats sakei, bijo sidargų, – samprotavo Iskikas.

– Tu teisus, sūnau. Mūsų mintys sutampa. Tu tikrai būsi tinkamas klando vadas, – pasidžiaugė tėvas. – Tačiau dabar supranti, kaip pavojinga ten gali būti. Be to, gavau dar keletą pranešimų iš savo šnipų, kad demiurgai daro kažką, kas susiję su mūsų planeta, ir jiems nepavyksta. kažkas galingesnis, ne vien sidargai, jiems trukdo. Kokios jėgos jau susigrūmė? Kas mentalinėje plotmėje gali būti galingesnis už demiurgų ratus ir taip sėkmingai jiems priešintis. Gal žmogus žino? Gal jo vertėtų paklausti?

– Nemanau. Žmogus turėtų mums apie tai pranešti laisva valia. Jei jis žino, bet dėl kažkokių priežasčių nesako, mes turime gerbti jo valią.

– Pritariu, Iskikai. Kodėl manai, kad tavo dalyvavimas ten būtų naudingas? – atsargiai paklausė sūnaus antrojo klando vadas.

– Pagalvok, tėve. Aš – klando vado įpėdinis, tad būčiau misijos vadovu. Jei prasidėtų kovos veiksmai, demiurgai žinotų, kad, pakenkę man ir mano misijai, jie pradeda karą su visais išų klanais. Nužudžius Iskiną ar jo karius, kaltę galima suversti neklusniems alorams ar atlantams. Isai nepradės dėl to karo, o tik pasitenkins prasikaltusių demiurgų tarnų nužudymu. Nužudę mane, jie taip lengvai neatsipirks, ir išblyškėliai tai žino. Manau, mano buvimas padėtų išvengti atviro

konflikto. Be to, prireikus, mano sąjunga su atvykstančia sirdarų valdove demiurgų akyse bus išpūdingesnė, ir jie kelis kartus pagalvos prieš stodami į kovą.

– Tavo argumentai ganėtinai svarūs. Aš pagalvosiu, sūnau. Džiugini mano širdį, kad subrendai. Manau, kitais metais galėsi tapti sostinės valdytoju.

– Kaip tu kadaise, mano tėve? – džiaugsmingai paklausė Iskikas.

– Taip, būtent taip. Dabar einu pakalbėsiu su Iskinu, kokius karius jis pasirinko. Ką tu veiksi?

– Eisiu paieškosiu informacijos apie Skruzdžių planetos sirdaržus ir jų avilio valdovę. Ateityje pravers.

– Šaunuolis, Iskikai.

„Pagaliau mano berniukas išaugo, – galvojo klando vadas, žvilgsniu nulydėdamas sūnų. – Dar dvidešimt metų, ir galėsiu užleisti jam klando vado vietą. Pats tapsiu jo patarėju ir galėsiu atsipūsti. Darysiu taip, kaip darė mano tėvas ir senelis. Iskikas bus geras klando vadas. Gal net geresnis už mane. Jo motina, jei tik būtų gyva, labai juo didžiutūsi. Gaila, kad ji nesulaukė šio momento. Kol kas Iskikas rūpinsis miesto reikalais ir įrodys, kad gali būti valdytojas. Nenoriu leisti sūnaus į tokia pavojingą misiją, bet, atrodo, teks. Pakalbėsiu su žmogum. Jei leisiu Iskiką, reikės paprašyti Ardo, kad saugotų mano sūnų.“ Kupinas neramių minčių, klando vadas, lydintas sargybinių, iš lėto žingsniavo per kiemą.

*Mąstančiųjų sąjungos koordinacinė būstinė.
Centro (dirbtinė) planeta. Mąstančiųjų teismo vieta.
2016 metų gegužės 15 diena*

Kelionė į Centro planetą Ardui neprailgo. Apskritai, egzistuojant išvystytai tolimojo šuolio technologijai, jokia kelionė galaktikos ribose negalėjo pasirodyti tolima. Šuolio trukmė ir nuotolis buvo apriboti tik turimais energijos ištekliais, o di-

dieji išų karo laivai tų išteklių turėjo tiek, kad galėjo vienu ypu peršokti iš vieno galaktikos krašto į kitą. Vienintelis sunkumas, su kuriuo susidurdavo isai, tai reikiamų šuolio koordinacių nustatymas. Šokdami be paskirties koordinacių, laivai visuomet rizikuodavo atsidurti kurios nors žvaigždės ar planetos kelyje, kas būtų baigęsi labai liūdnei. Mąstančiųjų sąjungos rasės tokią riziką pateisindavo tik ypatingais atvejais ir plėtojo tinklą šuolio vartų, kurie iš tiesų buvo ne kas kita, kaip užfiksuotos koordinatės tolimajam šuoliui ir kartu švyturys, perspėjantis aplinkinius laivus apie paskirtį ir su tuo susijusį pavojų. Tam, kad du laivai atsitiktinai neatsirastų vienoje erdvėje, visuose laivuose mąstantieji įrengė perspėjimo programą, kuri surinkdavo informaciją iš švyturių ir, sujungusi laivus, norinčius atlikti šuolį, nustatydavo šuolio eiliškumą. Programa buvo sudėtinga ir viską apimanti: ji kontroliavo švyturius, jungė ir davė nurodymus laivams, atliekantiems erdvinį šuolį. Signalai iš švyturių, siunčiami tuo pačiu erdvinio šuolio principu, ne judėdavo erdvėje, o ją tiesiog kiaurai kirsdavo, fiziniėje erdvėje pasirodydami tik šalia laivo. Kiekviename mąstančiųjų laive buvo įranga, pritraukianti judantį signalą. Nutolęs nuo laivo per atitinkamą atstumą, signalas vėl kirsdavo erdvę ir pasirodydavo joje tik kai jį pritraukdavo kitas laivas. Tokios įrangos ir programos pagalba mąstantieji sugebėdavo gauti iš bet kur siunčiamą informaciją beveik realaus laiko režimu, su sekundžių dalių ar, ypatingais atvejais, sekundės paklaida. Šią paklaidą mąstančiųjų technologija lengvai pašalindavo, ir incidentų atliekant erdvinį šuolį tikimybė buvo lygi nuliui.

Ardas, žavėdamasis tokia ryšio sistema, kuri leido mąstantiesiems gauti informaciją tokiu pat intensyvumu, kaip tai darė sidargai ar kitos rasės, turinčios bendrąją sąmonę, galvojo apie naivius žemiečių bandymus ieškoti radijo signalų, siunčiamų iš galaktikos erdvių. Mąstantieji seniai nebesinaudojo, o kai kurios rasės niekuomet nesinaudojo radijo ryšiu. Tai buvo neefektyvus, gremėzdiškas ir labai nepatogus informacijos

perdavimo būdas. Bet kuri rasė, įvaldžiusi bent jau kosminių skrydžių technologiją, visų pirma naudojosi šviesos bangomis skleidžiamu ryšiu. Labiau išvystytos rasės atsisakė šviesos ryšio ar naudojosi juo tik nedideliais atstumais. Pagrindinis tolimojo ryšio šaltinis buvo signalai, kertantys normalią erdvę ir judantys erdvinio šuolio principu. Protu pasižyminčios rasės tiesiog negalėjo atsakyti į Žemės siunčiamus signalus, nes nenaudojo tokios primityvios technologijos. Galbūt toks ryšys dar užsiliko atskirose galaktikos užkampio planetose, kuriose buvo tik technologijos priešaušrio civilizacijos, bet apie tai Ardas nieko nežinojo.

Visa kelionė susidėjo iš skrydžio už antrojo išų klanu kontroliuojamos sistemos ribų bei laukimo eilėje, kol bus galima be rizikos atlikti šuolį į Centro planetą, kurios apylinkėje ir prie jos šuolio vartų kilo didžiulis sambrūzdis. Kiekviena Maštančiųjų sąjungos rasė į būsimą teismo procesą siuntė savo atstovus ir stebėtojus. Į Centro planetą stebėti renginio vyko ir pavieniai smalsuoliai, ir atskirų socialinių ar politinių grupių misijos. Todėl laukimas eilėje, kol bus leista atlikti šuolį, užėmė didžiausią kelionės dalį. Kol išų laivas lūkuriavo, Ardas bandė paklausti Iskino, kodėl nebuvo galima šuolio vartų atidaryti tiesiog planetos paviršiuje. Tada nereikėtų skristi kažkur laivais, o užtektų peržengti iš vienos planetos į kitą. Iskinas nežinojo visų šuolio technikos subtilybių. Jis girdėjo, kad tai daroma stengiantis išvengti bet kokio, net menko teorinio pavojaus planetai. Kol atliekant šuolį egzistuoja mažiausia avarijos tikimybė, galinti baigtis sprogimu susidūrus dviem fiziniams kūnams, tol šuolio vartai kuriami saugiu atstumu nuo planetos.

Pagaliau laukimas baigėsi. Išų laivas atliko šuolį ir įskriejo į Centro planetos orbitą. Tai buvo Mėnulio dydžio dirbtinė planeta, prišlieta prie vienos iš galaktikos centre esančių senųjų žvaigždžių ir skriejanti tolimąja tos žvaigždės orbita. Centro planeta buvo bendras administracinis, karinis bei prirėkus ir teisminis centras. Joje gyveno tik aptarnaujantis per-

sonalas, atstovybių nariai ir darbuotojai, bendros administracijos darbuotojai bei jų pagalbininkai. Planeta buvo saugoma specialių kiborgų pajėgų. Šie buvo sukonstruoti naudojantis kelių rasių genais ir geriausia Mąstančiųjų sąjungos turima technologija. Vidutinis kiborgas karys buvo kiek daugiau nei dviejų metrų ūgio ir atrodė kaip labai didelis aloras, maišytas su isais ir demiurgais. Visi techniniai jo patobulinimai buvo paslėpti po oda ir riebaliniu sluoksniu. Kiborgas galėjo pasigirti įmontuotais pojūčius aštrinančiais prietaisais, rankų ir kojų servomotorais, leidžiančiais šokti į dešimties metrų aukštį, esant tokiai pačiai traukai kaip ir Žemės planetoje, bioplastiko skeletu bei raumenų sutvirtinimu. Svarbūs vidaus organai buvo paslėpti skeleto viduje ir puikiai apsaugoti nuo išorinio poveikio. Kiborgas, nedėvėdamas šarvų, galėjo atlaikyti tiesioginį vidutinio galingumo energetinio ginklo šūvį ir rimtai nenukentėti. Šie sargai nebuvo programuojami, tačiau galėjo būti veikiami mentališkai. Jiems buvo įdiegtas siekis saugoti Centro planetos rimtį ir vykdyti mąstančiųjų, atsakingų už planetos saugumą, įsakymus. Tarnaudami kiborgai pajusdavo gyvenimo pilnatvę. Jie buvo visiškai ištikimi mąstantiesiems ir bet kokios mintys apie nepriklausomybę jiems buvo svetimos.

Mąstančiųjų sąjunga neturėjo bendros civilinės ar karinės valdžios. Ji buvo kuriama tik esant reikalui ar iškilus kokiam nors pavojui. Planetos administracinis personalas labiau priminė tarpininkus tarp mąstančiųjų rasių, neturinčius jokių realių valdžios galių. Centro planetoje buvo visų sąjungos rasių atstovybės, kurios padėjo administracijos personalui susisiekti su savo valdovais ar pateikdavo informaciją, būtina kitai rasei ar pačiam planetos administracijos personalui. Valdovo ar kokios nors vyriausybės Centro planeta neturėjo. Techninis planetos personalas atsakė už gyvenimo sąlygas, o saugumo personalas – už saugumą. Gyvenimo sąlygos, tinkamos atskiroms sąjungai priklausančioms rasėms, skyrėsi labai nedaug. Visos jos buvo Kūrėjų kūrybinės veiklos produktas, kurtos pa-

gal bendrus principus ir dažnai iš tos pačios medžiagos. Truputį skyrėsi naudojamo deguonies kiekis ar gimtosios planetos trauka, tačiau visos šios ir panašios problemėlės buvo lengvai išsprendžiamos. Planetoje buvo palaikoma daugumai rasų tinkama trauka, pusantro karto viršijanti žemiškąją, ir atmosfera. Ardas galėjo komfortabiliai jaustis Centro planetoje, nes jo organizmas automatiškai prisitaikydavo prie bet kokių aplinkos sąlygų, o šiuo atveju didelių pakitimų nebuvo. Isams buvo kiek prasčiau, bet jie turėjo specialias kaukes, užtikrinančias būtiną jiems oro sudėtį.

Isų laivas leidosi į didžiulį kosmouostą, kuris, žvelgiant iš viršaus, Ardo nuomone, užėmė ne mažiau kaip tūkstantį kvadratinį kilometrą. Iskino aiškinimu, toks didelis kosmouostas buvo reikalingas karo atveju, siekiant čia įkurdinti rezervines ar apsaugines kovinių laivų eskadriles. Pats miestas buvo stebėtinai įvairus. Ardas matė ir demiurgų mėgstamus kupolus, iš kabančius sodus, griekų mirgančias piramides. Planetoje nebuvo savos augmenijos, todėl kiekviena rasė savo atstovybę ir jos teritoriją puošė jų pačių mėgstamais augalais. Vienintelis reikalavimas – griežta tokių augalų plitimo kontrolė. Kiekviena rasė buvo atsakinga už visas neigiamas pasekmes, kurios gali kilti nekontroliuojant atsivežtų augalų.

Nusileidus visą delegaciją pasitiko isų klanų atstovas Centro planetoje. Buvo nuspręsta, kad žmogus ir jį lydintys asmenys apsigyvens atstovybės patalpose. Mąstančiųjų sąjungos teismas turėjo prasidėti po keturių dienų, todėl Ardas nusprendė, kad jam užteks laiko ir pasiruošti teismui, ir susipažinti su planeta. Pasidomėjęs apie sidargus, žmogus iš pasitinkančio isų atstovo sužinojo, kad šie atvyko keliomis valandomis anksčiau ir nusprendė iki teismo proceso ir jo metu gyventi laive. Pasitinkantis asmuo visiems atvykusiems išdalyjo žemėlapius su pažymėta artimojo erdvės šuolio vartų sistema, kuri šioje planetoje atstojo keleivinį transportą. Artimojo erdvės šuolio vartų sistema Centro planetoje buvo puikiai išplėtotą. Vartai buvo išdėstyti vienas nuo kito per penkis še-

šis šimtus metrų. Kiekvienus vartus kontroliavo sudėtinga aparatūra, palaikanti nenutrūkstamą ryšį su kitų vartų kontrolės sistemomis. Tai artimojo erdvės šuolio metu beveik panaikindavo bet kokios avarijos galimybę. Visais tokios sistemos privalumais Ardas įsitikino, per dvi minutes (didžiąją laiko dalį sudarė maršruto įvedimas ir laukimas, kol bus laisvi priimančiosios vartai) nukeliavęs nuo kosmouosto iki iš atstovybės aštuonis šimtus kilometrų. Jam patiko tiek pati planeta, tiek jos transportas, tiek darbo organizavimas. Žmogus daug ką išidėmėjo, tikėdamasis gautas žinias panaudoti savo gimtojoje planetoje.

Centro planeta. 2016 metų gegužės 18 diena

Irlas buvo vienas iš Iskino rinktinės narių, atrinktas kelio nei į Centro planetą. Jis pagrįstai didžiavosi šiuo savo pasiekimu – jis vienintelis sugebėjo pakliūti į rinktinę būdamas nekilmingas ir neturintis vardo, prasidedančio raidėmis 'Is'. Niekas iš maisto produktų tiekimu užsiimančiame kaimelyje, iš kurio kilęs Irlas, netikėjo jo galimybėmis. Į rinktinę patekdavo tik geriausi iš geriausių. Būti rinktinės nariu – didžiausias kario meistriškumo įvertinimas. Iskinas nieko neprotegavo. Jis imdavo gabiausius, nesvarbu, ar tai buvo kilmingų karių sūnūs, ar paprasti kaimelių ir miestelių gyventojai. Tik paprastai būdavo taip, kad nuo mažens kario gyvenimui ruošti ir treniruoti karių sūnūs buvo geresni kovotojai, negu provincijoje užaugę jaunuoliai, dažniau dirbę ūkio darbus, nei mokytis kautis. Irlas iš prigimties buvo labai gabus kovotojas. Jam pakako tų retų kovos meno pamokų, kad atvykęs į miestą būtų priimtas į kariuomenę ir po vienerių intensyvaus darbo metų išsiskirtų iš aplinkinių savo meistriškumu. Prieš priimdamas į rinktinę, Iskinas jam surengė tikrą egzaminą. Irlas kovojo su įvairiais priešininkais, rodė ginklų valdymo meną, kentė neįprastas temperatūras ir didžiulius fizinius krūvius, kol galų gale buvo pripa-

žintas tinkamu. Tik vienas dalykas neramino Iskiną, kai jis nusprendė priimti Irlą į rinktinę. Šis nebuvo nuo mažens psichologiškai ruošiamas tam, kad atremtų pašalinio proto prievartą, ir nebuvo toks atsparus mentaliniam poveikiui, kaip jo draugai iš kilmingų šeimų. Demiurgai galėjo palaužti kiekvieną išą, bet Irlui paveikti jiems būtų prirėkę gerokai mažiau pastangų nei kitiems. Atsargiai ištyrę atvykusius, demiurgai greitai aptiko silpnąją grandį ir netruko ja pasinaudoti. Darbo ėmėsi du baltieji demiurgų meistrai.

Irlas jau trečią naktį sapnavo košmarus. Jei po pirmojo sapno jis tik nusišaipė, tai šį kartą ne juokai jam buvo galvoje. Kiekvieną kartą sapnas tęsėsi toliau – jo pradžia buvo pirmą naktį, dabar jis vėl sapnavo pratęsimą. Šį kartą jis matė Eduro planetos žūtį. Visus išų vadus buvo užvaldę žmonės, kurie sukurstė juos kariauti su Mąstančiųjų sąjunga, vadovaujama demiurgų. Žmonės pavergė išų rasę. Kiekvieną sukilimą jie numalšindavo mentališkai pavergę vis naujus asmenis, kol neliko nė vieno vadovo, netapusio žmonių marionete. Isai stojo į karą su demiurgais, vieninteliais, kurių žmonės dar bijojo. Kiti mąstantieji parėmė demiurgus, o sidargai tapo išų sąjungininkais. Prasidėjo didžiulis karas, į kurį buvo įtrauktos ir rasės, nepriklausiusios mąstantiesiems. Tik tokios rasės dažniausiai tapdavo demiurgų bendražygėmis. Žmonių buvo per mažai, jie negalėjo atremti visų sąjungininkų puolimų. Sidargai buvo sutriuškinti ir išvaryti iš galaktikos. Isai pralaimėjo. Irlas matė, kaip žuvo jo draugai, kaip žuvo antrojo klanų vadas ir jo sūnus, kuriuos karys nuoširdžiai mylėjo. Viename iš mūsų Irlas buvo sužeistas, bet prieš prarasdamas sąmonę pamatė, kaip sunaikinamas jo kaimas ir žūsta artimieji. Dėl visko buvo kalti žmonės. Jie nesutiko pasiduoti demiurgams ar gyventi savo planetoje. Žmonės naudojosi isais kaip patrankų mėsa ir visai jais nesirūpino. Kiekviena rasė prarado milijonus gyventojų, bet tik ne žmonės. Jie per visą karą neprarado nė vieno saviškio. Žuvo tik jų pagalbininkai. Irlas žinojo, kad šis karas prasidėjo praėjus penkeriems metams po

žmogaus teismo Centro planetoje. Jis suprato, kad privalo sustabdyti žmogų. kažkas jam sakė, kad nužudžius Ardą, karas nekils ir iš rasė išgyvens. Tokios mintys Irlo nepaliko net ir prabudus. „Kas jei tai, ką jis sapnuoja, yra tiesa? Gal taip jam siunčiamas perspėjimas? Ar ne jis, Irlas, turi galimybę visus išgelbėti? – galvojo karys. – Jei jis teisus, tada šis kovotojas iš gūdaus kaimelio išgelbės visą savo tautą, jei ne – niekas nepasikeis. Šis žmogus nieko nereiškia. Jo mirtis tik palengvintų isams gyvenimą, visi lengviau atsidustų“. Irlas nežinojo, iš kur kilo tokios mintys, tiesą sakant, apie tai net negalvojo. Jis apsisprendė. Žmogus turi mirti – tik taip bus išgelbėta iš rasė. Tiesa, taip nusprendęs jis iškart nepuolė žmogaus žudyti. Irlas nebuvo kvailas. Jis matė, kaip kovoja Ardas ir žinojo, kad kovoje su žemiečiu pats neturi jokių galimybių. Vadinasi, žmogų reikia nužudyti iš pasaly. Ardas pasitiki isais ir jų nesisaugoja. Reikia priėti iš nugaros ir neperspėjus smeigti žmogui į nugarą. Tai buvo negarbinga, joks karys taip nesielgtų ir net apie tai nepagalvotų, bet Irlas nebemastė apie garbę. Jo mintys buvo nukreiptos tik į tautos išgelbėjimą nuo tų baisybių, kurias jis matė sapne. Apsisprendęs karys telaukė tinkamo momento.

Netrukus į patalpas, kuriose buvo įsikūrę isai, užėjo Ardas. Jis ketino keliais žodžiais persimesti su Iskinu, kuris tikrino savo karių fizinį pasirėngimą. Į Irlą žmogus nekreipė jokio dėmesio. Žmogus nususukęs draugiškai šnekučiavosi su Iskinu, o tai Irlui buvo ta laukta galimybė išgelbėti savo tautą. Jaunasis karys prisiartinio. Atrodo, kad Ardas jo nepastebi. Žemietis toliau kalbėjo su Iskinu, bet, atrodė, kažkas jį blaškė ir neramino. Irlas nežinojo, kad demiurgai jam padeda ir bando iškrėsti žmogui tą patį pokštą, kurį sidargai iškrėtė baltajam demiurgų valdovui, tuo maksimaliai nukreipdami Ardo dėmesį nuo Irlo. Kariui tereikėjo smogti, jis buvo per ištiestas rankos atstumą nuo žmogaus ir ... smogė. Jis dūrė peiliu tiksliai, paslapčia, nepakeldamas ginklo, o tiesiai iš makščių. Tai

turėjo būti meistriškas ir labai klastingas smūgis. Žmogus jo negalėtų atremti. Žemietis ir neatrėmė, jam tiesiog to nereikėjo. Irlas tesugebėjo ištraukti peilį iš makščių. Jo kūnas buvo paralyžiuotas, kažkas jį laikė už kaklo, nulenkęs prie žemės. Prieš akis buvo šaltos ir žalios Ardo akys, žiūrinčios, atrodo, tiesiai Irlui į sielą.

– Aš pajutau tavo neapykantą, bet dabar matau, kad tai ne tavo neapykanta, o tau primesta iš šalies. Kol aš dar neišvariau tų įsibrovėlių iš šio iso galvos, noriu jiems perduoti žinutę. Jūs pralaimėjote, nes neslopinote Irlo įtūžio, nukreipto į mane. Tą pyktį pajutau tik išengęs į patalpą, todėl jokie jūsų bandymai negalėjo nukreipti mano dėmesio. Aš laukiau veiksmų, o dabar teisme tiek šis isas, tiek visi aplinkiniai paliudys jūsų klastą ir bandymus mane nužudyti bei užvaldyti kitas protingas būtybes. Manau, šis pavyzdys įtikins teisną, kad jūs neatsisakėte savo planų. Dabar aš išlaisvinsiu Irlą, – piktai išrėžė žmogus.

Po šių Ardo žodžių Irlas prarado sąmonę. Jis atsipeikėjo po kelių akimirku, žinodamas, kad jis buvo užvaldytas demiurgų, kurie jį apgavo, parodę netikrą ateitį. Irlas suprato, kad žmonės – vienintelė jo rasės viltis kovoje su demiurgais, norinčiais užvaldyti isus. Neapykanta demiurgams, kurią jis jaučė, buvo stipresnė už ankstesnę neapykantą žmonėms. Pastarąją pakeitė gilus atsidasavimas ir pagarba. Irlas tapo ištikimas Ardo sekėjas, net nesvarstydamas būtų paaukojęs savo gyvybę už žmogų. Šį kartą Ardas nesigrauzė. Irlas nebuvo jo draugas, be to, žmogus neturėjo laiko veikti subtiliai. Tam, kad išlaikytų laisvą šio kario valią, reikėjo laiko ir laipsniško demiurgų įtakos panaikinimo. Ardas negalėjo sau leisti tokios prabangos, todėl jam teko pasitelkti grubią įtaką, kardinaliai pakeičiant Irlo minčių eigą ir primetant jam savo valią. Tai padaryti nebuvo sunku, kadangi jaunasis isas jau buvo palaužtas demiurgų įtakos ir negalėjo priešintis jokiai mentalinei prievartai. Palenkęs Irlą savo valiai, žemietis jam sukūrė są-

monės bloką, kuris šį karį paverstų vaikščiojančia daržove, jei kas nors bandytų panaikinti žmogaus įtaką.

Aplinkiniai nieko nepajuto. Jie suprato, kad demiurgai buvo užvaldę Irlą, ir matė, kad žmogus jį išvadavo. Užteko keletu Ardo paaiškinimų, kad visa išų misija užsidegtų neapykanta taip besielgiantiems demiurgams. Kaip misijos vadovas, Iskikas apie įvykį iškart pranešė tėvui ir kitiems klanų vadams. Pasipiktinę isai dar kartą išreiškė padėką ir paramą žmogui bei pasiryžimą padėti jam bet kokia kaina. Demiurgai nesėkmę priėmė ramiai. Jie pabandė, surizikavo ir jiems nieko neišėjo. Išų liudijimo teisme išblyškėliai nebijojo. Jie turėjo paruošę puikų savo veiksmų pateisinimą ir nebuvo jokio skirtumo, kiek tokių veiksmų teisinti. Nei pagrindinio, nei pagalbinio jų plano šis įvykis nepaveikė. Iš pirmo žvilgsnio toks bandymas negalėjo turėti įtakos tolesniems įvykiams, tačiau Ardas galvojo kitaip. Jo nuomone, kiekvienas, net pats mažiausias mestas akmenėlis gali sukelti didžiulę sniego griūtį.

* * *

– Pagaliau priėjome prie teismo, sekretoriau. Vis dar svarstau tavo žodžius, kurie buvo lemiamas postūmis, leidęs Ardui įgyvendinti savo planus. Gal tu ir teisus – teismo sprendimas nulėmė ne mažiau nei tas susitikimas su Kūrėju. Manau, reikėtų aprašyti teismą išsamiai.

– Nekalbėk, Elena, – paprieštaravo sekretorius. – Na pagalvok, kam įdomus tas teismas. Suprantu, jo sprendimas yra svarbus, bet procesas... Na koks skirtumas, kaip vyko procesas? Skaitytojams bus nuobodu. Reikia parašyti, kuo baigėsi, ir viskas.

Moteris ilgam susimąstė, žiūrėdama pro langą kažkur į tašką, esantį ties horizonto riba.

– Atrinksiu iš teismo proceso tik svarbiausius ir įdomiausius momentus. Smulkmenų nepasakosim. Kam bus įdomu, galės pasiskaityti kitur. Rašyk: „Centro planeta...“

Centro planeta. Pirmoji mažtančiųjų teismo diena

Mažtantieji ar bent atskiri jų atstovai mėgo pompastiką. Teismą sudarė po vieną kiekvienos rasės atstovą, kurie, Ardo manymu, labai didžiavosi savo pareigomis. Visi teisėjai, apsirengę vienodais spalvingais apdarais, įsitaisė ant aukštos pakylsostus primenančiuose krėsluose, pritaikytuose kiekvienai rasei. Kiti dalyvaujantys byloje asmenys, žiūrėdami į teisėjus, turėjo kelti galvas ir turbūt jausti jų išskirtinumą. Ardas jau prieš tai išsiaiškino, kad visi teismo sprendimai priimami balsų dauguma, o balsams pasiskirsčius po lygiai – lemia pirmininko balsas. Kadangi teismą sudarė dvylika atstovų, tai pirmininko vaidmuo buvo labai svarbus. Jau daugiau nei šimtą metų tarp mažtančiųjų vyravo tradicija, kad teismo pirmininku renkamas tik vabarių rasės atstovas. Ši rasė garsėjo objektyvumu ir loginiu mąstymu. Geriausi Mažtančiųjų sąjungos matematikai ir mąstytojai buvo būtent šios rasės atstovai. Teismo pirmininkas atrodė įdomiai, bent jau žmogaus požiūriu. Tai buvo dvirankis ir dvikojis padaras (Kūrėjai kažkodėl mėgo būtent tokią kombinaciją), tik iš toli panašus į žmogų. Iš veido vabaris labiau priminė katino ir žiurkės hibridą: visas apžėlęs tankiu, bet neilgu plauku, pailga galva, smailia nosimi, įkypomis ryškiai geltonomis akimis. Stovėjo jis kažkaip keistai, ir tik geriau išžiūrėjęs Ardas suprato, kad tą keistumą lemia jo kelių padėtis. Pasirodo, vabaris turėjo ne vieną kelį, kaip kad turi žmonės ar isai, o du, besilenkiančius į skirtingas puses. Vėliau žmogus sužinojo, kad dėl šios struktūros vabariai yra nepriylgstami šuolininkai į aukštį. Jie galėjo iš vietos šoktelti dešimt ar net dvylika metrų į viršų. Padaro galvą juosė specialus žiedas, apsaugantis nuo bet kokios mentalinės įtakos. Panašūs žiedai juosė visų teisėjų galvas.

Pirmą dieną, bent jau Ardo nuomone, nieko įdomaus neįvyko. Isai pateikė savo kaltinimus ir parodė ištraukas iš demiurgų įvykdyto antrojo išų klanų planetos puolimo. Kiek įdo-

mesnė žmogui buvo teismą stebinčių asmenų reakcija į rodumus įvykius. Įvykiai prasidėjo išblyškėlių nusileidimo į planetą momentu ir baigėsi demiurgų pasidavimu. Visus gautus vaizdus isai sumontavo į vieną visumą ir pateikė teismui pilną vaizdą. Demiurgai buvo visiškai ramūs, jų nekamavo jokios pašalinės mintys. Sidargų valdovė ir jos palyda smalsiai stebėjo įvykius, profesionaliai vertindami rodomos kovos scenas. Atrodė, kad žemiečio kovos stilius jiems padarė didžiulį įspūdį, nors sidargams patiko ir kovotojai atlantai, su kuriais jie anksčiau nebuvo susidūrę. Teisėjai vaizdus stebėjo akmeniniais, be jokios išraiškos veidais. Blokuojantys lankai ant galvų neleido Ardui žvilgtelti į jų mintis. Tuo tarpu žiūrovai, gavę teisę stebėti posėdį, neslėpė savo emocijų. Kas garsiau, kas tyliau, atsižvelgiant į rasės emocionalumą, piktinosi demiurgų veiksmais. Visų Mąstančiųjų sąjungai priklausančių rasių atstovai dar neužmiršo demiurgų Didžiojo tikslo, o rodomi vaizdai tik skatino šį atminimą ir su juo susijusias fobijas. Visi žiūrovai, išskyrus dalyvaujančius demiurgus, palaikė isus ir žmogų. Dailies iš jų ankstesnės žinios apie žmogų apsiribojo tik tuo, kad žemiečiai, neva, buvo neblogi kariai. Todėl stebinti publika jiems nejautė jokio priešiško ir aktyviai džiaugėsi Ardo bei isų pasiekta pergale. Ypatingų ovacijų susilaukė demiurgų pasidavimo epizodas. Teismas nesiėmė jokių priemonių raminti stebėtojus, kadangi prireikus galėjo save ir bylos dalyvius izoliuoti nuo aplinkos triukšmo. Todėl tik prasidėjus aktyviam emocijų reiškimui, teismas įjungė apsauginį, garsą atspindintį lauką. Stebėtojai puikiai girdėjo, ką šneka teisėjai ar proceso dalyviai, bet šie visai negirdėjo bylą stebinčiųjų. Demiurgų tokia publikos nuotaika neveikė. Atrodo, jie buvo puikiai tam pasiruošę ir dabar tik laukė savo eilės pasisakyti.

Kiek įsimintinas pirmą teismo dieną buvo Iskiko pasisakymas, kai jis perdavė savo tėvo ir visų isų klanų vadų valią: „Žmogus, vardu Ardas, skelbiamas antrojo klanų ir visos rasės garbės svečiu. Isai jį gins visada ir visur, esant reikalui, suteiks jam bet kokią prieglobstį ir visokeriopą pagalbą. Bet

koks pasikėsinimas į šį žmogų ar bandymas palenkti jį bet kokiems veiksams prieš jo valią mūsų bus sutiktas priešišškai ir sukels maksimalią atsakomąją reakciją. Be to, bet koks šio teismo sprendimas, susijęs su žmogumi, bus vykdomas tik esant jo sutikimui.“

Po šių žodžių net ir iš teisėjo veide pasirodė emocijos. Jis buvo antrojo klanų narys ir jo klanų vado žodis buvo šventas. Kita vertus, jis turėjo išlikti objektyvus ir prireikus priimti sprendimą, kuris galėtų sukelti karą tarp išų ir kitų maštančiųjų. Bylą stebintys maštantieji pakėlė didžiulį šurmulį. Isai antrą kartą istorijoje kitos rasės atstovą paskelbė garbės svečiu. Visi suprato, kaip tai rimta. Isai šventai laikėsi savo garbės supratimo, ir šis jų pareiškimas galėjo būti lyg ultimatus Maštančiųjų sąjungai. Demiurgai taip pat sujudo. Tokio pareiškimo jie nesitikėjo. Žinoma, demiurgai vylėsi, kad isai gins žmogų ir bus jo pusėje, bet nemanė, kad iš tiesų nueis taip toli.

Pareiškimas buvo labai netikėtas, ir teismas nusprendė skelbti posėdžio pertrauką iki rytojaus dienos.

Centro planeta po valandos

– Sveikas, raudonasis valdove, kaip pavyko kelionė? – pradėjo dviejų demiurgų pokalbį Baltojo rato valdovas

– Būk pasveikintas ir tu, baltasis valdove. Kelionė praėjo gana gerai. Dabar svarbiau, kaip tau sekėsi teisme? Ar pavyko užsitikrinti moralinę persvarą byloje?

– Kol kas neprognozuojamai. Įtakos teisėjams padaryti nepavyks. Bandėm – neišėjo. Be to, isai pasiūlė kitaip. Žinojome, kad parems žmogų, bet nesitikėjome, kad paskelbs jį savo garbės svečiu ir bus pasiryžę stoti dėl jo į karinį konfliktą. Laikysimės tos pačios strategijos ir žiūrėsime, kas bus toliau. Kaip sekasi įgyvendinti mūsų planą? – pasidomėjo Baltojo rato valdovas.

– Gerai, – atsiliepė Raudonojo rato demiurgas. – Grupė atvyks šiandien. Rytoj galėsime pradėti aktyvius veiksmus. Žmogus mėgsta vakarais pasivaikščioti, manau, mes tuo pasinaudosime Be to, rytoj geriausias laikas ir politikos atžvilgiu. Visi, išklausę mūsų atstovo kalbos, bus nusiteikę prieš žmogų. Jei mums pavyks jį pagrobti, ką, tiesą sakant, privalome padaryti, pranešime, kad žmogus išsigando demaskavimo ir pabėgo. Mažantieji patikės ir dar paskelbs jo medžioklę. Jei pavyks sunaikinti, pasakysime, kad tai supykusių mažtančiųjų minios darbas. Jis vėl liks pralaimėjusių pusėje.

– Kiek grupėje dalyvių? – paklausė baltasis valdovas.

– Du svarbiausieji ir trys atlantai. Asmeniškai atrinkau geriausius raudonodžius. Tu juos pažįsti, kartu su jais vykdei misiją Eduro planetoje. Visos ekspertų analizės mums prognozuoja 98 procentų sėkmės tikimybę.

– Kodėl nesiunčiate daugiau atlantų ar alorų?

– Modeliuodami kovą supratome, kad papildomų silpnėsių kovotojų dalyvavimas žmogui tik suteikia galimybių išsigelbėti. Visus likusius pasiūsime į užtvaros būrį gintis nuo galimo iš ar sidargų puolimo.

– Aišku, raudonasis valdove. Kaip sekasi rengti mūsų antrašį planą? Ką sakė geltonasis valdovas? Kiek pamenu, jis vis dabar intensyviai užsiima haratais, – pakeitė pokalbio temą Baltojo rato valdovas.

– Kalbėjomės su juo prieš man atvykstant į Centro planetą. Prašė tau perduoti, kad viskas gerai. Aktyvūs veiksmai prasidės ne vėliau kaip po metų, – pasakojo raudonasis valdovas savo kolegai iš Baltojo rato. – Į Centro planetą žadėjo atvykti prieš teismui skelbiant sprendimą. Tada galėsime tiesiogiai pabendrauti. Gaila, kad negalime bendrauti nefiziniaiame lygmenyje, būtų paprasčiau.

– Žinai pats, raudonasis valdove, kad mūsų gali klausytis pašaliniai. Geriau susitikti patiems fiziškai – tada bent būsim tikri, kad mūsų apsaugos pakanka išlaikyti slaptumą. Aš vis mažiau: o jei mes neįvykdysime nė vieno plano? Kokie mūsų

sų šansai atviroje kovoje su isais? – susimąstęs dalijosi savo nuogaustavimais Baltojo demiurgų rato valdovas.

– Geras klausimas, – pritarė pašnekovo mintims raudonasis valdovas. – Žalieji kiek modeliavo situaciją. Jei isai naudosis apsaugą nuo mentalinės įtakos – mūsų jėgos apylygės. Jei isams padės sidargai, o mums likę maštantieji – mūsų jėgos ir vėl bus apylygės. Šiuo atveju lemiamas veiksnys – žmonių įtaka. Neaišku, kiek žemiečių bus pažadinta ir ko jie ims. Žodžiu, ateitis labai miglota. Reikės gerai pasvarstyti, ar verta veltis į tokį karą.

– Kur mums dar rasti sąjungininkų? Aš pasiūsiu keliolika savo žmonių grupių, lydimų alorų, kad paieškotų neprisijungusių rasių. Gal rasim ką nors vertinga? Na baikim kalbėti apie reikalus, eime, raudonasis valdove, reikia kiek atsipūsti, – baigė svarbias kalbas Baltojo demiurgų rato valdovas ir nusivedė savo Raudonojo rato kolegą į poilsui bei šventimui skirtas patalpas su paruoštomis vaišėmis.

Centro planeta kitą dieną

Ardas užėmė savo vietą teisme netoli isų atstovo. Šį kartą stebinčiųjų bylą buvo kur kas daugiau. Jie netilpo salėje, kėlė didžiulį šurmulį, bet, atrodo, tai teisėjams visai nerūpėjo. Teisėjai buvo tokie pat ramūs. Jie neskubėdami susėdo, tuo rodydami savo svarbą šiame procese, ir kiek palaukę pradėjo teismo posėdį. Paradui ir toliau vadovavo pirmininkas.

– Pradedama antra posėdžio diena. Žodis suteikiamas demiurgų atstovui, – pranešė teismo pirmininkas.

– Gerbiamas teisme, gerbiami dalyvaujantys, – pradėjo demiurgas. – Vakar mes girdėjome puikią mano oponento, isų rasės atstovo, kalbą, skambius ir rimtus pareiškimus. Aš, vadovaudamasis logika bei siekdamas išvengti galimų neigiamų pasekmių, turėčiau neigti baltojo demiurgų valdovo kaltę, teisingi jį ir jo palydovus. Tačiau aš to nedarysiu.

Tai prilygo sprogimui. Po tokio pareiškimo visi stebintieji sujudo ir puolė garsiai aptarinėti įvykius. Net Ardas nustebo: šito iš demiurgų jis nesitikėjo. Negi jie pripažįsta savo kaltę ir sutinka su išų reikalavimais?

– Nėra prasmės neigti tai, kas akivaizdu, – tęsė demiurgų atstovas. – Kažkada, stodami į Mąstančiųjų sąjungą, mes prisiekėme būti atviri ir sąžiningi visuose savo santykiuose su kitais sąjungos nariais. Dabar mes norime atskleisti jums visą tiesą, netgi apie tai, kas vyko dar mūsų nesantaikos laikais. Taip, baltasis demiurgų valdovas padarė visa tai, ką vakar įvardijo išų atstovas. Aš, visų demiurgų atstovas, atsiprašau tiek gerbiamo Iskiko, tiek visos išų rasės už padarytą įžeidimą ir kitokią žalą. Šiuo klausimu po mano kalbos norės pasisakyti Baltojo demiurgų rato valdovas. Lieka tik vienas, ir šiuo atveju tai esminis klausimas: kodėl jis tai padarė? Kodėl demiurgai rizikavo sukelti karinį konfliktą, kuriame neginčytinai pralaimėtų. Jūs pamažtykit: demiurgai rizikavo savo pačių rasės egzistavimu ir jie tai darė sąmoningai. Tam turėtų būti labai svari priežastis. Ar gali būti svaresnė priežastis nei visos galaktikos ir joje gyvenančių rasių saugumas? Nuo pat šio žmogaus atsiradimo visiems mums grėsė mirtinas pavojus, – pagaliau ištarė lemiamus žodžius demiurgas. Tai buvo meistriškas ėjimas. Visi stebintieji nuščiuvo ir įdėmiai stebėjo demiurgų atstovą. Emocijų nerodė tik teisėjai. Iskinas ironiškai šypsojosi (žinoma, jei išpūdingų ilčių atidengimą galima vadinti šypsena). Išų atstovas įdėmiai klausėsi ir kažką žymėjosi.

– Dabar aš jums papasakosiu tikrą žmonių sukūrimo istoriją, – tęsė demiurgas. – Mūsų konflikto su mąstančiaisiais metu...

– Atsiprašau, kad pertraukiau, – tarė teisėjas isas. – Jūs, kalbėdami apie konfliktą, turite omenyje jūsų pradėtą karą už Didžiojo tikslo įgyvendinimą?

„Atrodo, isas neišlaikė, – pagalvojo Ardas. – Lyg ir nekalta klausimas, bet visas demiurgo kalbos pasiektas rezultatas nublanko. Gerai paklausė.“

– Taip, gerbiamas teisėjau. Mes jau pripažinome savo klaidas ir aš norėčiau vartoti mažiau iššaukiantį terminą, – matėsi, kad demiurgui tai taip pat nepatiko. – Taigi mūsų konflikto su maštančiaisiais metu nusprendėme sukurti tobulą kari, faktiškai žudymo mašiną, pavaldžią ir paklusnią tik mums. Šitą istoriją jūs girdėjote, tačiau nežinote kai kurių aplinkybių, kurias aš dabar jums atskleisiu. Žmonės yra visų maštančiųjų, o kartu ir kai kurių kitų galaktikos rasių genų mišinys. Taip žmonėms buvo suteiktos visų jūsų geriausios savybės. Šitą jūs žinote, kaip girdėjote ir tai, kad jie geresni kovotojai už bet kuriuos gyvenančius galaktikoje, tačiau nežinote, kokias jėgas iš tiesų jie valdo. Pavyzdžiui, žmonėms suteiktas absoliutus vidinės energetikos valdymas. Nė vienas kitas galaktikos gyventojas taip nevaldo savo fizinio kūno ir jo energetinių išteklių, nė vienos rasės atstovo fizinis kūnas neturi tokių regeneracinių ir prisitaikymo prie aplinkos galimybių kaip žmogus. Šiems padarams prieinamas aplinkos valdymas, į kurį įeina telekinezė, levitacija, t. y. gebėjimas panaikinti planetos traukos jėgą, artimojo šuolio vartų ir aplinkos energetikos valdymas. Žmogus kaip kovinis vienetas, kai jis funkcionuoja visu pajėgumu, prilygtų ne mažiau kaip penkiems tūkstančiams puikiai parengtų bei techniškai pilnai aprūpintų isų, kaip geriausių visų maštančiųjų karių, – pasakojo demiurgas.

Šie faktai stebintiesiems padarė didžiulį įspūdį, Ardui taip pat: „Gerai vertina žmogų demiurgai. Bet ar esmė, kiek tūkstančių karių atstoja vienas žmogus“.

– Tačiau tai dar ne viskas, – tęsė demiurgų atstovas. – Žmonės veikia drauge ir gali suvienyti jėgas. Didėjant individų grupei, jų jėga didėja geometrine progresija. Kaip žinote, apskaičiuota kritinė masė, kada žmonių, įsikūrusių planetoje ir aklinai besiginančių, nebegali įveikti visos dabartinės maštančiųjų pajėgos. Tai viso labo tik penki tūkstančiai individų. Šimtas tūkstančių žmonių lengvai nugalėtų visą Maštančiųjų sąjungą, o du šimtai tūkstančių per metus galėtų sunaikinti galaktikoje visą gyvybę.

Stebintieji sušurmuliavo. Efektas, kurį pasiekė išų teisėjas savo klausimu, pamažu nyko.

– Tačiau tai dar ne viskas. Žmonės mentalinės prievartos meną valdo tobuliau negu demiurgai. Jie ne tik gali aklinai gintis nuo pašalinės įtakos, bet ir paveikti ar visiškai užvaldyti bet kurią maštančią būtybę. Tai sugeba visi žmonės, Ardas – ne išimtis. Mes teismui pateikėme įrodymus dėl visų žmonių sugebėjimų. Be abejonės, šio konkretaus žmogaus galimybių mes nežinome, tačiau apie jas galime spėlioti. Visi ar bent dauguma girdėjote apie pirmą žmogaus kovą Eduro planetoje. Tada šis subjektas buvo tik prabudęs ir visiškai nemokytas, tačiau jis lengvai įveikė ne tik isus ir jų kovinius robotus, bet atsilaikė prieš dešimtį demiurgų. Ką jis sugeba dabar, po to, kai turėjo tiek daug laiko tobulinti savo įgūdžius, niekas negali įsivaizduoti. Jūs turbūt pagalvosite: na ir kas, kad žmonės tokie? Labai gerai turėti tokį galingą sąjungininką, todėl padarykime jus savo šalininkais. Atsakysiu, kad tai neįmanoma. Dar daugiau, atskleisiu jums tai, ko anksčiau niekam nepranešdavome: žmonės pabėgo ne vien todėl, kad jų negalėjome valdyti. Šie padarai pabėgo dėl to, kad sužinojo apie mūsų planus jus sunaikinti. Tik atsiradę šiame pasaulyje žmonės ėmė demonstruoti neišmatuojamą agresiją bet kokių kitų protu apdovanotų būtybių atžvilgiu. Jie nepakenčia jokios, net menamos konkurencijos. Visos protingos būtybės, egzistuojančios greta jų, turi būti arba sunaikintos, arba tapti jų vergais. Kodėl mes nutraukėme kovas ir supratome savo siekto tikslo beprasmiškumą? Žmonės mums parodė, kur buvome neteisūs. Jų siekis pavergti ar sunaikinti kitus buvo išreikštas šimtus kartų stipriau, negu numatė mūsų klaidingas tikslas. Demiurgai jau tada pamatė, koks pavojus gresia visai galaktikai, ir pabandė šį pavojų neutralizuoti. Mums nepavyko: žmonės pabėgo ir tapo planetos, uždedančios pančius, kaliniais. Atrodė, kad pakaks to, jog maštantieji stebi šią planetą ir iš jos neišleidžia žmonių. Visi girdėjome apie ten siaučiančius karus. Neradusi ką užpulti, ši rasė naikina pati sa-

ve. Dabar jų planetoje – septyni milijardai. Jei jie išsilaisvins, visi mes žūsime arba tapsime jų vergais. Žmonių sukūrimas yra didžiausia demiurgų klaida, ir tam, kad ji būtų ištaisyta, mes pasiruošę paaukoti savo gyvybes...

Dabar stebintieji visi iki vieno buvo demiurgų pusėje. Žmogus jiems atrodė didžiausia pabaisa. Tik isai ir sidargai, atrodo, neprarado tikėjimo Ardu.

– Dabar belieka atsakyti, kodėl Baltojo rato valdovas ryžosi tokiems poelgiams, – tęsė demiurgų atstovas.

– Kaip tik norėjau paprašyti jūsų pereiti prie šio klausimo, – pertraukė jį teismo pirmininkas. – Sužinojome, kokie pavojingi žmonės, bet taip ir nesupratome, kodėl jūs puolėte išų planetą ir šį konkretų žmogų.

– Taip, gerbiamas teismo pirmininke, būtinai atsakysiu į šį klausimą, – tęsė jaudinančią kalbą demiurgas. – Po pirmos žmogaus kovos Eduro planetoje Baltojo rato valdovas gavo duomenų, kad šis žmogus genetiškai identiškas vienam iš pradinų pabėgusių egzempliorių. Tai reiškė, kad jis labai stiprus, todėl pabus žymiai greičiau ir su laiku gali užvaldyti jį priglaidusius planetos šeimininkus. Tiesa, gerbiamas teisme, ar jums neatrodo keista, kad dėl šio žmogaus isai staiga pasiryžo kovoti su visais mėstančiaisiais? Kokia jėga privertė klaučių vadus priimti šį sprendimą ir ar apskritai jie veikė savo noru? Žinant pradinų egzempliorių jėgas ir galimybes, aš tuo labai abejočiau, – šie žodžiai dar labiau nuteikė neigiamai žmogaus atžvilgiu stebinčius bylą. – Baltojo rato valdovas nusprendė veikti kuo greičiau, ir kol dar nevelu, sunaikinti žemietį, siekiant jam sukliudyti pažadinti gentainius. Būtent todėl, iš dalies supanikavus, buvo imtasi tokių neteisėtų priemonių. Jei gerbiamas teismo pirmininkas leis, aš žodį norėčiau perduoti Baltojo demiurgų rato valdovui, kuris išsamiau paaiškins minėtus įvykius ir suformuluos mūsų prašymus.

– Gerai, – sutiko teismo pirmininkas. – Tegul kalbą tęsia baltasis valdovas. Dalyvaujantys byloje klausimus galės pateikti vėliau.

– Gerbiamas teisme, – pradėjo Baltojo demiurgų rato valdovas. – Norėčiau papildyti mūsų atstovo kalbą, atskleisdamas savo išgyvenimus tuo momentu, kai pasiryžau bet kokia kaina sustabdyti žmogų. Kaip žinote, praėjus kelioms dienoms po žmogaus pasirodymo Eduro planetoje, aš sužinojau apie jo genetinio kodo atitikimą vienam iš pradinių žmonių egzempliorių, o tiksliau Treagonui – objektui, gimusiam 128-am pagal eilę. Šis asmuo pasižymėjo nepaprastu valingumu, užsispyrimu ir agresyvumu. Jis buvo vienas iš pirmųjų žmonių lyderių, siekiantis pajungti savo valiai aplinkinius. Sužinojęs tai, aš suvokiau baisią tiesą – prabudęs žmogus gali suplanuoti pažadinti savo gentainius ir, vykdydamas savo planus, gali pajungti savo valiai iš pradžių antrojo isų klanų vadą bei jo aplinką, po to ir visus likusių klanų vadus. Laiko buvo labai mažai, todėl turėjau imtis ryžtingų veiksmų tam, kad užkirsčiau kelią katastrofai. Kaip matote, aš pralaimėjau. Pralaimėjau ne todėl, kad tuo metu už žmogų būčiau buvęs silpnesnis, bet todėl, kad, verčiamas aplinkybių, negalėjau tinkamai paruošti visos misijos. Dabar matau, kad mano nuogaustavimai dėl žmogaus ir isų santykių pildosi. Taip pat, jeigu teismas leis, norėčiau padaryti pareiškimą, kuris skirtas visiems isams, dar nepatekusiems klastingo žmogaus įtakai?

– Kiek daug šioje byloje pareiškimų. Ką gi, pateikite. Juk negaliu vieniems leisti, o kitiems uždrausti, – atsiliepė teismo pirmininkas.

– Aš savo ir visų Baltojo rato demiurgų vardu atsiprašau isų rasės ir ypač antrojo kalno narių. Prisiekiu, kad sėkmingai pasibaigus mano misijai, būčiau nedelsdamas išlaisvinęs visus mūsų įtakon pakliuvusius isus, paaiškinęs situaciją ir atsidavęs jų malonėn. Taip pat atsakingai pareiškiu, kad aš ir tada buvau, ir dabar esu pasiryžęs paaukoti savo ir savo rato narių gyvybes tam, kad išvengtume ir panaikintume grėsmę, kurią kelia šis žmogus, vadinamas Ardu, visoms galaktikos rasėms. Dabar, pripažinę savo kaltę, aš ir mano rato nariai atsiduodame isų klanų vadų malonei ir priimame iš jų bet ko-

kią bausmę, su sąlyga, kad jie sutiks būti patikrinti demiurgų, kaip geriausių mentalinės įtakos specialistų, siekiant išsiaiškinti, ar tikrai išų klanų vadai nėra užvaldyti šio žmogaus.

„Įkliuvot, paukšteliai, – pagalvojo baltasis demiurgų valdovas. – Atsisakysite – sukelsite įtarimų, kad iš tiesų esate užvaldyti, o jei sutiksite – mano specialistai pasistengs padaryti viską, kad pripažintumėte demiurgus savo valdovais“.

– Taip pat aš norėčiau visų demiurgų vardu paprašyti atiduoti demiurgams žmogų, kad galėtume iširti ir nustatyti, kaip reikėtų kovoti su šia grėsme, jeigu jie kada nors išsilaisvintų. Aš baigiau, gerbiamas teisme.

– Norėčiau jūsų paklausti, – tarė išų teisėjas. – Kodėl, prieš imdamasis tokių drastiškų priemonių, neperspėjote antrojo klando vado? Gal nebūtų reikėję imtis jokios prievartos?

– Tam tiesiog nebuvo laiko. Žmogaus prabudimas vyko labai sparčiai. Isai, kaip visi žinote, nepasitiki demiurgais, nors aš asmeniškai manau, kad nepelnytai. Jie nebūtų patikėję mano žodžiais, o kol būtų išnagrinėti įrodymai, žmogus spėtų pasirošti. Jis jau tada buvo labai stiprus ir turėjo būti puolamas netikėtai. Tik taip galėjome tikėtis sėkmės, – tvirtai atsakė baltasis valdovas.

– Aišku, ačiū. Ar kas nors dar turite klausimų? – paklausė teismo pirmininkas. Nesulaukęs klausimų, tęsė. – Demiurgų prašymas bus svarstomas kitą dieną, išklausius visus dalyvaujančius asmenis. Posėdis bus pratęstas rytoj tą pačią valandą.

Ardas mintyse nusišypsojo. Demiurgai tikrai gerai pasistengė. Visi stebintieji jo bijojo ir šalinosi, o apie isus galvojo su galesčiu. Keista, kad jam niekas dar neskelbė karo. Staiga Ardui į galvą šovė dar viena mintis: „Manau, demiurgus dar reikia pagąsdinti“. Prisiartinęs prie Baltojo rato valdovo, žmogus nusišypsojo ir taip tyliai, kad girdėtų tik šis konkretus asmuo, ištarė:

– Kaip manai, kiek reikia žmonių, kad iš Baltojo rato kontroliuojamos sistemos Saulę perkeltų į Geltonojo rato kontroliuojamą sistemą? Ir kaip galvoji, kiek po to liks gyvų baltųjų ir geltonųjų demiurgų? Pamažtyk apie tai. Šitie klausimai jums gali būti labai aktualūs.

Palikęs nuščiuvusį ir žadą praradusį Baltojo demiurgų rato valdovą, žmogus šypsodamasis pasitraukė.

Centro planeta po kelių valandų

Ardas, kaip ir kiekvieną vakarą, vaikštinėjo po miestą ir mąstė apie praėjusios dienos įvykius. Demiurgų pasiūlymas iširti isus buvo neplanuotas ir jam labai nepatiko. Šiek tiek atsisakydami, šiek tiek sutikdami su tokiu pasiūlymu aiškiai pralaimėtų. Apie sutikimą net neverta buvo svarstyti, nes klausnų vadai tai traktuotų kaip didžiausią įžeidimą, o, be to, tai būtų buvę labai pavojinga. Nesipriešinančius vadus demiurgai galėjo pajungti savo valiai ir Ardas negalėtų jų apsaugoti. Gerai tik, kad nė vienas iš isų juo nesuabejojo ir nepasidavė apgaunami gražių demiurgų žodžių. Sidargai, kiek Ardas suprato, taip pat liko ištikimi susitarimui. Daug kas priklausys nuo jo rytojaus pasisakymo, o žmogus parengė kalbą tikrai ne blogesnę nei demiurgai. Stebinčiųjų nuomonė vėl turės pasikeisti.

Kaip ir kiekvieną vakarą, Ardas ėjo pro aikštę, esančią maždaug už kilometro nuo isų atstovybės. Šį kartą aikštė jam iškart pasirodė keista. Ji buvo kažkokia nuščiuvusi, nesimantė jokių praeivių (kas nebuvo būdinga Centro planetai), tik už dešimties metrų nuo jo stovėjo penkios aiškiai agresyviai nusiteikusių figūros. Žmogus labai pasitikėjo savo jėgomis ir nepuolė bėgti. Toks Ardo savęs vertinimas buvo labiau panašus į aroganciją kitų rasių atžvilgiu ir tai vos nekainavo jam gyvybės.

Ardas priėjo arčiau ir pažino tris iš stovinčiųjų. Tai buvo tie patys trys atlantai – Taronas, Tugoras ir Diras, dalyvavę Eduro planetos puolime kartu su Baltųjų demiurgų rato valdovu. Su pirmais dviem žmogus jau kovojo ir nesunkiai nugalėjo, trečiojo jis nepažinojo, tačiau neabejojo lengvai jį įveikęs. Likusios dvi figūros neatrodė kaip atlantai. Jie labiau panašėjo į paprastus juodaodžius žmones. Tokio pat ūgio, tokio pat sudėjimo ir galvos formos bei veido kontūrų. Nuo žmonių juos skyrė labai giliai įdubusios akys ir keturios rankos. Savo raumenimis šie subjektai galėjo lygintis su antikos dievais, o jų laikysena aiškiai bylojo apie viduje slypinčią jėgą. Tačiau Ardas nebijojo – jis daug kartų kovojo su tokiais galią spinduliuojančiais padarais ir visuomet juos nugalėdavo. Kodėl dabar turėtų būti kitaip? Žmogus atrodė ramus, ir net supratęs kovos neišvengiamumą, jis lėtai artėjo prie laukiančiųjų būrelio, visiškai įsitikinęs savo pergale.

Visi penki puolė vienu metu, ir tik tada Ardas suprato visą padėties rimtumą. Veikdami drauge atlantai atkirto žemietį nuo planetos energetinių išteklių. Žmogus galėjo naudotis tik savo kūno energija, o visi jo bandymai užvaldyti aplinkos energiją nepavyko. Tiesą sakant, laiko eksperimentuoti Ardas neturėjo. Keturrankiai puolė taip greitai bei judėjo taip energingai ir žaibiškai, kad žmogus visą savo dėmesį turėjo skirti kovai su jais. Žemiečio priešininkai puikiai valdė vidaus energiją ir šiuo aspektu bei savo greičiu ir jėga niekuo nenusileido žmogui. Jei Ardas nebūtų visą gyvenimą kovojęs, jis nebūtų galėjęs ilgiau pasipriešinti puolantiesiems. Mėgstamas triukas pakelti puolančius į orą nepavyko. Keturrankiai ir atlantai sėkmingai priešinosi. Atlantai tiesiog neprileido žmogaus prie išorės energijos, o savo energiją patys tiekė keturrankiams. Jų dalyvavimas kovoje apsiribojo tik retais tiksliniais energetiniais smūgiais žmogui ir trukdymu pastarajam trauktis ar imtis energetinės kovos metodų. Ardas negalėjo suformuoti šuolio vartų, nes tam jis taip pat neturėjo laiko. Negalėjo jis ir pakilti į orą – tam intensyviai trukdė atlantai. Liko viena

galimybė – tiesioginė fizinė kova tol, kol ateis kokia geresnė mintis ar pasitaikys geresnė proga. Atrodo, kad kovoje dalyvavo ir demiurgai. Kažkas bandė pramušti Ardo mentalinę apsaugą ir įteigti jam norą pasiduoti. Keturrankiai buvo neįtikėtinai spartūs, bet kovoje nepatyrę. Jie daug kur trukdė vienas kitam. Judėdamas Ardas sėkmingai sugebėjo užsidengti vienu puolančiųjų kaip skydu nuo kito. Žmogus dar kartą pasisuko ir išvengęs vieno užpuoliko smūgio atsidūrė prieš iškeltus kito kumščius. Ardas vėl pabandė pasinaudoti priešininko energija ir jį parversti. Jis praleido dešinės viršutinės rankos smūgį, paskutiniu momentu pasukęs liemenį ir galvą, ir čiupo ranką. Tokiu būdu Eduro planetoje vykusioje kovoje Ardas įveikė atlantą, bet keturrankis pasirodė vikresnis. Labai aiškiai atsiskleidė padaro keturių rankų privalumas – nepataikęs viršutine dešine ranka, jis iš karto smūgiavo apatiniene. Ardas nesugebėjo sugriebti praskriejusios viršutinės rankos ir tik per plauką spėjo blokuoti apatinės ir po to sekusius kitų dviejų rankų bei kelių smūgius. Šoktelėjęs atgal, žmogus paskutiniu momentu išvengė kito priešininko smūgio galva. Nors Ardo kontrasmūgis buvo staigus, faktiškai nematomas iso ar net atlanto akiai, ir jis buvo lengvai atmuštas be jokių didesnių pastangų. Jei keturrankiai būtų nors kiek labiau patyrę, žmogus neatsilaikytų nė dešimties minučių. Dabar jis sugebėjo vengti puolančiųjų, retkarčiais atmušdamas energetinį atlantų smūgį. Penktą ar šeštą kartą išvengęs puolančio keturrankio, šį kartą peršokdamas per jo galvą ir dar pabandęs skridamas įspirti, Ardas atsidūrė už abiejų užpuolikų nugarų. Tai buvo menka galimybė pakeisti kovos eigą, kuri krypo žemiečiui labai nenaudinga linkme. Žmogus nepuolė keturrankių, o pasileido tiesiai prie atlanto, iki tol nekovojusio su Ardu. Atlantas, pastebėjęs puolimą, spėjo suformuoti energetinę ietį ir stipriu, staigiu duriamuoju smūgiu pasitikti atlekiantį žmogų. Ardas net nebandė trauktis ar išvengti smūgio. Paskutiniu momentu jis krito ant žemės ir nuriedėjo tiesiai atlantui tarp kojų. Atlantas buvo metru už Ardą aukš-

tesnis, todėl manevras žemiečiui pasisėkė labai lengvai. Apstulbęs Diras prarado Ardą iš regėjimo lauko. Žemietis žinojo, kokia energija atlantai naudojami kurdami apsauginius skydus. Jis suformavo priešingą energijos pluoštą, atstumiantį raudonodžių naudojamą energiją, ir beveik be pasipriešinimo, riedėdamas priešininkui tarp kojų, smūgiavo iš apačios į didžiulį atlanto vyriškąjį pasididžiavimą. Smūgis buvo toks stiprus, kad tiesiog sutraiskė šį organą, sulaužė dubens kaulus ir tik didžiulės bei laiku mobilizuotos vidinės energetikos dėka Diras atlaikė smūgį. Kovoti šis priešininkas jau negalėjo. Visas savo jėgas jis turėjo skirti gyvybei palaikyti ir sužalojimų gydyti. Du likę atlantai reagavo žaibiškai. Jie prieš žmogų suformavo energetinę sieną, kurią Ardas galėtų veikti ne mažiau kaip 10–15 sekundžių. To pakaktų, kad Ardą pavytų keturrankiai. Žmogaus planas pasprukti nepavyko, beliko kautis toliau. Žemietis žinojo, kad antrą kartą tokio triuko atlikti nepavyks. Diras vis dar netikėjo žmogaus galimybėmis, todėl nebuvo maksimaliai atidus. Kiti du atlantai jau buvo susidūrę su Ardu anksčiau ir dabar nenorėjo apsigauti. Be to, tokiems smūgiams atlikti buvo išnaudojama nemažai vidinių jėgų, ir Ardas taip jas švaistydamas galėjo išsekinti savo išteklius per keliolika minučių. Žmogus atsisuko į puolančiuosius ir staiga nusišypsojo – jis sugalvojo dar vieną triuką, šį kartą skirtą keturrankiui. Žemietis nelaukė, kol priešininkai pribėgs. Pasinaudojęs, kad atlantų dėmesys buvo sukoncentruotas į energetinės sienos palaikymą, Ardas perskrido per vieną puolantį keturrankį ir atsidūrė tarp abiejų savo priešininkų. Pakelti didelius objektus ir atskraidinti į kovos vietą Ardas nebūtų spėjęs, o, be to, ir atlantai tam trukdytų, tačiau, uždengtas nuo raudonodžių akių, jis galėjo sau iš po kojų pasiimti smėlio ir blokšti priešininkams į akis. Taip ir padarė. Keturrankiai nesitikėjo tokios žmogaus klastos. Kiekvienas į akis gavo porciją smėlio ir abu žmogaus užpuolikai laikinai apako. Nors sutrikę jie tebuvo ne daugiau nei penkias sekundes, to Ardui užteko dar vieną priešininką išvesti iš rikiuo-

tės. Šoktelėjęs atgal, jis smūgiavo abiem kojomis į puolančiojo padaro kelius. Keturrankio keliai buvo tokios pat struktūros kaip ir žmogaus, o vidinės jo energijos nepakako atlaikyti tikslaus ir sukaupto Ardo smūgio. Tokiu smūgiu žmogus turbūt būtų sutrupinęs ir didžiulius betono blokus. Jei keturrankis laiku sureaguotų į šį smūgį, jis būtų galėjęs bent jau sukoncentruoti vidinę energiją į smūgio vietas ir bandyti jį atremti. Dabar šis kovotojas negalėjo nei paeiti, nei pastovėti. Jis Ardui nebekėlė jokio pavojaus.

Žmogui beliko kovoti su trimis priešininkais, tačiau ir jėgų žemietis turėjo mažiau. Įsiutęs antrasis keturrankis puolė Ardą, smūgiuodamas visomis savo kūno dalimis: rankomis, kojomis, galva, dubeniu, net pečiais. Ardas stebėjo tiesiog akyse augantį priešininko meistriškumą. Šis padaras, pasirodo, galėjo stulbinančiai greitai tobulėti, tačiau žmogus vis dar buvo pakankamai stiprus. Ardas atrėmė visus, net labiausiai netikėtus varžovo smūgius, ir keletą kartų perėjo į kontrpuolimą. Ardas kovojo gudriau už keturrankį padarą. Žmogus vienu metu smūgiuodavo ir ranka į galvą, ir koja į priešininko koją. Žemietis dažnai nukreipdavo užpuoliko smūgius į šoną ir iš karto smūgiuodavo į įvairias priešininko kūno dalis. Ardas vis dažniau pakildavo į orą ir ten pakabėdavo vis ilgiau. Per vieną pakilimą keturrankis turėdavo atremti iki aštuonių Ardo smūgių kojomis ir rankomis iš įvairiausių padėčių. Žmogus jau spėdavo prieš smūgį suformuoti energetinį kamuolį ir jį paleisti į priešininką. Vieną kartą Ardas panaudojo net akustinį smūgį, kuris laikinai apsvaigino priešininką. Po to sekę smūgiai rankomis ir kojomis pasiekė tikslą, ir tik dėl neįtikėtina geros koncentracijos keturrankis nebuvo nugalėtas ir atsigavo. Tačiau kovos eiga jau pasikeitė. Atlantai matė, kad kol žemietis galutinai nugalės savo priešininką, kova dar truks daugiausia dešimt minučių. Todėl jie nusprendė patys stoti į kovą su žmogumi. Jie paruošė savo ginklus ir paleidę po užtaisą į žmogų, kurių jis sėkmingai išvengė, nebetrukdė Ardui pasinaudoti energetiniais gebėjimais. Nors žemietis vis dar ne-

galėjo pasiekti planetos energijos išteklių, bet atgavo visišką savo energetinę kontrolę. Keturrankio likimas buvo aiškus. Atšokęs atgal nuo eilinių smūgių praleidusio ir kiek apsvaigusio priešininko, Ardas suformavo didžiulį energetinį diską ir paleido jį į priešininką. Diskas pataikė priešininkui į galvą ir sprogo išskirdamas labai didelį kiekį energijos. Po šio sprogi- mo keturrankio kūnas ir jo galva nulėkė į skirtingas puses. Jei padaras nebūtų apsvaigintas, jis būtų galėjęs išvengti ar pasipriešinti tokiam puolimui, tačiau dabar Ardui beliko kovoti su dviem atlantais. Tai buvo patyrę priešininkai, ir kova užsitęsė. Net po pusvalandžio abi šalys vis dar kovojo, nepatyrusios didesnių nuostolių. Tugoras po sėkmingo žmogaus išpuolio nematė viena akimi, bet negalvojo trauktis. Kitas atlantas sėkmingai išvengė visų smūgių ir žmogaus triukų, todėl buvo sveikas. Ardas pradėjo silpti, jis išnaudojo labai daug jėgų ir negalėjo jų papildyti. Praleidęs Tugoro kardo kirtį, Ardas laikinai nevaldė vienos rankos. Rankos nervai buvo nudėginti ir reikėjo bent dešimties minučių jiems atsistatyti. Žmogus tegalėjo tik veiksmingai gintis ir retkarčiais daryti išpuolius. Kovos eiga vėl nežadėjo žemiečiui nieko gera. Staiga gatvės, vedančios į aikštę, kurioje vyko susirėmimas, gale pasigirdo bėgančiųjų šūksniai ir aikštėje pasirodė minia isų ir sidargų. Šis vaizdas Ardui tuo metu atrodė maloniausias pasaulyje. Jis suprato, kad atsilaikė. Tolesnį kovos beprasmiškumą suprato ir abu atlantai. Jie pačiupo savo sužeistus bendražygius ir dingo tamsoje, palikdami žuvusio keturrankio lavoną. Ardas jų nepersekiojo. Jis buvo per daug pavargęs ir nusilpęs, kad norėtų dar vienos kovos.

Centro planeta valanda anksčiau

Sidargų patelė žiūrėjo į prieš ją stovintį modifikuotą alorą ir negalėjo patikėti savo akimis. Pirmiausia ji labai nustebo, kai buvo pranešta, kad su ja nori susitikti modifikuotas aloras. Tačiau dar labiau sidargė nustebo, kai iš svečio išgirdo,

kad iš tiesų jis yra ne aloras, o dvarvų žvalgas, seniai dirbantis šalia demiurgų. Skruzdžių planetos valdovė pirmą kartą sutiko dvarvą, kuris atėjo ir prisipažino, kas esąs. Sidargė kurį laiką svarstė, ar liepti dvarvą nužudyti, ar su juo pasikalbėti, kol pagaliau nugalėjo šiai patelei būdingas smalsumas ir ji sutiko išklaudyti atėjūną.

– Pakartok, gerbiamasis. Tu sakai, kad demiurgai sumanė užpulti žmogų. Kada jie tai darys? – netikėdama tuo, ką išgirdo, perklausė sidargė. Būdama apsimestinai mandagi, ji tikėjosi iškvosti iš savo rasės prieš visą reikalingą informaciją ir jį nužudyti, tačiau dvarvo žodžiai pakeitė visus Skruzdžių planetos sidargų valdovės planus.

– Taip, tu supratai teisingai. Demiurgai nusprendė pasinaudoti jiems naudinga maistančiųjų nuomone ir pagrobti bei sunaikinti žmogų. Man tik dabar pavyko išsprūsti jiems iš akiračio. Demiurgai centrinėje aikštėje paruošė žmogui pasalą. Puolime dalyvaus du specialiai tam tikslui sukurti kovotojai, trys geriausi jų atlantai ir du Baltojo demiurgų rato meistrai. Puolimas turėtų prasidėti netrukus arba jau vyksta, atsižvelgiant į tai, kada žmogus pasirodys aikštėje.

– Kodėl manote, kad jis pasirodys? – vis dar nepatikliai klausinėjo sidargė.

– Jis kiekvieną vakarą ten būna. Demiurgai tai išsiaiškino, todėl būtent ten paruošė spąstus, – kantriai aiškino žvalgas. Jis pakankamai ilgai dirbo imituodamas alorą, kad išmoktų būti kantrus su nesupratingais visatos padarais. Joks dvarvas, išgirdęs tokią žinią, niekuomet negaištų laiko papildomiems klausimams ir skubėtų imtis veiksmų, o ši tamsi, blizganti ir dantiyta būtybė puola aiškintis smulkmenų.

– Kodėl jie mano, kad nugalės žmogų?

– Jų ekspertai apskaičiavo beveik šimtaprocentinę galimybę nugalėti. Atlantų ir tų galingų kovotojų komandos žmogus faktiškai neįveiks.

– Manai, jam reikia pagalbos? – paklausė sidargė, pagaliau įsisąmoninusi visą naujienos rimtumą.

– Taip, tik tai nebus lengva padaryti. Demiurgai numatė tokį variantą, tad jums ir isams paruošė užtvaros būrius. Tam, kad prasiveržtumėte pas žmogų, teks nugalėti visus su demiurgais atvykusius atlantus ir modifikuotus alorus. Aš nedalyvausiu kovoje, paskui išimaisysiu tarp lavonų ir apsimeisiu kontūzytu. Manau, niekas nepastebės. Jūs pasiruošę rizikuoti ir padėti žmogui? – vis taip pat kantriai, bet jau skubėdamas paklausė dvarvų žvalgas.

Sidargų valdovė ilgai nemastė. Ji matė Ardą ir žinojo, koks jis iš tiesų. Valdovės visai nepaveikė demiurgų gražbylystės. Būdama Skruzdžių planetoje, ji matė, kaip Ardas sutiko pasiaukoti už ten esančius sidargus ir susitikti su Skruzdžių planetos Protu, puikiai žinodamas, kad pastarajam panorėjus, bus lengvai sunaikintas. Tai labai paveikė Skruzdžių planetos avilio valdovę. Žmogus neprivalėjo padėti sidargams, jis nebuvo jiems nieko pažadėjęs ar skolingas, todėl galėjo atsisaityti, tačiau to nepadarė, o nuėjo į tikrą pražūtį. Toks padaras negalėjo būti blogas ir klastingas. Galbūt gudrus, gal šaltakraujis, bet atsakingas ir nepaliekantis draugų nelaimėje. Sidargė jautėsi skolinga ir, dar būdama Skruzdžių planetoje, nusprendė bet kuria kaina gražinti skolą. Ji nedelsdama liepė susisiekti su isais ir pranešti apie esamą padėtį bei visiems kariams ruošti kovai. Kariai neabejojo jos pasirinkimu. Jie galvojo taip pat kaip ir jų valdovė.

– Dar vienas klausimas, žvalge: kodėl tu padedi žmogui? – galutinai atmesdama visas abejones, paklausė Skruzdžių planetos sidargų valdovė.

– Viskas labai paprasta. Su žmogumi sudarėme sandorį. Jis mums papasakojo apie jūsų siekį atsiimti gimtąsias planetas ir jo pažadą jums padėti. Mes sutikome užleisti planetas jums, jei jis ir jo gentainiai padės mums pasiekti savo tikslą – užtikrinti šios galaktikos saugumą nuo į ją galinčių pasikėsinti svetimųjų. Mūsų sandorį patvirtino Kūrėjai, todėl dabar mes visi turime padėti žmogui.

– Sakai Kūrėjai? Tie patys? Jie tikrai gyvi? Tai ne spėlionės? – šūktelėjo sidargė.

– Taip. Mūsų žiniomis, iki šiol gyvi liko penki, nors gali būti ir daugiau. Su keturiais mes bendraujam ir gauname iš jų nurodymus. Penktas yra padaras, tavo vadinamas Skruzdzlių planetos Protu.

Sidargė buvo šokiruota. Ji kovojo su vienu iš sidargų Kūrėjų. Kodėl jis puola savo vaikus? Tačiau ji labai greitai susitvardė. Dabar ne laikas aiškintis. Reikėjo veikti.

– Ar mes dar galėsime kada nors apie tai pašnekėti vėliau? – paklausė ji dvarvo labai susijaudinusi ir pamiršusi visą priešškumą šio padaro rasei.

– Gal, jei susitiksime, gal tada aš plačiau papasakosiu ir apie jų priešus bei jų kūrinius, gyvenančius jūsų gimtojoje galaktikoje, ir mūsų kovą su jais. Dabar, gerbiamoji, turiu skubėti. Lauksiu mūsų vietoje.

Sidargai buvo pasiruošę ir žengė per valdovės atidarytus artimojo šuolio vartus. Išėję prie išų atstovybės, jie sutiko kovai pasiruošusius šios rasės karius ir kartu nuskubėjo centrinės aikštės link.

Tai, kad buvo atverti šuolio vartai, pastebėjo ir asmenys, atsakingi už planetos apsaugą. Per kelias minutes nustatę įėjimo ir išėjimo koordinatas, prie sidargų laivo ir išų atstovybės pasiuntė po kelias dešimtis Centro planetos apsauginių karių kiborgų, tačiau tie, atvykę į paskirties vietas, neberado nieko, kam būtų galima pateikti klausimus. Tuo metu tyliomis miesto gatvėmis centrinės aikštės link skubėjo du šimtai išų ir sidargų karių.

Pirmoji pasala pajuto Skruzdzlių planetos avilio valdovė. Ji sustabdė skubančius karius. Iskikas ir Iskinas gerai žinojo neįtikėtiną savo sąjungininkų sugebėjimą atrasti pasalas, todėl visą vadovavimą procesijai perleido sidargei. Jei sidargai bendrosios sąmonės dėka veikė kaip vienas organizmas, tai isai naudojosi specifine technine ryšio sistema, kas kiek trikdė

bendrus jų veiksmus. Sąjungininkai į priekį pajudėjo atsargiai ir neskubėdami. Kiekvienas karys įsijungė asmeninį energetinį skydą iš prie kūno pritvirtinto modulio. Šis skydas puikiai saugojo nuo energetinių šūvių, sulaikydavo ar nuslopindavo artimojo poveikio energetinių ginklų daromą žalą, iš dalies apsaugodavo savininką nuo tiesioginio fizinio poveikio, tačiau kitaip nei atlantų ar žmogaus kuriamos, vidine energetika paremtos apsaugos, šis skydas varžė judesius, tad vargiai tiko greitam judėjimui. Be to, jis nelabai padėdavo artimojoje kovoje šaltaisiais ginklais. Šį kartą kariams skydas pravertė kaip niekada. Tik išlindę iš posūkio, sąjungininkai sutiko kovai pasiruošusius atlantus ir modifikuotus alorus. Priešai laukė būrio, skubančio į pagalbą žmogui, ir šiam tik pasirodžius paleido energetinių užtaisų salvę, kuri turėjo padaryti didelių nuostolių tiek isams, tiek sidargams. Planas nepavyko, skydai puikiai atliko savo vaidmenį. Artėjo artimosios kovos metas. Atlantai, išsirikiavę trimis eilėmis, aklinau užtvėrė visą gatvę. Kitaip nei sąjungininkai, jie be jokių apribojimų galėjo naudotis savo energetine apsauga, sudarydami sunkiai įveikiamą sieną. Modifikuoti alorai, be jokios tvarkos išsidėstę už atlantų nugarų, turėjo būti rezervas, atremiantis prasiveržusias priešų pajėgas. Sąjungininkai taip pat laikėsi savo įprastos taktikos. Isai, siekdami garbingos kovos vienas prieš vieną, pagal seniausias tradicijas puolė netvarkinga minia. Sidargai savo ruožtu naudojo tik Skruzdžių planetos avilio kariams būdingą taktiką ir išsirikiavo pleištu už isų nugarų.

Skruzdžių planetos avilio valdovė visada siekė būti pirma. Šį kartą ji bėgo atskubančių Ardui į pagalbą sąjungininkų priešakyje, toli aplenkusi isų karius. Vaizdas, kurį, įpuolusi į aikštę, pamatė valdovė, kiek sumažino sidargės nuogaštavimus. Žmogus buvo gyvas ir vis dar kovojo su dviem atlantais. Demiurgų sukurti galingi kariai kovoje nedalyvavo. Vienas, atrodė, dar buvo gyvas, bet kitas tikrai žuvo, nes, tiesiogine to

žodžio prasme, prarado galvą. Su žmogumi kovojantys atlantai, atrodo, realiai įvertino padėtį. Jie nutraukė kovą, nelaukdami, kol sidargų kariai perbėgs aikštę, ir surinkę sužeistuosius skubiai pasitraukė. Tiesą sakant, tas jų pasitraukimas buvo labiau panašus į bėgimą. Sidargai neturėjo jokių galimybių pavyti dar neišsekusių atlantų karių, todėl net nebandė to daryti. Inicijatyvos persekioti nerodė nei išų vadai, kurie lengviau atsiduso pamatę Ardą gyvą ir beveik sveiką, nei pats žmogus, kuris po kovos tenorėjo kiek pailsėti ir atsigauti.

– Ačiū tau, Skruzdžių planetos avilio valdove. Pasirodėi pačiu laiku, mane beveik jau buvo pričiuopę, – prašneko Ardas. Žmogus buvo pavargęs. Jo pasitikėjimui savimi buvo suduotas labai didelis smūgis. Iki tol Ardas negalvojo, kad tarp maštančiųjų rasių gali atsirasti kas nors pajėgus įveikti žemietį, dabar gi šią savo nuomonę pakeitė ir pasižadėjo ateityje būti atsargesnis ir ne toks arogantiškas.

– Na dėl šito abejoju. Manau, pričiuopti tave, net visiškai išsekusį, šie du pabėgę atlantai neturėjo jokių galimybių. Labai jau stiprus tavo išgyvenimo instinktas. Dėl pagalbos nedėkok: tu aukojaisi dėl mūsų – mes padėsime tau. Negalvok, kad nemanau tau esanti neskolinga. Teko susikauti ir mums, kai skubėjome pas tave. Patekome į atlantų ir alorų pasaulą, bet viskas baigėsi laimingai. Pleišto formos rikiuote pralaužėm jų gretas ir, kaip matau, spėjome laiku. O štai ir tavo bičiuliai isai atbėgo.

– Sveiki bičiuliai, dėkui už pagalbą, – kreipėsi Ardas į atskubėjusius Iskiną ir Iskiką.

– Nedėkok, žmogau. Tu – mūsų draugas ir svečias. Tai mūsų garbės reikalas. Dabar gal greičiau grįžtam į atstovybę. Ar galėtum, Ardai, atidaryti šuolio vartus?

– Dar galiu. O kaip sidargai, ar vyks su mumis? – paklausė Ardas avilio valdovės.

– Ne. Aš atidarysiu šuolio vartus tiesiai mūsų laivo link. Sėkmės, susitiksime ryt teisme.

Baigę kalbas, Ardas ir sidargų avilio valdovė atidarė dvejus skirtingus artimojo erdvės šuolio vartus. Per vienus į išų atstovybės teritoriją pateko visi isai, kiti nuvedė sidargus prie jų laivo. Kai tik sąjungininkai išvyko, po penkių minučių į centrinę aikštę atskubėjo planetos apsaugos kariai, kurie ir vėl, jau trečią kartą iš eilės, nieko neaptiko. Šuolio vartų koordinatės planetos apsauga nustatė ganėtinai lengvai, tačiau tai tyrimui nepadėjo, nes tiek isai, tiek sidargai nieko neaiškino, o kaltinimų jiems pateikti nebuvo dėl ko. Atlantai taip pat nebuvo linkę reklamuoti savo nakties žygių, todėl tylą ir paslapties skraistė šiuo atveju tenkino abi puses.

*Centro planeta praėjus valandai
po Ardo ir keturrankių kovos*

– Kaip tai galėjo atsitikti, viskas buvo apskaičiuota. Baltasis valdovė, kodėl taip įvyko? Papasakok dar kartą, – prašė Raudonojo demiurgų rato valdovas.

– Ar atlantai dar nieko nepasakojo?

– Tik pačią esmę. Atskubėjau pas tave viską sužinoti. Kodėl nepavyko?

– Viskas prasidėjo labai gerai. Užtvara buvo pastatyta laiku. Žmogus buvo užpultas taip, kaip mes ir planavome. Tačiau, atrodo, kad mes dar kartą neįvertinome žmogaus ir pervertinome savo kovotojus. Jis nugalėjo abu mūsų keturrankius ir vieną iš atlantų. Vienas keturrankis žuvo, atlantas labai sunkiai sužeistas, – pradėjo pasakoti baltasis valdovas.

– Man atlantai gyvėsi, kad jie beveik buvo nugalėję žmogų, bet sutrukdė sidargai. Ar tiesa?

– Girtis jie gali kiek nori. Mano meistrai liudija, kad žmogus vis dar buvo stiprus ir kova dar būtų tęsusi ilgai. Jie negalėjo pralaužti žmogaus mentalinio bloko, o tas faktas rodo, kad jėgų žemietis turėjo pakankamai. Žemietis kaunasi labai

gudriai, atrodo, dar Žemėje jis buvo ganėtinai patyręs kovotojas. Keturrankiai buvo jį prispaudę pradžioje, bet iškilo jų apmokymo trūkumai ir nepakankama kovos patirtis. Atrodė, jie sparčiai mokėsi susirėmimo metu, tad turi galimybių tapti geresniais kovotojais už žmogų. Tuo tarpu atlantai mane nuyllė, – pyko baltasis valdovas.

– Kodėl? Jie neprarado nė vieno kario, – atsakė Raudonojo demiurgų rato valdovas.

– Bet pralaimėjo priešininkui nelabai gauseniam, bet gerokai energetiškai silpnesniam, – piktinosi baltasis valdovas. – Tik visiškas nesugebėjimas improvizuoti pamačius nematytą sidargų ir išų kovos taktiką nulėmė dabartinį rezultatą. Modifikuoti alorai, pasirodo, tinka tik musėms gaudyti. Žuvo dvidešimt septyni ir dar dvylika sužeistų, ir tai nepaisant to, kad kiekvienas individualiai iš jų buvo stipresnis už priešininkus. Jie parodė absoliutų nesugebėjimą kautis rikiuotėje ar prieš priešininkų drausmingą gretą. Kita vertus, sidargai mane nustebino. Nemaniau, kad jie tokių karių turi.

– Mes anksčiau nebuvo susidūrę su Skruzdzlių planetos sidargais. Pasirodo, kalbos, kad jie – geriausi jų rasės kariai, ne iš piršto laužtos, – svarstė pašnekovas. – Nurimk, broli, gyvenimas tęsiasi. Mums reikia apgalvoti tolesnius veiksmus. Ar turi žinių iš geltonojo? Jis neatvyko į teismą, nes kiek užtruko su Harato projektu, – paklausė raudonasis valdovas.

– Tu teisus, brolau. Tiesiog darysim išvadas. Keturrankių projektą, manau, reikia tęsti. Kartu su atlantais jie sudaro visai neblogą komandą. Manau, tokie mums ateityje pravers. Geltonasis valdovas atsiuntė žinią, kad Harato planetoje yra šiokių tokių nesklandumų. Nieko neįveikiamo, tačiau tam, kad užbaigtų projektą laiku, turi ir pats jame dalyvauti. Nepaklausė atlantų, ar pėdsakų nepaliko?

– Klausiau, baltasis valdove. Viskas švaru. Planetos apsauga neturės jokių įrodymų, o isai su sidargais, manau, tylės. Vis tik mūsų įtarimai pasiteisino: šios dvi rasės veikia išvien ir abi yra žmogaus sąjungininkės. Bent tokia nauda iš šios mi-

sijos. Perduosiu savo analitikams. Ką manai dėl tolesnės teismo proceso eigos?

– Vienas Kūrėjas težino, raudonasis broli. Mes savo stipriausius argumentus atskleidėme, žmogus dar ne. Pažiūrėsime... Manau, mums reikėtų dar vieno atsarginio plano. Reikia susitikti su kitais broliais ir aptarti susiklosčiusią situaciją. Po teismo sušauksime susirinkimą.

– Visiškai tau pritariu, baltasis valdove. Tu dalyvauk teismo procese, o aš informuosiu mūsų brolius. Reikės susitarti dėl tolesnių veiksmų eigos. Žmogus pasirodė bauginančiai gyvybingas ir pavojingas. Jokių garantijų, kad Harato projektas pavyks. Dabar nuraminsiu atlantus ir perduosiu geltoniesiems, kad padidintų modifikuotų alorų skaičių. Manau, mums ateityje prireiks visų kovotojų, kokius tik sugebėsime sukurti. Gal teisme verta atskleisti apie sidargų ir isų sąjungą? – susimąstęs pasiūlė raudonasis demiurgas.

– Neverta, brolau. Apsijuoksime, nes neturime įrodymų. Gerai, baikim kalbėti apie tuos reikalus, einam kiek pasivaišinti ir pailsėti.

Kaip ir po kiekvieno rimto pokalbio, demiurgai greitai pamiršo visas problemas ir nuėjo pasilinksinti į gretimas patalpas.

Centro planeta. 2016 metų gegužės 21 diena

– Gerbiamas teisme, – pradėjo savo kalbą Ardas, kuriam tą dieną buvo suteiktas žodis. – Šiame posėdyje jau išgirdau įvairių nuomonių apie save. Dėkoju draugams už gerus žodžius ir oponentams už jų nuoširdžiai išsakytas abejones. Man ganėtinai keista, kad byla, kurioje nagrinėjamas Eduro planetos užpuolimo, kurį įvykdė Baltojo demiurgų rato valdovas su savo pagalbininkais, klausimas staiga virto žmonių rasės bei atskiro žmogaus teismu. Tačiau tebūnie taip. Manau, kad aš turiu atsakyti savo oponentams ir atskleisti šiek tiek fak-

tų apie žmones, kurių jie, net ir būdami mūsų kūrėjai, nežinojo. Prieš pradėdamas aš norėčiau išreikšti savo pagarbą demiurgų rasei ir oficialiai pareikšti, kad žmonės visada bus dėkingi už savo egzistavimą ir niekada nepamirš demiurgų indėlio į dabartinį šios rasės klestėjimą.

– Taigi, kiek suprantu, Jūs savo kalbą pradėsite nuo atsakymo į demiurgų pareiškimus? – paklausė teismo pirmininkas.

– Taip, gerbiamas teismo pirmininke. Norėčiau pradėti nuo duomenų apie pirmuosius žmones. Atvirai sakau, aš tada dar nebuvau gimęs ir tikrai negaliu pasakyti, kokie buvo pirmieji žmonės. Galbūt, pabrėžiu, galbūt demiurgai, apibūdindami mano rasės atstovus, yra teisūs. Tačiau iškyla klausimas: ar tas pačias išvadas galime taikyti dabartiniams žmonėms? Negi tokie neprilygstami ekspertai kaip Baltojo rato demiurgų meistrai mano, kad individo elgesį lemia vien tik genetika. Jei taip, aš turiu pranešti jums naujieną – tai klaidingas teiginys. Žmonijos istorijos raidoje buvo iškilęs klausimas, kas daugiausia lemia individo elgesį: paveldėti genai ar aplinka, kurioje žmogus auga. Prieš du šimtus metų dar buvo galvojama, kad aplinka turi žymiai mažesnę reikšmę nei genetika ir to meto žmonės turbūt būtų sutikę su demiurgų pareiškimais ir išvadamis. Tačiau po to ilgus metus sekę tyrimai įrodė visai ką kita. Žmogaus aplinka yra ne mažiau svarbi nei gauti genai. Daugiau nei prieš 150 metų buvo aptikti keli žmonės, kuriuos nuo mažens augino laukiniai gyvūnai, daugiausia vilkai. Tai buvo normaliai išsivystę žmonės, su tipine genų struktūra, tačiau savęs žmonėmis jie nelaikė. Jie ir toliau galvojo, kad yra vilkai. Todėl šie žmonės ir elgėsi kaip tie gyvūnai: vaikščiojo keturiomis, nekalbėjo, nepriprato prie drabužių ir pan. Nepadėjo jokia slauga ir net ilgalaikis buvimas tarp žmonių. Taigi tuo metu suklestėjo atvirkštinė teorija, įrodinėjanti, kad svarbiausias veiksnys, lemiantis žmogaus elgesį – aplinka, kurioje jis užaugo ir gyveno. Stebėdami Žemės planetą, jūs visiškai sutiksite su šiuo teiginiu. Žemės planetoje vykstantys pokyčiai leidžia išgyventi tik labai greitai prie aplin-

kos prisitaikantiems subjektams. Kai kada tokia adaptacija iš esmės keičia gyvūno genetinį kodą. Manau, ne išimtis ir žmonės. Nemanau, kad dažnai aptinkate žmonių su originaliu genetiniu kodu. Vadinasi, kiti mano rasės atstovai tam, kad prisitaikytų, yra genetiškai pasikeitę. Jūs paklausite: kaipgi aš, juk demiurgai pasakė, kad manyje visiškai atkartotas vieno iš pirmųjų žmonių genetinis kodas. Atsakysiu – yra dvi alternatyvos: aš arba nesu visiškai prisitaikęs prie priešiškos Žemės aplinkos, arba gyvenu toje planetos vietoje, kur šiuo metu drastiški pokyčiai nebūtini. Tačiau, gerbiamieji, kiek nuklydau. Pratešiu savo kalbą apie žmogaus elgesį lemiančius veiksnius. Bėgant laikui, stebėjimų metu mokslininkai atkreipė dėmesį, kad tomis pačiomis sąlygomis augę ir pakliuvę į analogiškas situacijas žmonės labai retai elgiasi vienodai. Kilo klausimas: jei teisinga paskutinė teorija, kodėl jų elgesys nėra identiškas. Vienintelis paaiškinimas, kuris vėliau buvo pagrįstas moksliniais tyrimais, yra tas, kad nė vienas iš šių veiksnių – genetika ar aplinka – nėra lemiamas žmogaus elgesiui. Žmogaus poelgius lemia abu šie veiksniai kartu ir abu jie yra vienodai svarbūs. Taigi iš šio seka dvi išvados: pirma – dabartiniai žmonės nėra tokie kaip jų protėviai, ir net genetiškai identiškas žmogus nebūtinai elgsis taip, kaip elgėsi jo pirmtakas. Dar viena, galbūt svarbesnė išvada, kuri kartu yra ir klausimas – ar tikrai tik pirmųjų žmonių prigimtis lėmė tą elgesį, kurį apibūdino demiurgai, ar neturėjo tam įtakos aplinka, kurioje jie atsidūrė. Pagrįsdamas savo teiginius, aš visiems mąstantiesiems atskleisiu dar vieną savybę, kurią turi žmonės ir kurios neįvertino ar nepastebėjo mūsų kūrėjai, – Ardas trumpam atsikvėpė ir tęsė. – Tai laisvės troškimas. Žmonės – tai sutvėrimai, kuriems pati didžiausia gyvenimo vertybė yra laisvė. Jie niekuomet, pabrėžiu, niekuomet nebus vergai. Dėl šios vertybės žmonės gali kovoti, aukotis ir mirti. Net nepasiekę jos patys, jie su džiaugsmu paguldys galvas, kad tik laisvi būtų jų vaikai. Turbūt žmonės galima užkariauti ir pavergti, tuo labiau kai jie gyvena planetoje, už-

dedančioje pančius, bet pavergta bus tik ši žemiečių karta. Kiekvienoje kartoje atsiras lyderių, vedančių savo gentainius į kovą už laisvę. Jei kam pavyks okupuoti Žemę, jie turės būti pasiruošę kovoti su kiekvienu planetos gyventoju ir laimėję niekada negalės jaustis saugūs, kol gyvens nors vienas žmogus. Net pavergtas ir sugniuždytas žemietis gali pakilti kaip feniksas iš pelenų ir vėl griebtis ginklo. Manau, tai buvo būdinga ir pirmiesiems žmonėms, o jie sukilo tik todėl, kad Kūrėjai norėjo juos matyti klusniais vergais. Tai buvo ne noras pavergti aplinkinius, o noras būti laisviems. Tik šis noras vertė juos sukilti ir kovoti. Demiurgai klaidingai vertino ir iki šiol vertina savo kūrinius. Jie būtų pasiekę daug daugiau, jei su žmonėmis būtų kalbėję kaip su lygiais ir pasiūlę ne vergų, bet partnerių vaidmenį. Žmonės visada ištikimi savo sąjungininkams ir vykdo jiems duotą žodį.

– Aišku, – pertraukė teisėjas demiurgas. – Dabar norėtu me kiek daugiau sužinoti apie jus asmeniškai: apie jūsų sugebėjimus ir apie klastą, kurią jūs parodėte kovodamas Eduro planetoje.

– Ką gi. Mano sugebėjimai galėtų atitikti tuos, apie kuriuos jums pranešė baltasis demiurgas. Tačiau, vertindamas šias aplinkybes, norėčiau pabrėžti vieną niuansą: žmonės neįgauna sugebėjimų automatiškai, juos visada reikia lavinti. Žmogus visko turi išmokti, o aš neturėjau galimybių daug mokytis. Nepaisant to, aš pabandysiu išsamiai atsakyti į jūsų klausimą. Šiuo metu aš puikiai valdau vidinę energetiką, taip pat neblogai perpratau telekinezės principus. Kuriam laikui galiu atsiplėšti ir sklėsti virš planetos paviršiaus, o mentalinėje srityje sugebu apsisaugoti nuo pašalinės įtakos, tačiau tikrai negaliu ką nors paveikti ar pajungti savo valiai, savarankiškai keliauti ar kovoti nefiziniam lygmenyje. Kai kada man pavyksta blokuoti priešinininko nervų ląsteles, tačiau tik tuo atveju, jei esu gerai susipažinęs su jo struktūra. Apibendrinamas galiu tvirtai pasakyti, kad energetiką valdau kaip geriausias atlantas, mentalinėje apsaugoje nenusileidžiu bet kurio

rato demiurgų valdovui, mentalinės prievartos srityje nieko neišmanau, net nežiau, nuo ko reikėtų pradėti. Esu geras kovotojas, bet tik tiek – toli gražu ne toks pavojingas ar klasingas, kaip mane apibūdino gerbiamas demiurgų atstovas.

Ardas kiek palaukė stebėdamas aplinkinius. Matėsi, kad jo žodžiai apramino stebinčiuosius. „Vadinasi, pasirinkta strategija yra veiksminga, – pagalvojo žmogus. – Galima tęsti ir toliau.“

– Dabar norėčiau kiek pakalbėti apie kovą Eduro planetoje. Čia aš galiu pateikti analogiją – mąstančiųjų kovą su sidargais ir pasalą galaktikos centre. Jei neklystu, visas pasaulos planas buvo sugalvotas vabarių, kuriems priklauso ir šio teismo pirmininkas. Tačiau niekam iš mąstančiųjų niekada net mintis nekilo apkaltinti šią rasę klasta ar negarbingumu. Tai visiškai suprantama ir natūralu, juk šis planas buvo puiki karinė gudrybė, kuria reikia didžiutis, o ne jos gėdytis. Taigi ir mano elgesys buvo ne kas kita, o tik paprasta kovos gudrybė. Atsižvelkime į tai, kad mane pakvietė į antrojo išų klano vado rūmus ir aš atvykau, nesipriešindamas ir nepuldamas atlantų, pasiųstų mane. Nors turiu pasakyti, kad jie elgėsi labai išūliai, tad turėjau sukaupti visą savo kantrybę. Atvykęs į rūmus, pamačiau demiurgų vykdomą agresiją prieš mano draugus ir tiesiog turėjau stoti į kovą bei pamėginti išlaisvinti klano vadą ir jo aplinką. To reikalavo mano garbė ir pagarba isams, todėl aš stojau į kovą, nepaisydamas to, kad prieš mane buvo dešimt demiurgų meistrų, baltasis demiurgų valdovas ir dešimtys atlantų. Vienintelė išeitis pergalei pasiekti buvo ne klasta, kaip čia bandoma traktuoti, o kovinė gudrybė, skirta atitraukti dėmesį. Šiuo atveju jei klasta kaltinate mane, turite apkaltinti ir vabarius. Man pavyko išlaisvinti draugus ir tuo aš labai džiaugiuosi, nes jei nebūtų pavykę, nemanau, kad mes nagrinėtume šį atvejį. Jeigu atvirai, nemanau, kad mąstantieji apie tai kada nors būtų sužinoję. Jūs galite tikėti demiurgais, bet faktai akivaizdūs. Jie jau kartą akivaizdžiai paniekino visas mąstančiųjų taisykles ir išū-

liai apgaudinėjo. Žinoma, ši melą jie bando pateisinti kilniais tikslais, bet melas, nors ir dėl kilnių tikslų, vis tiek lieka melu. Viena kartą pamelavęs dėl kilnių tikslų, kitą kartą gali meluoti susigalvojęs tikslus, kurie tik tau vienam atrodo kilnūs, ir tada apgaudinėti tampa įprasta. Ar ne taip dabar elgiasi demiurgai? Ar tikslas sunaikinti, ar turbūt labiau ištirti mane ir vėl užvaldyti žmones jiems netapo visaapimančia manija, dėl kurios galima ne tik meluoti, naudoti mentalinę prievartą prieš kitus, bet ir laužyti bet kokias taisykles, kurios yra svarbios mąstantiesiems. Šiuo atveju aktualus dar vienas klausimas: ar tikrai demiurgams aš toks svarbus, kad apsisaugotų nuo žmonių. Ar nėra taip, kad, pasinaudoję mano genetinio kodo ypatumais, jie nusprendė sužinoti, kodėl žmonės netapo jų vergais ir nori sukurti tikrai universalų karį-žmogų, tačiau visiškai priklausomą nuo demiurgų valios. Manau, mąstantieji turėtų pagalvoti, ar, atidavę mane išblyškėliams, neįduos kartu ir ginklo, kuris vėliau gali būti sėkmingai nukreiptas prieš juos pačius. Prisimenant demiurgų karą, nereikia labai lakios fantazijos, kad įsivaizduotum baltojo valdovo nupieštą košmarą, kurį reguliuoja ir nukreipia galaktikos valdovai demiurgai. Be to, dar kai ką norėčiau pasakyti pamąstymui: ar bent vienas šioje salėje sėdintis įsivaizduoja, kad, esant analogiškomis aplinkybėms, taip pat galėtų pasielgti isai? Manau ne, nes tai tiesiog neįmanoma. Isai visada veiktų atvirai, ir būtent tuo jie ir skiriasi nuo demiurgų. Tai toks pat skirtumas kaip tarp garbingumo ir klastos, tiesos ir melo.

– Norėčiau nutraukti žmogų, – tarė demiurgų teisėjas. – Jo kalba neliečia bylos esmės, o į klausimą jis jau atsakė. Turiu dar kelis klausimus, bet prieš tai noriu žmogaus ir kolegų teisėjų sutikimo įjungti aparatūrą, fiksuojančią kalbančiojo melą.

– Aš sutinku, man nėra ko slėpti, – atsakė žmogus.

– Teismas taip pat neprieštarauja, – atsiliepė teismo pirmininkas, apžvelgęs savo kolegas.

– Taigi, žmogau, – įjungus aparatūrą pradėjo demiurgų teisėjas. – Ar tu esi sudaręs kokią nors sutartį su sidargais ir kodėl jie tau padėjo Eduro planetoje?

– Su sidargais jokios sutarties nesudarinėjau. – „Kvailys, – pagalvojo žmogus. – Sutartys sudaromos tik su jų patelėmis, o patys sidargai nieko nelemia“. – Jie man padėjo tikriausiai todėl, kad taip jiems liepė avilio valdovė. Tikslų avilio valdovės paskatų aš nežinau ir jomis nesidomėjau. – „Šiaip aš domėjausi valdovių tarybos paskatomis, o ši jauna sidargė per daug smulkus objektas, kad man rūpėtų, ką ji galvoja“, – mintyse tęsė žmogus. – Manau, jūs patys galėsite paklausti sidargų, kodėl jų rasės atstovai nusprendė man padėti Eduro planetoje.

– Ar atsakymas teisėją tenkina? – paklausė teismo pirmininkas demiurgų teisėją.

– Taip. Noriu paklausti dar vieno dalyko: ar tu, žmogau, nesi savo valiai pajungęs nė vieno išų klano vado?

– Tvirtai atsakau: nė vieno išų klano vado aš nesu pajungęs savo valiai ir net nebandžiau to daryti.

– Na ir paskutinis klausimas, – tęsė demiurgų teisėjas. – Ar gali apgauti čia esančią aparatūrą, fiksuojančią kalbėtojo melą?

– Ne, kadangi aš sakau tik tiesą. Manau, kad melą jūsų aparatūra iš karto atpažintų, – „Negi aš meluoju...? Juk ir dabar sakau tikrą tiesą. Nė karto nemelavau. Pats kaltas, kad užduodi nevienareikšmius klausimus“, – kalbėdamas galvojo žemietis. – Be to, naudodamasis proga, kad įjungta tokia aparatūra, aš noriu pareikšti, jog demiurgai be reikalo manęs baiminasi, ir aš prisiekiu, kaip priimta mano gimtinėje, kad nė pirštu nepaliesiu nė vieno demiurgų rasės atstovo. – „Pirštu gal ir nepaliesiu, – galvojo Ardas. – Tačiau dėl kitko dar pažiūrėsime. Bet jie tegul narplioja prasmes, juolab kad šis pareiškimas yra toks skambus ir viešas“. – Be to, norėdamas nuraminti visus maštančiusius, pareiškiu, kad nesiruošiu jokiais būdais vengti grįžimo į savo gimtąją planetą.

Aparatūra nė karto neužfiksavo melo. Demiurgų atstovai atrodė kiek nusivylę, bet ši rasė mokėjo priimti bet kokias nesėkmes per daug nesisielodama. Taigi ši menkutė nesėkmė jų taip pat neišmušė iš vėžių. Stebintieji savo ruožtu atsikratė tų slogių minčių, kurias jiems sukėlė demiurgų kalba. Žmogus pasirodė esąs atviras ir tiesus, nevengiantis atsakymų ir nemeluojantis. Jo kalba ir paaiškinimai buvo logiški, net pareikšti įtarimai demiurgams buvo ne mažiau veiksmingi, negu anksčiau mesti išblyškėlių įtarimai pačiam žmogui. Stebinčiųjų nuomonė vėl keitėsi ir darėsi vis palankesnė Ardui.

Visiems skirstantis, Baltojo rato demiurgas su neapykanta žvelgė į žmogų. „Gudrus padaras, – galvojo demiurgas. – Gražią kalbą išrėžė. Ką jis mano apkvailinti su savo reveransais? Matyt, kaip nors išigudrino apgauti melą fiksuojančią aparatūrą. Paprašysiu Žaliojo rato ištirti žmogaus kalbą. Jie geriausi diplomatijos žinovai ir oratoriai. Reikia pripažinti – gąsdina mane šitas žmogus. Mano specialistai perdavė, kad žemiečio grasinimas permesti vienos sistemos Saulę į kitą sistemą yra realus ir, bendrai veikiant keliolikai milijonų žmonių, gali būti įvykdytas. Įdomu, ar jis grasino rimtai, ar čia vėl tik eilinė apgaulė? Ar galima susigaudyti tokio, taip lengvai ir įtikinamai meluojančio subjekto žodžiuose? Kūrėjai nežino, kada jis sako tiesą, o kada ne. Gal kuris brolis ką nors sugalvos? Matau, mums net labai reikia naujo veiksmo plano. Jei jį gražins į tą patį laiką, haratų puolimas gali ir nepavykti.“

Centro planeta. 2016 metų gegužės 22 diena

– Pradėsime šios dienos teismo posėdį, – procesą pradėjo pirmininkas. – Žodis suteikiamas sidargų rasės atstovei.

– Gerbiamas teisme, – pradėjo savo kalbą Skruzdžių planetos sidargų valdovė. – Manau, ši diena mano ir maistančiųjų rasėms yra istorinė. Nepaisant praeities karo ir nuoskaudų, pirmą kartą visi kartu dalyvaujame taikiame vienos pro-

blemos sprendime. Naudodamasi proga aš pareikšiu, kad sidargių taryba, atstovaujanti visiems aviliams, esamomis sąlygomis siūlo maštantiesiems taiką bei ekonominį, techninį ir karinį bendradarbiavimą.

Tai buvo eilinė bomba. Nė vienas maštantysis nesitikėjo, kad galingi priešai, kurių visi taip bijojo, staiga pasiūlys tapti draugais. Stebintieji vėl sujudo, visi buvo nustebę ir kartu džiaugsmingi. Jiems nebereikės bijoti praėjusio karo baisumų pasikartojimo, tuo labiau kad visi žinojo, jog sidargai nėra silpnesni už Maštančiųjų sąjungą nei technologijų srityje, nei karių skaičiumi.

– Mes pasiryžę keistis esamomis technologijomis, pasirašyti prekybines sutartis tiek su visa sąjunga, tiek su atskiromis jos dalimis, padėti sąjungai ar atskiroms jos narėms kovoti su bet kuriais priešais, – tęsė sidargė. – Žinoma, jums kils natūralus klausimas, kodėl mes taip elgiamės. Aš jums paaiškinsiu, kiek papasakodama mūsų istoriją. Mes atvykome iš gretimos galaktikos. Kalbant tiesą, mus iš gimtųjų planetų tiesiog išvarė rasė, pavojingesnė už beveik visas čia esančias. Ji vadinasi dvarvais. Kuo dvarvai taip pavojingi? Dvarvai – tai beformis protoplazmos gabalas, kuris gali įgauti bet kokią išvaizdą. Jis gali tapti medžiu, gyvūnu, sidargu ar bet kuriuo iš maštančiųjų. Manėme, kad sulaukėme dvarvų skverbimąsi dar keliose mums likusiose sistemose gretimoje galaktikoje, tačiau paskutiniai įvykiai parodė, kad jie pakeitė skvarbos kryptį ir veržiasi pas jus. Visi tikriausiai girdėjote apie keistą įvykį Eduro planetoje, kai buvo atsitiktinai išaiškintas padaras, atrodęs kaip isas, bet iš tikrųjų ne isas. Tai buvo dvarvas. Jie jau tarp maštančiųjų, ir kai šie padarai puls atvirai, pasirodys, kad dvarvai užėmė visus svarbiausius jūsų postus ir jūs negalėsite pasipriešinti. Mes nenorime būti apsupti dvarvų iš visų pusių, todėl jums siūlome sąjungą.

Salė šurmuliavo. Tai buvo dar vienas stulbinantis pareiškimas. Maštantieji neteko vieno priešo, bet atsirado kitas, kur kas pavojingesnis. Stebintieji teismą pradėjo panikuoti. Tačiau

teisėjai buvo tikri savo amato meistrai ir mažai kas galėjo išmušti juos iš vėžių. Teismo pirmininkas padėkojo Skruzdžių planetos sidargų valdovei ir paprašė papasakoti tai, kas susiję su šia byla.

– Gerai, gerbiamas teisme, pereisiu prie konkrečių, šią bylą liečiančių faktų. Daugelis, kas domėjotės sidargais, žinote, kad mūsų rasė pasižymi mentaliniu atsparumu išoriniam poveikiui bei bendrosios sąmonės buvimu. Tačiau, be to, sidargai turi dar vieną labai naudingą savybę – gebėjimą keliauti ir būti nefiziniam lygmenyje. Šioje srityje mūsų patelės nenusileidžia demiurgų meistrams. Žinoma, kad gebėjimas keliauti nefiziniam lygmenyje atveria labai plačias galimybes žvalgybai, ką, tiesą sakant, sidargai labai sėkmingai vykde. Žmogui atsiradus Eduro planetoje, mes apie tai sužinojome tą pačią dieną. Taip pat ganėtinai greitai sužinojome ir išblyškelių planus žmogaus atžvilgiu. Demiurgai nežinojo, kad mes valdome nefizinio lygmens keliones, todėl tuo metu nesisaugo davė ir visi jų planai mums buvo atviri. Dabar jums belieka atskleisti tikruosius demiurgų planus žmogaus atžvilgiu.

– Mes prieštaraujame, gerbiamas teisme. Negalima pasitikėti ilgamečiais priešais, kurie neįrodė savo gerų ketinimų. Visos jų kalbos gali būti sakomos tik tam, kad maštančius tarpusavyje sukiršintų. Tad tegul jos lieka slaptomis ir būna skirtos tik valdančių maštančiųjų tarybai, – paprašė demiurgų atstovas.

– Prieštaravimas atmestas, sidargų liudijimas gali būti svarbus šios bylos sprendimui, – atšovė teismo pirmininkas ir paragino sidargų avilio valdovę tęsti.

– Taigi, gerbiamasis teisme, – toliau kalbėjo sidargė. – Demiurgai apsidžiaugė aptikę žmogų, genetiškai identišką pradiniam egzemplioriais, ir sugalvojo jį iširti, rasti trūkumus, lemiančius nepaklusnumą, ir sukurti paklusnių demiurgams karių-žudikų armiją. Su ta armija jie planavo tęsti atidėto svarbiausio šios rasės tikslo įgyvendinimą. Žinoma, tokie mūsų

žodžiai gali būti sutikti nepatikliai, todėl mes siūlome galimybę juos patikrinti. Mūsų rasė sukūrė technologiją, atpažįstančią melą ne kalboje, o mintyse. Ši technologija gali skaityti kalbančiojo mintis ir nustatyti tikrąją tiesą. Mes siūlome baltajam demiurgų valdovui sutikti būti patikrintam šiuo absoliučiu melo detektoriumi, siekiant nustatyti tikruosius jų ketinimus žmonių atžvilgiu.

Tarp stebinčiųjų įsivyravo mirtina tyla. Sidargė savo pasiūlymu faktiškai atgrėžė demiurgų ginklą prieš juos pačius ir pasiekė nemenkesnį psichologinį efektą. Sutikti demiurgai bijojo, nes taip galėjo būti išaiškintas jų melas, be to, technologija galėjo būti dar pavojingesnė, nei nurodė kalbančioji. Atsisakymas faktiškai reiškė melo pripažinimą, o tai sumenkino visus ankstesnius demiurgų žodžius.

– Pasakosiu toliau, nes, kaip matau, atsakymo į savo pasiūlymą greitai nesulauksiu, – tęsė sidargė. – Valdovių taryba, sužinojusi apie demiurgų planus, nusprendė jiems sukliudyti ir išgelbėti žmogų. Žinoma, būta nemažai savanaudiškų paskatų – mes tikrai ateityje nenorėjome susidurti su mirtį nešančiais demiurgų kūriniais, tegu net po to, kai jie pribaiigs visus likusius mąstančiuosius. Į Eduro planetą buvo išsiųsta kovinė grupė, kuri sutrukdė atlantams užpulti žmogų dar lauke ir po to mentaliniu būdu trukdė baltojo demiurgų rato valdovui nukreipti visą savo dėmesį tik į žemietį. Tačiau turiu priminti, kad kovinės grupės vadovė pasakė žmogui, kas jo laukia ir siūlė jam bėgti, tačiau jis atsisakė ir nuskubėjo gėlbėti jam prieglobstį suteikusių išų.

Ardas šyptelėjo, pamatęs, kaip į tai sureagavo isai. Jie tiesiog nušvito. Ardas jiems anksčiau niekuomet nepasakojo savo pokalbių su sidargais, ir jie nežinojo, kad žemietis, dar prieš įeidamas į rūmus, žinojo apie gresiantį pavojų. Jų nuomone, Ardo poelgis, kai žmogus, būdamas neįsipareigojęs ir žinodamas apie grėsmę, puolė jiems padėti, vertas didžiausios pagarbos. Niekas net nepagalvojo, kad iš tiesų Ardas tiesiog ne-

turėjo kitos vertingos alternatyvos, tad jam teko kovoti. Jei tuo metu jis būtų galėjęs saugiai pasitraukti, nepatenkant kieno nors globon, kaip siūlė sidargai, jis būtų pasinaudojęs tokią galimybę. Atrodė, kad šis faktas sukėlė teigiamų emocijų net iš teisėjui.

– Taigi, gerbiamas teisme, demiurgai užpuolė isus ne todėl, kad išvengtų žmogaus grėsmės, o todėl, kad galėtų sukurti paklusnią žmonių rasę ir ją panaudoti prieš visus likusius galaktikos gyventojus. Prašome teismo atsižvelgti į mūsų žodžius ir patenkinti iš atstovų prašymą. Taip pat norėtume pabrėžti, kad žmogus mums padarė garbingo ir pasiaukojančio asmens įspūdį, todėl simpatizuodami jam ir iš rasei bei žinodami tikrus demiurgų kėslus, mes neleisime perduoti žmogaus demiurgams ir bet kokiame konflikte tarp iš ir demiurgų remsime isus.

Klausimų niekas neturėjo. Demiurgams toks posūkis buvo netikėtas, ypač pasiūlymas išsitiirti melo detektoriumi, ir jie nusprendė nebeaštrinti situacijos. Teismas suteikė teisę šalims trumpai pasisakyti, todėl tiek isai, tiek demiurgai pateikė savo jau minėtų argumentų santrauką ir pakartojo jau išdėstytus prašymus. Naujų įrodymų ir argumentų niekas neturėjo. Pranešęs apie posėdžio pabaigą, teismo pirmininkas paskelbė, kad kitą dieną bus skelbiamas sprendimas. Ardas klausėsi kalbų probėgomis. Jis buvo labiau susikoncentravęs ties savomis mintimis. Demiurgų argumentai šioje byloje nebuvo lemiami, ir žmogus tai puikiai suprato, kaip suprato ir tai, kad teismas vargiai ar patenkins iš prašymą. Blogiausia, kas gali nutikti, yra tai, kad teismas, nors ir neperduos jo demiurgams, bet gali pareikalauti iš karto po teismo keliauti į Žemę. Tuo tarpu Ardui reikėjo dar nors poros mėnesių, kad galutinai paruoštų bazę Eduro planetoje. Žmogus ėmė svarstyti visus įmanomus teismo sprendimo variantus, kol galiausiai jam nusibodo. Ardas nusprendė nebekvaršinti sau galvos ir tiesiog palaukti teismo sprendimo.

Centro planeta. Tos pačios dienos vakaras

– Sveikas, žmogau, turiu tau žinių, – kalbėjo prieš Ardą stovintis modifikuotas aloras, kuris, kaip žemietis girdėjo ir dabar jautė, iš tiesų buvo dvarvų žvalgas.

– Malonu vėl matyti dvarvų atstovą, – atsakė žmogus. – Kas nutiko šį kartą?

– Nieko ypatinga. Man įsakyta perduoti, kad tavo pažįstamas dvarvas Chrzas sėkmingai išsikūrė Harato planetoje ir vykdo savo misiją.

– Labai džiugu tai girdėti. Aš nepamiršau mūsų susitarimo ir jį vykdysiu, kai tik atsiras galimybė. Gal jis ką nors sužinojo apie haratus?

– Taip. Chrzas mums atsiuntė visus jo gautus duomenis apie haratų vidinę struktūrą ir sukurtą civilizaciją, – tai tardamas dvarvas ištiesė žmogui informacijos laikmeną, tinkančią iš informacinei sistemai. – Be to, Chrzas perdavė savo susirūpinimą dėl Harato planetoje vykstančio pasiruošimo karui.

– Su kuo jie ruošiasi kariauti? – paklausė Ardas.

– Kol kas nežinome, tačiau ekspedicinio korpuso išvyka numatyta jau kitą mėnesį. Kariaus su kažkurios planetos, nepriklausančios mąstantiesiems, gyventojais. Žinoma tik tas, kad planeta tolokai nutolusi nuo Harato ir jos gyventojai vietiniams atrodo pavojingi. Nei gyventojų, prieš kuriuos ruošiamasi kovoti, išvaizda, nei planetos koordinatės nėra žinomos. Bent jau Chrzas jų neišsiaiškino. Tačiau jaunas žvalgas dalyvaus ekspedicinio korpuso misijoje ir viską išsiaiškins.

– Kaip Chrzui sekasi?

– Dėkui už rūpestį, žmogau. Sekasi gerai. Lik sveikas, aš savo žinią perdaviau.

– Sėkmės, dvarve, – atsakė Ardas, stebėdamas nueinančią dvarvų žvalgą.

„Naudinga rasė, – pagalvojo žmogus. – Manau, kad ji atėityje labai pravars“.

Centro planeta. 2016 metų gegužės 23 diena

Ši teismo diena nebuvo įprasta. Salėje tiek tarp stebinčiųjų, tiek tarp bylos dalyvių tvyrojo įtampa. Net tokie užkietėję fatalistai kaip demiurgai jaudinosi, negalėdami iš anksto nuspėti teismo sprendimo.

– Dabar bus skaitomas teismo sprendimas, – pradėjo teismo pirmininkas, kreipdamasis į nuščiuvusią salę. – Taigi teismas nutarė: pirma, išnagrinėjęs išų prašymą, teismas sutinka su jų pateiktais kaltinimais Baltojo rato demiurgų valdovui, mano, kad jie įrodyti ir pagrįsti. Baltojo rato demiurgų valdovas turi būti nubaustas, kadangi pažeidė visas maštančiųjų nustatytas tarpusavio elgesio normas. Motyvai, kodėl demiurgai ėmėsi prievartos Eduro planetoje, teismo nuomone, nėra svarbūs šios bylos nagrinėjimui ir negali būti pateisinamomis aplinkybėmis vertinant patį Baltojo rato demiurgų valdovo poelgį. Bausmę Baltojo rato demiurgų valdovui turi nustatyti nukentėjusioji pusė, šiuo atveju išų klanų vadų taryba. Priimdamas šį sprendimą, teismas daro vieną išlygą – klanų vadų taryba įgauna teisę nustatyti bausmę baltajam demiurgui tik tokiu atveju, kai bus patikrinta, ar klanų vadai nėra mentališkai priklausomi nuo žmogaus, vadinamo Ardu, ir jo veikiami. Ši išlyga padaryta atsižvelgiant į bylos metu išdėstytus samprotavimus ir pateiktus įrodymus dėl žmonių mentalinių sugebėjimų ir jų menamų tikslų. Esant bent menkiausiai prielaidai, kad pateikti samprotavimai gali atitikti realią padėtį, jie turi būti patikrinti. Teismas negali priversti išų klanų vadų pasitikrinti dėl esamos žmogaus mentalinės įtakos, bet, atsižvelgdamas į teisingumo principą, privalo užtikrinti, kad baltajam demiurgui paskirta bausmė būtų sąžininga ir teisinga, ką gali padaryti tik niekieno neveikiami išų klanų vadai.

Baltojo demiurgo veide Ardas pastebėjo palengvėjimo ar net džiaugsmo emocijas. Skaitant sprendimą šis veidas buvo beįgaunąs pilką atspalvį, tačiau po paskutinių perskaitytų sakinų atgavo savo įprastą baltą spalvą.

– Antra, išnagrinėjęs demiurgų prašymą ištirti žmogų, teismas nusprendė jį iš dalies atmesti. Šis sprendimas priimamas su sąlyga, kad Baltojo rato demiurgas sutiks būti patikrintas sidargų siūlomu melo detektoriumi per artimiausias dvi savaites. Jei paaiškės, kad jo teisme išsakyti ketinimai žmogaus atžvilgiu nėra melagingi, teismas rekomenduos šį klausimą spręsti maistančiųjų valdančiųjų tarybai, kartu patars perduoti žmogų demiurgų žiniai.

– Demiurgai niekuomet nesutiks išsitiirti, – sušnabzdėjo išų atstovas Iskikui į ausį.

– Teismas, atsižvelgdamas į įrodymus, pateiktus demiurgų, bei į samprotavimus dėl galimų žmogaus kėslių, kartu vertindamas išų bei sidargų atsiliepinimus apie šį konkretų žemietį, nusprendė iš dalies jį patenkinti ir leisti žmogui būti Eduro planetoje dar du mėnesius, skaičiuojant nuo šios dienos, bei nedrausti isams grąžinti šį asmenį į tą patį laiką ir tą pačią erdvę, iš kurios buvo pagrobtas.

Šį kartą lengviau galėjo atsikvėpti Ardas. Jam buvo svarbu išbūti dar kelis mėnesius ir grįžti atgal laiku. Slapčia Ardas tikėjosi panašaus teismo sprendimo. Jis jau anksčiau pastebėjo, kad slaptame pastate, esančiame Eduro planetoje, atidaryti erdvės tolimojo šuolio vartai ir jame lankosi žmonės. Tai reiškia, kad jo planas bent iš dalies pavyko ir įgyvendinamas toliau, tačiau, žinodamas nenuspėjamas laiko subtilybes, Ardas vis tiek jaudinosi. Galėjo atsitikti bet kas: jį galėjo atiduoti demiurgams, ir tada būtų prasidėjęs karas, arba jį galėjo ištremti į Ligijos planetą. Abiem atvejais žemiečio planas būtų sunkiai įgyvendinamas. Galų gale jis galėjo klysti, vertindamas žmonių lankymosi slaptajame name faktus.

– Ketvirta, – tęsė teisėjas, – įvertinęs sidargų prašymą, teismas nusprendė atskirai dėl jo nepasisakyti, kadangi jis tiesiogiai susijęs su išų išsakytu prašymu. Visus likusius sidargų pareikštus pasiūlymus ir samprotavimus, kaip turinčius ypatingos reikšmės tolesniam maistančiųjų rasių gyvenimui, teismas rekomenduoja nagrinėti maistančiųjų valdančiųjų tarybai.

Šis teismo sprendimas neskundžiamas ir turi būti vykdomas savo noru nedelsiant.

– Išmintingas teismas, stengėsi įtikti visoms pusėms. Kas puls dėl jo sprendimo ginčytis? Dabar ir mes turime būti patenkinti, nes demiurgas pripažintas kaltu, ir išblyškėliai laimingi, nes faktiškai išvengė bausmės. Žmogus taip pat neturėtų sielotis, nes sprendimas beveik atitinka jo anksčiau išdėstytus planus, o sidargams parodyta reikiama pagarba, taigi jiems apskritai nėra ko rūstaut, – kalbėjo išų atstovas atidžiai jo besiklausančiam Iskikui.

– Kai grįšim, būtinai pašnekėsiu su žmogumi. Įdomu sužinoti, ką jis toliau darys ir kas per tolimojo šuolio vartai jau kurį laiką veikia mūsų planetoje. Manai, jis atskleis mums visus savo planus? – paklausė pašnekovo nuomonės Iskikas.

– Manau, taip. Jis mato, kad mes jo sąjungininkai ir gali mumis pasitikėti. Be to, klanų vadai tiki Ardo perspėjimais dėl demiurgų ir padės jam išvengti tos visiems niūrios ateities. Aš savo ruožtu šnektelsiu su išų teisėju. Gal jis papasakos, kaip elgėsi demiurgų teisėjas ir ko jis reikalavo. Pranešiu po to. Kada išvykstat?

– Tuoju pat. Atvyk į Eduro planetą, malonu bus dar kartą pabendrauti, – draugiškai atsisveikino Iskikas su išų atstovu teisme, kuris jau susiruošė eiti pakalbėti su išų teisėju.

Eduro planeta. 2016 metų gegužės 30 diena

„Įdomu, apie ką klando vadas nori su manimi pakalbėti? Atrodo, nieko neįvyko, gal jie sužinojo ką nors nauja?“ – galvojo Ardas. Prieš valandžiukę iš klando vado rūmų atvykęs pasiuntinys pranešė, kad vadas nori skubiai pasikalbėti su žmogumi. Pasiuntinys nieko daugiau neaiškino, nors galbūt nieko daugiau ir nežinojo. Ardas kiek sutriko – tai buvo bene pirmas kartas po labai ilgos pertraukos, kai jis kviečiamas pas klando vadą taip skubiai ir taip oficialiai. Visą kelią iki rūmų

Ardas mąstė, apie ką gali būti kalbama ir kodėl iš nuotai-
kose pastebimas toks pasikeitimas. Realiausia, – galvojo žmo-
gus, – kad isai aptiko tolimojo šuolio vartus ir paklaus jo, ko-
dėl tie vartai veikia Ardo sklype. Ką tokiu atveju atsakyti, Ar-
das nenusprendė net ir atvykęs pas klano vadą.

– Būk pasveikintas, Arдай. Dėkui, kad atvykai, – pradėjo
kalbą klano vadas.

– Būk pasveikintas, vade, – tarė žemietis, įžengęs į priėmi-
mų salę. – Kaip galiu neatvykti, kai kviečia klano vadas? Vi-
suomet malonu pamatyti draugus ir su jais pabendrauti.

– Džiugu, kad vis dar taip galvoji. Su tavimi norėjau rim-
tai aptarti kai kuriuos reikalus ir jei tu neprieštarausi, mūsų
pokalbyje dalyvaus mano sūnus Iskikas, mano brolis, ketvir-
tojo iš klano vadas, ir Iskinas, – tęsė antrojo klano vadas.

– Žinoma, aš ne prieš, – atsakė žmogus. Ardas dar labiau
sunerimo. Kalba, atrodo, žadėjo būti rimta ir nelabai maloni.
Sprendžiant iš Iskino, kuris žmogaus atžvilgiu buvo nusitei-
kęs palankiausiai, veido išraiškos, isai nusprendė iš žemiečio
pareikalauti pasiaiškinimo. „Įdomu, ką tokiu atveju reikės da-
ryti: pasakyti jiems tiesą ar paprasčiausiai panaudoti menta-
linę prievartą“, – mąstė Ardas.

– Pasakysiu tau tiesiai, Arдай, mes kiek sutrikę. Tavo dar-
bai, tavo kalbos ir pagaliau tas labai svarbus faktas, kurį su-
žinojome teisme, t.y. kad tu turėjai galimybę pabėgti žinoda-
mas apie demiurgų antpuolį, bet vis tiek nusprendei mums
padėti, leidžia laikyti tave mūsų rasės draugu. Antrasis klan-
as ir asmeniškai aš tuo niekuomet neabejojau, tačiau kai ku-
rie duomenys, gauti prieš kurį laiką ir neseniai patikrinti,
isams, nepriklausantiems antrajam klanui, sukėlė rimtų abe-
jonių. Dabar mums iškilęs vienas klausimas, į kurį norėtume
gauti atsakymą. Žinoma, tu gali atsisakyti kalbėti, ir mes gerb-
sime tavo sprendimą, tačiau asmeniškai aš labai norėčiau iš-
girsti atsakymą. Arдай, kodėl mūsų planetoje atidaryti tolimojo
šuolio vartai, jungiantys tavo sklypą ir Žemės planetą? Kas

juos atidarė? Ką tu sumąstei ir kodėl tai darai nieko nepranešęs mums?

– Gerbiamas klando vade, aš atsakysiu į tavo klausimą, – pradėjo Ardas, nusprendęs kol kas nesiimti mentalinės prievartos. – Visų pirma aš norėčiau atskleisti jums vieną iš savo sugebėjimų, t. y. sugebėjimą atidaryti artimojo ir tolimojo šuolio erdvės vartus. Aš jau kelis mėnesius esu įvaldęs šį sugebėjimą ir šuolio vartus galiu atidaryti be jokios papildomos įrangos. Jūs teisūs, mano sklype iš tiesų atidaryti tolimojo šuolio vartai, jungiantys Edurą ir Žemę. Šiuos vartus atidariau aš ir ne aš. Matote, dabartinis aš tiesiog paruošiu patalpą šiems vartams atidaryti, o kitas aš, kuris bus sugražintas į Žemės planetą, atidarys šiuos vartus ir retkarčiais trumpam sugriš į Eduro planetą, kad atsikratytų Žemės planetos pančių. Aš nenoriu prarasti to, ką įgijau. Aš nusprendžiau padėti savo tautai gyventi tokioje gyvenimui sunkiai tinkamoje planetoje kaip Žemė, tačiau dėl to man periodiškai reikės nusiimti pančius, kuriuos mano gimtoji planeta uždeda savo vaikams. Todėl aš įrengiau patalpą, kurioje būtų galima atidaryti šuolio vartus, ir prieš išvykdamas nusprendžiau paprašyti jūsų leidimo retkarčiais slapta sugrižti į Eduro planetą ir trumpai pabūti man priklausančiame name. Taip aš galėčiau atsigauti ir išlaikyti savo įgytas savybes, padėti savo tautai. Žinau, kad tai nėra visiškai teisėta, todėl nesikreipiau į jus su šiuo prašymu, tačiau dabar, naudodamasis proga, aš norėčiau paprašyti tavęs, antrojo klando vade, leisti man retkarčiais slapta sugrižti į Eduro planetą. Be to, visų kitų, dalyvaujančių šiame pokalbyje, prašau padaryti man neįkainojamą paslaugą ir laikyti visa tai paslaptyste.

– O jei apie tai sužinos demiurgai? – paklausė ketvirtojo klando vadas.

– Demiurgai to nesužinos, – atsakė žmogus. – Aš sutariau su sidargais, ir jie mentališkai paslėps visą Eduro planetą nuo demiurgų žvilgsnio. Išblyškėliai jūsų planetoje apskritai nieko nematys.

– Kodėl sidargai tau turėtų padėti? – paklausė ketvirtojo klando vadas. – Kokius susitarimus už mūsų nugarų, žemietai, rezgi su sidargais?

– Sidargai nemėgsta demiurgų, jiems labiau patinka isai, o, be to, juos sužavėjo mano kova prieš demiurgus – štai ir visos jų pagalbos priežastys. O susitarimų su jais kitokių neturiu, viską atskleidžiau jums, – atsakė Ardas. „O su tavim, matau, bus atskira šneka, čia be mentalinės prievartos neapsieisim,“ – mąstė žmogus, atsakinėdamas į klausimą ir žiūrėdamas į ketvirtojo klando vadą.

– Atleisk, Ardai, mano brolis kiek karščiauojasi, – tarė antrojo klando vadas. – Ar tau labai svarbu gauti mūsų sutikimą periodiškai lankytis Eduro planetoje?

– Taip, man tai be galo svarbu. Be jūsų sutikimo aš nieko nedarysiu. Tada bandysiu prašyti pagalbos pas sidargus. Tačiau šitie padarai nėra mano draugai, ir jie gali pradėti manimi naudotis. Tuo tarpu isus aš visuomet laikiau savo geriausiaisiais draugais, kuriais galiu pasitikėti ir kurie man niekuomet nekels jokių sąlygų. Be to, man būtų labai malonu retkarčiais aplankyti savo draugus Eduro planetoje. Viskas priklauso nuo jūsų sprendimo – jei jūs nuspręsite man to neleisti, to niekada ir nedarysiu.

– Kaip nedarysite, jei tai jau vyksta? – burbtelėjo ketvirtojo klando vadas.

– Tai vyksta, nes aš tai darau. Jei jūs dabar neleisite, aš, grįžęs į praeitį, to nedarysiu – tolimojo šuolio vartai nebus atidaryti ir aš čia nesilankysiu.

„Šitas bebras man pradeda įkyrėti. Tikiuosi, jis dar pabus čia savaitėlę, ir aš turėsiu progą rimtai jį apdoroti, kad ateiityje neburbėtų,“ – galvojo Ardas.

– Gerai, žmogau, aš tau skolingas daugiau nei savo gyvybę, tebūnie taip gražinta bent dalis mano skolos, – prašneko antrojo iš klando vadas. – Aš tau leidžiu slapta lankytis Eduro planetoje ir laikysiu tai paslapytyje. Ar sutinka kiti pokalbio dalyviai? Iskikai?

- Sutinku tėve. Aš ir toliau mielai bendrausiu su žmogumi. Manau, mūsų draugystė bus naudinga ir man, ir Ardui.
- Iskinai?
- Su džiaugsmu sutinku, klano vade. Aš laikysiu susitarimą paslapyje.
- Brolau?
- Nenorėčiau to daryti, brolau. Įtartinas man šis tipas, bet galbūt aš jo dar nepažįstu. „Nesijaudink, bus progų susipažinti,“ – pagalvojo Ardas, klausydamas ketvirtojo klano vado kalbos“. – Tačiau matydamas jūsų nuotaikas ir išreikšdamas solidarumą, aš pažadu niekam apie jūsų susitarimą neprasitarti.
- Nuspręsta, – konstatavo antrojo klano vadas. – Turi mūsų leidimą ir garantijas, kad bus išlaikyta paslaptis. Dėkui, Ar dai, kad su mumis buvai sąžiningas ir atvirai viską išdėstei.

Toliau pokalbis buvo kur kas linksmesnis. Isai aptarė paskutines kovas, o Ardas papasakojo, kaip sekėsi treniruoti kai kuriuos rinktinės narius. Po valandžiukės, grįždamas namo, Ardas šypsodamasis mąstė apie tuos betarpiškus, kovingus, tačiau kartu garbingus ir labai naivius isus, kurie jam kuo toliau, tuo labiau patiko. Žmogus nutarė antrojo klano vado ir jo sūnaus atžvilgiu niekuomet nesiimti mentalinės prievartos, o Iskinui neatlikti rimtesnio mąstymo koregavimo. Tačiau ant ketvirtojo klano vado žemietis vis dar pyko ir atsisakyti savo ketinimų jo atžvilgiu nesiruošė.

*Demiurgų valdoma erdvė.
2016 metų birželio 30 diena*

Tai buvo jau antras visų demiurgų ratų valdovų susitikimas. Šį kartą baltajam demiurgui nebereikėjo įtikinėti savo kolegų dėl žmogaus keliamos grėsmės. Pralaimėta kova Centro planetoje ir iš dalies nepalankus teismo sprendimas pri-

vertė susimąstyti net didžiausius skeptikus, abejojančius realiomis konkrečiau žmogaus ir visos žmonių rasės galimybėmis. Tiesa, ne visi valdovai tikėjo piktais žmogaus kėslais.

– Broliai, gal vis tik nebūkime paranojiški žmonių atžvilgiu. Panagrinėkime žemiečio kalbas: nė vienoje jų jis neakcentuoja savo neigiamo nusiteikimo mūsų atžvilgiu. Netgi atvirkščiai, kalbėdamas jis išreiškė pagarbą demiurgams kaip kūrėjams. Gal tiesiog pradėkime su juo tartis? – pateikė pasiūlymą Juodojo demiurgų rato valdovas.

– Kaip mes galime su jais tartis? – puolė prieštarauti baltasis demiurgas. – Jūs nežinote, ką žmogus man asmeniškai pareiškė teismo metu. Jis ironiškai pasiteiravo, ar aš kartais nežinau, kiek žmonių prireiktų, kad Saulę būtų galima permesti iš baltųjų demiurgų sistemos į geltonųjų demiurgų Saulės sistemą. Tai grasinimas ir jis labai realus. Jei prabus visi dabar Žemėje gyvenantys žmonės, jie galės lengvai iš vienos galaktikos į kitą permetinėti ištisas Saulės sistemas.

– Bet gal tai tiesiog gąsdinimas, o tikrieji žmogaus žodžiai atsispindi jo teismo kalboje? – nenusileido juodasis demiurgas.

– Aš tikėjauosi tokio klausimo, – atkirto baltasis. – Todėl paprašiau Žaliojo rato valdovo atlikti žmogaus žodžių analizę. Jo išvados patvirtino mano žodžius.

– Broliai, – įsiterpė žaliasis. – Aš labiau pritariu Juodojo rato demiurgams, bet šiuo atveju turiu būti objektyvus. Iš tiesų, žemiečio pasakyti žodžiai draugiškumo mums tiesiogiai nepatvirtina. Kiekviename žmogaus sakinyje ir apskritai visoje jo kalboje paslėptos kelios prasmės. Štai sakinyje „Žmonės bus visada dėkingi už savo egzistavimą ir niekada nepamirš demiurgų indėlio į dabartinį mūsų rasės klestėjimą“ iš tiesų dvi prasmės. Tai galima suvokti tik tuomet, kai pažvelgiame į dabartinę žmonijos egzistavimą. Žmogus ne kartą minėjo, kad jie gyvena kone pragare, ir visi žinome, kad Žemė labai pavojinga ir gyvenimui netinkama planeta. Tokia padėtis – demiurgų veiklos pasekmė. Būtent nuo mūsų žmonės bėgo ir atsидūrė planetoje, uždedančioje pančius. Jie negali kalbėti apie

klestėjimą – vadinasi, šis žodis turi priešingą prasmę. Taigi taip kalbėdamas žemietis ne išreiškė padėką, o tiesiog grasi-
no visai demiurgų rasei. Žmogaus pažadas nepaliesi nė vie-
no demiurgo pirštu aiškintinas dar paprasčiau: jis gali pirštu
ir nepaliesi, bet, pavyzdžiui, užmuš ietimi, ir vis tiek nebus
nusižengęs pažadui. Žinoma, nepaisant neapibrėžtumo, toks
pažadas turi nemažą psichologinį efektą. Bet visgi labiausiai
mus suglumino jo pasisakymai dėl sidargų, esant įjungtai melą
nustatančiai aparatūrai. Po ilgų apmąstymų vienam mano
meistrui kilo mintis, kad sidargai patinai tikrai nieko nespren-
džia ir sutarčių nesudarinėja – viskas priklauso nuo patelių.
Žemietis turėjo omenyje, kad nesitarė su sidargų patiniais, bet
nutylėjo, kad sąjungą sudarė su sidargų patelėmis ir taip ap-
gavo melo detektorius.

– Tai bent išradingumas...– garsiai nusistebėjo Mėlynojo
rato demiurgas. Jam pritarė ir kiti.

– Taigi mes manome, kad faktiškai žmogus mums ir gra-
sino, ir kartu siūlė tartis, – baigė savo išvadas Žaliojo rato val-
dovas. – Aš asmeniškai galvoju, kad su juo galėtume tartis.
Žinoma, aš suprantu, kad vienintelė ir kategoriška sąlyga, ku-
rią iškėlė žmogus, t.y. pripažinti žemiečius sau lygiais, vargu
ar jums, broliai, bus priimtina. Vis tik aš, pritardamas Juo-
dojo rato demiurgams, siūlau dar pagalvoti. Dar nevēlu – ga-
lime atšaukti įsiveržimą.

– Aš labai gerbiu žaliajį brolių, bet ar jis pats pritaria tam,
ką sako? Ar tikrai Žaliojo rato demiurgai pasiruošę pripažinti
žmones, kuriuos patys sukūrė, sau lygiais? Ar Žaliojo rato
tas pamiršo, kuriam tikslui kurti šie padarai? Jei mes negali-
me pasiekti savo tikslo jais naudodamiesi, tai kam jie mums
apskritai reikalingi, – piktinosi Baltojo demiurgų rato valdo-
vas. – Aš pritariu Žaliojo rato mintims, jei žaliojo brolio
mums visiems patvirtins, kad mes, tardamiesi su žmonėmis
kaip su lygiais, turėsime galimybę pasiekti savo Didįjį tikslą.

– Deja, broliai, turiu būti atviras. Nėra jokios garantijos,
kad, tardamiesi su žmonėmis, mes pasieksime daugiau nei

konfliktuodami, – atsakė žaliasis valdovas. – Gali būti, kad tar-damiesi mes būsime saugesni, tačiau turiu pasakyti, kad ti-kimybė labai nukentėti tariantis su žmonėmis, kurią apskai-čiaavo mano specialistai, yra nelabai mažesnė, negu tikimybė patirti tokius pat nuostolius su jais konfliktuojant. Jūs mane pažįstate: esu prieš prievartą, kurios panaudojimas negaran-tuoja pergalės, todėl ir siūlau taikų sprendimą.

– Kiek suprantu, broliai, mes nieko nelaimime, siūlydami žmonėms derybas, o pralaimėti galime bet kuriuo atveju. Gal pažiūrėkime tiesai į akis – žmonės mums kelia pavojų, taigi turime juos sunaikinti. Tik taip ateinančioms demiurgų kar-toms užtikrinsime ramią ateitį. Derybomis mes tik atidėliosime sprogimą. Geriau žmones naikinti dabar, kai jie dar ne-prabudo, ir mes tam visiškai pasiruošę, – gana griežtai pa-reiškė savo nuomonę Geltonojo demiurgų rato valdovas.

– Sutinku su geltonuoju valdovu, – pritarė valdantis Rau-donąjį ratą. – Tik nepamirškim mūsų pagrindinio tikslo. Vi-sų pirma turime pabandyti iširti genetiškai identiškus pir-miesiems žmones ir sukurti mums paklusnią žmonių rasę. Tik tada galėsime lyg kokius įkyrius vabzdžius sunaikinti likusius Žemėje žmones.

– Pritariu raudonajam, – įsiterpė baltasis. – Siūlau balsuoti. Kas už tolesnį jau paruošto plano, pagrįsto konfliktu su žmo-nėmis, vykdymą?

Už planą balsavo net Juodojo rato valdovas, kurį įtikino žaliojo pateiktos išvados. Tik pats Žaliojo demiurgų rato val-dovas susilaikė. Jis vėl pareiškė, kad, nepaisant savo asmeni-nės nuomonės, parems bet kokį daugumos planą.

– Puiku, – nudžiugo baltasis demiurgas, pamatęs rezulta-tus. – Pereikim prie konkrečių šnekų. Geltonasis broli, kaip vyksta pasiruošimas haratų ekspansijai?

– Viskas vyksta, kaip ir numatėm. Po dviejų savaičių lai-vynas ir ekspedicinis korpusas pakils į žygį. Koordinates jiems duosime, bet žygyje negalės dalyvauti nė vienas demiurgas.

– Kodėl? – pasigirdo klausimas.

– Mažtančiųjų sąjunga tikrins laivus, atvykusius prie Žemės. Jei laivyne bus demiurgų, jie turės pagrindą mūsų neprileisti prie žmonių bei apkaltinti rengiamu agresijos aktu. Jei laivyne bus tik haratai, mažantieji negalės jų stabdyti. Karantinas šioms raguotiesiems padarams negalioja, nes jie nepriklauso mažtančiųjų sąjungai ir gali pulti bet ką, kas nėra šios sąjungos narys. Žmonės taip pat nėra sąjungos nariai. Isai negalės mums sukliudyti. Jie galės tik pareikalauti konkretaus žmogaus, turio omeny Ardą, evakuacijos, nes jam suteiktas išų svečio statusas. Tačiau tai spręsti turės mažtančiųjų taryba ar net atskiras teismas. Per tą laiką haratai nuslopins pasipriešinimą, okupuos Žemę, sučiups Ardą ir pradės kitų genetiškai identiškų pirmiesiems paieškas. Mums negali nepavykti.

– Tikėsimės, kad viskas vyks sklandžiai, – atsiliepė raudonasis demiurgas. – Ar žinote sidargų istoriją apie paslaptینگus ateivius iš kitos galaktikos? Ar jie tikrai tokie pavojingi?

– Nemanau, – akimirka susimąstė baltasis valdovas. – Bet kuriuo atveju dabar jie toli, tegul sau kapojasi su sidargais. Kai ateis laikas, susidomėsime. Dėl viso pikto aš paskyriau savo rato meistrų grupę, kad šie išsiaiškintų, kas jie tokie. Sidargai kartu su ligijiečiais mums vis dar trukdo, bet maniškiai prasibraus į kaimyninę galaktiką aplinkiniu keliu. Kai ką nors sužinosiu, būtinai pranešiu. Tačiau, broliai, mes jau ne kartą kalbėjome, kad mums negali nepavykti, ir mums vis tiek nepavykdavo. Manau, reikia dar vieno plano. Girdėjau, Rudasis ratas paruošė atsarginį variantą.

– Ne tiek atsarginį, kiek papildantį, – atsiliepė Rudojo rato demiurgų valdovas. – Siūlome sunaikinti išų laivą kartu su žmogumi tuo metu, kai jie sugrįš į praeitį išleisti žmogaus. Jūs paklauskite, kaip tai padaryti, kad kiti nepastebėtų? Ogi labai paprastai. Žinote, kad nuo anų karų pas mus liko laivų-kiborgų, kuriais nesinaudojame ir apie kuriuos nieko nežino mažantieji. Kosmetinė apdaila, ir tokie laivai niekuo neprimins mūsų rasės. Netgi galėsime pasinaudoti sidargų istorija ir apkaltinti paslaptینگus ateivius iš kitos galaktikos.

– Kuris ratas turi tokių laivų? Mes neturim, – susidomėjo baltasis valdovas.

– Mes turime du. Jų turėtų užtekti, – atsakė Rudojo demiurgų rato valdovas. – Planas labai paprastas: iš isų informacinės sistemos tiksliai sužinome, kada ir kur buvo pagrobtas žmogus. Isai jį pristatys į tą pačią vietą ir beveik tuo pat laiku su dviejų trijų sekundžių paklaida. Žinodami laiką ir vietą, mes galime nuvykti ten anksčiau ir jų laukti. Kai tik laivas pasirodys, mes jį sunaikinsime kartu su jame esančiais isais ir žmogumi.

– O kaip mūsų planas sučiupti šį žmogų? – paklausė Geltonojo rato demiurgas.

– Broliai, kiek suprantu, vienintelė grėsmė Žemėje haratų pajėgoms bus šis konkretus žmogus. Jis gali būti nepraradęs savo galių mobilizuoti ar perspėti kitus žemiečius. Galimos įvairios tikimybės ir, manau, neturėtume rizikuoti. Mano nuomone, šį žmogų turime sunaikinti, o Žemės planetoje, arba kitaip vadinamoje planetoje, uždedančioje pančius, rasime kitą egzempliorių, genetiškai identišką pirmiesiems žmonėms. Kaip manote, ar aš teisus? – pareiškė Rudojo rato demiurgas.

– Pritariu rudajam, – atsiliepė Mėlynojo rato demiurgas.

Vienas po kito, vieni pasitikslindami ir nenoromis, kiti ganėtinai entuziastingai, demiurgų valdovai pritarė Rudojo rato demiurgų valdovo planui. Labiausiai tam priešinosi Baltojo rato valdovas. Jis norėjo sučiupti Ardą ir jam asmeniškai atkeršyti, priversti kankintis, modifikuoti jį genetiškai, atimti galias ir paversti vergu. Taip baltasis planavo atsisteisti už pralaimėjamą Eduro planetoje, o rudojo demiurgo planas atėmė šią galimybę. Galų gale jis nusileido, ir Rudojo rato pasiūlytas planas buvo priimtas. Po kelių smulkių klausimų demiurgų valdovai baigė rimtas šnekas ir kalbą nukreipė kita – pasilinksminimų – linkme. O linksmintis ši rasė tikrai mokėjo ir nevengė! Štai ir dabar, baigę aptarimus, visi draugiškai nukurnėjo į pasilinksminimų patalpas, kurias šį kartą paruošė Juodojo demiurgų rato valdovas.

Sidargų valdoma erdvė tuo pat metu

– Sesės, turiu jums naujienų, – sidargių taryboje kalbą pradėjo vyriausioji tarybos sidargė. – Skruzdžių planetoje su mumis susisieki dvarvai ir patvirtino esamą susitarimo tarp jų ir žmogaus faktą. Mes spėjome teisingai, žmogus sudarė sandorį su dvarvais.

– Tai reiškia, kad žmogus mus išdavė? – paklausė viena iš labiausiai patyrusių sidargių, išreikšdama daugumos mintį.

– Iš pradžių ir aš taip galvojau, bet Skruzdžių planetos avilio valdovė, labai palankiai nusiteikusi žmogaus atžvilgiu, įkalbėjo mane dar kartą viską išsiaiškinti. Susitikome su dvarvais dar kartą. Jie sutiko atskleisti susitarimo detales. Pasirodo, žmogus į jų sandorį įtraukė ir mūsų klausimą. Jis apsiėmė padėti dvarvams įgyvendinti jų paskirtį, bet mainais pareikalavo gražinti mums jų okupuotas gimtąsias planetas, padėti jam surinkti slaptą informaciją. Dvarvai sutiko ir antro mūsų susitikimo metu kaip taikos ženklą pasiūlė avilio, esančio gimtojoje galaktikoje, valdovei atsiimti abi praeitais metais dvarvų užimtas kosmines tvirtoves.

– Kokia prasme atsiimti? Jie gražina mums tvirtoves su visa įranga be kovos? – nuskambėjo keli sidargių, nepasitikinčių tokiu priešų gerumu, balsai.

– Taip ir nieko nereikalauja mainais. Pokalbio metu man buvo leista suprasti, kad tolesni mūsų santykiai priklauso nuo žmogaus veiksmų ir to, kaip jis laikysis susitarimo su dvarvais. Jei viskas vyks kaip sutarta, mes atgausime visas mūsų valdas su visais įtvirtinimais, užimtais laivais ir t. t. Vienintelis dalykas, kuris mums bus draudžiamas ir kuris yra numatytas jų susitarime su žmogumi, tai kelionė į gimtosios galaktikos centrą.

– Kodėl? – suūžė labiausiai patyrusios sidargės

– Tai susiję su dvarvų misija. Kiek supratau, tie padarai iki šiol bendrauja su Kūrėjais ir iš jų gauna tiesioginius nurodymus. Jų paskirtis – būti siena, kuri sulaukytų gimtosios

galaktikos rases nuo žygio prieš mus. Dvarvų teigimu, savo ekspansija mes būtume išprovokavę toje galaktikoje gyvenančių galingų rasių atsakomąjį smūgį, prieš kurį ilgai neatsilaikytų nei dvarvai, nei mes, nei apskritai visi maštantieji, – aiškino vyriausioji tarybos sidargė.

– Na ir ką ten Kūrėjai sukūrė? – įsiterpė viena iš sidargių.

– Atrodo, ten kūrė ne Kūrėjai, o rasė, vadinta Didžiaisiais kūrėjų priešais. Jų kūriniai gali būti galingesni už Kūrėjų darbus ir, dvarvų teigimu, jiems sunkiai sekasi išlaikyti esamą padėtį. Būtent todėl beformiai suinteresuoti žmonių prabudimu ir nori jų pagalbos užtikrinant taiką bei apsaugant Kūrėjų sukurtas rases nuo sunaikinimo.

– Ar tai reiškia, kad dvarvai yra ne mūsų priešai, o sargai?

– Taip. Net tokiu atveju, jei žmogus nevykdys susitarimo, dvarvai daugiau kovinių veiksmų prieš mus nevykdys tol, kol mes savo neapdairiais poelgiais nesukelsime Didžiųjų priešų sukurtų rasių įsiveržimo pavojaus.

– O kaip jie žiūrėtų į mūsų konfliktus su maštančiaisiais? – paklausė viena iš sidargių.

– Atrodo, nei jiems, nei išlikusiems Kūrėjams tai visiškai nerūpi. Šita visatos dalis mums atvira, ir į jokių konfliktus šioje galaktikoje, išskyrus tiesiogiai liečiančius jų susitarimą su žmogumi, dvarvai nesikiš.

– Taigi mes ir toliau palaikome žmones? – pasigirdo vienos iš dalyvaujančiųjų balsas.

– Kaip jūs manote, sesės? – paklausė pranešėja.

– Taip ... žinoma, – viena po kitos atsakė labiausiai patyrusios sidargės.

– Tada nuspręsta: mes ir toliau esame žmonių pusėje ir vykdome žmogaus prašymus. Neseniai jis perdavė savo pageidavimus. Jis nori, kad mes susikoncentruotume ties trijų planetų apsauga nefiziniam lygmenyje. Tos planetos – tai Edu-ras, Ligija ir Žemė.

– Kodėl Ligija? Jiems ir patiems ten neblogai sekasi, – nusistebėjo šalia vyriausiosios buvusi sidargė.

– Žmogus į Žemę, po to į Edurą nori pasiimti kelis ligijiečius. Tam reikia prie Ligijos apgauti visas maštančiųjų pajėgas ir užtikrinti reikiamą energijos kanalą šuolio vartams į Žemę atidaryti. Po to ligijiečiai ir toliau tvarkysis patys, o mes privalėsime uždengti Edurą ir Žemę nuo demiurgų akių ir, be abejo, toliau išblyškėlius stebėti ir kitose galaktikos vietose. Tik į kovas su jais nebesivelsim.

– Tikrai padarysime, nes tai neturėtų pareikalauti labai didelių pastangų. Ką žmogus toliau darys? – paklausė kalbančiąjai iš dešinės sėdėjusi sidargė.

– Nežinau, žmogus netikslino. Jis nesiruošia pasilikti Žemėje ir Eduro planetoje įrengė bazę, į kurią palaiapsniui perkelnės kitus žmones ir juos žadins. Kaip viskas vyks toliau, aš nežinau. Manau, jis susisieks su mumis ir viską paaiškins, kai tik manys, kad tai būtina. Dabar, kai mes įsitikinome, kad žmogus vykdo mūsų susitarimą padėti susigrąžinti gimtąsias planetas, manau, verta juo pasitikėti ir tiesiog vykdyti jo prašymus bei laukti. Kol kas mūsų rasei sekasi. Skruzdžių planetos avilio valdovė paprašė leisti jai būti ryšininke su žmogumi ir prireikus bei žmogaus prašymu be atskiro tarybos leidimo naudoti savo pajėgas koviniams veiksmais, skirtiems padėti žmogui. Leidžiame?

Šį kartą prieštaraujančių taip pat nebuvo. Labiausiai patyrusios sidargės vienbalsiai sutarė vykdyti visus žmogaus prašymus ir kol kas per daug neklausinėti. Jas sužavėjo galimybė nebekovoti su dvarvais ir mesti visas pajėgas ekspansijai į Paukščių tako galaktiką. Maštančiųjų sąjungą sudarė tik keliolika rasių, ir apėmė ji toli gražu ne visą galaktiką ir net ne didesnę jos dalį. Sidargės greitai sumojo, kad kol kas joms nereikia kovoti su maštančiaisiais – galima ieškoti šiai sąjungai nepriklausančių planetų ir jas kolonizuoti. Ateis laikas, galvojo jos, sidargų bus tiek daug ir jie užims tokį plotą, kad nei kažkokia sąjunga, nei tie patys žmonės nebegalės paprieštarauti mūsų ekspansijai.

Eduro planeta tuo pat metu

Žmogus vėl mokėsi. Kiekvieną laisvą minutę jis skyrė lavinimuisi ar darbams, reikalingiems planui įgyvendinti. Jei tik nieko nedarydavo, namų ilgesys pasidarydavo nepakenčiamas. Tik aktyvi veikla ir tvirtas įsitikinimas savo teisingu pasirinkimu padėjo jam kiek užsimiršti. Bendravimas su ligijiečiu Ardui buvo tikra atgaiva. Tik su juo žemietis galėjo pašnekėti apie Žemę, tik jis vienas suprasdavo Ardą ir jo nuotaikas. Isai buvo labai malonūs, o antai Iskikas ar Iskinas buvo protingi ir geri pašnekovai, bet jie buvo svetimi. Ardui reikėjo žmonių, jam labai trūko gimtojo miesto, artimųjų meilės, net krepšinio varžybų su draugais. Ardas buvo vienas iš tų retų žmonių, kurie visa širdimi mylėjo savo šalį ir savo tautą, kuris džiaugėsi savo tėvynės grožiu ar gimtojo miesto augimu. Dabar, netekęs viso to, kas teikė sielai atgaivą, Ardas kentėjo nuo pasikartojančių depresijos priepuolių. Vaistas buvo tik vienas – daugiau mokytis, daugiau lavintis, ruoštis ateičiai ir svajoti apie tą momentą, kai bus vėl galima atsidurti namie. Taip Ardas ir elgėsi. Šį kartą jis vėl mokėsi iš ligijiečio.

– Ardai, ne taip. Tu leidi išsisklaidyti sukauptai energijai. Bandyk kitaip: suformuok energetinį rutulį ir duok jam gyvybę. Mintyse suteik jam protingos būtybės arba programuojamos mašinos struktūrą, o tada, kai matysi aiškų vaizdą, suteik jam tą pačią struktūrą fiziniame lygmenyje. Būtų daug lengviau, jei aš galėčiau tau parodyti. Dabar turėsi bandyti pats, – aiškino ligijietis.

– Na gerai, struktūrą aš jam suteiksiu, bet kaip galiu priiversti jį išlaikyti formą ir elgtis pagal mano pageidavimus? Jis dėl to netaps nei protinga būtybe, nei programuojama mašina.

– Taigi kad taps. Aš neišsivaizduoju kodėl, bet taip yra. Jei tu suteiksi reikiamą struktūrą ir būsi įsitikinęs, kad gali užprogramuoti sukurto energetinio padaro veiksmus, tu taip ir padarysi. Jis bus užprogramuotas taip, kaip tu nori.

– Bet tai nesąmonė... Pagal tavo samprotavimus, man užtenka tik panorėti ir tuo patikėti. Tiesiog stebuklą šalis, – abejojo Ardas.

– Būtent taip, bet ne visuomet. Tai galioja dirbant su energetiniais padarais. Tikėtina, kad jokių stebuklų čia nėra ir viskas gali būti paaiškinama – tik mes kol kas nežinome kaip, o tik suprantame naudojimosi principus. Čia kaip su koku prietaisu: turi instrukciją ir naudojiesi, bet nebūtina tiksliai žinoti, kaip jis veikia. Jei daugiau dėmesio skirtume veikimo principų studijavimui, manau, viską greitai išsiaiškintume. Dabar tam laiko nėra, taigi pasitenkinkime tiesiog išmokti naudotis tuo, ką turime. Toliau bandyk pats. Pamatysi – tikrai pasiseks. Ką atsakė sidargai? – pakeitė temą ligijietis.

– Sutinka... Užtikrins tiek tavo, tiek kelių tavo kolegų šuolį į Žemę bei vėlesnę Eduro ir Žemės apsaugą nuo demiurgų nefiziniam lygmenyje. Ryšininke paskirta Skruzdzių planetos avilio valdovė, kuriai, mano prašymu, leista naudoti savo pajėgas. Taigi dabar mes disponuojame šimtatūkstantine sidargų armija, tereikia sugalvoti, kur ją panaudoti.

– Kas nutiko, Arдай? Jaučiu, kad tu sudirgęs ir irzlus. Kas nors negerai? – tiesiai draugo paklausė ligijietis.

– Atleisk, galbūt iš tiesų kiek suirzęs. Namo noriu. Aplinkui viskas gražu, bet svetima. Dienas Žemėje kai kada menu kaip rojų. Visko pasiilgau ir dabar bijau to, ką darau, – atsiduso atsakydamas žemietis.

– Kodėl, Arдай? Tu darai teisingai, nes žmonėms neši laisvę.

– Bet ar jiems reikia tos laisvės? Jei man pavyks, gyvenimas Žemėje pakis negrįžtamai. Pasikeis ir patys žmonės. Žinoma, nebevyks karai, atsiras bendroji sąmonė, bendri tikslai, bet nebeliks ir meilės, niekas nesidžiaugs kiekviena tokio trumpo gyvenimo akimirka. Viskas keisis – menas, kultūra. Viskas gali tiesiog išnykti. Žmogus nebemylės kito žmogaus, jis mylės visus žmones. Tai paneigia pačią meilės prigimtį. Nebeliks nieko – pirmojo pasimatymo jaudulio, pirmojo pasimylėjimo paslapties, pačio artimiausio žmogaus... Kam to reikia?

Visa tai gali vesti prie nuobodulio, kuris anksčiau ar vėliau užklups žmonių rasę, ir pačios rasės išnykimo. Geriausias pavyzdys – Kūrėjai.

– Gal tu ir teigus, Ardai, bet tu idealizuoji gyvenimą Žemėje ir neįvertini žmonių. Sakai, kad viskas keisis. Taip ir bus. Nekalbėkim vien apie ligas, karus ir badą, tuos nuolatinius žmonijos palydovus, atnešančius tiek skausmo, kurių nebeliks. Pakalbėkim apie kitką. Sakai, džiaugtis trumpomis gyvenimo akimirkomis? Būtent čia tu teigus. Koks yra gyvenimas Žemėje? Juk tai tikras pragaras, kurį kiekvienas bando nuspalvinti skirtingomis spalvomis. Žmogus, nepaisant koks jis bebūtų, visą gyvenimą sukasi kaip voverė rate. Kiekvienas turi susitaikyti su kasdieniška monotonija ir, be to, įsisąmoninti, kad ir ką jis bedarytų, viskas bus blogai. Visų laukia artimųjų netektis, jėgų praradimas, proto apsiblausimas ir galutinis bejėgiškumas. Senatvė – tai blogiausia, kas gali nutikti. Kas gali būti blogiau nei jautimas, kad silpsti ir menkėji. Visi tavo darbai – tai menkniekis, dėl kurio tave galbūt prisimins kiti. Tau pačiam jie nieko nereiškia, nes tu niekada nebegalėsi ką nors nauja padaryti. Dabar tu esi jaunas ir dar kupinas vilčių, bet palauk, kol ateis diena, kai visos tavo viltys bus siejamos tik su galimybe išgyventi dar vieną dieną, pamatyti dar vieną saulėtekį ir kiek pratempti besibaigiantį gyvenimą. Kiekvienas senas žmogus atiduotų viską, visus savo darbus ir visus savo turtus dėl galimybės atgauti jaunystę. Nieko negali būti blogiau, kaip suvokti savo gyvenimo ratą ir neišvengiamai blogą jo pabaigą. Tu gali tai pakeisti, gali gražinti žmonėms viltį ir galimybę dirbti ne penkiasdešimt, o penkis tūkstančius metų ar apskritai tiek, kiek tik bus noro. Dabar gyventi Žemėje galima tik nemažstant apie ateitį arba susikūrus kokią nors filosofiją. Kodėl, manai, tavo gimtojoje planetoje taip klesti religijos? Tiesiog jos teikia kažkokią, nors ir menką viltį ir padeda neišprotėti ar nenusižudyti. Jei tik pradedi mąstyti ir neturi tinkamos filosofijos, lieka du keliai: į beprotnamį arba į kapines. Niekur kitur žinomoje galaktikoje neįsivaizduotina, kad mąstanti pilno proto bū-

tybė sąmoningai atimtų pati sau gyvybę. Žemėje, ypač tavo, Ar-dai, tėvynėje, tai yra įprasta. Negi tau tikrai smagu matyti sens-tant ir silpstant savo tėvus, negi tu gali ramiai gyventi žinoda-mas, kad žmogus, kurį tu myli ir kuris myli tave, bet kada gali numirti?

– Bet kažkas mane dabar myli, o viskam pasikeitus ar kaž-kas mylės? Ar suteikęs gyvenimą, aš neatimsiu iš žmonių ga-limybės juo džiaugtis? – susimąstęs tęsė Ardas.

– Neatimsi... Aš tau pateiksiu Ligijos planetos pavyzdį. Tu žinai, ten gyvena tokie pat žmonės kaip ir Žemėje, nes jiems pavyko nepakliūti į planetą, uždedančią pančius. Ligijiečiai taip pat kuria poras, turi šeimas ir myli vienas kitą. Žinoma, ten viskas paprasčiau – tu iš karto jauti, ar kitos lyties atsto-vė tave myli, ar ne. Būdami kartu bendrojoje sąmonėje, mū-sų vyras ir moteris puikiai pažįsta vienas kitą, jaučia vienas kito mintis, todėl poras pas mus kuria tik tie, kurie žino, kad tinka vienas kitam. Skyrybų pas mus beveik nebūna, o porų, kurios gyvena kartu šimtus ar net tūkstančius metų, yra ne-mažai. Tokios poros mane priverčia tikėti amžina meile ir draugyste, o tu nori tai pakeisti trumpalaikiais santykiais, ku-rie pas jus vyrauja. Kiek skyrybų Žemėje, kiek buitinių žmog-žudysčių? Viso to nebūtų. O galvoti apie tai, kas gali įvykti po milijono metų, manau, neverta. Pagyvensim – pamatysim.

– Gerai..gerai, – šypsodamasis prašneko Ardas. – Įtikinai. Pasiduodu. Pakalbam apie kitką. Atrinkai ligijiečius, kurie su tavimi keliaus į Žemę ir po to į Edurą?

– Taip, Ar-dai, atrinkau ir instruktavau. Visi patikimi ir pa-tyrę, bus paspirtis ir kovoje, ir apmokant kitus žmones. O tu ar žinai, ko imsiesi atvykęs į Žemę?

– Tiksliai, tiesiog dienų tikslumu. Suplanavau viską: kada ir ką žadinsiu pirmiausia, kada prabudusieji tėvynėje perims valdžią ir kada pradėsime kurti prabudusiųjų kovines pajėgas. Suplanavau net tai, kada įdiegsime iš isų gautą technologiją ir iš kur gausime tam reikiamų lėšų. Planavimui turėjau la-bai daug laiko ir, manau, viską apgalvojau.

Draugai, būdami nefiziniame lygmenyje, dar ilgai šnekėjo. Ardas lengvai patekdavo į nefizinį lygmenį ir labai laisvai čia jautėsi. Ligijietis draugą išmokė jame keliauti, kovoti ar slėptis. Dabartiniu metu nefiziniame lygmenyje Ardas jautėsi ne prasčiau nei demiurgų rato valdovai ar labiausiai patyrusios sidargų patelės. Abu draugai stengėsi kuo geriau pasiruošti Ardo darbui Žemėje ir Eduro planetoje.

*Demiurgų valdoma erdvė.
2016 metų liepos 23 diena*

Baltojo rato demiurgų valdovas širdyje tikėjosi išgirsti šias žinias. Jau nebe pirmą kartą planai, susiję su žmonėmis, keistai ir nepaaiškinamai žlunga. Kaip ir kiekvieną kartą, niekas negalėjo paaiškinti, kodėl taip yra. Prieš kelias valandas baltasis demiurgas iš Rudojo rato atstovų sužinojo, kad bandymas persikelti į praeitį nepavyko. Laivai tiesiog nepersikėlė į reikiamą tašką. Viskas veikė normaliai, Rudojo rato specialistai kelis kartus viską patikrino, bet šuolis laiku neįvyko. Kodėl ir kas tai lėmė, niekas negalėjo paaiškinti. Jei tarp demiurgų būtų klestėjusi religija, Baltojo rato demiurgas tikrai patikėtų aukščiausiomis jėgomis, siunčiančiomis žmogui apsaugą. Dabar baltasis valdovas tik bandė suvokti, kodėl jiems taip nesiseka. Antra žinia, gauta prieš akimirką, tik sustiprino Baltojo rato valdovo melancholiją. Haratų eskadra, pasirodo, pasiklydo ir nukeliavo ne į tą Saulės sistemą. Vieni kūrėjai težino, kaip jiems tai pavyko. Tačiau faktas aiškus – haratai priversti grįžti namo ir ekspansijai ruoštis iš naujo. Ruošimasis naujam žygiui užtruks tik porą mėnesių, bet atvykti į Žemę anksčiau už isus ir sustabdyti Ardo sugrįžimą jie nespės. Demiurgai buvo labai užsispyrę, ir menkos nesėkmės negalėjo jų sutrikdyti. Baltojo rato demiurgų valdovas buvo tipiškas savo rasės sūnus – labai ryškus fatalistas. Tačiau šios nesėkmės išklubino net jo fatalizmą ir savitvardą. Tik didžiulėmis

valios pastangomis demiurgas nepradėjo karščiuotis. Baltojo rato demiurgų valdovas turėjo nemažą gyvenimo patirtį. Jis gyveno beveik du tūkstančius metų, ir, jei viskas klosis normaliai, gyvens dar kelis tūkstančius, kol galutinai neatlaikys jo fizinis kūnas. Tačiau tokia nesėkmių virtinė jį ištiko pirmą kartą. Baltajam valdovui beliko tikėtis, kad tolesni jo planai nežlugs, ir galų gale viskas gerai baigsis. Todėl nukreipęs mintis į tai, kad viskas kas nutinka yra reikalinga ir iš esmės veda tik į gerą, jis galutinai nurimo ir pradėjo kurti naujus susidorojimo su žmogumi ir apskritai visa žmonija planus. Be to, baltasis demiurgų valdovas nusprendė patarimo ieškoti pas du ar net daugiau kartų už jį vyresnius savo rasės senolius. Tarp senolių buvo labai didelę patirtį turinčių ir kažkada labai galingų asmenų. Gaila, kad su laiku dauguma pagyvenusių demiurgų pradeda bodėtis fiziniu pasauliu ir jo problemomis. Jie mieliau būna nefiziniame lygmenyje, jame keliauja, tyrinėja ir nesikiša į kitų rasės narių gyvenimą. Senolius su fiziniu pasauliu sieja tik jų kūnas, kuriam jie neleidžia numirti, tačiau kuris faktiškai visuomet yra komos būsenoje. Baltasis demiurgų valdovas buvo pakankamai galingas, kad užmegztų ryšį su senoliais, bet jis abejojo, ar jie susidomės jo problemomis. Visgi Baltojo demiurgų rato valdovas nusprendė, kad pabandyti verta.

VII

Dvarvo misija

Haratų ekspansinė eskadra tuo pat metu

Šį kartą taip ilgai Chrzą lepinusi sėkmė, atrodo, nuo jo galutinai nosisuko. Sužeistas žvalgas priėmė krėslo formą ir, laukdamas neišvengiamo galo, kiūtojo haratų eskadros flagmano tamsiausioje kertelėje. Jo žaizda buvo gili ir, išlaikęs harato formą, jis mirtų. Krėslas neturėjo vidaus organų, o nekintantys dvarvų organai buvo nepažeisti, todėl tapęs krėslu Chrzas turėjo šansą išgyventi. Jei tik jis būtų turėjęs laiko regeneracijai, viskas vėl galėtų pasisukti į gerąją pusę. Tačiau laiko jis neturėjo – persekiotojų žingsniai skambėjo vis arčiau ir anksčiau ar vėliau jie turėjo aptikti dvarvų žvalgą. Aptikti jį nebūtų buvę sunku – dvarvo žaizda dar kraujavo ir net pavirtus krėslu tokio nemalonaus ir išduodančio ženkle nebuvo galima išvengti. O viskas prasidėjo ir vyko taip sėkmingai. Laukdamas persekiotojų, Chrzas su džiaugsmu prisiminė savo misiją ir atliktus darbus.

Nepatyrusiam žvalgui žvalgybinė misija į Haratą neatrodė nei pavojinga, nei sudėtinga. Jis pasitikėjo savo jėgomis bei sėkme, kuri jį lydėjo nuo pat ankstyvųjų metų. Chrzas sėkmingai pateko į Harato planetą ir, jau kelionėje surinkęs labai žvalgybai reikalingų duomenų, galutinai patikėjo, kad jo pasirinkimas padėti žmogui buvo teisingas ir šis kelias ves prie galutinio dvarvų misijos įgyvendinimo. Be to, nors ir nebūdamas garbėtroška, jaunas žvalgas visgi tikėjosi šiuo savo žygiu sulaukti tokios pat šlovės ir pripažinimo, kurio sulaukia labiausiai gerbiami dvarvų žvalgai. Labiau patyręs žvalgas taip beatodairiškai ir skubotai nesielgtų. Tik visiškas gel-

tonsnapis, kuo, tiesą sakant, ir buvo Chrzas, galėjo pulti į misiją visiškai tam nepasiruošęs. Kita vertus, kai kada toks skubotas, bet ryžtingas elgesys atnešdavo ir norimų rezultatų. An-tai joks atsargus žvalgas nebūtų suradęs žmogaus taip greitai ir jokių būdu nebūtų sutikęs su juo atvirai pasikalbėti.

Dvarvas prisiminė savo misijos pradžią, kai jis, įgavęs vie-no iš laivo keleivių pavidalą ir išėjęs iš Harato planetos kosmouosto bei patikimai pasislėpęs, susimąstė, ką daryti toliau. Jis turėjo susipažinti su haratų visuomene, socialine struktū-ra, sužinoti planetos valdančiųjų planus. Tuo metu Chrzas tu-rėjo dvi alternatyvas. Pirma buvo ganėtinai grubi – pabandy-ti užpulti kokį nors haratą ir jį iškvosti. Antra kiek subtiles-nė – kokioje nors judrioje vietoje apsimesti akmeniu ir klau-sytis praeivių pokalbių. Dvarvų žvalgas niekuomet nesizavėjo fizine priedarta, be to, pasirinkus pirmąjį variantą, buvo ga-lima nesunkiai išsiduoti. Chrzas nusprendė sulaukti tinkamo momento ir, nusigavus iki judresnės vietos, tapti grindinio ar sienos dalimi. Nuspręsti buvo kur kas lengviau nei padaryti. Labiausiai tinkama sumanymo vykdymui vieta buvo kosmo-uosto vidus, kuriame visuomet knibždėjo daugybė haratų. Ta-čiau būtent tas nepaliaujamas raguotų padarų zujimas ir bu-vo didžiausia Chrzo plano įgyvendinimo kliūtis. Kosmouostas buvo pilnas bet kuriuo paros metu ir bandyti nueiti iki pa-stato, o tuo labiau į jo vidų buvo labai pavojinga. Galimybė atsirado tik po trijų laukimo parų. Netoli Chrzo slėpimosi vie-tos, kosmouosto pakraštyje nusileido nedidelis laivelis su ke-liais haratų keleiviais. Jiems išlipus ir nuėjus, aptarnaujantis personalas ištraukė jų bagažą ir sudėjo ant pakilimo tako. Ka-dangi baigėsi darbo pamaina, krovikai nesiteikė nugabenti ba-gažo į kosmouosto patalpas, o paliko šią užduotį kitai pamai-nai, ramiai numesdami keleivių bagažą šalia laivo. Tai buvo galimybė Chrzui. Vėl tapęs beformiu ir išsirangęs iš savo slėp-tuvės, žvalgas sparčiai nuvinguriavo palikto bagažo, susidedan-čio iš keturių didelių dėžių, link. Po pusvalandžio, kai kelei-vių bagažo atvyko pasiimti kita pamaina, jį sudarė jau pen-

kios dėžės, iš kurių viena buvo kiek sunkesnė už kitas. Nei dėžių kiekis, nei jų svoris naujai atvykusiems krovikams įtaramo nesukėlė. Linksmi kalbėdamiesi ir keiksnodami savo kolegas, jie sukrovė visas dėžes į šešiaratę transporto priemonę ir nugabeno pagrindinio kosmouosto pastato link – būtent ten, kur Chrzui reikėjo. Atrodo, kad haratai nepasižymėjo nei atidumu, nei juo labiau pedantiškumu. Atvežę dėžes iki pastato, krovikai tiesiog suvertė jas artimiausioje patalpoje ir nuėjo. Jiems nerūpėjo, ar bagažas bus saugus, ar kas nors jį pristatys šeiminkams. Jie tiesiog įvykdė įsakymą, toliau jiems niekas nerūpėjo. Isai taip niekada nesielgtų: jie būtų tvarkingai sudėlioję visas dėžes, jas užregistravę ir jei negalėtų tiesiogiai perduoti savininkams, būtų saugiai užrakinę. Eduro planetoje Chzras nebūtų galėjęs taip lengvai apsimesti bagažu. Dabar jis, atgavęs savo įprastą beformį pavidalą, netrukdomas išsruveno pro nemažą durų tarpą ieškoti vietos, kurioje galėtų saugiai pasislėpti ir rinkti informaciją. Apžiūrėjęs patalpas, Chzras nusprendė tapti sienos dalimi. Sienos buvo neįlygios ir gruoblėtos, todėl išsiskleidęs dideliame plote dvarvas galėjo tapti visiškai nepastebimas. Žvalgui vėl sekėsi, nes paprastai visada pilnose haratų patalpose tuo metu nebuvo nė gyvos dvasios. Chzras turėjo pakankamai laiko perprasti sienos paviršiaus struktūrą ir tapti jos dalimi. Nuo šio momento, dvarvo manymu, prasidėjo tikras informacijos apie Harato planetą rinkimas.

Kaip jau kartą pasitaikė Eduro planetoje, pro šalį zujantys praeiviai atkakliai nieko svarbaus nenorėjo aptarinėti. Jie kalbėjo apie bet ką: kažkokias jėgos varžybas, lošimus, meilės nuotykius, keikė savo viršininkus, bet taip nė žodžio nepratarė, kam ruošiami laivai ir kur jie skris. Dvarvui neatrodė, kad haratai būtų labai atsargūs. Sprendžiant iš visko, jie tiesiog patys nieko nežinojo ir, matyt, nė vienam iš pro šalį ėjusių padarų tai nerūpėjo. Jie gaudavo nurodymus ir juos vykdavo, bet visiškai nesukdavo galvos, kuriems galam tie nurodymai reikalingi. Viskas, ką dvarvui pavyko sužinoti, buvo tai, kad hara-

tai labai mėgo visas prievartines ir artimo kontakto kovines sporto šakas ar pramogas. Jas dažnai rodydavo per kažkokį įrenginį, haratų vadinamą spektrovizija. Klausantis beprasmiškų ir Chrzui informaciniu požiūriu nenaudingų vietinių gyventojų pokalbių, praėjo septynios paros. Pagaliau žvalgas susiprotėjo, kad daugiau informacijos jam perduotų vadinamasis spektrovizijos įrenginys, kuris, atrodo, buvo žmonių televizijos ar išų informacinės sistemos dalies analogas.

Nutaikęs paros metą, kai aplinkui vėl buvo tuščia, dvarvas, atgavęs beformį pavidalą, nusruveno ieškoti vietos, kur stovėjo tas spektrovizijos įrenginys. Kelionė buvo ganėtinai pavojinga. Du kartus jį pastebėjo pro šalį zujantys haratai, bet, nors ir labai keista, nekreipė jokio dėmesio. Dvarvas kartą jau buvo nusiteikęs atsisveikinti su gyvybe, bet kai jį pamatęs haratas tiesiog peršoko per jį kaip per purvo balą ir nužingsniavo toliau, liko šokiruotas. Ši rasė buvo labai nerūpestinga ir tingi. Praeivis Chrzą palaikė grindų nešvarumais ir net nepagalvojo jų išvalyti ar bent pranešti kitiems apie tai, ką pastebėjo. Jis paliko viską aiškintis tiems aptarnaujančio personalo nariams, kurių pareiga buvo valyti kosmouosto patalpas. Antras jį pamatęs haratas pasielgė analogiškai, ir dvarvų žvalgas pamažu nurimo. Kelionė ilgai ieškoto spektrovizijos įrenginio link truko daugiau nei tris valandas. Pagaliau Chrzas jį pamatė – tai buvo didžiulis kelių metrų pločio ekranas, įmūrytas sienoje ir be perstojo rodantis įvairius vaizdus. Dar po pusvalandžio Chrzas tapo sienos dalimi prie pat ekrano ir nekliudomai galėjo rinkti visą informaciją, sklindančią tiek iš ekrano, tiek iš aplinkui besibūriujančių haratų. Iki šiol dvarvas nematė nė vieno kitos rasės atstovo ir, kuo labiausiai buvo nustebintas, neišgirdo nė vieno žodžio iš haratų apie kokias nors kitas protingas rases. Atrodė, kad haratai dar niekada nebuvo sutikę kitų rasių. Tai buvo paradoksas, kurį žvalgas turėjo rimtai apgalvoti. Tam jis turėjo pakankamai laiko ir galimybių.

Praėjus mėnesiui Chrzas pirmą kartą suabejojo savo gali- mybėmis ir pasirinkta taktika. Per spektroviziją nepertraukia- mai rodė įvairaus pobūdžio kumštynes, kirstynes, dvikovas ir t. t. Haratai buvo labai linę peštis. Keista, kad jie rimtai ne- kariavo tarpusavyje. Stebėdamas haratus, žvalgas susikūrė te- oriją, kad jie, žavėdamiesi kovos renginiais ir dažnai kauda- miesi dvikovose, išsikrauna ir patenkina savo prigimties nu- lemtą polinkį į prievartą, taip išsaugodami pačią rasę. Kai ku- rios jų dvikovos atrodė ištis išpūdingai. Net Chrzas turėjo pri- pažinti, kad koviniuose menuose haratai yra pasiekę labai aukštą lygį ir paprastas krovikas galėtų lengvai mesti iššūkį geriausiems išų kariams. Dvikovos tarp haratų kildavo net kosmouosto patalpose. Kartą du krovikai susiginčijo dėl vie- nos rodomos kovos pabaigos. Abu pasirodė esantys ganėtinai patyrę imtynininkai ir nedelsiant surėmė ragus tiek perkelti- ne, tiek tiesiogine prasme. Imtynėse haratai naudojosi viso- mis kūno dalimis. Jie stumdėsi ragais, laužė vienas kitam ran- kas, kaišiojo kojas, net naudojosi dubeniu kaip svertu parversti priešininką. Priešininkai pasirodė verti vienas kito: jų kova tęsėsi ne mažiau kaip pusvalandį ir baigėsi lygiosiomis, nors vienas iš priešininkų ganėtinai sėkmingai trinktelėjo kitam ra- gais į pilvo sritį, o kitas ne mažiau sėkmingai laužė prieš- ninkui ranką. Tačiau kovos tėkmės negalėjo nulemti nė vie- nas iš jų. Galų gale į dvikovos vietą atskubėjo abiejų viršinin- kas ir peštukus išskyrė.

Per visą mėnesį nei stereovizijoj, nei pokalbiuose nešmėkš- telėjo jokia užuomina, kuri leistų Chrzui bent spėti, kam ruo- šiami koviniai laivai ir kaip haratai susiję su kitomis galakti- kos rasėmis. Viltis įsiziėbė tik kosmouoste pasirodžius kariuo- menės daliniams. Šie vyrukai, ypač rinktinių būrių nariai, at- rodė labai išpūdingai. Jie buvo aukštesni ir stambesni už kro- vikus bei kitus matytus haratus, bet ne tai padarė Chrzui di- džiausią išpūdį. Dydis ir svoris visų haratų, bent jau vyriško- sios lyties, buvo labai panašus. Kiek pastebėjo Chrzas, jų ūgis skyrėsi ne daugiau kaip trisdešimčia centimetrų, o svoris – ne

daugiau šimto kilogramų. Atsižvelgiant į haratų gabaritus, tai buvo labai nedaug. Labiausiai dvarvo žvilgsnis kliuvo už karių, ypač rinktinių būrių narių, laikysenos ir pasitikėjimo savimi. Jie buvo kupini jėgų, ir toji galia, atrodė, sklido nuo jų į visas puses, buvo matoma ir beveik fiziškai jaučiama. Krovikai stengėsi nesimaišyti kariams po kojomis ir nė vienas iš jų, net drąsiausias kitų kolegų akyse, net negalvodavo apie galimą iššūkį kariams. Kareivių pasirodymas kosmouoste buvo ženklas, kad įvykiai artėja prie kulminacijos.

Dar po savaitės dvarvas galutinai įsitikino, kad buvo teisus. Tą dieną pagaliau pasikeitė ir spektrovizijos programa. Pirmą kartą programos metu nebevyravo įvairių kovų demonstravimas. Kelis kartus ekrane pasirodę pranešėjai paskelbė tekstą, iš kurio Chrzas suprato, kad haratai, tobulindami savo kosminės erdvės įsisavinimo programą, aptiko priešišką protingų būtybių, gyvenančių kitoje planetoje, rūšį. Aptikti padarai buvo labai atgrasūs, žiaurūs ir nelinkę pripažinti haratų pranašumo. Jie atsisakė bendradarbiauti labai palankiomis sąlygomis, kurios jiems buvo pasiūlytos, ir paskelbė haratams karą. Nuo šiol visa rasė turi būti susitelkusi pagrindinei kovai su bendrais priešais. Juos privalu arba sunaikinti, arba paversti vergais. Nei kur yra ta priešiška rasė, nei kaip atrodė atgrasūs jos atstovai, nebuvo pranešta. Tačiau nuo tos dienos trečdalį programos laiko sudarė kariuomenės galios demonstravimas bei įvairūs pokalbiai ir filmai apie haratų rasės pranašumą prieš visas kitas kosmoso platybėse gyvenančias rases. Chrzas laukė įvairiapusės ir nevienareikšmės planetos visuomenės reakcijos į šią žinią. Vis dėlto ruošiamas karas prieš pavojingą priešininką ir nežinia, kaip viskas gali pakrypti. Bent dalis rasės atstovų turėtų būti linkę apie tai susimąstyti. Jei tokių ir buvo, dvarvas jų nematė, nes aplinkui vyravo euforija ir didžiulis džiaugsmas dėl būsimojo karo. Žvalgas nustebo. Jis dar niekuomet nebuvo sutikęs taip vieningai kariauti norinčios rasės. Haratai jį pradėjo kaip reikiant gąsdinti. Dvarvo nuomone, jie buvo tiesiog bepročiai, visi kaip

vienas. Jų jokiais būdais negalima išleisti iš Harato planetos. Viena, kas liko neaišku, tai kas bus ta nelaiminga rasė, ant kurios galvos nukrito ši nevispročių psychopatų gauja? Sulaukęs patogaus momento, žvalgas visą informaciją minties impulsu persiuntė savo gentainiams, tačiau šį kartą be kokių nors rekomendacijų. Chrzas pradėjo realiau vertinti savo galimybes ir nebesijautė galįs patarinėti kur kas didesnę patirtį turintiems savo rasės atstovams.

Kurį laiką Chrzas netikėjo, kad taip gali elgtis protingos būtybės, ir išsikėlė teoriją, kad visus haratus kontroliuoja kokia nors žiauri sinbiotų rūšis ar klastinga iš kitos planetos kilusi rasė. Visgi ilgainiui šias mintis žvalgas atmetė. Kasdien spektrovizija rodė vis tokias pačias karą šlovinančias laidas. Karo propaganda ir džiaugsmu dėl jo artimos pradžios spinduliavo visi: nuo politinių lyderių, kurių, pasirodo, haratai turėjo ne taip jau mažai, iki kovos meno žvaigždžių, kurie haratų buvo išskirtinai gerbiami. Žodis „ateivis“ haratų kalboje vos per kelias dienas tapo ištižėlio ir niekingo tipelio sinonimu, didžiausiu įžeidimu. Kelis kartus kosmouoste žvalgas matė haratų moteris ir vaikus, bet net ir šios džiugiai aptarinėjo, kiek ateivių išžudys tas ar kitas armijos dalinys. Niekam net mintis nešovė apie galimą pralaimėjimą. Kartą Chrzas stebėjo krovikus, kurie visaip tyčiojosi iš savo kolegų, pareiškusio, kad vienas haratų karys nužudys ne daugiau kaip du šimtus ateivių. Tai buvo didžiausias skepticizmas, nes kiti buvo linkę galvoti, kad vienas haratas nugalabys mažiausiai po tris tūkstančius. Apie tai, kad užpultieji gali bent kiek rimčiau pasipriešinti, niekas nekalbėjo ir, tikėtina, net negalvojo. Po keturių dienų nepaliaujamo tokių kalbų klausymo ir visų savo turimų duomenų apie haratus sugretinimo Chrzas įsitikino, kad nėra jokių simbiotų ar klastingų ateivių. Visi haratai, dvarvo nuomone, buvo tiesiog psichiškai nesveiki. Su laiku žvalgo nerimas didėjo. Juolab kad jis puikiai matė, kokie haratai geri kovotojai ir kad niekaip neįstengė sužinoti, kuri rasė bus puolama.

Negalima sakyti, kad Chrzas negaudavo informacijos iš šalies, tiesiog visa informacija kartojosi. Spektrovizija nepranešė nė vienos naujos žinios, kaip nieko naujo nepasakė ir joks pro šalį skubantis haratas. Tokioje nerimastingoje žvalgui atmosferoje praėjo dar daugiau nei mėnuo. Chrzas buvo bejėgis. Viskas, ką jis suplanavo, neįgyvendinta, o, be to, dvarvas net neįsivaizdavo, ko galėtų griebtis, kad ištaisytų padėtį. Žvalgas buvo sumąstęs net prisiimti kokio nors kareivio išvaizdą ir bandyti išsiklausinėti aplinkinių, bet gana greit atsisakė tokių planų kaip nepagrįstai rizikingų. Antras planas, kurį sukūrė Chrzas belaukdamas, – kaip nors prasibrauti į vieną iš laivų, geriausiai į flagmaną, ir ten bandyti viską išsiaiškinti. Stebėdamas ir klausydamas aptarnaujančio personalo bei gretindamas gautą informaciją su netoli kabančiu kosmouosto planu, dvarvas netruko išsiaiškinti pagrindinio laivo buvimo vietą ir kelią jo link. Kosmouosto planas Chrzuui buvo neįtikėtina maloni staigmena. Žvalgas pastebėjo jį tik antrą buvimo prie spektrovizijos ekrano savaitę. Iš pradžių neatkreipęs dėmesio į prirašintą skiautę, vieną gerokai laisvesnę vakarą Chrzas ėmė rimčiau tyrinėti aplinką ir nusprendė perskaityti visus netoliese kabančius skelbimus. Jis labai apsidžiaugė ir kartu nustebė, kai suprato, kad tai, ką jis laikė beverčiu prikeverzotu skelbimėliu, yra išsamus viso kosmouosto planas, skirtas personalo evakuacijai. Tą dieną dvarvas vėl atgavo viltį ir tikėjimą savo sėkme, tik, gaila, neilgam.

Nustatęs pagrindinio laivo buvimo vietą, Chrzas nusprendė palaukti savo slėptuvėje dar savaitę ir tada, jei negaus naujų žinių, pabandys prasmukti į laivo vidų. Savaitės laukti neteko. Šeštą dieną spektrovizija vėl pakeitė savo programą ir pateikė išsamų priešišku ateivių apibūdinimą. Chrzas negalėjo tuo patikėti – haratai ruošėsi pulti žmones ir, be to, dar disponavo stebėtina įvairiapuse medžiaga apie Žemės gyventojus. Net išsamesne, nei turėjo isai. Dvarvas kurį laiką jautėsi sutrikęs ir niekaip negalėjo suprasti, iš kur raguo tieji gavo tokią išsamią medžiagą ir kaip jie ruošiasi įveikti žmones. Te-

gu haratai buvo geri, galbūt išskyrus Skruzdzlių planetos si-
dargus ir atlantus, geriausi kariai tarp žinomų rasių, bet jie
nė iš tolo negalėjo prilygti žmogui. Žvalgas gerai atsiminė, kuo
baigėsi dvikova tarp pasipūtusio haratų piloto ir Ardo, kuris
net nepanaudojo savo energetinių sugebėjimų. Atsakymas į
abu klausimus buvo gautas bežiūrint spektrovizijos progra-
mas. Haratai, pasirodo, žinojo, kad Žemės planetoje žmonės
valdo ne daugiau kaip 10 procentų savo sugebėjimų ir juos
galima lengvai nugalėti. Dar didesnei savo nuostabai, vieną
vakarą Chrzas pamatė kalbantį pilotą, tą patį, kurį žmogus
nugalėjo Eduro planetoje ir kuris buvo atiduotas demiurgams.
Pilotas ramiai porino apie neišpasakytą žmonių rasės klastą,
apie atviros kovos vengimą ir siekimą pulti iš nugaros, taip
pat apie tai, kad jis pateko į nelaisvę būdamas leisgyvis po
nepavykusio šuolio, bet vis tiek sugebėjo plikomis rankomis
ir ragais nužudyti septynis puikiai ginkluotus žmones. Pasi-
rodo, pilotas buvo surištas tik jį užpuolus šimtui žmonių, ta-
čiau kai jis atsigavo, suplėšė pančius ir, nušlavęs pakelėje bu-
vusius žmones bei pagrobęs laivą, sugebėjo pabėgti ir grįžti
namo. Tame laive ir buvę visi duomenys apie žmonių rasę.
Taip kone per dieną pilotas tapo nacionaliniu didvyriu, žymes-
niu ir labiau garbinamu nei kovinių menų žvaigždės. Pilotas
begėdiškai melavo, ir Chrzas tai žinojo, tačiau, kas labiausiai
glumino dvarvą, neatrodė, kad haratas sakytų netiesą. Jis šne-
kėjo ir pasakojo taip, lyg iš tiesų būtų išgyvenęs visus pasa-
kojamus įvykius. Buvo du tokio elgesio paaiškinimai: arba ha-
ratai buvo labai sukti ir galėjo stulbinančiai gerai meluoti bei
dėstyti sugalvotas istorijas labai tikroviškai, arba kažkas įtei-
gė vargšeliui pilotui, kad tai, ką jis pasakoja, įvyko iš tikrųjų.
Per visą savo stebėjimų laiką žvalgas nė karto nepastebėjo ha-
ratų sugebėjimo įtikinamai fantazuoti. Buvo mėginančių ap-
gaudinėti aplinkinius, bet tie mėginimai buvo labai nevykę.
Beliko vienas variantas: pilotas dėsto istorija, kuri jam įdieg-
ta mentaliniu būdu. Šis atsakymas Chrzui iš karto sukėlė dau-
gybę klausimų, iš kurių svarbiausias – kas tai daro? Bandy-

damas svarstyti logiškai, dvarvas iškėlė dvi lygiavertes hipotezes: viena vertus, tai galėjo būti paraleliai su haratais planetoje gyvenanti rasė, kuri raguotuosius valdo mentališkai ir sugeba išlaikyti visišką konspiraciją, antra vertus, tai galėjo būti mentališkai stipri ateivių rasė, nusprendusi pasinaudoti haratais savo tikslams. Pagrindinė rasė, kurią Chrzas įtarė tokia veikla, buvo demiurgai. Tačiau tai buvo tik spėjimas, nors ir pagrįstas kai kuriais faktais, pavyzdžiui, trumpalaikiu alorų atvykimu į Haratą ir čiabuviu išlaisvinimu, nepaisant kitų maštančiųjų sprendimo, tačiau beveik neįrodomas. Žinoma, Chrzas galėjo teigti, kad alorai nieko nedaro be savo šeiminkų žinios ir todėl aišku, kad demiurgai žino apie haratus ir su jais bendradarbiauja. Tačiau šis teiginys taip pat niekada nebuvo įrodytas, ir išblyškėliai galėjo bet kada apkaltinti alorus, kad tai jų pačių iniciatyva atlikti veiksmai. Galėjo būti ir kitas variantas. Alorai niekuomet nepasizymėjo mentaliniais sugebėjimais ir, jei Harate egzistuoja mentališkai stipri besislapstanti rasė, ji galėjo lengvai užvaldyti tuos kelis alorus. Žvalgo svarstymai nepadėjo išaiškinti tiesos, todėl jis vėl susikoncentravo į išorinės informacijos rinkimą.

Kitą savaitę dvarvo gaunama informacija kiek pasipildė. Per spektroviziją parodė kelis siužetus, atgamintus pagal piloto pasakojimą, kuriuose buvo bandoma pabrėžti žmonių kovos taktikos bjaurumą. Visi dabar visuotinę didvyrį pilotą puolę žmonės stengėsi apeiti jį iš nugaros ir daužyti per kojas kažkokiais spragilais. Tik atsidūrę haratui prieš akis, žmonės puldavo bėgti ar krisdavo ant žemės garsiai inkšdami. Haratai savo propagandoje bandė pabrėžti ne tik žemesnį žmonių statusą (tai jau savaime buvo aišku, nes kiekvienam augančiam haratui buvo kalama į galvą mintis apie jų rasės absoliutų pranašumą ir išskirtinumą), bet ir žmonių nepilnavertiškumą. Žemiečiai buvo vaizduojami protiškai atsilikę ir nedaug pažengę nuo gyvulių. Nužudyti toki padarą buvo ne sunkiau, negu pritrėkšti koki smulkų vabzdį. Kuo, tiesą sakant, šventai tikėjo kiekvienas haratų rasės atstovas, neatsižvelgiant nei į ly-

tį, nei į amžių. Tačiau, nepaisant padidėjusio informacijos srauto, Chrzas taip ir nesužinojo, kada ruošiama invazija į Žemę. Nepavyko atsakyti ir į klausimą – kas mentališkai veikia haratus? Dar po poros savaičių, negavęs naujos informacijos, Chrzas nusprendė apleisti savo stebėjimo postą ir persikelti į ruošiamos eskadros flagmaną, stovintį beveik pačiame kosmouosto centre. Suplanuoti persikėlimą buvo kur kas lengviau nei tai padaryti. Flagmanas stovėjo ryškiai apšviestame plote ir buvo saugomas. Be to, jame jau gyveno keli komandos nariai, o dienomis zujo darbininkai, ruošiantys šį laivą skrydžiui ir būsimoms kovoms. Lengvą kelią išsigauti iš pastato durvas jau žinojo. Kosmouosto evakuacijos plane, kurį žvalgas taip netikėtai aptiko, buvo nurodyti ne tik išėjimai, bet ir ventiliacijos angos. Kai kurios jų išeidavo už kosmouosto pastatų ribų. Įgauti savo beformį pavidalą, nuslinkti link pirmos pasitaikiusios ventiliacijos angos ir ja nusigauti už kosmouosto pastato ribų buvo lengva. Didžiausi sunkumai dvarvo laukė keliaujant iš kosmouosto pastato iki laivo beveik atvira ir dažnai aptarnaujančio personalo knibždančia erdve. Nusprendęs neapsunkinti savęs beprasmiu planavimu, Chrzas, sulaukęs tinkamo momento, pasitraukė iš savo stebėjimo posto ir, nesunkiai patekęs į ventiliacijos angą, pajudėjo pastato išorinės sienos link. Dvarvas nusprendė, kad visus sunkumus jis spręs vietoje tada, kai su jais realiai susidurs.

Be nuotykių pasiekęs išorinę pastato sieną, dvarvas sustojo apsidairyti. Kad niekas neatkreiptų dėmesio, Chrzas susiliejo su išorinės sienos dalimi ir, įgavęs sienos paviršiaus formą, dar kartą tapo visiškai nepastebimas. Žvalgui beliko stebėti aplinką ir laukti galimybės nusigauti iki laivo. Tai pasirodė kur kas sudėtingiau, nei patekti į kosmouosto pastato vidų. Laivas buvo saugomas ir sargybiniai atidžiai tikrino visus einančius laivo link. Net aptarnaujantis personalas, vykdamas savo tiesiogines pareigas, buvo įdėmiai stebimas. Chrzas iš karto atmetė ankstesnį planą įgauti vieno iš haratų išvaizdą ir tiesiog nueiti iki laivo. Žvalgas neturėjo nei do-

kumentų, kuriuos tikrino apsauga, nei įgūdžių, būdingų aptarnaujančiam personalui. Jam beliko laukti kitos progos.

Chrzo laukimas užsitęsė kelias dienas. Tik atsidūręs ventiliacijos angoje už pastato sienų, žvalgas atkreipė dėmesį į įrangą, nuolat vežamą į flagmaną. Įranga buvo supakuota į didesnes ir mažesnes dėžes, kurių imitavimas būtų leidęs dvarvui pasiekti savo tikslą. Tačiau tam, kad imituotų dėžę, reikėjo iki jos nusigauti ir gerai ją iširti. Apie tai Chrzas galėjo tik pasvajoti. Bet kurioje maštančiųjų planetoje, kurioje vyravo nors minimali tvarka, dvarvui nebūtų pavykę pakliūti į laivą, tačiau čia buvo haratai su savo netvarka ir įgimta drausmės stoka. Galimybė, kad koks nors aptarnaujančio personalo narys, veždamas įrangą į flagmaną, išgirs signalą, skelbiantį apie pamainos pabaigą, ir iš karto sustos bei palikęs įrangą nuskuos atgal į pastatą, o, be to, visa tai vyks prie pat pasislėpusio Chrzo, buvo labai maža. Tačiau viskas būtent taip ir atsitiko. Dvarvas negalėjo patikėti tuo, ką pamatė, bet, nors ir stebėdamasis, laiko negaišo. Jis beveik akimirksniu atsidūrė prie sukrautų dėžių ir iki kitos pamainos, puikiai imituodamas dėžės struktūrą, savimi padengė vienos iš jų paviršių. Atvykęs kitos pamainos darbininkas nieko nepastebėjo, o ir pastebėti nieko negalėjo, nes viena dėžė buvo storesnė tik dviem centimetrais ir svėrė tik keliais šimtais kilogramų daugiau už kitas, o tokiu pastabumu, kad atkreiptų dėmesį į šias smulkmenas, laivą aptarnaujantis haratas tikrai nepasizymėjo. Nieko nepastebėjo nei sargybiniai, nei kiti aptarnaujančio personalo nariai, kurie sukrovė visas atgabentas dėžes į laivą. Chrzas tik sunerimo dėl iškrautų ir atgal tuščių vežamų dėžių, kurias dvarvas pastebėjo judėdamas laivo link. Tai reiškė, kad haratai dėžes naudoja tik įrangai iki laivo nuvežti, o paskui, iškrovę dėžių turinį, jas veža atgal. Žvalgas suprato, kad atsidūręs laive turės kuo greičiau apleisti dėžę ir rasti naują slėptuvę.

Po valandžiukės Chrzas atsidūrė laivo viduje. Jo dėžė buvo penkiolikta eilėje, laukiančioje iškrovimo. Per tą laiką, kol

aptarnaujantis personalas priartėjo prie Chrzo dėžės, žvalgas spėjo tapti beformiu ir per atidarytas duris kuo skubiausiai paliko krovinių skyrių. Prasidėjo kitas Chrzo plano vykdymo etapas. Dvarvas privalėjo kuo greičiau laive susirasti tinkamą slėptuvę.

Slinkdamas laivo koridoriaus kraštu, Chrzas ieškojo patalpos, iš kurios valdomas visas laivas. Dvarvui ir vėl sekėsi, nes nepaisant darbymečio pačiame laive, išskyrus krovikus, nebuvo nė gyvos dvasios. Visi ekipažo nariai buvo išėję, o krovikai ir kitas aptarnaujantis personalas į kitas patalpas, nei jiems priklausė pagal pareigas, nelindo. Be to, laivo vidinės apsaugos sistemos buvo išjungtos ir laivą saugojo tik sargyba išorėje, kurios nariai net negalvojo apie kažkokio įsibrovėlio buvimo laive tikimybę. Vienintelis dalykas, trukdęs dvarvui, tai jo dabartinė beformė struktūra, kuri neleido sparčiai judėti ir apšniukštinti laivo. Chrzas nusprendė pasikeisti išvaizdą. Jo manymu, verčiau buvo paaukoti penkiolika minučių transformacijai, bet po to judėti reikiama greičiu. Po neilgų apmąstymų žvalgas nusprendė tapti vienu iš gimtosios planetos grobuonių, pasižyminčiu eikliomis kojomis ir aukštais šuoliais. Po keliolikos minučių vietoj beformės masės stovėjo stambus padaras ilgomis kojomis ir banguojančiais raumenimis, kuris ir tęsė kelionę laivu.

Laivas pasirodė esąs milžiniškas. Jame buvo dvidešimt keturi deniai, sujungti sudėtinga liftų ir laiptų sistema. Visi deniai turėjo atskirą gyvybės palaikymo sistemą ir galėjo automatiškai užsihermetizuoti. Į ginkluotę ir laivo aprūpinimą žvalgas labai daug dėmesio kreipti negalėjo dėl laiko stokos, be to, dvarvas ieškojo tik vadavietės patalpos, kurioje galėtų pasislėpti. Po daugiau nei valandą trukusios kelionės Chrzas tokią patalpą rado vienuoliktame, ypač gerai sutvirtintame denyje, kuris turėjo ne tik atskirą gyvybės palaikymo sistemą, bet ir variklius, energijos modulį bei šuolio įrangą ir galėjo funkcionuoti kaip atskiras laivas. Jei pagrindinis laivas žūtų, jo vadovybė galėjo pasprukti, visą vienuoliktą denį tiesiog pa-

versdama laivu. Tai buvo išties išmintinga. Patekęs į didžiulę patalpą, pilną įrangos ir aparatūros, primenančios naudojamą Eduro planetoje, žvalgas pradėjo ieškoti vietos pasislėpti. Iš pradžių Chrzas buvo linkęs vėl susiliesti su siena, bet jam sutrukdė tai, kad sienoje buvo prikišta begalės laidų, daviklių ir kitų prietaisų, trukdančių tapti jos dalimi. Chrzas visus juos galėjo imituoti išoriškai, bet veikti taip kaip jie jam niekaip nebūtų pavykę, o tai neišvengiamai atkreiptų dėmesį. Lubos jaunajam dvarvui netiko dėl tų pačių priežasčių. Apžvelgęs baldus, dvarvas suprato, kad ir jie netiks. Haratai pastebės, jei staiga viena kėde ar stalu atsiras daugiau, o sunaikinti baldų, kaip jie su žmogumi padarė Eduro planetoje, Chrzas neturėjo galimybės. Beliko grindys. Dvarvas labai nemėgo susiliesti su grindimis. Nors jis ir sukurdavo paviršių, identišką grindų dangai, ir nejausdavo vaikščiojančių subjektų, vis tiek jam buvo nemalonu žinoti, kad koks nors paklaidęs haratas ant tos dangos šokinės. Tačiau alternatyvos nebuvo, ir Chrzas pradėjo ruošti susiliejimui. Po pusvalandžio raumeningas, stambus ir aiškiai plėšrus padaras, stovėjęs viduryje kambario, išnyko be pėdsakų. Tik labai atidus stebėtojas galėjo atkreipti dėmesį, kad dalis grindų yra centimetru aukštesnės, tuo labiau kad Chrzas ganėtinai išmintingai suformavo nuolydį kraštuose, kuriam esant grindų lygio skirtumas yra nedidelis. Taigi jaunasis dvarvų žvalgas buvo pasiruošęs. Jis pagrįstai galvojo, kad tik komandos nariai, o ypač vadovaujantis personalas, gali jam suteikti visą būtina informaciją apie ruošiamą skrydį.

Pirmieji komandos nariai pasirodė tik po geros savaitės, tačiau jie tik probėgom užeidavo į patalpą kažko paimti ar kažką padėti. Retkarčiais kalbėdavo tarpusavyje, bet tai nesuteikė jokios bent kiek vertingos informacijos tūnančiam dvarvų žvalgui. Chrzas buvo kantrus. Jis tūkstančius kartų pergaltavo savo galimus veiksmus ir nusprendė, kad šis jo pasirinkimas yra teisingiausias ir jam tereikia laukti. Už kantrybę dvarvas buvo apdovanotas su kaupu. Dar po poros sa-

vaitėlių prasidėjo laivo sistemų tikrinimas. Laive jau gyveno ir dirbo trečdalis jo komandos narių bei dalis vadovaujančio personalo. Buvo įjungtos visos laivo sistemos, sušvito informacinių sistemų modulių ekranai. Tada Chrzas ir sugalvojo pasirausti šioje laivo informacinėje sistemoje. Patalpa ištieso paromis būdavo tuščia, nes laive dar nebuvo nei jų vado, nei kitų aukštesniųjų karininkų, kurie turėjo teisę dirbti šioje patalpoje. Chrzui tereikėjo tapti haratu ir nueiti iki pagrindinio informacinės sistemos modulio. Tolesni veiksmai buvo tik technikos žinojimo ir dvarvo žinių reikalas. Nei vieno, nei kito žvalgas nestokojo. Pasinaudojęs eiliniu patalpos tuštumo periodu, Chrzas pakeitė formą ir tapo pilotu, kurio duomenis sugebėjo gauti keliaujant iš Eduro planetos. Nukeliavus iki informacinės sistemos modulio, reikėjo perprasti pagrindinius programų principus, ką dvarvas padarė per ne pilną valandą. Chrzo nuostabai, haratai nesinaudojo jokiais apsaugos kodais, visa informacija buvo padėta kaip ant lėkštutės. Informacijos buvo labai daug. Chrzas sužinojo viską apie haratų laivyną, apie planetą, kurią ruošiamasi pulti, net tiksliai būsimo erdvinio šuolio koordinatas, tačiau taip ir nesužinojo tikslaus puolimo laiko. Iš haratų vykdomo pasiruošimo dvarvas galėjo spėti, kad tas laikas numatytas artimiausią mėnesį, tačiau tai buvo tik spėliojimai. Tikslios informacijos nebuvo. Praleidęs prie informacinės sistemos modulio kelias valandas, Chrzas susiruošė trauktis į savo slėptuvę, kai staiga jam šovė išganinga mintis. Dvarvas per keliasdešimt minučių truputį perprogramavo laivo informacinę sistemą, pakeisdamas erdvinio šuolio koordinatas. Tada, paslėpęs visus savo buvimo sistemoje pėdsakus, ramiai grįžo į slėptuvę.

Po kelių dienų žvalgą pradėjo kamuoti abejonės dėl tolesnio buvimo patalpoje tikslingumo. Sulig kiekviena diena tos abejonės stiprėjo. Gerai apmąstęs ir įvertinęs visas aplinkybes, kas užtruko dar porą savaičių, Chrzas nusprendė, kad kiūtant laive nieko naujo sužinoti nepavyks, o keliauti jam reikia ten, kur šioje planetoje priimami sprendimai. Beliko vie-

na problemė – nuspręsti, kaip pasišalinti iš laivo. Kiek Chrzas suprato, visi krovimo darbai jau buvo baigti ir pasinaudoti savo mėgstama strategija, t.y. apsimesti kroviniu, jis negalės. Dvarvas svarstė galimybę priimti savo natūralią beformę išvaizdą ir ištekėti iš laivo panašiai, kaip jam tai pavyko kosmouoste. Tačiau šią galimybę jis taip pat atmetė, nes, kitap nei kosmouosto pastatas, laivas neturėjo ventiliacijos angų, išeinančių į išorę, o atliekas šalinančios angos bei angos, kurios buvo numatytos laive komandos evakuacijos atveju, buvo uždarytos. Ištekėti koridoriais taip pat nepavyktų, nes jais vaikščiojo daugiau nei pusė komandos ir kas nors tikrai būtų atkreipęs dėmesį į tokį šiam laivui nebūdingą reiškinį kaip beformę masę, čiurlenančią koridoriumi. Viltis ir tikėtis, kad jam vėl pasiseks, kaip pasisekė kosmouoste, Chrzas nebenorėjo. Vienintelė išeitis dvarvui buvo vėl tapti haratu ir tiesiog išeiti iš šio laivo tikintis, kad niekas iš komandos narių nekreips dėmesio į kitą savo rasės atstovą. Taigi jis sėkmingai įgavo tą pačią piloto išvaizdą (kitų haratų duomenų žvalgas neturėjo progos gauti) ir išėjo iš vadavietės. Nenuėjęs nė dvidešimties žingsnių, dvarvas sutiko vieną iš jaunesniųjų karininkų, kuris nustebeš įsispokojo į praeinantį žvalgą. Chrzas stengėsi elgtis ramiai ir užtikrintai. Neskubėdamas jis praėjo pro karininką ir pasuko išėjimo link tikėdamasis, kad jo natūralus pasitikėjimas savimi leis haratui suprasti, jog pilotu apsimitęs dvarvas turi visišką teisę vaikščioti po laivą. Šios viltys žlugo nenuėjęs nė dviejų žingsnių. Žvalgas išgirdo traukiamo ginklo garsą, kurį palydėjo garsus harato šūksnis:

– Stok, atsikus į mane... ką čia veiki? Rankas laikyt taip, kad matyčiau.

Chrzas turėjo du pasirinkimus: bandyti įtikinti per daug pareigingą kariūną, kad viskas yra gerai, arba bandyti bėgti. Dvarvas suvokė, kad bandyti kalbėti su karininku, laikančiu į tave nukreiptą ginklą, gali būti sunku vien todėl, kad žvalgas absoliučiai nieko nežinojo apie tvarką laive, slaptazodžius ar pan. Bėgti atrodė realiau. Chrzas stovėjo koridoriuje netoli posūkio ir, nepaisant savo formos, buvo greitesnis už hara-

tus ir galėjo drąsiai tikėtis sėkmingos pabaigos. Tačiau dvarvas neįvertino laivo komandos narių reakcijos ir savitvardos. Tik šoktelėjęs į priekį, jis pajuto smūgį į nugarą. Kiekvienas raguotasis po tokio šūvio būtų miręs, tačiau jis buvo ne haratas, be to, svarbiausi jo organai nebuvo pažeisti. Nepaisant to, jei būtų ir toliau likęs piloto pavidalu, nusilptų ir taptų lengvu čiabuvių grobiu. Chrzas puolė bėgti, negalvodamas apie nieką kitą, tik apie galimybę pasislėpti. Haratų karininkas, nustebęs dėl tokio tautiečio gyvybingumo bei vikrumo, paskelbė aliarmą ir suorganizavo aktyvų persekiojimą. Dvarvas, skuosdamas nuo jį gaudančių raguotųjų, aptiko, haratų požiūriu, nedidelį kambariuką tolimiausiame laivo gale, skirtą laivo mechanikams, ir nusprendė jame pasislėpti. Žvalgas, tiesą sakant, negalėjo toliau judėti piloto pavidalu, jam reikėjo įgauti kitą formą ir pasigydyti, todėl jis būtų pasirinkęs bet kurią patalpą, jam tuo metu pasipainiojusią.

Dabar, įsispraudęs į tamsiausią kampa, Chrzas imitavo vieną iš kambarėlyje stovinčių kėdžių, su nerimu laukdamas persekiotojų. Dvarvas taip greitai negalėjo sustabdyti kraujavimo. Jam reikėjo bent pusvalandžio, kad visiškai neišsiskirtų iš kitų kėdžių. Be to, buvo natūralu galvoti, kad kiekvienas haratas pastebės, jog patalpoje viena kėdė per daug ir iš karto atkreips dėmesį į balda, išstepliotą neaiškiu skysčiu. Jau nasis žvalgas su baime klausėsi artėjančių persekiotojų keliamo triukšmo ir ruošėsi, atrodė, neišvengiamai mirčiai. Raguotųjų žingsniai skambėjo vis arčiau, kai pagaliau kambario durys su trenksmu atsivėrė ir į vidų įsiveržė stropusis haratų karininkas su dviem palydovais. Įsiveržę persekiotojai sustingo kambario viduryje ir atidžiai apsidairė. Chrzas su baime laukė šūksnio, rodančio, kad jis pastebėtas. „Galbūt, – mąstė dvarvas, – jie net nešūktels, o tiesiog šaus?“ Kokia buvo žvalgo nuostaba ir palengvėjimas, kai haratai, nieko įtartino nepastebėję, apsisuko ir nukurnėjo ieškoti tolyn. Tik tada jam toptelėjo, kad čiabuviai nežino, kas jis iš tiesų ir kokios jo galimybės. Persekiotojai ieškojo sužeisto įsibrovėlio gentainio, o ne purvinos kėdės ar formą keičiančio padaro. Lengviau atsi-

dusę, Chrzas wël patikėjo savo sėkme ir galima laiminga misijos pabaiga. Dvarvas užsigydė žaizdą ir neskubėdamas apsidairė, ieškodamas geresnės slėptuvės. Žvalgas nusprendė kurį laiką geriau pabūti šiame kambarėlyje ir palaukti geresnės progos pasišalinti iš laivo. Siekdamas sukelti kuo mažiau įtarimų, Chrzas ir wël tapo sienos dalimi, kas jam buvo įprasta ir sekėsi vis tobuliau. Kambario šeimininkas pasirodė tik po kelių valandų, bet nieko įtartino nepastebėjo.

Dar po kelių dienų Chrzas suprato, kad jam nepavyks pasitraukti iš laivo, kadangi laivas kartu su visa eskadra pakilo nuo planetos paviršiaus. Priėmęs tai kaip likimo dovaną, žvalgas pasiruošė maksimaliai išnaudoti tą laiką, kurį jam teks praleisti laive, visai naudingai informacijai gauti. Jis džiaugėsi likęs gyvas ir visiškai nenuliūdo užsitęsus jo viešnagei haratų eskadros flagmane.

*Haratų eskadros flagmanas.
2016 metų liepos 22 diena*

– Niekaip nesuprantu, kas čia darosi? Žvalgai grįžo nuo planetos paviršiaus? – kreipėsi haratų admiras į savo padėjėją.

– Taip, jūsų kilnybe. Planeta negyvenama ir negali būti gyvenama, nes netinka deguonimi kvėpuojantiems padarams.

– Gal jie išikūrė po planetos paviršiumi? – spėliojo admiras. – Dar kartą pakartok, kiek planetų, vadovybės teigimu, turi būti sistemoje?

– Devynios, jūsų kilnybe.

– Čia matau tik keturias. Žmonės turi gyventi trečioje. Gal čia kas atsitiko ir mūsų vadovybės duomenys netikslūs?

– Nemanau, jūsų kilnybe. Aplinkos analizė nerodo jokios kosminės katastrofos per paskutinius milijardą metų. Gal tiesiog čia ne ta sistema?

– Kaip ne ta, nekalbėk niekų. Mes kelis kartus tikrinome – čia būtent tos koordinatės, kurias mums nurodė mū-

sų vadovybė, – Admirolas, žiūrėdamas į priešais eskadrą plyninčią planetą, kiek susimąstė. Planeta buvo ne tokia, kokia turėjo būti pagal informacinėje sistemoje esančius duomenis. Ji nebuvo nei žydra, nei pilna gyvybės. Visą planetos atmosferą sudarė oranžiniai debesys, susidedantys iš įvairiausių dujų kokteilio. Joje nebuvo nė lašo vandens, nebuvo ir palydovo, kuris turėjo būti pagal gautą informaciją. „Galbūt mes iš tiesų ne ten nuklydome, – pagalvojo Admirolas. – Bet juk koordinatės tiksliai tos, kurias nurodė vadovybė“. Prieš Admirolą iškilo sudėtingo pasirinkimo būtinybė. Jis galėjo apsisukti ir grįžti atgal arba tęsti planetos tyrimą, tikėdamasis, kad planeta yra būtent ta, kuri buvo reikalinga. Užmezgti ryšį su Haratu eskadros vadui buvo draudžiama iki tol, kol jis nesutiks maštančiųjų apsaugos laivų, jiems neperduos savo reikalavimų ir argumentų, grindžiančių karo su žmonėmis būtinumą. Tik po to, kai maštantiesiems viską oficialiai pristatys, bus galima nebijoti Harato koordinacijų išaiškėjimo, kuri neišvengiamai sukels ryšio užmezgimas. Admirolui šis įsakymas atrodė nelogiškas, bet jis buvo karys ir vykdė visus vadovybės įsakymus, daug nesvarstydamas apie jų turinį. Grįžti atgal, vadinasi, atsisakyti vadovavimo šiai misijai. Jis galėjo grįžti tik sužinojęs kas atsitiko ir būdamas visiškai įsitikinęs, kad čia ne ta planeta.

– Į planetą siųskite dar vieną grupę. Šį kartą tegu išaiškina žmonių gyvenimo jos gelmėse galimybę. Jei reikės, tegu patys savo akimis įsitikina, kad joje žmonės tikrai negyvena, – apsisprendė Admirolas.

– Klausau, jūsų šviesybe, bus padaryta, – atsiliepė padėjėjas ir pridūrė. – Vienas iš jaunesniųjų karininkų prašė jums perduoti apie įvykį prieš kelias dienas iki išvykstant iš Harato. Jo raportas pateiktas saugumo tarnybai, bet, aš manau, ir jums bus įdomu asmeniškai apie tai išgirsti.

– Kas nutiko?

– Kelios dienos prieš išskridimą jis laive aptiko pašalinį. Karininkas elgėsi pagal instrukciją ir pašaliniam nepaklusus jį peršovė. Taip persautas haratas turėjo numirti, bet to kaž-

kodėl nenutiko. Jis puolė stebėtinai greitai bėgti ir pasislėpė nuo persekiojančių mūsų sargybinių taip, kad iki šiol jo nerandame.

– Kodėl manote, kad jis vis dar laive? – paklausė Admirolas.

– Iš laivo jis neišėjo, bent jau jo neužfiksavo nei vaizdo įrašymo įrenginiai, nei sargybiniai, nors laive jo taip pat neradome. Tačiau tai nėra labiausiai stebinantis dalykas šioje istorijoje. Pašaliniu pasirodė esąs mūsų gerbiamas pilotas, taip didvyriškai kovojęs su žmonėmis. Jį vaizdo įrenginiai užfiksavo ir anksčiau, sėdintį prie informacinės sistemos modulio vadavietės patalpoje.

– Ar jis išdavikas? Ar saugumas jį rado ir apklausė?

– Taip. Ir visus jo aplinkos asmenis. Jis tuo metu dalyvavo spektrovizijos laidos filmavime ir kategoriškai neigia buvęs laive. Yra ir liudininkų parodymai, ir pati spektrovizijos laida. Atrodo, kad laive buvo apsimetėlis, tačiau iš kur jis, nežinome.

– Vadovybei pranešta? – paklausė Admirolas.

– Taip, bet kol kas atsakymo negavome, – raportavo padėjėjas.

– Na tai ir gerai. Jie nuspręs, kas jis ir ką reikia daryti. Tai ne mūsų reikalas. Gali būti ramus. Dėkui už raportą ir vykdyk mano ankstesnius įsakymus. Būsime čia tol, kol neišsiaiškinsime, ar ši planeta tikrai ne ta, kuri mums reikalinga, – po šių žodžių Admirolas paleido padėjėją ir vėl pradėjo stebėti planetą. Jis negalvojo apie paslaptinę įsibrovėlį. Tai ne jo problema, o kaip tikras karys eskadros vadas nemėgo užsiiminėti ne savo reikalais ir spręsti ne savo uždavinius. Vadovybė viską išsiaiškins ir jam praneš. Visuomet taip buvo, be to, nereikalinga iniciatyva haratų gretose nebuvo skatinama. Padėjėjas savo ruožtu, eidamas vykdyti įsakymo, taip pat negalvojo apie įsibrovėlį. Jis savo pareigą atliko, pranešė visiems. Kas bus toliau – jau ne jo bėdos. Jei Admirolas mano, kad spręsti turi vadovybė, vadinasi, taip ir turi būti. Pašalinių klausimų šioje situacijoje padėjėjui nekilo, kaip, tiesą sakant, jie niekada nekildavo jokiose situacijose.

VIII

Patarimas

*Baltojo demiurgų rato planeta
prieš dvi dienas iki žmogaus išvykimo į Žemę*

Baltojo rato demiurgų valdovas lėtai ėjo tėvo mauzoliejaus link. Žinoma, tai nebuvo mauzoliejus tikraja to žodžio prasme, nes valdovo tėvas vis dar buvo gyvas. Tai buvo patalpa, kurioje nuolat maitinamas energija gulėjo buvusio baltojo demiurgų valdovo kūnas. Jis komos būsenoje gulės tol, kol galutinai nebegalės būti naudojamas arba kol jo šeimininkas, visada būdamas nefiziniame lygmenyje, nuspręs keltis į simbiotinę visatą ir pats nutrauks fizinio kūno gyvybės saitą. Mauzoliejus buvo įrengtas kelių šimtų aukštų pastate. Tiesą sakant, jame buvo tūkstančiai tokių mauzoliejų. Savo ruožtu pastatas tebuvo vienas iš šimtų pastatų, išsimėčiusių po visą Baltojo rato demiurgų planetą. Eidamas pro, atrodo, pabaigos neturintį mauzoliejaus koridorių, baltasis valdovas vėl skaudžiai išgyveno susidariusią padėtį, susijusią su nuolatiniu gyvenančių gentainių skaičiaus mažėjimu. Dabartiniu metu gyvenančių fiziniu pavidalu ir vien nefiziniame lygmenyje egzistuojančių demiurgų skaičius susilygino, o per artimiausią šimtmetį gyvenančių fiziniu pavidalu gentainių bus dar mažiau. Dabar Baltasis ratas dar galingas ir disponuoja pakankamais ištekliais, kad būtų užtikrintas netrukdomas išėjusių gentainių egzistavimas ir jų fizinių kūnų, esančių komos būsenoje, energetinis maitinimas. Tačiau, anot ekspertų, jei padėtis nepasikeis, po šimto tūkstančių metų Baltasis ratas visiškai nusilps. Tada, ekspertų prognozėmis, baltųjų demiurgų, gyvenančių fiziniu pavidalu ir egzistuojančių mauzoliejuose bei nefizinia-

me lygmenyje, skaičiaus santykis bus vienas prie penkių, ir ratas negalės užtikrinti reikiamo energijos tiekimo. Mauzoliejai išnyks, o ratas pradės sparčiai rintis gyvenimo saulėlydžio link. Tačiau tai labai tolimi laikai ir net blogiausios prognozės dar pranašavo nenutrūkstamą Baltojo demiurgų rato trijų šimtų tūkstančių metų ateitį. Iki to laiko neišgyvens ir net nefiziniame lygmenyje neegzistuos nė vienas dabar gyvenantis gentainis, todėl Baltojo rato valdovas nelabai sielojosi dėl tokios tolimos perspektyvos. Jis tikėjosi, kad ratas, o ir pati demiurgų rasė atgims, kaip jau ne kartą atsitikę. Ne vieną ir ne du kartus demiurgai buvo atsidūrę ties išnykimo riba, bet kiekvieną kartą kažkokiu stebėtinu būdu atsitiesdavo ir tapdavo dar galingesni nei anksčiau. Būdamas fatalistas, kuo pasižymėjo visi jo rasės nariai, Baltojo demiurgų rato valdovas tvirtai tikėjo, kad ateis laikas ir koks nors įvykis supurtys jo rasę, nuvarys tingumą, kuris sparčiai plito tarp rato narių, bei įlies naujos energijos. Tada baltieji demiurgai ir kartu visi kiti demiurgų ratai vėl suklestės, galės užimti naujas gyvenimui tinkamas planetas. Dabartiniu metu Baltojo rato valdovą labiau jaudino žmonių problema. Būtent dėl žmonių jis ryžosi ateiti pasitarti su savo seniai nefiziniame lygmenyje esančiu tėvu, kuris kadaise buvo vienas iš garsiausių Baltojo rato demiurgų valdovų. Dabartinis valdovas žinojo, kad tėvo šlovės jam niekuomet nepavyks pasiekti, todėl jautė savo nepilnavertiškumą, suprasdamas, kad visos jaunystės svajonės tapti galingesniu valdovu nei jo tėvas liks tik svajonėmis. Pokalbis šias baimes galėjo paaštrinti, bet, nepaisant visko, Baltojo rato demiurgų valdovas ryžosi pasitarti. Žmonių keliamą grėsmę, jo akimis žiūrint, buvo labai didelė ir, norėdamas jos išvengti, baltasis valdovas galėjo išverti ir ne tokius nepatogumus. Tiesą sakant, šis demiurgas dėl savo rato klestėjimo net nedvejodamas būtų atidavęs ir gyvybę.

Baltasis valdovas priartėjo prie tėvo mauzoliejaus. Tėvas atrodė kaip visada: didingų veido bruožų, galingo, demiurgų matmenimis, stoto. Baltasis valdovas atsiminė tą begalinę va-

lios stiprybę ir didžiulę dvasinę jėgą, kurią demonstravo jo tėvas, kai dar gyveno fiziniu pavidalu. Joks žmogus nebūtų galėjęs prieš jį atsilaikyti. Net nuobodulys ir gyvenimo tuštumo jausmas, kuris apninka kiekvieną demiurgą, suėjus atitinkamam amžiui, ir kurio genami gentainiai persikelia tik į nefizinį lygmenį, ilgai negalėjo palaužti šio tvirto individo. Tik sulaukęs 4500 metų amžiaus, buvęs Baltojo rato demiurgų valdovas pagaliau nusprendė atsisakyti fizinio gyvenimo ir persikelti vien į nefizinį lygmenį bei atiduoti rato valdovo titulą savo vieninteliam sūnui, dabartiniam baltajam valdovui. Dabar jo sūnus stovėjo prieš mauzoliejų, žvelgė į tėvo kūną ir netikėtai pajuto neapsakomą ilgesį ir tą meilę, kurią jis jautė savo tėvui būdamas dar visai mažas demiurgiukas. Jis prisiminė pasididžiavimą tėvu, matant, kaip jis gerbiamas tarp kitų ratų valdovų. Dabar jam kaip niekada reikėjo tėvo patarimo ir netgi paguodos. Baltasis valdovas tvirtai tikėjo, kad jis pasielgė teisingai čia ateidamas, ir kupinas ryžto pasiruošė nersti į nefizinį lygmenį ieškoti savo tėvo. Beliko vienas klausimas: ar jį pavyks rasti ir ar jam dar bus įdomios gyvenančiųjų fiziniu pavidalu problemos.

Baltasis valdovas nesitikėjo aptikti tėvą tik patekęs į nefizinį lygmenį. Tačiau tėvas jo jau laukė ir aiškiai tikėjosi pokalbio.

– Sveikas, sūnau. Jau kuris laikas tavęs laikiu, tikėjaisi, kad norėsi mane pamatyti ir pasidalyti savo mintimis, – pradėjo baltojo valdovo tėvas.

– O kodėl taip manai? Galbūt jauti, apie ką norėjau su tavimi pasitarti, – suurzo Baltojo rato valdovas. Tėvas vėl pasirodė pranašesnis ir, net egzistuojamas tik nefiziniame lygmenyje, buvo nuovokesnis už jį patį.

– Be abejo. Matai, aš, kitaip nei didžioji dauguma nefiziniame lygmenyje egzistuojančių demiurgų, domiuosi, kas vyks ta jūsų pasaulyje. Senokai stebiu šią krizę ir bandžiau analizuoti jos priežastis bei galimas pasekmes. Tai man pasidarė netgi įdomu. Manau, atėjai pasidalyti savo nuogaustavimais dėl žmogaus ir vienas po kito žlungančių su juo susijusių planų.

– Tu kaip visada teigus, tėve. Stebėjai mus ir žinai visas mus apnikusias problemas. Gal gali paaiškinti jų priežastį ir patarti, ką daryti toliau, – nusiramines paklausė baltasis valdovas.

– Tai nebus lengva. Visų pirma, man nėra lengva patarinti, o antra, nemanau, kad tu sutiksi su mano patarimu. Bet kokių atveju dabar tu esi Baltojo rato demiurgų valdovas. Aš jokiais aplinkybėmis nesiroošiu grįžti į jūsų pasaulį, tai ir sprendimą priiminėsi tik tu. Aš tegaliu tau patarti.

– Man tavo nuomonė labai svarbi, tėve. Aš būtinai į ją atsižvelgsiu.

– Žiūrėsim. Taigi tu teigus, jei galvoji, kad nuolatinės nesėkmės, susijusios su žmogumi, negali būti atsitiktinumas. Bet tam, kad tai suprastum, aš pabandyčiau kiek papasakoti apie gyvenimą nefiziniame lygmenyje, – pradėjo kalbą baltojo demiurgo tėvas.

– Aš žinau. Aš begalę kartų buvau nefiziniame lygmenyje ir ten puikiai jaučiuosi, – pertraukė baltasis valdovas.

– Nepertraukinėk, sūnau. Klausykis atidžiai. Tu nepažįsti nė menkos nefizinio lygmens dalies, nors, tiesą sakant, niekas jo nepažįsta. Pasitraukęs iš jūsų pasaulio, visus šiuos metus klajojau po nefizinį lygmenį ir bandžiau jį iširti. Mačiau daugybę stebuklų. Sutikau vieną iš Kūrėjų, tarp kurių taip pat paplitęs egzistavimas vien nefiziniame plotmėje. Jei dabar fizinį gyvenimą gyvena tik beveik dešimt Kūrėjų, tai nefiziniame lygmenyje jų yra arti šimto. Taigi susidraugavau su juo ir ilgai klajojau kartu po šią ir gretimą galaktikas. Jis man parodė Didžiuosius priešus ir jų kūrinius. Galiu tave nustebinti – gretimoje galaktikoje taip pat sukurtas žmonių analogas, kuris sėkmingai naudojamas kaip apsaugos priemonė nuo naujų agresyvių ar nežinomų rasių. Kūrėjus ir Didžiuosius priešus taip pat sukūrė kažkokia rasė, tačiau ji taip ir liko man nežinoma. Žinau tik tiek, kad ji buvo neapsakomai galinga ir, tikėtina, sugebėjo prasibrauti į sinbiotinę visatą bei gali egzistuoti bet kurioje iš šių viena kitą papildančių visa-

tų. Tačiau tai tik spėlionė. Manęs netenkino gretimos galaktikos apžiūra, nes joje gyvenančios rasės kurtos pagal tuos pačius principus kaip ir gyvenančios mūsų šalyje. Kartu su draugu šoktelėjome į gretimą, paralelinę mūsų šalyje, visatą. Vienas nebūčiau pajėgęs atidaryti vartų tarp visatų, bet su manimi buvęs Kūrėjas sugebėjo. Pasirodo, kiekviena paralelinė mūsų šalyje visata dar turi savo simbiotinę visatą, į kurią niekaip negalėjome patekti, kaip niekaip negalėjome patekti į mūsų šalyje simbiotą. Atrodo, ir paralelinėse visatose egzistuoja tie patys gyvenimo ir mirties principai, tačiau kaip ir pas mus su labai dažnomis išimtimis. Klajodami po paralelinę visatą atradome gyvą planetą. Ji klajodama kosmoso erdvėje ir maitinasi kitais mažesniais dangaus kūnais bei didžiųjų kūnų energija. Gyvoji planeta pasirodė tokia mentališkai stipri bei galinga, kad mes prieš ją jautėmės kaip skruzdėlės prieš patį didžiausią žinomą gyvūną. Tuo metu ji buvo soti ir patenkinta gyvenimu, todėl sutiko su mumis pabendrauti. Daug naujo išgirdome iš jos, tačiau viena naujiena gali būti svarbi ir tau. Būdama be galo galinga, ji galėjo laisvai keliauti po visas visatas ir jų simbiotus, kaip pasakytų žmonės, vieniškai gerai jautėsi ir gyvųjų, ir mirusiųjų pasauliuose. Tačiau net ir ji buvo sutikusi pranašesnių už save būtybių, o kartą, kaip man prisipažino, kažką užčiuopė. Kažką neapsakomai galingo ir besislepiančio taip, kad net ji sugebėjo tik jutimų ribomis užčiuopti to kažko egzistavimą. Jos manymu, tai ar tas, ar tie – ji nežino – gali valdyti laiko ir erdvės tėkmę bei jų dėsnius. Jie gali keisti vietomis priežastį su pasekme ir formuoti ne vieną pasaulį ar planetų sistemą, o pagal savo užgaidas išstisus visatas. Gali būti, aš tik pabrėžiu, gali būti, kad tas ar tie yra nusibrėžę ir mūsų visatos, ir mūsų galaktikos, ir mūsų pačių likimą, o mes negalime nukrypti nuo jų nubrėžtos linijos. Todėl nepaaiškinamai žlungo ir eksperimentas su žmonėmis, užsivėrė keliai laike, paliko neįgyvendinti geriausiai paruošti planai. Galbūt jie turi numatę užduotį ir žmonėms? Nežinia kaip ši užduotis siejasi ir ar siejasi su mūsų likimu, bet, manau, ateityje pamatysime.

– Tėve, tu kalbi apie tai, ką žmonės vadina Dievu?

– Galbūt. Nežinau. Matai, jei tai nepaprastai galingos būtybės ir jas galima bent jau pajusti, tai jos jokiū būdu neaitinka žmonių Dievo sampratos. Tai tiesiog nepaprastai galingos būtybės. Jei tai būtų Dievas, tai būtų virš bet kokio supratimo ir jutimo ribų. Natūralu, kad jis negalėtų turėti jokių konkrečių planų ar juos nuosekliai vystyti. Tai būtų tiesiog absoliuti paslaptis.

– Palauk. Juk tu išdėstei mūsų absoliučios paslapties teoriją, bet aš kalbu apie žmonių Dievo sampratą, – nenusileido baltasis valdovas.

– Koks skirtumas, kokia jų samprata, svarbu, kaip galvojame ir kaip suprantame mes. Pasidomėk, kokios nors laukinių gentelės Dievo samprata. Ten jie apskritai bus sudievinę kokį plėšrūną vien todėl, kad tas kadaise suėdė jų garsiausią gentainį. Jei tu atsimeni, kai buvau Baltojo rato valdovas aš kartu su Geltonuoju ratu kiek tyrinėjau žmones. Taigi galiu pasakyti, kad dauguma jų religijų labai glaudžiai susijusios su politika ir siekimu užgrobti valdžią. Kiek atsimenu, vienos iš dabartinių jų pagrindinių religijų šventoji knyga iš esmės parašyta buvusios Romos imperijos valdovų nurodymu, o kita vyraujanti religija sukurta tik kaip atsvara pirmajai kovoje dėl valdžios. Taigi nekalbėkime apie žmonių vartojamas Dievo sampratas. Ir apskritai, nuklydau į šoną. Noriu tau pasiūlyti išeitį. Žinau, kad tau nepatiks, bet, kaip minėjau, tai tik pasiūlymas, o spęsi tu pats. Ar pasiroošęs išklaudyti?

– Taip, klausau tavęs, tėve, – atsiliepė susikaupęs Baltojo rato valdovas

– Aš siūlau išleisti žmones iš planetos, uždedančios pančius, ir nedaryti nieko priešiško jiems. Visa Mažančiųjų sąjunga, taip pat ir demiurgai turėtų kuriam laikui apsimesti žmonių sąjungininkais ir stengtis tik diplomatiniais metodais nukreipti žmonijos energiją kitiems tikslams pasiekti. Pavyzdžiui, tyrinėti gretimą galaktiką ar pan. Palauk, aš žinau, kad

tu paklausi, ką tokiu atveju daryti su žmogaus projektu ir su tuo susijusiomis mūsų viltimis. Aš jokiū būdu nesiūlau atsisakyti mūsų Didžiojo tikslo, tačiau siūlau galutinai atsisakyti žmogaus projekto ir kurti ką nors nauja.

– Bet kodėl, tėve? Pažaboję žmones ar bent išaiškinę jų nepaklusnumo priežastį, o juos pačius sunaikinę ir sukūrę naujus, šį kartą paklusnius, įgytume didžiulį ginklą, galintį padėti įgyvendinti mūsų tikslą bent šioje galaktikoje.

– Visų pirma, aš beveik įsitikinęs, kad tai nepavyks, ir žmonėms yra skirta kita dalia, negu būti mūsų įrankiu. Šiuo atveju nesvarbu, kas lėmė žmonių likimą, svarbu, kad mes nepajėgūs su tuo kovoti. Be to, išlaisvindami žmones, mes sumažinsime jų keliamą grėsmę mūsų rasei.

– Kokiū gi būdu? Man atrodo, atvirksčiai, jiems reikės prieš, o mes būsime šiam vaidmeniui tinkamiausia kandidatūra, – nesutiko Baltojo rato valdovas.

– Klysti, mano berniuk. Prisimink jų prigimtį. Juose dominuoja mūsų genai. Žmonės neturės progos pulti mūsų žmones, jei tie elgsis kaip draugai. To juk demiurgai nedarytų?

– Ne, bet demiurgai palauktų tam tikrą laiką ir viską pasiektų gudrumu bei intrigomis. Kodėl žmonėms nesielgti taip pat?

– Todėl, kad jie nors ir turi daug mūsų bruožų, bet nėra demiurgai. Žmonės – tai kovinės mašinos, kurioms reikia aktyvios veiklos. Jie daro bet ką, skatinami šio nerimastingo siekio veikti, kovoti, ieškoti, tirti. Pažiūrėk, kaip jie gyvena savo planetoje – nė vienos dienos be karo, žygių ar ieškojimų. Manai, išsilaisvinę jie bus kitokie? Jiems iš karto reikės aktyvios veiklos ar kokio siektino tikslo arba prieš, kurį būtų galima nugalėti. Jie negalės pulti mūsų žmones, tarp jų ir demiurgų, nes jie atrodys esą draugai, o laukti žemiečiai negalės. Tada žmonėms bus galima pasiūlyti bet kurį siektiną tikslą, svarbu, kad jis atitiktų ir mūsų interesus.

– Gal ir taip, bet anksčiau ar vėliau jie išsikvėps ir taps sėslia ramia rase ir, be to, tikėtina, nedraugiška demiurgams.

– Nemanau, mano sūnau. Išsikovė jie kaip rasė tiesiog išnyks. Žmonės savyje taip pat turi paslėptą galimybę gyventi kaip mes. Tu vėl neatsižvelgi į žmonių prigimtį. Temperamentu jie kur kas aktyvesni nei mes, ir kai tik jiems atsibos šiame pasaulyje, jie tiesiog masiškai pradės rinktis egzistavimą nefiziniam lygmenyje ir keliones po jį. Tada jie išnyks kaip rasė ar bent jau skaičiumi sumažės tiek, kad taps mums nepavojingi, – užtikrintai tęsė Baltojo rato demiurgų valdovo tėvas.

– Gal tu ir teisus... Na nežinau, tėve. Tavo argumentai lyg ir svarūs, bet, kita vertus, nepagrįsti faktais, o tiesiog gali būti laikomi spėlionių rinkiniu. Aš pamąstysiu apie tai. Tu man atsakyk dar į vieną klausimą. Kas tave paskatino persikelti į nefizinį lygmenį? Koks tai jausmas, kuris verčia demiurgus rinktis tokį egzistavimą?

– Nuobodulys, mano berniuk, – atsakė buvęs baltasis valdovas. – Tik jis. Man jūsų pasaulyje pasidarė per ankšta, o nefizinio lygmens paslaptys kuo toliau, tuo labiau viliojo. Tai lyg persikėlimas į kitą, aukštesnę lygį. Tačiau ir tai ilgainiui atsibosta. Dauguma demiurgų išlaiko smalsumą ir tyrinėjimo poreikį ne daugiau kaip tūkstantį metų. Po to jie persisotina ir pasirenka kelionę į simbiotinę visatą, taip užgesindami gyvybę savo fiziniame, komos būsenoje esančiame kūne. Aš to napatyriau, nors klajoju jau du tūkstančius metų. Man viskas dar įdomu. Aš vis dar noriu leisti į tolimiausias keliones ir domiuosi, kas darosi namie ir kaip sekasi tau. Manau, dar porą tūkstantukų metelių paklajosiu. Mano kūnas tiek dar išters komos būsenoje, o savo noru aš visų tų stebuklų neatsisakysiu. Štai su draugu Kūrėju nutarėme nukeliauti iki visatos centro, kur yra seniausios galaktikos ir turėtų būti seniausios rasės... Kita vertus, turiu vieną labai netradicinę idėją, su kuria tavęs dar nesupažindinsiu, – karštai pasakojo Baltojo rato demiurgų valdovo tėvas, o dabartinis valdovas klausėsi, galvodamas apie jo pasiūlymą. Baltasis valdovas dar neįjautė nuobodulio ir netroško pažinti visatos stebuklų. Jis bu-

vo tvirtai prisirišęs prie dabartinio gyvenimo, todėl savo tėvo pasakojimo klausėsi susidomėjęs, bet be ypatingo azarto. Jį kur kas labiau jaudino žmonių problemos.

Po nenutrūkstamo beveik parą trukusio bendravimo baltasis valdovas patraukė savo būsto link. Jis vis dar buvo kamuojamas dvejonių, nors ankstesnė jo nuomonė dėl žmonijos ateities pamažu užgožė tėvo išsakytus argumentus. Galų gale baltasis valdovas nusprendė nestabdyti dabartinių planų vykdymo, o tuo atveju, jei tie planai nebus įgyvendinti, vėl sugrįžti prie tėvo pateikto pasiūlymo.

IX

Grįžimas

Eduro planeta tuo pat metu

Ardas jaudinosi. Jam buvo neramu dėl būsimos laiko kelionės. Ankstesnė žmogaus surinkta informacija davė pagrindą abejoti laiko kelionės sėkme. Galėjo atsitikti bet kas: Ardas galėjo niekur neiškeliauti, nukeliauti į gilesnę praeitį ar net patekti į ateitį. Svarbiausia, kad mąstantieji net neišsivadavo, kodėl puikiausiai paruoštos kelionės laike staiga žlunga ar vyksta visai ne taip, kaip buvo planuota. Žemiečiui reikėjo nusiraminti ir su kuo nors pasikalbėti. Jis žinojo, kad nefizinėje plotmėje jį turi aplankyti ligijietis, todėl iš karto nusprendė keltis į nefizinį lygmenį ir ten palaukti savo draugo. Laukti ilgai neteko. Ardas tik spėjo apsiprasti su pakitusia aplinka, kai pamatė jį atvykstant.

– Sveikas, Arдай, matau lauki manęs... Kodėl taip nerviesi? – sunerimo ligijietis.

– Ir dar kaip. Nenustygstu vietoj. Vakar viską, kas tik buvo iš informacinėje sistemoje, perskaičiau ir pasidomėjau apie laiko keliones. Pasirodo, pavyksta tik 20 procentų vykdomų laiko šuolių, ir niekas tiksliai nežino, kodėl nepavyksta kiti. Rytoj, kaip žinai, mane turi sugražinti į tą patį laiką Žemėje, iš kurio buvau pagrobtas. Atvirai pasakius, bijau, kad kas nutiktų ne taip.

– Nurimk, Arдай. Atsimeni, pasakojau tau apie tai, kas, mano nuomone, lemia įvykius mūsų visatoje. Manau, kad viskas klostysis gerai. Iki šiol tu buvai saugomas. Kodėl staiga kas nors turėtų pasikeisti?

– Na, net pagal tavo teoriją, jeigu jai pritarsime, gali atsitikti taip, kad aš jau būsiu įvykdęs savo misiją ir toliau ne-

būsiu reikalingas. Kam tada mane saugoti ir ar kas žino, kur tos misijos ribos ir ar apskritai tokia yra? – paklausė Ardas.

– Gerai, jau gerai, drauge mano. Nebediskuokime filosofinėmis temomis. Geriau dar kartą aptarkime savo veiksmus. Kada tu planuoji atidaryti vartus į Ligiją ir į Edurą?

– Dvi dienos po mano atvykimo, tiksliau kalbant, 2015 metų liepos pirmąją pagal dabartinį kalendorių. Tu ir tavo parinkti ligijiečiai pereisite į Žemę ir po to tiesiai į Edurą. Pirmus žmones prabudimui, manau, į Edurą pristatysiu dar po trijų dienų. Ar jums pavyks laiką atskaičiuoti tiksliai ir šoktelti laiku atgal į numatytą datą?

– Manau, taip. Jau kuris laikas Ligijoje verda pasiruošimas šiam įvykiui. Skyrėme nemažą dalį planetos energetinių išteklių tiksliai laiko kelionei užtikrinti. Žinoma, labiausiai reikia tikėtis, kad mums pasisėks ir viskas pavyks sėkmingai. Ar dabar pagalbinėse patalpose kas nors vyksta? – paklausė Tomas.

– Vakar pasidomėjau. Jie įrengė didžiules požemines patalpas. Manau, dabartinis žmonių skaičius Eduro planetoje viršija šimtą. Gerai, kad isai to nežino, niekaip negalėčiau paaiškinti. Tektų naudoti mentalinę prievartą, o man tai nepatinka. Geri vyrukai tie isai. Ligijietai, aš nusprendžiau jokiais atvejais nenaudoti mentalinės prievartos prieš klanų vadą, jo sūnų Iskiką ir karį Iskiną, o kitus mentališkai paveikti tik esant būtinam reikalui. Kitų žmonių paprašysiu elgtis taip pat. Kaip manai, ar aš teisus taip galvodamas? Gal vertėtų spjauti į draugiškumą ir atsižvelgti tik į pragmatinius argumentus? – susimąstęs paklausė Ardas.

– Draugai yra draugai, ir tu teisus taip nusprenddamas. Jei dėl šio sprendimo kils grėsmė žmonijos egzistavimui, tada prašysiu tavęs tai apmąstyti. Dabar aš tau visiškai pritariu ir nematau, kad kuris iš prabudusių žmonių puls tam prieštarauti, – savo nuomonę išdėstė ligijietis.

Draugai dar kelias valandas kalbėjo apie Ardo kelionę atgal ir savo ateities planus. Jie išsiaiškino kiekvieną smulkme-

na, aptarė kiekvieną netikėtumą, kuris gali įvykti. Nepaisant to, ligijietis ir žemietis žinojo, kad dabar jiems labiausiai prireiks sėkmės ir tikėtina, kad šis jų pokalbis yra paskutinis. Ligijietis kaip įmanydamas stengėsi nuraminti jaunąjį draugą, bet pats jautėsi toli gražu neužtikrintai. Išsiskyres su Ardu, jis ilgai mąstė apie nenuspėjamą likimą, kuris gali vienu ypu sugriauti visas žmogaus pastangas ir sunaikinti jo viltis. Ardas po pokalbio su ligijiečiu pasijuto ramiau ir nusprendė elgtis taip, kaip jis elgdavosi Žemėje, kai kažko labai bijodavo. Jis tiesiog pažiūrėjo savo baimei į akis ir pasakė : „Bus, kaip bus, vis tiek nieko negaliu pakeisti“. Po šių minčių žmogus iš galvos išmetė visus samprotavimus apie laiko keliones ir galimas su jomis susijusias nelaimes.

*Isų žvaigždėlavis. Žemės orbita.
2015 metų birželio 29 diena*

– Pavyko, Arдай, mums pavyko, – neslėpė džiaugsmo nei Iskinas, nei Iskikas. Abu kariai nusprendė savo draugą lydėti į šią kelionę ir dalytis su juo visomis nesėkmėmis, kurios galėjo nutikti. Iki laiko šuolio isai spinduliavo pasitikėjimu savimi ir savo laivu, bet tik dabar pajuto, kokia įtampa juos slėgė. Ardui, nepaisant jo nustebimo, lyg akmuo nuo pečių nukrito. „Turbūt aš vis dar saugomas“, – šyptelėjo žmogus.

– Dabar beliko nustatyti vietą, iš kurios mane paėmėte, ir perkelti ją į planetos paviršių. Kada tai darysite? – paklausė žemietis.

– Po penkių minučių, – atsiliepė budintis isų technikas. – Mes atvykome kiek per anksti ir kol kas tu iš Žemės dar nepagrobta.

– Dėkui jums, draugai, už paramą. Nenoriu atsisveikinti ir, manau, mes greitai pasimatysime, – kreipėsi Ardas į stovinčius šalia Iskiką ir Iskiną.

– Nenustebsiu, – šiepdamas dantis, kas rodė didelį džiaugsmą, už abu atsakė Iskikas. – Sėkmės tau Žemėje, žmogau. Mes

nenorime žinoti, kokie tavo tikrieji planai, kol tu mums pats jų neatskleidei, bet atsimink – isai, bent jau antrasis klanas, yra tavo draugai ir parems tave bet kurioje situacijoje, – šalia stovintis Iskinas pritarė galvos linktelėjimu. – Nemanyk, kad mes pamiršome, ką dėl mūsų padarei ir, svarbiausia, ko mums nedarei. Tu galėjai visus mus paversti savo klusniais vergais. Mes puikiai žinome tikrąsias tavo galimybes, – baigė Iskikas, tvirtai apkabindamas žmogų. Ardas nustebo, jis tikrai nesitikėjo, kad isai viską supras. Tik dabar jis suvokė tikrąsias šios rasės vertybes. Isai vertino jo darbus ir jiems suteiktą pagalbą, bet, pasirodo, labiausiai vertino jo santūrumą. Isai, stebėdami žmogų, suprato, kad jis nelinkęs pavergti kitų, nors turėjo visas galimybes tai padaryti. Šis faktas buvo lemiamas antrojo klano vado sprendimui, kurį jis perdavė sūnui ir kurį Iskikas turėjo perduoti žmogui jam išvykstant.

– Ardai, ši kartą aš oficialiai perduodu tau antrojo klano vado sprendimą, – pradėjo Iskikas. – Antrasis išų klanas neprieštaraus, jeigu tu, imdamasis visų kol kas būtinų slaptumo priemonių, naudosi tau suteiktą sklypą kaip prabudusių žmonių bazę. – Žmogus neteko amo. Isai pataikė tiesiai į dešimtuką, kartu pateikdami ant sidabrinio padėklo tai, ką jis bandė pasiekti per didžiausius vargus. Taigi, netaręs nė žodžio, apkabino abu isus, tuo išreikšdamas didžiulę padėką už viską, ką jie padarė žmogaus bei visos žmonijos labui.

*Žemės planeta (planeta, uždedanti pančius).
2015 metų birželio 29 diena*

Buvo saulėta šilta birželio pabaigos diena. Žmogus stovėjo prie upės ir gėrėjosi jį supančia žaluma bei raminančiu vandeniu tekėjimu. Stovėdamas jis prisiminė posakį, kad žmogui gali ilgą laiką nepabosti žiūrėti į tekantį vandenį, degančią ugnį ir svetimą darbą. „Žinoma, idealiausia būtų žiūrėti į gaisrą gesinančius ugniagesius. Tada suderinčiau visus tris daly-

kus. Dabar belieka tenkintis tik tekančiu vandeniu,“ – minytse šyptelėjo žmogus. Prie upės jis stovėjo neilgai, nes, tiesiogine to žodžio prasme, ėmė ir pradingo. Jei žmogus būtų buvęs stebimas pašalinio stebėtojo, tai pastarasis nebūtų patikėjęs savo akimis ir tikrai pagalvotų, kad žmogus tiesiog pasislėpė – toks staigus, nelydimas jokių pašalinių garso ar vaizdo efektų buvo dingimas. Dar labiau stebėtojas nustebtų žvilgtelėjęs į tą pačią vietą po kelių sekundžių. Ten vėl stovėjo tas pats žmogus. Ir niekas nepastebėtų, kad žmogus buvo tas pats, bet kartu ir labai pasikeitęs. Ardas vėl atsidūrė Žemėje tiksliai numatytu laiku. Tiek jį pagrobdami, tiek pristatydami atgal isai naudojosi teleportacijos spinduliu, kuris, nors ir labai efektyvus, bet buvo sunkiai suvaldomas. Perkelti objektą į planetą ar iš jos naudojantis teleportacijos spinduliu reikia labai daug energijos ir kone pedantiško tikslumo. Daug paprasčiau buvo atidaryti erdvinio šuolio vartus, tačiau šiomis aplinkybėmis to daryti nebuvo galima. Žmogus turėjo beveik nepastebimai tiek dingti iš planetos, tiek į ją sugrįžti, o atidarius erdvinio šuolio vartus, neišvengiamai atkreiptum visų aplinkinių dėmesį.

Ardas nukreipė žvilgsnį į upę, po to į žaliuojančius laukus. „Dieve, kaip aš viso to pasiilgau“, – atsiduso žmogus. Buvo keista tolumoje matyti žmones, girdėti jau primirštą šunų lojimą, vaikų verksmą, miesto gausmą. Kelias minutes pastovėjęs prie upės, Ardas nurimo ir žvilgtelėjo į dangų. Išų laivo nesimatė, o ir vargiai matytųsi net ir nešviečiant tokiai ryškiai saulei. Tačiau Ardas žinojo, kad jie ten, kaip žinojo ir tai, kad ten yra Mąstančiųjų sąjunga, sidargai ir dar daugybė kitų nežinomų protingų rasių. „Ką gi, galaktika, palauk, žmonės ateina. Tuoj prasidės tikras žaidimas“, – susimąstęs tarė Ardas, žiūrėdamas į bekraštį mėlyną dangų.

KOVA UŽ IŠLIKIMĄ

ANTRA KNYGA

I

Ultimatus

*Baltojo rato demiurgų kontroliuojama erdvė.
Ultimatumo paskelbimo Žemei diena
(pagal žmonių kalendorių 2016 metų spalio 30 diena)*

Baltojo rato demiurgų valdovas blaškėsi po kambarį lyg sužeistas tigras. Kažkur buvo dingusi savitvarda, kuria tarp kitų rasių garsėjo išblyškėliai. Demiurgas nemėgo, kai koks nors įvykis, idealiai prieš tai suplanuotas, staiga tapdavo absoliučiai nevaldomas ir nenuspėjamas. Prieš keturias valandas atrodė, kad viskas sekasi puikiai. Haratų eskadra sėkmingai atskrido prie Žemės, ir kaip buvo suplanuota, pranešė apie būsimus karinius veiksmus šioje planetoje bei pareikalavo ten buvusių išų apsauginių pajėgų nesikišti į jų ir žmonių konfliktą. Atvykėliai kalbėjo kaip iš natų. Jie pabrėžė, kad nei žmonės, nei haratai nėra Mąstančiųjų sąjungos nariai ir todėl jiems negali būti taikomi šios sąjungos nustatyti apribojimai. Taip pat karingi sutvėrimai akcentavo, kad kiekviena rasė turi teisę į kompensaciją už garbės įžeidimą, o haratai yra įžeisti žmogaus, vardu Ardas. Todėl jie reikalauja, kad patirta rasės gėda būtų nuplauta Žemės gyventojų krauju. Mąstančiųjų sąjunga, gavusi tokį pareiškimą, buvo priversta jį svarstyti ir imtis visų būtinų biurokratinių procedūrų. Išų laivų vadai gavo nurodymus netrukdyti haratams iki galutinio sprendimo priėmimo. Prieš tris valandas demiurgų džiūgavimas virto giliu susirūpinimu. Kas galėjo pagalvoti, kad isai pasiūs tolyn visą Mąstančiųjų sąjungą su savo kvailais įsakymais ir iš haratų laivyno pareikalaus tuoju pat nešdintis atgal. Sykiu pasirodė pranešimai apie išų karinių eskadrų pakilimą nuo visiems be išimties klanams pri-

klausančių planetų ir, kas dar blogiau, apie didžiulį sujudimą sidargų kariniame laivyne. Tai buvo labai rimta grėsmė. Kelių apsauginių iš laivų užtektų ištaškyti į skutus visą haratų armadą, priartėjusią prie Žemės, o toks masinis abiejų žmonių sąjungininkų karinių pajėgų aktyvumas pranašavo didžiulį ir neišvengiamą karą. Tuo metu atrodė, kad dar vienas demiurgų planas galutinai žlugo, tačiau prieš pusvalandį atėjo dar viena žinia. Isai staiga pranešė nesikišią į žmonių ir haratų konfliktą, o abiejų slaptų Žemės sąjungininkų laivynai grįžo į nuolatinės dislokacijos vietas. Dalis demiurgų džiūgavo, bet tik ne Baltojo rato valdovas. Jis puikiai žinojo iš užsispyrimą ir karingumą. Ši rasė nebūtų lengvai nusileidusi, išskyrus vieną atvejį: jei pats žmogus, vardu Ardas, jų paprašytų nesikišti.

– Kodėl Ardas galėjo to prašyti..., – burbėjo Baltojo rato valdovas. – Vienintelis galimas paaiškinimas yra tas, kad žmogus yra įsitikinęs savo pranašumu prieš puolančius haratus. Abejoju. Ardas Žemėje jau daugiau kaip metai, jis turėjo prarasti daugumą savo galių, o to, kas jam liko, neužteks sustabdyti agresorių. Gal aš klystu? Gal žmogus ne tik neprarado galių, bet rado būdą pažadinti kitus? Gal Žemės tautos jau pasiruošusios puolimui ir sutriuškins haratus, o tada pareikalavus iš Mąstančiųjų sąjungos atšaukti apribojimus, taikomus šiai planetai ir jos gyventojams? Gal tai gudrus Ardo planas išsiveržti iš planetos, uždedančios pančius, o aš, to nežinodamas, padedu jam?

– Sekretoriau, skubiai pas mane! – sušuko Baltojo rato valdovas, ketindamas atšaukti haratų įsiveržimą į Žemę. – Gal būtent dabar aš klystu? Gal kaip tik šito ir siekia Ardas? Gal jis gudresnis nei mes galvojame ir tiesiog blefuoja? Turbūt taip ir yra, – lengviau atsiduso rato valdovas. – Reikia tęsti puolimą. Jis bando mane apgauti. Na tiesiog negalėjo šis žmogus išlaikyti visų savo gebėjimų Žemėje, tai neįmanoma.

– Kas nutiko, valdove? Kvietėte? – nusilenkdamas įėjo baltojo valdovo sekretorius.

– Nieko, – tarstelėjo Baltojo demiurgų rato valdovas. – Ap-sigalvojau. Kol kas nieko. Gali eiti.

– Nuspręsta, toliau vykdome planą, o tada pažiūrėsime, – vis dar kalbėdamasis su savimi baltasis valdovas priėmė galutinį sprendimą ir nurimo.

Žemės orbita. Tuo pat metu

Iskikas stovėjo pagrindinio Žemės apsaugos, kurią vykdė išų karinės pajėgos, laivo denyje ir liūdnai žvelgė į apačioje plytinčią žydrą planetą. „Graži, nors ir klastinga vieta, – mažtė jaunasis karys. – Gaila, kad po haratų įsiveržimo ji tikrai nebus tokia pat graži. Tikiuosi, kad Ardas žino, ką daro, prašydamas mūsų nesikišti į artėjantį karą.“ Staiga pasigirdęs triukšmas atitraukė Iskiką nuo šių nemalonių ir kupinų susirūpinimo minčių. Triukšmą skleidė Iskinas, kuris skubėjo prie antrojo klanų vado sūnaus ir pakeliui kliuvo beveik už visų po kojomis pasitaikiusių baldų.

– Valdove, negi tai tiesa? – dar iš toli šuktelėjo senasis karys.

– Nurimk, Iskinai, – sudrausmino jį Iskikas. – Kas tiesa?

– Tu leidai haratams pulti Žemę?

– Prisėsk, drauge mano, ir paklausk, – suėmęs įsiaudrinusį karį už pečių jaunasis laivo vadas pasuko netoliese stovėjusių krėslų link. – Tu žinai, kad vos tik sužinojome apie būsimą puolimą ir Mąstančiųjų sąjungos įsakymą, pasiruošėme karui. Visi klanai pareiškė apie pasiryžimą kovoti mūsų pusėje. Sidargai per Ligijos planetos gyventojus atsiuntė žinią, kad pradeda kaupti karines pajėgas ir, mums paprašius, kovos prieš visus, kas kėsinaisi į Žemę.

– Taip, valdove, žinau, – kiek aprimo Iskinas. – Mano laivas taip pat buvo visiškai paruoštas kovai, bet paskui atėjo tavo įsakymas netrukdyti haratams. Kodėl?

– Matai, mano drauge, su mumis susisiektė pats Ardas ir paprašė nesikišti, – liūdnai paaiškino Iskikas. – Aš bandžiau žmogų perkalbėti, bet jis buvo užsispyręs ir užtikrino mane,

kad ne tik sugebės laimėti prieš haratus, bet ir privers Maštančiųjų sąjungą atšaukti apribojimus Žemei ir jos gyventojams.

– Kaip jis tai sugebės padaryti? – nustebo senasis karys. – Kiek žmonių Ardas pažadino Eduro planetoje? Geriausiu atveju iki šimto. Manai, jie sustabdys visą haratų armadą?

– Nežinau, Iskinai, nežinau, – atsiduso antrojo klanu vado sūnus, dabar vadovaujantis visoms pajėgoms, skirtoms Žemės apsaugai. – Gal? Mes dažnai neįvertindavome žmogaus. Tikiuosi, jis žino, ką daro. Aš pažadėjau Ardui nesikišti, išskyrus, jei jis pats to paprašys. Turiu laikytis duoto žodžio. Sutinki, mano bičiuli?

– Taip, valdove, – sunkiai atsiduso Iskinas. Jis iš visos širdies troško nušluoti tuos įžūlius raguočius, bet jei vadas davė žodį – teks susitaikyti. – Teks mums viską stebėti iš šalies.

– Tikiuosi, Ardas žino, ką daro, – dar kartą, tarsi siekdamas nuraminti save, tarė Iskikas.

Žemės orbita. Haratų laivynas tuo pat metu

– Admirole, atėjo naujas signalas iš Maštančiųjų sąjungos apsauginių laivų, – žiūrėdamas į ekrane bėgančias eilutes, raportavo vienas iš haratų eskadros vado padėjėjų. – Jie pakeitė savo nuomonę ir mums nekliudys, jei mes nesieksime sunaikinti pačios planetos ar iš esmės nekeisime joje vyraujančių gyvenimo sąlygų.

– Tikrai? – nuoširdžiai nustebo Admirolas. Jis jau buvo apsipratęs su mintimi, kad eskadrai teks apsisukti ir keliauti namo. Žinoma, tokia perspektyva atimtų iš jo visus nugalėtojo laurus, tačiau didžiausia kaltės dalis kliūtų vadovybei. Admirolas, kaip ir kiekvienas haratų kareivis, nepraleisdavo progos pasidžiaugti kokia nors aukštesnius postus užimančių bendrapiliečių nesėkme. „Dėl išlygos maštantieji gali nesijaudinti. Vadovybė davė aiškius nurodymus užimti planetą ir pavergti jos gyventojus, o ne sunaikinti Žemę,“ – pagalvojo haratas.

– Tikrai taip, – išpyškino padėjėjas. – Sąjungos apsauginiai laivai traukiasi. Eskadrai kelias laisvas, Admirole.

– Puiku, – nežinodamas ar džiaugtis, ar liūdėti, prašneko haratų laivyno vadas. – Judam pirmyn iki artimiausios orbitos aplink planetą. Nustatykit didžiausius Žemės miestus ir didžiausias karines bazines. Tai bus pirmieji taikiniai. Įsibraukite į planetą gaubiantį radijo ir spektrovizijos, jei tokia yra, eterį ir perduokite iš anksto paruoštą ultimatumo tekstą.

– Admirole, šalia planetos palydovo orbitos pastebėjome kelis žemiečių kosminius laivus. Ką daryti? – paklausė antras iš kelių šalia didžiulių ekranų sėdinčių vado padėjėjų.

– Pasirodykit jiems, duokit laiko pranešt žinią apie mūsų atvykimą į planetą ir sunaikinkit. Parodykit ultimatumo tekstą mano ekrane. Noriu paskutinį kartą patikrinti prieš skelbiant, – įsakė Admirolas. Nepraėjus nė trim sekundėm, priešais laivyno vado akis nušvito tekstas, paruoštas žmogaus, vardu Ardas, gimtąja kalba, kuri buvo beveik nepakitusi pirmųjų žmonių dialekto atmaina. Ultimatumas buvo maksimaliai lakoniškas, tačiau išsamus. Jis skelbė:

Žemės žmonės, vienas iš Jūsų siaubingai nusikalto visai haratų rasei. Jis klastingai užpuolė ir taip ižeidė garbingą haratą, užtraukdamas gėdą visiems mūsų planetos gyventojams. Atsakydami į šiuos niekšiškus veiksmus ir suprasdami, kad toks ižeidimas gali būti nuplautas tik krauju, reikalaujame:

Per vieną Žemės savaitę nuo šio ultimatumo paskelbimo:

- *išduoti gyvą arba mirusį žmogų, vardu Ardas, ir visus jo gentainius;*
- *paleisti visas planetoje esančias ginkluotąsias pajėgas ir sunaikinti visą karinę techniką;*
- *pripažinti visišką haratų rasės valdžią Žemėje planetos ir jos gyventojų atžvilgiu.*

Įvykdę šiuos reikalavimus, žemiečiai atpirkinės žmogaus, vardu Ardas, kaltę dvidešimt metų. Praėjus nurodytam termi-

nui, haratų eskadra pasitrauks ir grąžins valdžią planetos atstovams. Atsisakę vykdyti reikalavimus žemiečiai bus sunaikinti.

„Atrodo gražiai, – skaitydamas ultimatumo tekstą, mąstė Admirolas. – Ką čia dar bepridursi? Viskas aišku. Įdomu tik, apie kokį įžeidimą vadovybė parašė šiame tekste? Visi žino, kad vargšą pilotą klastingai užpuolė būrys žmonių, ir beveik visus jis nugalėjo. Na, kaip yra – taip yra, vadovybė geriau supranta padėtį.“

– Admirole, Žemės kosminiai laivai sunaikinti, – raportavo vienas iš padėjėjų.

– Ar jie spėjo perduoti signalą į planetą? – pasidomėjo Admirolas.

– Taip. Signalą sugavome. Nufilmuotas vienas iš mūsų laivų ir isteriškai prašoma duoti nurodymus. Žmonės laive kalbėjo kitokia kalba, nei vartojama mūsų ultimatumė, bet kompiuteris ją iššifravo. Gal pakeisti kalbą, kuria parašytas ultimatumo tekstas?

– Nereikia. Tikėtina, tai buvo mažai vartojamas dialektas. Manau, kad pagrindinė Žemės kalba yra ta, kuria šneka žmogaus, vardu Ardas, tautiečiai, – svarstė Admirolas. – Pradėkit ultimatumo transliaciją.

– Klausau, Admirole. Transliacija pradėta, – džiugiai raportavo vienas padėjėjų.

– Gerai, paruoškite tris žvalgų komandas, po du individus kiekvienoje, ir nusiųskite jas į skirtingas planetos dalis. Tegu rytoj pristato kelis čiabuvius. Išsiklausinėsime, kaip jie jaučiasi ir kokios nuotaikos planetoje, be to, iš arčiau į žmones pažiūrėsime.

– Klausau, Admirole. Nurodymas žvalgybos viršininkui perduotas, – netrukus atsiliepė arčiausiai sėdėjęs padėjėjas.

– Puiku, – pasitrynė rankas Admirolas. – Oficialiai skelbiu medžioklės sezoną atidarytą. Paslėpkit mūsų laivyną, kad žmonės anksčiau laiko jo neaptiktų ir nepultų pirmi.

Žemės planeta. 2016 metų spalio 31 diena

– Prasidėjo tai, ko mes laukėme ir kam ruošėmės, – kreipėsi Ardas į susirinkusiuosius. Dvidešimt kambaryje esančių žmonių ką tik baigė žiūrėti haratų transliuojamą ultimatumą ir dabar gyvai aptarinėjo naujienas.

– Šiurpiai tipelis atrodo, visai kaip velnias iš pragaro gelmių, – net nusipurtė kalbėdamas šalia Ardo sėdintis žmogus, vardu Saulius. – Kaip manote, kokį įspūdį jo išvaizda ir kalba padarys kitiems, jei mes pašiurpome?

– Prasidės panika. Suklestės religiniai kultai, – spėliojo kalbančiojo kaimynas iš kairės.

– Ne tik, – šyptelėjo Ardas. – Atsiras labai daug norinčių su naikinti ar išduoti haratams mūsų tautą. Turime tam ruoštis.

– Manai, kas nors išdrįs tai pasiūlyti? – suabejojo Saulius.

– Žinoma... Tokių bus ne vienas ir ne du, – susimąstė atsakydamas Ardas. Per paskutinius porą metų jis geriau, nei bet kada anksčiau, perprato tikrą Žemėje gyvenančio žmogaus prigimtį. Visi aplinkui sėdintys ir dar beveik šimtas kitų, kuriuos Ardas pažadino per šį laiką, buvo jo draugai ar bent geri pažįstami. Tačiau tik keli iš jų kadaise patikėjo Ardo pasakojimais ir laisva valia sutiko trumpam išvykti į Eduro planetą. Didžioji dalis siūlė jam kreiptis į psichiatrą, keli puolė skambinti policijai. Visų jų atžvilgiu Ardas turėjo panaudoti švelnią mentalinę prievartą, įteigdamas, kad jo žodžiai yra teisingi ir turi būti su džiaugsmu vykdomi. Vykstant prabudimui Eduro planetoje, ši įtaiga palaipsniui išsisklaidydavo, bet žmonės jau būdavo nusikratę Žemės uždėtų pančių ir iš esmės pasikeitę. Po poros mėnesių, praleistų Eduro planetoje, nė vienas nesiūlydavo Ardui gydytis ir nejausdavo jam jokio priešiškuomo. Prabudusieji tapdavo vieningi kaip kumštis ir negalėdavo atsistebėti tais, anksčiau tokiais dažnais, gyvenimo palydovais kaip pavydas, pagieža ir pan. Per pirmus keturis mėnesius susiformavo bendroji žmonijos, kurios nariais tapo penkiasdešimt individų, sąmonė. Dar po metų šis skaičius pasie-

kė šimtą dvidešimt. Žmonijos pažadinimo procesas vyko kur kas lėčiau nei planavo Ardas. Teko atsižvelgti į pragaištingą Žemės poveikį ir nuolatinį prabudusių asmenų poreikį kas pusę metų išvykti iš planetos. Ardas per šį laikotarpį turėjo tris kartus keliauti į Eduro planetą ir ten gyventi po trisdešimt–keturiasdešimt dienų. Dėl bazės Edure dydžio ir vietos stokos naujai pažadinamų žmonių skaičius tolygiai mažėjo. Ardas apskaičiavo, kad tokiom sąlygom per kelis ateinančius metus jis kartu su likusiais prabudusiais galės pažadinti dar daugiausia 250 individų. Po to bazė turės būti naudojama tik pastoviam jau prabudusių žmonių jėgų atgavimui. Ardas jau kuris laikas galvojo apie bazės Eduro planetoje plėtimą, bet po ilgų svarstymų šią idėją atmetė. Jis suprato, kad bet koks plėtimas sumažina paslapties išlaikymo galimybę ir padidina žmonių veiklos išaiškinimo riziką. „Jei tik demiurgai apie viską sužinotų... Jie tokią isteriką Mąstančiųjų sąjungoje pakeltų, baisu net pagalvoti“, – mąstė Ardas.

– Turim greitai kažko imtis, – nuskambėjo kažkurio iš dalyvaujančių balsas, ištraukdamas Ardą iš susimąstymo. – Gal kas turit pasiūlymų? Ar dai, gal tu ką nors sugalvojai?

– Gerai. Elgsimės taip, – pradėjo dėstyti savo planą Ardas. – Sauliau, keliausi į Edurą ir po dviejų savaitių atvesi mums visus ten esančius žmones.

– Net tuos, kurie dar nebus iki galo prabudę? – pasidomėjo Saulius. – Prieš savaitę į Edurą buvo nusiųsta dešimt naujų žmonių, kurie po dviejų savaitių dar nebus pasiruošę įsilieti į bendrąją sąmonę.

– Naujokus palik. Išsiversim be jų. Pakviesk Reginą, – atsakė Ardas. – Aš, ji ir dar dešimt mūsų, geriausiai valdančių mentalinės prievartos būdus, rytoj pradėsime kelionę po didžiausiais šalis. Turim aplankyti Rusiją, Kiniją, Japoniją, JAV, Prancūziją, Didžiąją Britaniją ir Vokietiją. Kiekvienoje aplankytoje šalyje kalbėsime su lyderiais, parlamentu bei asmenimis, vadovaujančiais ginkluotosioms pajėgoms. Visi jie turi būti tinkamai mentališkai apdoroti, kad net negalvotų apie pasidavimą

haratams. Po to keliausim į Jungtinių Tautų Organizaciją, manau, iki to laiko bus sušauktas skubus posėdis, kuriame taip pat dalyvausime. Pasibaigus posėdžiui visi jo dalyviai turės būti aršūs mūsų sąjungininkai kovoje su haratais, – Regina jau kelis metus buvo artima Ardo draugė, viena iš nedaugelio, patikėjusių jo pasakojimu ir savanoriškai sutikusių keliauti kartu su juo į Eduro planetą. Dabar ji geriausiai iš visų prabudusiųjų valdė mentalinės prievartos meną.

– Mentalinė prievarta turės būti tik švelni? – pasidomėjo kažkuris iš dalyvaujančiųjų.

– Ne. Naudosim visas priemones. Jei kurių veikiamųjų psichika neatlaikys – pagydysim po karo, – atkirto Ardas. – Likę čia turite užtikrinti šalies apsaugą. Aktyvuosit biorobotus, tinkamai juos užprogramuosite, sukursite skydą virš visos teritorijos. Žemėje neturi nusileisti nė vienas haratų laivas, o jų apšaudymas neturi pasiekti jos paviršiaus. Patrikai, tu vadovausi gynybai. Susidorosi?

– Taip, – atsiliepė paklaustasis. – Ar dai, po mumis esančios energetinės gijos užteks sukurti ir išlaikyti skydą ne tik virš šios šalies, bet ir kelis šimtus kilometrų už mūsų sienos. Kaip manai, ar verta?

– Gerai, tik apdorokit visus tenykščius. Užtikrinkit, kad niekur nekiltų panika prasidėjus karo veiksams. Jei iš gretimų teritorijų atvyks pabėgėliai, įleiskite pro skydą – tik be reikalo nerizikuokite. Kilus haratų prasiveržimo grėsmei, skydas turi būti aklinau uždarytas, nepaisant, kiek pabėgėlių liks už jo. Jonai, kol manęs nebus, paruošk mūsų specialiąsias pajėgas. Ar galėsi? – paklausė Ardas.

– Žinoma. Ar man reikės dalyvauti tolesnėse jų operacijose? – pasidomėjo Jonas.

– Taip. Trisdešimt mūsų karių turi būti rezerve. Jų man prireiks, kai įsisiūbuos kovos. Turėsime gelbėti sąjungininkus, – aiškino Ardas.

– Ar tą ginklų partiją, kurią užsakė JAV kariuomenė, išsiųsti? – paklausė Saulius. – Dešimt kovinių robotų ir didelio galingumo mažagabaritės lazerinės patrankos.

– Siųsk. Galės šiek tiek pasipriešinti haratams ir patys, – neprieštaravo Ardas. – Tie, kurie liekate rezerve, per savaitę pasirinkite taikinį ir, tik prasidėjus kovos veiksams, sugadinkite vieną iš didžiųjų haratų karo laivų dar orbitoje. Simonai, užsiimk tuo.

– Gerai, – sutiko paprašytasis.

– Ar visi sutinkat su mano planu? – paklausė Ardas susirinkusiųjų. Visi prabudę žmonės buvo lygūs ir kiekvienas galėjo imtis iniciatyvos bei siūlyti kokią nors planą, tačiau kol kas tyliu susitarimu lyderiu buvo laikomas Ardas.

– Sutinkam, – vienbalsiai tarė susirinkusieji.

– Nuo šiol bendraujam tik bendrosios sąmonės pagalba. Jokio radijo ryšio. Kiekvienas bet kuriuo metu turi būti pasiekiamas bendrojoje sąmonėje. Jokio atsiribojimo dabar ir kol nutarsim kitaip. Sutinkat? – paklausė Ardas.

– Taip, – vėl vienbalsiai atsiliepė susirinkusieji.

Martinus Greenas buvo nebejaunas, 53 metų amžiaus, neaukštas, pliktelėjęs ir pilnokas vyras. Jau trisdešimt metų jis dirbo JAV diplomatiniam korpuse, tačiau ypatingų karjeros aukštumų taip ir nepasiekė. Dabartinį savo paskyrimą – būti ambasadoriumi mažoje valstybėlėje – Martinus Greenas vertino kaip pažeminimą. „Jau geriau būti padėjėju kur nors Prancūzijoje, nei ambasadoriumi tokioje skylėje kaip Lietuva“, – dažnai pagalvodavo jis. Dar tik atvykęs į šią mažą Baltijos šalį jis susidarė nuomonę, kad tai labai keista, persisunkusi korupcija bei knibždanti kitų valstybių agentų valstybė, tačiau dabar... Viskas nepaaiškinamai keistis pradėjo prieš metus, kai šios valstybėlės politinėje padangėje atsirado kažkoks labai neaiškus ir anksčiau politikoje nedalyvavęs tipas, vardu Ardas. Staiga atgal į tėvynę plūstelėjo iš jos emigravę piliečiai, o pati valstybė tiesiog skendo tūkstanteriopai išaugusiose užsienio investicijose. Martinus Greenas per pastaruosius metus jau priprato prie pastovių lietuvių keistenybių. Jis iš dalies atbuko ir nustojo stebėtis atskirais, tiesiog neįtikėtinais,

šalies pasiekimais mokslo ar ekonomikos srityje. Nestebino ambasadoriaus ir šios tautelės atstovų rodomas išsiringumas įvairiais gyvenimo atvejais, tačiau paskutinis jų išsišokimas apstulbino net tokį patyrusį diplomata kaip Martinas. Kam jiems reikėjo organizuoti tokį kvailą pokštą su velniais ir idiotiškais ultimatumais? Negi jiems atrodė, kad koks nors sveiko proto žmogus gali patikėti tuo raguotos mitologinės būtybės, aiškiai kompiuteriu sukurto atvaizdo, skaitomu tekstu – ir dar mirusiųjų dienos išvakarėse. Teisingai pasakė per CNN: „Šis brutalus įsiveržimas į visų televizijų bei radijo stočių transliuojamas laidas yra aiškiai kompiuterinių piratų darbas, kurie artimiausiu metu bus išaiškinti ir patraukti baudžiamojon atsakomybėn.“ „Keista, kad jie neišvertė ultimatumo teksto ir nepasakė, kad pranešimas skambėjo lietuvių kalba, – pagalvojo Martinas. – Gal pranešti vadovybei šiuos niuansus? Manau, pranešiu ryt ar poryt, jei jie iki tol patys nesusipras. Galų gale FTB ar CŽV tikrai tiria šį įvykį ir netrukus nustatys visų šių įžūlių įsilaužėlių asmenybes.“

JAV. Vašingtonas po kelių valandų

Profesorius Stevas Fosteris buvo vienas žymiausių JAV lingvistikos specialistų. Jo plunksnai priklausė didžiulė reikšmė mokslui turėjusios knygos apie senovės Egipto ir Graikijos kalbas. Šiuo metu profesorius intensyviai tyrinėjo Kretos diską, bandydamas iššifruoti užrašą ant jo. Mokslininkas iškėlė hipotezę, kad diskas aprašinėtas senovės keltų ženklais ir gali būti perskaitytas vartojant dabartinę airių kalbą. Profesoriaus protėviai buvo airiai, todėl jis labiau nei bet kada norėjo įrodyti savo hipotezę. Būdamas viengungis ir neturėdamas daug draugų, jis visą savo laiką, išskyrus miego ir valgio valandas, skyrė darbiui. Stevas Fosteris nelaukė svečių, todėl buvo labai nustebintas netikėto CŽV pareigūnų vizito. Jis kiek sutrikęs vartė rankose vieno iš pareigūnų pažymėjimą.

– Keliauti su jumis? Aš negaliu, nes nebaigiau savo darbo, – bandė atsikalbinėti profesorius. – Žinote, mano darbas labai svarbus. Pagaliau turiu galimybę iššifruoti Kretos disko užrašus. Tai labai svarbu mokslui. Gal aš galiu keliauti su jumis po mėnesio, dar geriau – po dviejų?

– Atleiskit, profesoriau, keliausime dabar, – kaip kirviu nukirto CŽV agentas.

– Dabar? – dar bandė ginčytis mokslininkas. – Aš dar turiu daiktus susikrauti. Gal bent savaitei atidėkim?

– Dabar, profesoriau, – griežčiau tarė pareigūnas. – Turime įsakymą atvesti jus bet kokiomis priemonėmis – net jėga, jei prireiks.

– Jėga? – apstulbo Stevas Fosteris. – Tai mano teisių pažeidimas. Aš skųsiuos, paduosiu jus į teismą.

– Tylėkit, profesoriau! – prarado kantrybę agentas. – Einat ar jus nunešti jėga iki automobilio?

– Einu, einu. Tik namus užrakinsiu, – sutrikęs sumurmėjo mokslininkas ir, užrakinęs laukujes duris, klusniai nusekė paskui CŽV pareigūnus.

Berlynas tuo pat metu

Vokietijos Federacinės Respublikos kriminalinės policijos kompiuterinių nusikaltimų skyriaus pareigūnas Hansas Schneideris labai apsidžiaugė gavęs užduotį surasti įsilaužėlius kvailu velnio atvaizdu ir dar neiššifruotu tekstu sutrikdžiusius visų televizijų programas. Ne kartą ir ne du jis sėkmingai gaudė jaunos hakerius, todėl ir šį kartą pagristai tikėjo sėkme. Kolegos pavydėjo Hansui sugebėjimo greitai išaiškinti net labiausiai talentingus įsilaužėlius ir juos pričiupti, tačiau niekas, išskyrus patį Schneiderį, nežinojo, kur glūdi tokio sėkmingo darbo priežastis. Viskas buvo labai paprasta. Hansas nepasitikėdavo savo kolegomis policininkais ir pagalbos kreipdavosi į vaikystės draugus, kurie buvo labai ta-

lentingi kompiuteriniai įsilaužėliai. Štai ir dabar jis tiesiu taikymu nuskuodė pas tiesiog genialų programuotoją Andrejų Fiodorovą, prieš penkiolika metų emigravusį iš Rusijos ir dabar dirbantį vieno stambiausio programinės įrangos gamintojo padalinyje. Hakerių pasaulyje šis asmuo turėjo slapyvardį „Vika“ ir garsėjo savo sėkmingomis operacijomis prieš Rusijos Federalinės Saugumo Tarnybos duomenų bazę. Hansas ne kartą padėjo Andrejui išvengti atsakomybės už nelegalius įsilaužimus, todėl dabar tikėjosi sulaukti pastarojo pagalbos.

– Paleisk dar kartą vaizdą ir tekstą, – paprašė Andrejus, išklauses bičiulio prašymo. – Man ši kalba keistai pažįstama, tik niekur negaliu prisiminti, kur ją girdėjau. Ko tiksliai tu nori iš manęs?

– Nustatyk, iš kur atėjo signalas? – paprašė Hansas. – Gal pažįsti braižą? Gal kas iš žinomų hakerių dirba?

– Ne. Manau – naujokai, – susimąstė rusas programuotojas. – Vaizdas aiškiai padarytas kompiuteriu, bet nepažįstu nieko, kas naudojami velnių atvaizdais. Gerai, poryt užėik. Manau, nustatysiu, iš kur atėjo signalas. Kur girdėjau šią kalbą? Nepamenu.

– Puiku, Andrejau, – nusišypsojo Hansas. – Pranešk, jei anksčiau rasi šaltinį.

Puikiai nusiteikęs Schneideris paliko susikaupusį bičiulį ir nuėjo savo ofiso link.

*JAV. Šiaurės Dakota.
2016 metų lapkričio 1 diena*

Maksas iš anksto džiaugėsi švente, kuri turėjo prasidėti po kelių valandų. Jis tris mėnesius ruošėsi Heloween'ui – gaminosi pabaisos kaukę, su draugais aptarinėjo visas šventinio vakaro smulkmenas. Dabar, kaip ir kiekvieną dieną, netoli savo gimtojo miestelio ganydamas karvių bandą, jis negalvojo apie tuos rūpesčius, kuriuos kelia du bandos jaučiai, bet svajingai

mąstė apie tai, kaip jo draugei Ketei patiks paties pasigaminta pabaisos kaukė. Tiesą sakant, abu bandos jaučiai Maksui jau gerokai buvo įkyrėję. Būdami vienodo svorio (kiekvienas svėrė daugiau nei toną), panašių jėgų ir nirtumo, jie nuolat galyndavosi ir pešdavosi tarpusavyje. Nebūdavo nė vienos dienos, kuri praeitų be jų tarpusavio santykių aiškinimosi. Štai ir dabar abu nirtulingai žvairavo vienas į kitą, rausė kanopomis žemę. Maksas abejingai metė akį į bandą ir vėl bandė sukelti savyje tą svajingą būseną, kurią išblaškė mintys apie jaučius. Jis nusprendė apžvelgti aplinką ir pabandyti sukurti kokias nors eiles. Ketei patiko Makso eilės, kurias jis kurdavo iš širdies, bet ganėtinai nemokėsiškai. Ko vertas vien mylimiausias piemens dveilis:

Štai iš miško bėga elnias,
Primena jis tavo kelnes.

„Gražu“, – galvojo Maksas, dairydamasis naujo įkvėpimo šaltinio. Jis lėtai apžvelgė apniukusį dangų, spygliuočių mišką, tolumoje dunksančius įvairiaspalvius gimtojo miestelio namų stogus, žalmargių bandą, du nirtulingus jautukus ir porą sparčiai artėjančių labai didelių, raudonų bei raguotų velnių. Paskutinis vaizdas Maksui tiesiog pakirto kojas. Jis bandė bėgti, bet negalėjo žengti nė žingsnio, bandė rėkti – negalėjo praversti burnos. Piemuo iš nuostabos ir baimės išsproginęs akis stebėjo sparčiai artėjančias pabaisas. Vėliau, prisimindamas tą valandą, Maksas tik geru žodžiu minėdavo iki tol tokius nemėgstamus jaučius. Šie nirtulingi raguočiai, kitaip nei piemuo, pastebėję ateivius, visiškai nesutriko, o linksmi mūkdami nuskubėjo link jiems tokia miela – raudona – spalva pasipuošusių padarų. Kuo toliau, tuo jaučiai bėgo sparčiau, šnopavo garsiau, o grėsmingai nuleisti ragai bylojo apie nedraugiškus ketinimus pasirodžiusių velnių atžvilgiu. Sukoncentravę visą dėmesį į žmogų, kurį ketino pagrobtį, haratų žvalgai per vėlai pastebėjo netikėtą grėsmę ir nespėjo išsitraukti ginklų. Prasiėjo jaučių ir velnių kova, kurią Maksas atsiminė visą savo

likusį gyvenimą ir apie kurią vėliau dažnai pasakojo savo ir Ketės vaikams bei anūkams.

Pastebėję puolančius jaučius velniai elgėsi skirtingai. Vienas, turbūt drąsesnis ar gal kvailesnis, šių raudonų padarų nuleido galvą, atstatė lenktus ragus ir pasileido tiesiai jį puolusio gyvulio link. Žinoma, šią kovą ragais laimėjo prieš tai gerokai išibėgėjęs jautukas. Velnias buvo nublokštas per kokius penkis metrus atgal ir atrodė aiškiai apspangęs. Jautis savo ruožtu taip pat prisitrenkė ir purtė galingą galvą, bandydamas atgauti regėjimo aiškumą. Maksas tada pagalvojo: „Kokia jėga turi pasižymėti atėjūnas, kad sugebėtų atkišęs galvą sustabdyti bėgantį jautį?“ Kitas velnias atrodė kiek protingesnis. Jis, gal kiek nerangiai, bandė išvengti atlekiančio galvijo ragų ir ketino pulti jautį iš nugaros. Šiam raudonam padarui nepasisėkė kaip ir jo kolegai prieš tai. Jei jautukas būtų vyresnis ar ne toks treniruotas nuolatinių kovų su kitu savo bandos nariu, gal velnias ir būtų sugebėjęs pasitraukti puolančiam galvijui iš kelio. Šį kartą atėjūnui nepavyko, ir jis gerokai grybšteltas jaučio ragų išlėkė į orą ir trenkėsi į netoliese augantį medį. „Na viskas, šitam galas“, – pagalvojo piemuo, stebėdamas kovą. Dideliam Makso nustebimui, parbloškėtas velnias pakilo ir pasiruošė tolesnei kovai su vis dar azartu nepraradusiu priešininku. „Manau, laikas sprukti, kol jie užsiėmė“, – pagalvojo piemuo ir nieko nelaukdamas nuskuodė miestelio link. Maksas išmintingai nusprendė nestebėti įsisiūbavusios kovos baigties ir kuo skubiau apie atvykėlius pranešti miestelio šerifui.

Paprastai iki gyvenvietės centre esančios šerifo būstinės piemuo eidavo keturiasdešimt minučių, dabar jis atskuodė per penkias.

– Šerife! – dar bėgdamas rėkė piemuo. – Šerife!

– Kas nutiko? – išsigandęs iššoko iš savo ofiso šerifas. – Ko šūkauji, Maksai? Karves vagia?

– Ne, šerife, padėkit, – vos atgaudamas kvapą greitakalbe išrėžė piemuo. – Velniai mano jaučius užpuolė.

- Kokie velniai? – nesuprato valdžios atstovas.
- Dideli, raudoni, su ragais. Tikri velniai. Gelbėkit, šerife, mano bandą.
- Maksai, aš vakar kiek išgėriau ir mačiau dievo motiną. Manai, turėčiau apie tai visiems pasakoti? – šaipėsi šerifas iš vargšo piemens.

Beveik dvidešimt minučių Maksas dievagojosi matęs tikrus velnius ir prašė šerifo padėti, kol tas suvokė, kad bandą tikrai kažkas užpuolė. „Matyt, niekšai persirengė velniais ir išgąsdino šitą kvailį. Po to galvojo lengvai visus galvijus nuvaryti“, – mąstė šerifas. Pagaliau, patikėjęs užpuolimo realumu, jis sušaukė savo padėjėjus ir nukurnėjo paskui Maksą paliktos bandos link. Galvijai buvo nepagrobti. Abu jaučiai – gerojai apkultais šonais, aplaužytais ragais ir aiškiai nurimę – sunkiai stovėdami rupšnojo žolę. Buvusios jų energijos neliko nė ženklo. „Gerai kliuvo vargšeliams, – galvojo piemuo, apžiūrinėdamas žaizdas ant jautukų šonų ir nugarų. – Gerai, kad liko gyvi. Išgelbėtojai mano.“ Teisėsaugos atstovai, radę keistų drabužių skutų, didžiulių pėdsakų, tikrai nepanašių į žmogiškuosius, nusprendė, kad šerifas buvo teisus. Kažkas persirengė velniais tam, kad išgąsdintų vargšą piemenį ir pagrobtų gyvulius, tačiau nirtūs bei energingi jaučiai savo netikėtu puolimu išbaidė nusikaltėlius. Padarę tokias išvadas, visi, išskyrus Maksą, ramūs grįžo į miestelį. Vienintelis piemuo nebuvo įsitikinęs, kad bandos link tada artėjo persirengėliai.

Rytų Sibiras. Tuo pat metu

– Eilini, ar matai pasirinktą objektą? – suirzęs haratų viršila suriko ant greta einančio ir šilumą fiksuojantį prietaisą nešančio žvalgo. Kitaip nei kiti bendratautiečiai, viršila nebuvo linkęs iš karto karščiuotis ar susierzinti, tačiau šį kartą ir jo kantrybė išseko. Žvalgybinės misijos, kurios metu reikėjo pa-

grobti ir pristatyti kokį nors žmogų į laivą, pradžia buvo daug žadanti. Jų dvivietis žvalgybinis laivelis aptiko tinkamą, toliau nuo gyvenviečių, viduryje miško esantį objektą ir sėkmingai nusileido vienoje iš proskynų. Iki žmogaus reikėjo nueiti penkis šimtus metrų pėsčiomis, jį surišti, atgabenti į laivą ir nuskraidinti vadovybei. Kas galėjo būti paprasčiau dviem stipriems ir didžiuliams haratams? Realybėje viskas buvo kitaip. Nepaisant to, kad žvalgai turėjo klampoti per purvą, kai kada prasmegdami iki juosmens, dar ir tas eilinis negalėjo paaiškinti, kur tiksliai tūno žmogus.

– Nežinau, viršininke, – išsigandęs vapaliojo žvalgas. – Aplinkui bent penki objektai, skleidžiantys panašų kiekį kūno šilumos.

– Kuris arčiausiai? – griežtai paklausė viršila. Jis buvo apsisprendęs čiupti pirmą pasitaikiusį žmogų, o ne bandyti pagrobti būtent anksčiau numatytą objektą.

– Už šimto metrų į šiaurę ir lėtai juda link mūsų. Dar už dvidešimties metrų guli antras objektas.

– Einam link pirmo ir jį čiumpam. Kiti kol kas tegu gyvena, – nurodė viršila.

Haratų žvalgų porelė, klaidžiodama menkai mėnulio apšviestoje Sibiro nakties tamsoje, vadovaudamasi tik šilumą fiksuojančio prietaiso parodymais, lėtai artėjo prie pirmojo objekto. Žinoma, tas artėjimas daugiau buvo ne raguotų karėivių, bet jų gaudomo padaro nuopelnas, kuris, atrodo, puikiai orientavosi aplinkoje ir žingsniavo tiesiai haratų link. Pagaliau medžiotojus ir jų auką teskyrė keliolika žingsnių ir žvalgai jau galėjo išžiūrėti objekto kontūrus. „Keista, kad jis toks didelis? – pagalvojo viršila. – Net šiek tiek didesnis už haratus. Niekis, vadovybė viską išsiaiškins. Mūsų užduotis jį pagauti.“

– Puolam! – suriko haratas ir tekinas nulėkė prie tamsoje dūluojančio silueto. Objektas savo ruožtu nepuolė bėgti, o, labai nustebindamas haratus, sumaurojo ir pats puolė žvalgų porelę.

Stebėdamas sekamo lokio ir keistų raguotų, velnius primenančių padarų kovą, medžiotojas Ivanas net sustingo iš baimės. „Kas čia per velniava? Kas mano lokiuką užpuolė?“ – mąstė jis vis užmerkdamas bei atmerkdamas akis ir tikėdamasis, kad reginys išnyks kaip mirażas. „Reikėjo man tą Varvaros Andrejevės naminę degtinę gerti. Dabar gersiu tik iš parduotuvės pirktą gėralą. Žinau, bus brangu, bet sveikata brangiau. Bent jau nesivaidens visokie kipšai raguotieji, po miškus besišlaistantys“. Apsisprendęs gyventi sveikiau, Ivanas, beveik nekeldamas triukšmo ir nelaukdamas kovos pabaigos, pasitraukė iš stebėjimo posto ir nukurnėjo gimtojo kaimo link.

JAV. Vašingtonas. Tuo pat metu

– Laba diena, profesoriau, – maloniai pasveikino Stevą Fosterį aukštas, puikiu kostiumu vilkintis vyras, draugiškai spausdamas mokslininkui ranką. – Sėskitės patogiau, – mostelėjo kalbantysis ranka, rodydamas minkštus fotelius. – Norėčiau prisistatyti – aš esu Johnas Stevensas, šiuo metu užimu ČŽV direktoriaus postą.

– Sveiki, – sutrikęs profesorius dairėsi aplinkui. ČŽV agentai be jokių ceremonijų pasodino jį į mašiną ir atvežė tiesiai į centrinę būstinę. Stevas Fosteris dar niekada nebuvo sutikęs aukštesnes pareigas užimančio asmens ir todėl direktoriaus rodomas dėmesys bei mandagumas kiek suglumino mokslininką. – Aš... Nežinau ką ir besakyti. Kiek pasimetęs esu. Jūsų darbuotojai sakė, kad kažko iš manęs tikitės...

– Nesijaudinkit, – maloniai šypsojosi direktorius Stevas. – Jums negresia joks pavojus. Turime šio tokio darbo, kurį įveikti gali tik toks garsus lingvistikos specialistas kaip jūs. Už atliktą darbą įteiksime milijono dolerių čekį ir nedelsiant nuvešime namo.

– Milijono dolerių, – apstulbo Fosteris. Jam dar niekada neteko atlikti vienkartinio darbo už milijoną dolerių. – Koks darbelis?

– Manau, jums tikrai nebus nieko neįveikiamo, – toliau maloniai šypsojosi CŽV direktorius. – Tereikės išversti vieną pranešimą, kurį gavome prieš dvi dienas. Turbūt jau supratote, apie ką mes kalbame?

– Ne... Nesupratau, – nuoširdžiai atsiliepė Fosteris.

– Mums reikia, kad iššifruotumėt tą pranešimą, kurį prieš kiek daugiau nei parą transliavo visos televizijos ir radijo stotys. Negi jūs nieko negirdėjote?

– Ne... Negirdėjau. Aš buvau labai užsiėmęs savo darbu, – sutrikęs pradėjo aiškintis profesorius. – Matote, aš retai žiūriu televizorių. Bandžiau iššifruoti užrašus ant Kretos disko.

– Supratau..., – nustebeęs tęsė direktorius. – Niekis. Mes pateiksime jums įrašo kopijų tiek, kiek reikės. Galėsite disponuoti visa reikiama aparatūra ir naudotis geriausių mūsų agentūros lingvistų ir šifruotojų pagalba. Doktorė Joil jus palydės į laboratoriją, – mostelėjo direktorius Stevensas ranka į moterį, sėdinčią ant kampe stovinčio minkštasuolio. Profesorius buvo labai susijaudinęs, todėl net nepastebėjo, jog kambaryje, be jo ir direktoriaus, dar kažkas yra.

– Kada turiu atlikti visą darbą? – mandagiai pasisveikinęs su sėdinčia ir jam linktelėjusia moterimi paklausė Fosteris.

– Geriausia buvo jau vakar, – bandė pajuokauti direktorius, bet pastebėjęs visiškai sutrikusio profesoriaus veido išraišką ir supratęs, kad mokslininkas neturi humoro jausmo, pasitaisė. – Atleiskit, profesoriau, čia buvo humoras. Kuo greičiau. Jau ryt užėisiu ir pasiteiraisiu apie rezultatus. Tikiuosi, manęs nenuvilsite.

– Aaaaa... Gerai, – sumekeno Fosteris. – Pabandyčiau. Norėčiau paklausti: gal aš galiu atsisakyti ir pirma baigti šifruoti Kretos disko užrašus? – profesoriaus balse galima buvo pajusti menkas vilties gaidėles.

– Ne, – griežtai ir šaltokai atkirto direktorius. – Negalite. Patariu darbą pradėti dabar pat. Supratote?

– Taip, – susigūžė nuo skvarbaus Stevenso žvilgsnio mokslininkas ir nukiūtino paskui daktarę Joil.

Rusijos Federacija. Maskva. Tuo pat metu

– Viskas ne taip, kaip mes galvojome, – sušnibždėjo Ardas Reginai, kai jie išėjo iš susitikimo su Rusijos Federacijos prezidentu ir kariuomenės vadovybe. – Juos reikėjo įtikinėti patikėti pavojaus realumu. Atrodo, mūsų planai rėmėsi klaidingomis prielaidomis.

– Ne vien tai. Kai kurių pašnekovų mintis teko labai rimtai pakoreguoti, kol jie patikėjo mūsų žodžiais, – atsiliepė mentalinės įtakos specialistė.

– Kodėl buvai atsijungusi nuo bendrosios sąmonės? – paklausė Ardas. – Pastebėjau pokalbio viduryje.

– Vienas vaikinys iš rusų generalinio štabo ypatingai nekontė visko, kas susiję su Lietuva. Kažkokios senos ir asmeninio pobūdžio nuoskaudos. Teko gerokai susikaupti, kol pa-keičiau jo nuotaikas, – aiškino Regina.

– Ar subtiliai atlikai sąmonės koaregaciją? – domėjosi Ardas.

– Jokio subtilumo. Tam neturėjau laiko. Ėmiausi grubių priemonių. Jis visiškai mano įtakoje ir didžiulis Lietuvos draugas.

– Tokiu būdu jis liks psichiškai nepilnavertis visą likusį gyvenimą. Jokios valios laisvės ir panašiai..., – atsiduso Ardas.

– Būtent taip, bet ką padarysi? – sutiko su draugo nuogaštavimais Regina.

– Papasakosiu, kaip mūsų vaikinams sekasi Rusijos Federacijos ministerijose. Negirdėjai, nes tuo metu buvai atsijungusi nuo bendrosios sąmonės, – tęsė kalbą Ardas. – Visur ta

pati situacija kaip ir pas mus. Nebuvo nė vieno, patikėjusio haratų pranešimu. Mūsiškiams teko gerokai paplušėti, bet dabar, atrodo, viskas gerai. Visos Rusijos Federacijos valdžios grandys informuotos ir imasi reikiamų priemonių.

– Galime vykti į Kiniją? – pasidomėjo Regina.

– Taip. Manau, kad ir ten mūsų lauks tos pačios problemos, – atsiliepė Ardas. – Susidorosime?

– Be abejo, – tvirtai atsakė Regina. – Susisieksiu su mūsų ambasada Kinijos Respublikoje, liepsiu paruošti vietą erdvės vartams atidaryti.

– Gerai, – sutiko Ardas. – Išvykdam po dviejų valandų. Būk pasiruošusi.

Baltojo rato demiurgų kontroliuojama erdvė.

Tuo pat metu

Baltojo rato valdovas smalsiai stebėjo atskubantį savo kolegą iš Geltonojo rato. „Įdomu, ką jie šį kartą sugalvojo ir kodėl geltonasis valdovas norėjo kalbėtis apie tai tik akis į akį?“ – smalsavo baltasis demiurgas.

– Sveikas, brole, – dar iš toli pasisveikino Geltonojo rato valdovas. – Ar gali užtikrinti visišką mūsų pokalbio anonimiškumą? Jei sidargai ar žmonės nugirs apie ką mes šnekėsimės...

– Nepergyvenk, geltonasis valdove, ši planeta visiškai apsaugota nuo pašalinių ausų, – užtikrino savo pašnekovą baltasis demiurgas. – Ką tokio svarbaus nori man papasakoti? Sugalvojote, kaip nugalėti žmones?

– Galima sakyti taip, – išsišiepė atvykęs. – Žinoma, jei tu planui nepritarsi, jis nebus įgyvendinamas.

– Na...na, paprastai viską sprendžiame valdovų balsų dauguma, – nusistebėjo baltasis valdovas.

– Šis kartas ypatingas, nes susijęs su tavo šeima, – gūžtelėjo pečiais Geltonojo rato valdovas. – Paklausk: mūsų spe-

cialistai galutinai įvaldė sąmonės perkėlimo procesą. Dabar galime be jokių kliūčių perkelti objekto asmenybę ir sąmonę iš vieno kūno į kitą.

– Ir...? – nekantriai paragino kolegą Baltojo demiurgų rato valdovas.

– Pagalvok apie galimybes, susijusias su šiuo pasiekimu. Išauginsim du žmonių kūnus, perkelsim į juos demiurgų asmenybes ir nusiųsim į Žemę. Jie bus idealūs žvalgai. Žmonės niekuomet neįtars savo gentainių.

– Skamba neblogai, – susimąstė baltasis. – Kiek laiko truks išauginti žmonių kūnus?

– Šią procedūrą jau pradėjome, – toliau aiškino geltonasis valdovas. – Manau, po dviejų savaitių turėsime visiškai subrendusius egzempliorius ir galėsime pradėti sąmonės perkėlimą.

– Ar nemanai, kad Ardas ir jo kompanija iššifruos mūsų pasiuntinius?

– Ne. Jei perkelsim patyrusių ir stiprių demiurgų sąmones. Tokių, kurie galės apsiginti nuo mentalinio skenavimo, – kalbėjo atvykėlis. – Dar viena galimybė, kuri mano ekspertams atrodo priimtinesnė: į vieną kūną patalpinti moters sąmonę.

– Taigi jos visiškai kvailos, – nusistebėjo baltasis valdovas. – Ką galima patikėti moteriai?

– Būtent..., – pabrėžė Geltonojo rato demiurgas. – Moteris kvaila ir apie nieką nebus informuota. Nieko nesuprasdama ir nieko nežinodama – ji nieko negalės išduoti. Patalpinsim jos sąmonę į žmonių patelės kūną ir turėsime puikią priedangą tikrajam žvalgui. Po tinkamo apdorojimo ji net neprisimins, kad kada kada buvo demiurgė. Nuo rimtesnio patikrinimo moterį apsaugos jos rodomas kvailumas ir šalia esantis partneris.

– Supranti, brolaus, kad žvalgu gali būti tik geriausias meistras, o tokių nėra daug. Kur mes rasime tinkamą kandidatūrą?

– Savanorį turime, tik norėjome su tavimi suderinti, – nedrąsiai pradėjo geltonasis valdovas. – Tavo tėvas pasisiūlė grįžti į materialų būvį ir tapti žvalgu.

– Mano tėvas? – žinia tiesiog šokiravo Baltojo rato valdovą.
– Taip. Jis nepretenduos į valdžią ir, kaip sakė, nori šio išbandymo. Tu esi Baltojo rato valdovas ir turi pritarti tokiam pasirinkimui, – aiškino Geltonojo rato demiurgas.

– Mano tėvas – savarankiška asmenybė ir aš neturiu teisės jam trukdyti įgyvendinti savo pasirinkimą, – atsiliepė baltasis valdovas. – Pripažinsiu, man nepatinka toks jo sumanymas, bet aš nesipriešinsiu.

– Puiku, – nusišypsojo geltonasis valdovas. – Mes su juo du juo ir žaliuoju broliais kiek abejojome dėl tavo sprendimo. Džiaugiuosi, kad dabar plano įgyvendinimui kliūčių nėra.

– Nėra, – patvirtino baltasis demiurgas. – Planas man patinka. Jei perkelsim pasirinktų demiurgų sąmones į žmonių kūnus per tris savaites, tai po mėnesio kartu su papildomu haratų laivynu juos nusiųsime į Žemę. Kaip tavo ekspertai vertina mūsų žvalgo galimybę patekti tarp žmonių ir būti jų priimtam į savo ratą?

– Daugiau nei devyniasdešimt procentų, – atsiliepė atvykęlis. – Norėjau tavęs paklausti: kaip tu vertini savo tėvo sugebėjimus? Ar jis toks pat stiprus, koks buvo prieš atsisakydamas fizinio būvio?

– Taip, – kategoriškai atkirto Baltojo rato demiurgas. – Neseniai su juo kalbėjausi. Jis stipresnis už bet kurį iš esamų valdovų, įskaitant ir mane. Gal baigiam šią temą, brolau. Nemalonu man, kad siunčiu savo tėvą į tokį pavojų. Einam, pasilinksminkim ir atsipalaiduokim. Puikių šokėjų turiu. Tau tikrai patiks.

Kaip visada po rimtų kalbų, demiurgai greitai pamiršo rūpesčius bei darbus ir visa galva pasinėrė į linksmybes.

JAV. Vašingtonas. 2016 metų lapkričio 2 diena

Stevas Fosteris jau penkiasdešimtą kartą klausėsi pranešimo teksto ir kiekvieną kartą stiprėjo šio mokslininko įsiti-

kinimas, kad pranešimas pateiktas neegzistuojančia kalba ir iš principo negali būti iššifruotas. „Aš tokios kalbos nežinau, – mąstė profesorius. – CŽV vertėjai užtikrino, kad tai ne rusų, ne arabų, ne japonų ir ne kinų kalbos. Aišku, kad tai ne anglų, ne ispanų, ne italų ir ne viena iš germanų grupės kalbų. Kolega Baumsteris užtikrino, kad tai ne tiurkų ir nė viena iš žydų vartojamų tarmių. Išvada – tokios kalbos Žemėje nėra. Gal nebent ji vartojama afrikiečių? O gal jos reikėtų ieškoti tarp Amerikos indėnų? Vargu... Afrikiečiai nepajėgtų įsiterpti į visus televizijos pranešimus, o į indėnų dialektus tai nepanašu.“ Stevas Fosteris buvo tipiškas amerikietis, apie kuriuos jų kolegijos iš Europos sakydavo: „Dauguma amerikiečių žino, kad Žemė apvali, tačiau tik nedidelė jų dalis miglotai suvokia, kad, be Amerikos, planetoje dar kažkas yra“. Profesorius tvirtai tikėjo, kad likusioje Žemės dalyje negali būti nieko, ko nėra JAV, o kadangi jis žinojo beveik viską apie savo šalyje vartojamas kalbas, vadinasi, buvo neprilygstamas pasaulio kalbų ekspertas.

– Profesoriau, įsijunkite televizorių! – šūktelėjo į kambarį įbėgęs asistentas. – CNN apie mūsų šifruojamą tekstą kalba.

– Gerai, – gūžtelėjo pečiais Stevas Fosteris ir įsijungė kampe stovintį televizorių. – Įdomu, ką CNN gali pasakyti apie tai, ko aš nežinau?

Pasirodo, kad informacinis kanalas galėjo pranešti daug šiam mokslininkui nežinomų faktų. Iš principo prieš porą dienų gauto pranešimo tema nebuvo eskaluojama žinių laidoje. Žemės valstybėse vykdavo kur kas svarbesnių, žurnalistų požiūriu, įvykių, kuriuos reikėdavo išsamiai aprašyti ar atpasakoti. CNN tik pačioje „Žinių“ laidos pabaigoje pranešė, kad Oksfordo universiteto profesorius Oskaras Smitas pasiskelbė iššifravęs nepažįstamą, prieš porą dienų visose televizijose nuskambėjusį tekstą. Šio mokslininko tvirtinimu, tekstas buvo paskelbtas senovės egiptiečių kalba, tačiau lietuviškai aktualius nūdienos gyvenimo momentus ir angliškai skambėjo taip:

Kraugeriai išnaudotojai, atėjo Jūsų baismės valanda. Mes, Antiglobalistų sąjunga, kovojanti už visų žmonių lygybę ir lygiateisiškumą bei pasisakanti prieš aplinkos teršimą pramoninėmis atliekomis, reikalaujame 2016 metų gruodžio 2 dieną vykstančiame Pasaulio prekybos organizacijos viršūnių susitarime priimti tik socialiai orientuotus ir teisingus sprendimus. Priešingu atveju – paskelbsime Jums karą internete.

Stevas Fosteris daugiau nesiklausė. „Sukčius, – pagalvojo profesorius apie savo kolegą. – Senas sukčius. Iš kur jis žino, kaip skambėjo senovės egiptiečių kalba? Sutinku, kad Oskaras yra žymiausias Senovės Egipto rašmenų žinovas, bet tai viskas... Niekas nežino, kaip egiptiečiai tarė šiuos rašmenis, ar apamai, kaip jie kalbėjo. Visiškas neišmanėlis ir sukčius. Nusprendė pasidaryti sau reklamą pasinaudodamas tuo, kad niekas iš profesionalių senovės kalbų specialistų negali argumentuotai paneigti jo žodžių ir pateikti alternatyvaus vertimo. Nors, manau, kad tų teksto aiškinimų dar bus pateikta ne viena versija ir dešimtyje artimiausių konferencijų kalbėsime tik apie šį pranešimą. Ką gi, reikės ir man padaryti pranešimą, kad tekste pavartota dirbtinė, šiuo metu neegzistuojanti ir anksčiau nevirtota, iš principo neišverčiama kalba. Oskaro Smito pateiktą versiją sumalsiu į šipulius. Sukčius...“

Stevas Fosteris tvirtai nusprendė pateikti CŽV direktoriui išvadą, kad tekste vartojama kalba neegzistuoja ir tekstas neišverčiamas. „Įdomu, ar jie sumokės man milijoną dolerių už šią išvadą? – svarstė profesorius. – Nors nesvarbu, man mokslinė tiesa yra svarbesnė už pinigus,“ – nusprendė mokslininkas, išdidžiai atlošdamas galvą.

* * *

– Keista, Elena, – atsitraukęs nuo rašymo prabilo sekretorius. – Kodėl tokie garbingi mokslininkai porina tokias nesąmones? Tuo labiau kai jie patys suvokia, jog tai visiškai neatitinka tikrovės.

– Tu net neįsivaizduoji, sekretoriau, kiek daug Žemėje kvailų, pilkų ir ribotų žmonių. Dažnai kokio nors profesoriaus pasaulėlis gali būti mažesnis ir ribotesnis nei, pavyzdžiui, statybininko. Tokie žmonės nepriima nieko, kas nesutelpa į jų pilką vidinį pasaulį. Įdomiausia, kad kartais jie sugeba net patys patikėti tomis nesąmonėmis, kurias pliauškia, – ramiai aiškino Elena.

– Manai, tai tik dėl kvailumo ir ribotumo?

– Nebūtina... Dar viena galima priežastis – noras išgarsėti bet kokia kaina. Bet tai tik teorijos. Ką gali žinoti, dėl kurių priežasčių žmonės taip keistai elgiasi. Užteks apie tai, sekretoriau. Dirbame toliau. Rašyk: „Žemės orbita...“

Žemės orbita. Haratų laivynas. Tuo pat metu

– Atveskit man tą sučiuptą žmogų, – įsakė laivyno Admirolas savo padėjėjams ir vėl nusisuko į langą. Jis gėrėjosi didingos haratų armados vaizdu. „Žmonės tikrai negalės atsispirti tokiai galiai“, – mąstė Admirolas apžiūrinėdamas kovinius laivus. Šį kartą jis tikrai neklydo. Haratų laivynas buvo kelis kartus stipresnis už visas Žemės valstybių oro pajėgas. Atvykėlių armadą sudarė trys didžiuliai pagrindiniai laivai, talpinę po porą tūkstančių krovinių bei karinių, didžiųjų naikintuvų–bombonešių klasės, orlaivių. Šalia šių gigantų sklendė keturiasdešimt mažesnių, bet taip pat didelių disko formos laivų, kurių kiekvieno skersmuo siekė dešimt kilometrų. Šie orlaiviai buvo vadinami „Tvirtovėmis“. Savo ginkluote nenusileisdami pagrindiniams gigantams, jie talpindavo po penkis šimtus mažųjų ir po porą šimtų didžiųjų naikintuvų–bombonešių. Kiekvienas iš šių didelių karo laivų galėjo generuoti nuosavą energetinį skydą ir išlaikyti jį visu pajėgumu ne mažiau kaip valandą. Visi naikintuvai taip pat turėdavo nuosavus skydus, bet energiją jų palaikymui semdavo iš baterijų, kurių galios, esant maksimaliai apkrovai, užtekdavo tik pen-

kiolikai minučių. Lyginant su isų karo laivais, kurie pasižymėdavo beveik neribotais energetiniais ištekliais, haratų laivynas atrodė kaip lankas prieš kulkosvaidį, bet kovoje prieš žemiečių lėktuvus, kurie neturėjo jokio skydo, šie orlaiviai buvo beveik neįveikiami. Visas atvykėlių ekspedicines pajėgas sudarė du šimtai tūkstančių haratų. Pusė jų priklausė desantiniam korpusui, kita pusė sudarė laivų įgulas.

– Admirole, ar pašaukti kitų dviejų žvalgų grupių narius? – paslaugiai pasidomėjo vienas iš padėjėjų.

– Tuos nevykėlius, kurie užuot sučiupę žmones, kovojo su vietinės faunos atstovais? – paniekinamai mestelėjo laivyno vadas.

– Taip, tuos pačius, – pataikūniškai nusijuokęs iš Admirolo sąmojo patvirtino padėjėjas.

– Jų man nereikia. Išbraukite juos iš žvalgų sąrašo ir perveskite į desantinių būrių sudėtis. Gal bent kartu su kitais puldami žmones taip baisiai neapsijuoks? – liepė Admirolas. – Atveskite tiktai žmogų, žvalgus, kurie jį pagavo, ir jo tardymu užsiėmusią komandą.

Nepraėjus nė penkioms minutėms priešais Admirolo akis išdygo susigūžusi bei mirtinai išsigandusi žmogysta ir keturių haratų grupė. Ta žmogysta buvo katalikų kunigas iš Lenkijos Voicehas Jankovičius. Kunigas iš tiesų niekada rimtai netikėjo pragaro ar velnių buvimu. Į dvasininkų luomą Voicehas stoji tik tikėdamasis sočios, lengvos duonos ir gero bei materialiai aprūpinto gyvenimo nedirbant tikro darbo. Pamatęs per televiziją kalbantį velnią, ponas Jankovičius tik pasijuokė ir pasakė parapijiečiams pamokslą apie kai kurių paklydėlių daromas nuodėmes naudojantis nelabojo atvaizdu. Haratų žvalgai jį pačiupo tiesiog bažnyčioje. Iš pradžių, pamatęs jo link einančius į velnius panašius padarus, Voicehas pamanė, kad tai jo parapijos jaunimėlio išdaigos, bet netrukus įsitikino klydęs. Suvokęs, kad raguoti atvykėliai ne fantazijos padarinys, kunigas bandė juos gąsdinti kryžiumi ir švęstu vandeniu, baidyti maldomis ir dievo sūnaus paveikslu. Žinoma, nė vienas kovos bū-

das jam nepadėjo. Suvokęs, kad jį pagrobė ir kažkur gabena, Voicehas visiškai supanikavo, patikėjo, kad gabenamas į pragarą ir karštai be perstojo melddamasis prašė Dievo atleidimo. Štai ir dabar, stovėdamas prieš Admirolą, jis ir toliau bambėjo po nosim visas žinomas maldas.

– Ką jis ten nuolat burbuliuoja? – paklausė Admirolas vieno iš žmogaus tardytojų, prieš tai garsiai nusistebėjęs sučiuptojo elgesiu ir išvaizda.

– Nežinom, jūsų kilnybe, jis nuolat kažką mala sau po nosim. Kiek pavyko suprasti, objektas kalba kitokia kalba, nei vartojama mūsų pranešimo tekste, ir net kitokia, nei sklido iš sunaikintų žemiečių kosminių laivų.

– Dar viena kalba? – abtulbo Admirolas. – Kaip jie ten tarpusavyje susišneka, jei jau tris skirtingas kalbas aptikom? Padėjėjau, – valdingai įsakė laivyno vadas vienam iš patalpoje buvusių pagalbininkų. – Suburk komandą technikų, prisijunkit prie Žemės informacinių programų. Per dvi dienas turite aptikti ir iššifruoti visas šioje planetoje vartojamas pagrindines kalbas.

– Klausau, Admirole, – linktelėjo padėjėjas ir nuskuodė burti komandos gautam įsakymui vykdyti.

– Admirole, kompiuteris per artimiausias šešias valandas iššifruos šio sučiuptojo kalbą. Tada galėsime išversti visus jo burbėjimus, – tęsė tardytojas. – Nors man asmeniškai atrodo, kad šis objektas yra nepilno proto ir nieko mums nepaaiškina.

– Gerai, pažiūrėsim, – burbtelėjo laivyno vadas. – Kai išversite jo žodžius, iš karto atvykite pas mane. Galite eiti.

Visi trys tardytojai, kartu su klumpančiu, bambančiu ir besiseilėjančiu žmogumi pasišalino iš patalpos.

– Papasakokit, kaip jį sučiupte, – kreipėsi laivyno vadas į žmogėną pristačiusius žvalgus.

– Nusileidome šalia nedidelio miestelio, – pradėjo pasakojimą vyriausias iš žvalgų. Jis išsamiai papasakojo, kaip žmogus bandė juos laistyti kažkokių vandeniu, kaip mojavo sukryžiuotais pagaliais ir neaiškiais paveikslais. – Jis net neban-

dė kovoti ir iš pat pradžių elgėsi kaip pamišėlis. Po to, kai jį sučiupome ir nuvilkome laivo link, žmogelis pradėjo bambėti sau po nosim ir, kaip matote, iki šiol bamba. Nevisprotis?

– Gal jis nenormalus? – svarstė Admirolas.

– Nemanau, – atsiliepė haratų žvalgas. – Iš pradžių, kol mūsų nematė, jis elgėsi normaliai, tačiau po to... Tiesą sakant, iš pradžių pasirodė, kad šis objektas nepatikėjo mūsų realumu ir galvojo, kad jį kažkas apgaudinėja.

– Čia tai bent? – abstulbo Admirolas. – Vadinasi, jis nepatikėjo ir mūsų pranešimu. Galbūt visi žmonės mumis nepatikėjo? Idiotų planeta, ir tiek. Padėjėjau, – atsisuko Admirolas į antrą savo pagalbininką. – Išsiaiškink šios versijos pagrįstumą. Dirbk kartu su ankstesnį mano įsakymą gavusiu kolega, bet atkreipk dėmesį ir į žemiečių ginkluotųjų pajėgų judėjimą.

– Klausau, jūsų kilnybe, – išlemeno padėjėjas ir nukurnėjo paskui savo kolegą.

– Visi likusieji, – kreipėsi Admirolas į savo padėjėjus, – per tris dienas nustatykit Žemės objektus, kuriems suduosim pirmąjį smūgį, ir paruoškite įsiveržimo planą.

* * *

Jaunasis dvarvų žvalgas Chrzas vis dar sėkmingai tęsė savo misiją. Tiesą sakant, jis jau nebežinojo, ką turi aiškintis, būdamas haratų eskadroje – dvarvas suprato vieną: jis neturi ką veikti tų puspročių draugijoje ir privalo kuo greičiau susitikti su Ardu. Chrzas sėkmingai užėmė dabar jau velionio nelaimėlio, kurio kajutėje žvalgas pasislėpė nuo persekiotojų, vietą. Dvarvas nemėgo žudyti ir vis dar prisimindavo tas didžiules kupinas nuostabas ir baimės akis, kuriomis tik iš miegų pažadintas haratas žiūrėjo į jį smaugiantį antrininką. Atsikratęs negyvo kajutės šeimininko, kurio kūnas nukeliavo į puikiai laive funkcionuojančią atliekų perdirbimo sistemą, Chrzas vietoj jo sėkmingai pradėjo atlikinėti vieno iš laivo technikų funkcijas. Išaugusius netikro harato sugebėjimus ir žinias netruko pastebėti Admirolo padėjėjas, atsakingas už techninį laivo funkcionavimą. Kiek pastabesnės ar įtaresnės rasės atsto-

vai atsargiai žiūrėtų į tokius pakitusius gebėjimus asmens, anksčiau galėjusio pasigirti tik vidutinėmis žiniomis, tačiau haratai buvo išpuikę ir ganėtinai primityvaus mąstymo individai, nelinkę įtarinėti ar per daug galvoti. Admirolo padėjėjas nedelsdamas paskyrė Chrzą vyriausiuoju techniku, kuris turėjo dirbti paties Admirolo vadavietėje. Žvalgas, nustebintas tokių likimo dovanų, netrukdomai galėjo naudotis visa įmanoma haratų armados informacija. Blogiausia šioje situacijoje buvo tai, kad dvarvas nežinojo, ką jam veikti su sparčiai plūstančia informacija. Štai ir dabar jis su susidomėjimu stebėjo Admirolo bandymus kalbėtis su sučiuptu žmogumi. Chrzas labai nusivylė žmogėno išvaizda ir elgesiu. Jis įsivaizdavo, kad visi žemiečiai turėjo būti tokie pat šaunūs ir tvirti kaip Ardas, tačiau ta prieš laivyno vadą stovėjusi žmogysta nė iš tolo nebuvo panaši į šį dvarvo pažįstamą žmogų.

– Man reikia rasti Ardą ir gauti iš jo tolesnes instrukcijas, – sušnabždėjo po nosimi Chrzas. – Jis tikrai žinos, ką turiau veikti pas šiuos šizofrenikus. Tik kaip tai padaryti? Turbūt reikės leistis kartu su desantininkais į planetą. Įdomu, kaip į tai pažiūrės Admirolas? Nesvarbu, – kiek pamąstęs tęsė Chrzas. – Man tereikia įkalbėti Admirolą, kad antžeminėse operacijose tiesiog būtinas techninio personalo dalyvavimas ir jis pats lieps man prisijungti prie desantininkų, – pralinks mėjęs dėl šio savo sprendimo dvarvas jau su didesniu entuziazmu nuskubėjo prisijungti prie Admirolo padėjėjo, gavusio įsakymą ištirti Žemės tautų kalbas. – Taip aš greičiau rasiu Ardo tautiečių buvimo vietą ir patį Ardą, – mąstė žvalgas.

Berlynas tuo pat metu

Hansas Schneideris nustebęs dairėsi po kambarį, į kurį jį pakvietė užėti Andrejus. Policininkas dar niekada gyvenime nematė tiek daug ir tokių puikių kompiuterių bei jų priedų. „Šitas kambarys techniškai įrengtas geriau nei visas miesto

policijos skyrius, kuris tikrai nesiskundžia finansavimu“, – pagalvojo Hansas. Ne vien technika stebino detektyvą. Kambaryje sėdėjo ar atsirėmę į sienas stovėjo šeši vaikinai bei mergina, kurių išvaizda rodė, kad šie asmenys nemėgsta gryno oro. Dar dviejų vyriškių veidai šmėkščiojo ekranuose, kabančiuose ant kambario sienų.

– Hansai, susipažink, – pradėjo kalbą Andrejus. – Vardiju iš kairės į dešinę: Dimitrijus, Johanas, Ahmedas, Elisa, Pjeras, Zoranas. Ekране matai Vudį ir Ronaldą – jie taip pat dalyvaus pokalbyje, bet elektroninės konferencijos principu.

– Vudis? – dar kartą nusistebėjo detektyvas, žiūrėdamas į pusamžį vyriškį ekrane. – Tas pats garsusis Vudis?

– Taip, šyptelėjo Andrejus. – Tas pats nesugaunamas hakeris, prieš penkerius metus išsilaužęs į JAV kosminės agentūros tinklą.

– Vadinasi, reikia suprasti, kad visa tai, – Hansas kalbėdamas ranka parodė į išdėliotą aparatūrą, – slaptoji Vokietijos hakerių būstinė, apie kurią tiek esame visi girdėję, bet niekas nežino tikslios jos buvimo vietos.

– Taip, detektyve, – patvirtino Schneiderio pašnekovas. – O čia susirinkę „Brolijos“ nariai.

– Tos pačios hakerių „Brolijos“? – net švilptelėjo Hansas. Jis tikrai turėjo kuo stebėtis. „Brolija“ buvo laikoma viena iš stipriausių kompiuterinių išsilaužėlių organizacijų, kuriai galėjo prilygti nebent Rusijoje gyvenantys vaikinukai, pasivadinę keistu pavadinimu „Dykaduoniai“, ar Japonijos atstovai, pasivadinę „Rytų vėju“. – Kas nutiko, kad mane išileidote į savo tarpą?

– Ką gi, – prašneko iš ekrano Vudis. – Tavo klausimas labai laiku ir tikslus. Prieš porą dienų paprašei Andrejaus nustatyti keisto, visiems žinomo, signalo kilmę. Tavo prašymas sudomino „Broliją“ ir kiek padirbėję mes nustatėme šaltinį. Rezultatai buvo tokie netikėti, kad patikrinom juos du kartus ir net susisiekm su „Dykaduoniais“ ir paprašėm jų pagalbos. Dabar abejonių nebeliko – signalo šaltinis sklido iš tolimiausios Žemės orbitos, esančios net toliau už Mėnulį.

– Kaip tai? – šokiruotas paklausė Hansas. – Signalas yra nežemiškos kilmės?

– Taip, – tvirtai atsakė Vudis. – Elisa, prisijunk prie NASA teleskopų Aliaskoje ir parodyk ekrane vaizdą, kurį mes aptikome vakar.

Net išsižiojęs detektyvas įsisteibelėjo į ekrane besisukančius aplink savo ašį milžiniškus, disko formos objektus.

– Kas tai? – sušnibždėjo Hansas

– Ateiviai, kas gi dar, – atrėžė Vudis, o Andrejus pritariaimai linktelėjo. – Aptikom juos labai sunkiai. Šunsnukiai turi kažkokį ekraną ir radarais neaptinkami. Žiūrint per teleskopą, iš pirmo žvilgsnio jie atrodo kaip asteroidų sankaupa, todėl tik labai sufokusavę vaizdą gavome tai, ką tu dabar matai.

– Ateiviai? – skeptiškai prunkštelėjo detektyvas. – Jūs tikri? Gal tai kokios nors vyriausybės slapta bazė?

– Tu manai, kad mes kvailiai? – grėsmingai paklausė Rolandas. – Tikrinom ir šią versiją: nė viena vyriausybė neturi nieko panašaus.

– Taigi tas signalas, kurį mes girdėjome ir kuris iki šiol neiššifruotas, perduotas iš ateivių laivyno? – vis dar su nepasitikėjimu paklausė detektyvas.

– Andrejau, kokį mulkį mums atvedei? – pasipiktino Vudis. – Aš tris kartus turiu jam tą patį aiškinti.

– Nežinau, kas jam pasidarė, – paraudo Andrejus. – Anksčiau Hansas neatrodė toks kvailas.

– Aš kvailas? – susierzino detektyvas. – Sekate man pasakas apie kažkokių ateivių ir manote, kad aš patikėsiu. Negi iš tiesų aš atrodau idiotas, kuris tiki kompiuterinės grafikos vaizdais. Surengt man tikrą spektaklį, norėdami nukreipti dėmesį nuo savęs. Dabar aš tikrai viską supratau – tai jūs įsilaužėt į visus tinklus ir sukėlėt suirutę, tačiau išsigandot ir nusprendėt suversti kaltę kažkokiems ateiviams, kurių nėra neįmanoma aptikti. Na ir ką pranešė tie ateiviai ir kokia kalba jie šneka?

– Pranešimas padarytas lietuvių kalba, – įsiterpė į pokalbį Dimitrijus. – Vokiškas vertimas skamba taip:

Žemės žmonės, vienas iš Jūsų siaubingai nusikalto visai haratų rasei. Jis klastingai užpuolė ir taip ižeidė garbingą haratą, užtraukdamas gėdą visiems mūsų planetos gyventojams. Atsakydami į šiuos niekšiškus veiksmus ir suprasdami, kad toks ižeidimas gali būti nuplautas tik krauju, reikalaujame:

Per vieną Žemės savaitę nuo šio ultimatumo paskelbimo:

- išduoti gyvą arba mirusį žmogų, vardu Ardas, ir visus jo gentainius,*
- paleisti visas planetoje esančias ginkluotąsias pajėgas ir sunaikinti visą karinę techniką,*
- pripažinti visišką haratų rasės valdžią Žemėje planetos ir jos gyventojų atžvilgiu.*

Įvykdę šiuos reikalavimus, žemiečiai atpirkinės žmogaus, vardu Ardas, kaltę dvidešimt metų. Praėjus nurodytam terminui, haratų eskadra pasitrauks ir gražins valdžią planetos atstovams. Atsisakę vykdyti reikalavimus žemiečiai bus sunaikinti.

– Vaje, vaje, – nusišaipė Hansas. – Lietuvių kalba. Mulkiai jūs, nuo kada ateiviai moka lietuvių kalbą. Štai ir išsidavėt, balandėliai. Nejudėt, – suriko detektyvas, traukdamas iš kišenės pistoletą. – Jūs suimamai už..., – sakinio Hansas nespėjo baigti. Jis tik pajuto adatos dūrį į kaklą ir svaiginantį miego jausmą.

– Taip..., – nutęsė Vudis. – Nesitikėjau. Atrodė protingas vyrukas.

– Tokių bus dauguma, – atsiduso Rolandas. – Kvaili žmonės niekada netiki tuo, kuo nenori tikėti. Kai jiems pateiki neginčijamus įrodymus ir jie nebegali argumentuotai ginčytis – prasideda agresijos demonstravimas. Puikus pavyzdys – religiniai fanatikai, nesvarbu kokiai religijai priklauso. Hansas turėjo savo jaukų vidinį pasaulėlį, į kurį netilpo ateiviai ar kitokios keistenybės, štai jis ir gynė savo įprastą gyvenimą, atsisakydamas tikėti net tuo kas akivaizdu. Prieš šešiasdešimt metų Afrikoje buvo rasta akmens amžiaus tautelė, kuri

nematydavo lėktuvų, skrendančių virš jos kaimo tik todėl, kad skraidantys plieniniai milžinai netilpo į šios tautelės atstovų pasaulėžiūrą ir negalėjo būti paaiškinami. Paprasčiausias kelias tokiems žmonėms – nepastebėti ar netikėti niekuo, kas jiems neįprasta.

– Gerai, – įsiterpė Ahmedas. – Akivaizdu, kad pirmas mūsų planas nepavyko. Ką darom toliau?

– Elisa, ar bandei susisiekti su Lietuvos ambasada? – pasidomėjo Vudis.

– Taip, jie mandagiai mane pasiuntė tolyn, – gūžtelėjo pečiais mergina. – Atsisakė teikti bet kokią informaciją.

– Arogantiški niekšeliai, – sušnibždėjo Andrejus. – Negaliu jiems atleisti to, kad Tarybų Sąjungą sugriovė.

– Nustok, Andrejau, ne apie tai dabar kalbame, – sudrausmino kolegą Vudis. – Detektyvas iškėlė gerą klausimą: kodėl ateiviai pateikė pranešimą lietuviškai?

– Normalu, – atsiliepė Dimitrijus. – Pranešimas skirtas žemiečiams. Atvykėliai suvokia, kad pateikę tekstą savo kalba liks nesuprasti. Vienintelis klausimas: kodėl jie nevartojo anglų ar vokiečių kalbų, kurios kur kas labiau paplitusios nei lietuvių.

– Tai nesvarbu, – nutraukė jį Ahmedas. – Mums tiesiog trūksta informacijos, kad galėtume paaiškinti kalbos pasirinkimą. Ateityje tai paaiškės. Ką darome toliau?

– Elisa ir Pjerai, nuvežkite detektyvą namo ir iškraustykite aparatūrą į rezervines patalpas. Andrejau, pasiimk darbe atostogas, kad rytoj Hansas tavęs nerastų, – dalijo nurodymus Vudis. – Mes susisieksim su kolegomis iš Rusijos ir Japonijos bei paprašysim pagalbos.

– Pagalbos kam? – pasidomėjo Andrejus.

– Dviem dalykams, – mįslingai prašneko Vudis. – Pirma, turime įtikinamai pranešti apie pavojų visoms stambesnių ir stipresnių šalių vyriausybėms, o, antra, turime rasti kelią į ateivių informacinę sistemą ir paleisti ten kokį nedidelį virusą. Gal pavyks puolimą sustabdyti?

– O jei jie naudojasi iš principo skirtingomis technologijomis? – pasidomėjo Rolandas.

– Nemanau, – atsiliepė Vudis. – Jie įsilaužė į mūsų televizijos ir radijo programas. Vadinas, techninio suvokimo principai nelabai skiriasi. Jei visi draugiškai pagalvosim, gali pavykti įgyvendinti savo sumanymus. Įdomu tik tai, kas tas Ardas ir kaip jis sugebėjo pažeminti tuos haratus?

– Gal čia turimas omenyje koks nors lietuvis, gal net jų politinis veikėjas? – spėliojo Elisa.

– Gal? – gūžtelėjo pečiais Vudis. – Kaip teisingai pasakė Ahmedas – mums trūksta informacijos ir tai dabar nėra labai svarbu.

Tolesnė kalba pakrypo į techninius sumanymo vykdymo niuansus. Hansas Schneideris buvo pristatytas namo, kur ramiai pramiegojo iki kitos dienos vakaro. Atsiminęs įvykius, jis pasitarkė kolegas ir pabandė sulaikyti „Brolijos“ narius. Dideliam detektyvo nusiminimui, kambarys, kuriame anksčiau jis matė daugybę technikos, dabar buvo tuščias, o Andrejus, kuris galėjo atvesti prie likusių hakerių, jau išvykęs nežinoma kryptimi. Hansui dar kelias dienas knibždėjo abejonė, kad „Brolija“ jo neapgauš, tačiau kelis kartus viską apgalvojęs, jis galutinai įsitikino, jog buvo labai neišmaningai kvailinamas. „Manau, kad tie mulkia tikrai bandė slėpti savus darbelius, – įtikinėjo save detektyvas. – Bet taip kvailai sugalvoti – ateičiai. Cha..cha...cha, – mintyse nusijuokė Hansas. – Aš greičiau patikėsiu mistinėmis slaptosiomis organizacijomis, bet ne ateiviais. Kvailiai ir tiek, ką čia bepridursi.“

*JAV. Vašingtonas. Baltieji rūmai.
2016 metų lapkričio 3 diena*

Tai turbūt buvo sunkiausia JAV prezidento Džordžo Kluni darbo diena. Jam, skirtingai nuo pirmtakų, dar neteko priimti sprendimų, galinčių pakeisti ne tik šalies, bet ir visos

žmonijos istoriją. Iki tampant prezidentu, šis asmuo sėkmingai kilo filmų aktorius karjeros laiptais, todėl neturėjo jokios politinio darbo ar valstybės valdymo patirties. Kita vertus, Džordžas Kluni visuomet pasižymėjo aiškiu mąstymu, drąsa, ryžtingumu. Be prezidento, ovaliniame kabinete buvo susirinkę CŽV, FTB ir karinės žvalgybos vadovai, keli patarėjai bei valstybės sekretorius. Jau pusvalandį vyko esamos padėties aptarimas ir buvo svarstoma maksimalaus karinės parengties laipsnio įvedimo būtinybė.

– CŽV tvirtina, jog šis pranešimas yra kompiuterinių įsilaužėlių pokštas ir iš principo negali būti išverstas, nes parašytas neegzistuojančia kalba? – tęsė pokalbį prezidentas. – Kaipgi tada pranešimai iš dviejų mūsų kosminių laivų? Kaip juos vertinsite?

– Prezidente, – pradėjo CŽV direktorius Johnas Steven-
sas. – Savo išvadose aš remiuosi labiausiai gerbiamo šalies lingvisto pastabomis ir tyrimo rezultatais. Neturime jokio pagrindo abejoti šio mokslininko kompetencija. Klausimas dėl dingusių mūsų kosminių laivų, mano manymu, nėra visiškai aiškus. Štai CŽV ekspertų nuomonė apie tai, kad egzistuoja tikimybė, jog signalas apie laivų žūtį galėjo būti suklastotas tų pačių kompiuterinių įsilaužėlių, o ryšys su mūsų astronautais nutrūko dėl techninių priežasčių, – kalbėdamas Steven-
sas padėjo ant prezidento stalo ekspertų išvadas. – Iki suplanuoto pirmojo iš dingusių laivų nusileidimo liko dar dešimt dienų. Mano nuomone, neverta kelti panikos anksčiau laiko.

– Norėčiau pritarti kolegai, – įsiterpė FTB direktorius. – Biuro manymu, signalai apie laivų žūtį ir pranešimas yra suklastoti ir, atrodo, mes žinome, kas ir kodėl taip padarė. Štai Ali Zarhavo, labiausiai mūsų ieškomo teroristo, nuotrauka, kurioje jis užfiksuotas Londone tomis pačiomis dienomis, kai gavome tą aiškiai suklastotą ir skirtingai šifruojamą pranešimą. Manome, kad šiuo savo poelgiu – suklastojant signalą apie kosminių laivų žūtį ir visiems žinomą pranešimą – siekta nukreipti mūsų dėmesį nuo kokio nors ruošiamo teroro akto.

– Pritariu kolegom, – tarė karinės žvalgybos vadovas. – Dar norėčiau pridurti, kad NASA astronomai neaptiko jokių ateivių kosminių laivų ar jų buvimo įrodymų.

– Tačiau kaip tada vertinat iš mūsų užsienio ambasadų gautą informaciją, kad pranešimas paskelbtas lietuvių kalba ir jo tekstas byloja apie greitą ateivių agresiją? – paklausė prezidentas.

– Manau, pačių lietuvių reikėtų ir paklausti, – prašneko vienas iš patarėjų. – Absurdiška net galvoti, kad ateivių pranešimas žmonijai gali būti paskelbtas mažai žinoma lietuvių kalba. Jei jie iš tiesų norėtų į mus kreiptis – pasirinktų bent jau anglų kalbą.

– Teisingai, – linktelėjo CŽV direktorius. – Atsižvelkime į tai, kad mūsų mokslininkai metų metus siuntė radijo signalus į kosmosą ir atsakymo negavo. Pats ateivių egzistavimas yra labai diskutuotinas. Pagalvokite, prezidente, ką apie jus pamanyt tauta, jei paskelbsit karinę parengtį, vadovaudamasis tokiomis abejotinomis spėlionėmis.

– Kada lietuviai atvyksta pas mus? – paklausė prezidentas valstybės sekretoriaus.

– Rytoj, – atsakė paklaustasis. – Šiandien jie dar Japonijoje. Ta keista delegacija aplankė Rusiją ir Kiniją, o po mūsų planuoja aplankyti Didžiąją Britaniją ir Vokietiją. Bent taip jie informavo mūsų ambasadą.

– Kodėl keista delegacija? – pasidomėjo prezidentas. – Pati lietuvių tauta labai keista. Vien tas faktas, kad prieš metus pasiūlė mums pasaulyje neturinčios analogo ginkluotės ir, kaip girdėjau, labai kokybiškos, verčia apie daug ką pagalvoti.

– Delegacija keista vien todėl, kad jai išvykus tiek rusai, tiek kinai paskelbė aukščiausio laipsnio karinę parengtį ir mobilizaciją.

– Jie patikėjo ateivių įsiveržimu? – nustebė CŽV direktorius.

– Kolega, gal jūs klystate, – susimąstęs prašneko karinės žvalgybos vadovas. – Gal taip kuriama koalicija prieš JAV ir jos sąjungininkes. Nei su rusais, nei su kinais mes niekada gerai nesutarėme.

– Sunku patikėti, – gūžtelėjo pečiais vienas iš prezidento patarėjų. – Kam tada jiems lankytis Japonijoje, kuri yra mūsų sąjungininkė?

Džordžas Kluni klausėsi kalbančiųjų ir mąstė apie tai, ar tik jam neverta spjauti į visus patarimus ir išsiklaudyti į savo nuojautą, kuri rėkte rėkė ir reikalavo skelbti šalyje aukščiausio laipsnio karinę parengtį. „Nors ką gali žinoti, – mąstė prezidentas. – Gal tikrai kaip kvailys tautos akyse pasirodysiu. Reikia tos lietuvių delegacijos palaukti. Gal kas išaiškės? Žinoma, šiandien gautas kažkokios hakerių grupės „Brolija“ pranešimas, skirtas asmeniškai man ir kuriame kalbama apie grėsmę žmonijai, verčia susimąstyti. Kita vertus, tai gali būti dar vienas nevykęs pokštas ar provokacija. Ne, nusprendžiau galutinai. Dar neskubėsiu ir kiek luktelsiu. Viena diena nieko nelems.“

Berlynas. 2016 metų lapkričio 5 diena

„Pagaliau mūsų misija baigėsi“, – su palengvėjimu atsiduso Ardas, kartu su draugais išeidamas iš Vokietijos Federacinės Respublikos Kanclerio rezidencijos. Misija buvo sunkesnė, nei manė prabudusieji. Maža to, kad paskutines dvi valstybes reikėjo aplankyti per vieną dieną, bet dar paašikėjo, kad kiekvienoje valstybėje teks imtis stiprios mentalinės prievartos, bandant įtikinti pašnekovus patikėti ateivių keliamos grėsmės realumu. Kai kurių aplankytų valstybių valdantieji po šių vizitų tapo savo valios neturinčiomis prabudusiųjų marionetėmis. Arda iki šiol graužė sąžinė dėl poelgio su vienu iš ypatingai skeptiškų ir užsispyrusių JAV prezidento patarėjų. Kai keli prabudusieji pasišnekėjo su šiuo asmeniu atskirai, jis tapo lėle, tesugebančia vykdyti duodamus įsakymus. „Manau, po savaitės visi aplinkiniai pastebės jo sunkią psichinę būklę ir patalpins į kokią nors ligoninę, kur vargšiukas visą likusį gyvenimą praleis kaip daržovė. Nieko nepadarysi, karas rei-

kalauja aukų – kaip sakė kažkada Suvorovas“, – liūdnokai pagalvojo Ardas. Jį neramino ne tik atsitikimai vizito metu, bet ir aiškiai pasireiškusi prabudusiųjų patirties stoka valdant savo galias. Tik su Tomo iš Ligijos planetos pagalba pavyko nustatyti tikslią haratų armados buvimo vietą. Simonas, kuriam buvo pavesta sukelti vieno iš ateivių laivų avariją, kelias dienas blaškėsi nefiziniame lygmenyje, nesėkmingai ieškodamas pasislėpusių agresorių, kol pasidavė ir paprašė ligijiečių pagalbos. „Kas tada bus vykstant kariniams veiksams, jei net tokie paprasti uždaviniai prabudusiesiems kol kas per sudėtingi? – palingavo galva Ardas. – Aš vienas visų haratų tikrai neįveiksiu. Na pažiūrėsim, tikiuosi, kad pavyks“.

Žemės orbita. Haratų laivynas. Tuo pat metu

– Admirole, – kreipėsi vienas iš padėjėjų į link ekrano nusukusį laivyno vadą. – Turime visus duomenis apie pagrindines Žemės kalbas ir informaciją apie jų televizijos programas.

– Na ir? – neatsisukdamas paklausė Admirolas.

– Suskaičiavome bent šimtą skirtingų kalbų, kuriomis transliuojamos informacinės laidos ir kurios paplitusios gerokai plačiau nei vartojama mūsų pranešime, – aiškino padėjėjas. – Kalba, kuria pateiktas ultimatumas, kalba nedidelė tautelė, gyvenanti mažoje valstybėje prie vienos iš planetos jūrų.

– Žmonės kalba skirtingomis kalbomis ir gyvena skirtingose valstybėse? – nustebęs pasidomėjo laivyno vadas.

– Būtent taip, – patvirtino padėjėjas. – Be to, jie nėra vievingi ir nuolat kariauja. Sprendžiant iš informacinių pranešimų, kiekvieną dieną Žemėje vyksta beveik po dvidešimt karinių konfliktų, kuriuose žmonės žudo vienas kitą.

– Palauk, – pertraukė kalbantįjį Admirolas. – Jie nėra vievingi ir mums tereikia pulti stipriausias valstybes iš eilės.

– Būtent taip, – dar kartą patvirtino padėjėjas. – Manau, stipriausią užpulsim, o kitose žmonės tik trins iš džiaugsmo

rankas arba sėdės tyliai suglaudę ausis. Kiek sprendžiu iš informacinių laidų, Žemėje netruks norinčių mums tarnauti ir su malonumu naikinančių besipriešinančius asmenis.

– Ar jie bent vienas kitą supranta? – vis dar stebėjosi Admirolas.

– Yra kelios pagrindinės, svarbiausios kalbos, kuriomis bendrauja dauguma žemiečių. Jei kuris tų kalbų nemoka – nesupranta ką šneka likusieji, – ramiai aiškino padėjėjas. – Išskyrę šias plačiausiai vartojamas kalbas supratome, kur ieškoti stipriausių valstybių. Manome, kad šiuo metu Žemėje stipriausios šios šalys: Jungtinės Amerikos Valstijos, Kinijos Liaudies Respublika ir Rusijos Federacija. Jos visos turi labai daug priešų ir, kas svarbiausia, nesutaria tarpusavyje. Visi mūsų darbo grupės nariai mano, kad nė viena iš užpultų valstybių nesulauks pagalbos, o kovos pavieniui.

– Kokį puolimo planą siūlo jūsų grupė? – dalykiškai pasidomėjo laivyno vadas.

– Padalykime eskadrą pusiau, rezerve palikdami tik pagrindinius laivus, ir užpulkime visų pirma Jungtines Amerikos Valstijas ir Kiniją. Per pirmas dvi dienas sunaikinsim jų lėktuvus ir priešlėktuvines pajėgas, po to per trečią puolimo dieną, puldami iš oro, sunaikinsime stambiausius įtvirtinimus ir didžiausius karinius junginius, o ketvirtą parą išlaipinsime desantą ir dar per septynias dienas nuslopinsime bet kokį organizuotą pasipriešinimą.

– Manote, kad stipriausioms Žemės valstybėms sunaikinti užteks vienuolikos dienų? – paklausė Admirolas.

– Visiškai, – tvirtai atsakė padėjėjas. – Po to nuosekliai naikinsime visas kitas besipriešinančias valstybes, nors manau, kad tokių nebus daug. Didžioji žmonijos dalis pripažins mūsų valdžią ir patys kovos su besipriešinančiais. Visa kampanija užims ne daugiau kaip trisdešimt dienų.

– Puiku, – patrynė rankas laivyno vadas. – Šauniai sugalvojote. Šiandien pateiksiu planą tvirtinti karo tarybai. Iki rytdienos nustatykite pagrindinių taikinių dislokacijos vietas.

– Klausau, Admirole, – nusilenkė padėjėjas. – Vyriausiojo techniko prašymu, norėjau dar kiek patikslinti įsiveržimo planą.

– Kodėl jis pats nekalba su manimi? – pasidomėjo Admirolas.

– Nedrįsta šnekėti be jūsų įsakymo, todėl prašė manęs perduoti jo žodžius, – paaiškino padėjėjas. Toliau jis pateikė Chrzo, kuris ir buvo laikomas vyriausiuoju techniku, idėją dėl techninio personalo dalyvavimo desantinėje operacijoje.

– Kam to reikia? – nustebė Admirolas, bet padėjėjas išsamiai išaiškino, kad planetos paviršiuje gali tekti įkurti atramines bazes ir tokiam darbui tiesiog būtini techninio personalo ir, visų pirma, vyriausiojo techniko įgūdžiai. Kiek paklausinėjęs ir patikslinęs smulkmenas, Admirolas sutiko su šiuo pasiūlymu ir liepė perduoti vyriausiajam technikui, kad atrinktų tuos techninio personalo atstovus, kurie verti dalyvauti desantinėje operacijoje.

– Gali eiti, – atsainiai mostelėjo ranka laivyno vadas. Planas jam labai patiko. „Kažin kodėl vadovybė taip bijojo žmonių? – pagalvojo Admirolas. – Jie visai nebaisūs ir prieš mus bejėgiai. Štai kad ir tas belaisvis – iš pradžių atrodė išprotėjęs, dabar keliaklupsčiauja prieš mus, sakydamas, kad Dievas jį nubaudė, ir jis pasiryžęs tarnauti mums. Tačiau kokia nauda iš tokio tarno? Į visus tardytojų klausimus stengiasi atsakyti, bet, pasirodo, nieko, kas mus domintų, nežino. Ką su juo toliau daryti?“

– Admirole, – nutraukė laivyno vado mintis vienas iš prie informacinės sistemos sėdinčių artimiausių pavaduotojų. – Gavome signalą iš Žemės, kuris, atrodo, skirtas mūsų armadai. Priimt ar ignoruot?

– Priimkit ir išvertę pateikit pranešimą ekrane, – įsakė Admirolas. – Gal žemiečiai nusprendė pasiduoti...

– Klausau, Admirole, minutėlę.

Po kelių minučių ekrane pasirodė labai keistas pranešimas: „Atlik lytinį aktą su savim.“

– Ką tai reiškia? – nustebė Admirolas, penktą kartą skaitydamas pranešimą.

– Turbūt tai reiškia, kad jie nepasiduos? – gūžtelėjo pečiais pavaduotojas ir toliau tęsė jau labiau sunerimęs. – Kartu su pranešimu į informacinę sistemą pateko nežinoma programa, kuri naikina pagrindinio kompiuterio duomenis.

– Paleiskit apsaugines programas, – įsakė Admirolas. – Pasirodo, žemiečiai nėra tokie bejėgiai kaip galvojau.

– Informacinė sistema išvalyta, – po kelių minučių raportavo pavaduotojas. – Admirole, – dar po kiek laiko tęsė kalbantysis, – parazitinė programa, naikinanti duomenis, buvo tik apgaulė – tikrasis virusas surinko visą informaciją iš mūsų pagrindinio kompiuterio ir persiuntė ją į Žemę, o tada susinaikino.

– Kaip tai? – nesuprato Admirolas. – Buvo dvi parazitinės programos?

– Taip, Admirole, mus apgavo. Kol mes kovojome su pirmąja, antroji programa įvykdė savo užduotį. Žmonės viską žino apie mus.

– Ką gi, tegu, – gūžtelėjo pečiais laivyno vadas. – Tegu žino. Slėptis toliau nebėra prasmės. Nuimti ekraną ir paskelbti 24 valandų pasiruošimą puolimui.

Po poros valandų informacija, gauta iš pagrindinio haratų flagmano kompiuterio, pasiekė didžiųjų valstybių vyriausybes, dar po kelių valandų prabudusieji pateikė gautų duomenų vertimą iš ateivių kalbos. Tos pačios dienos vėl vakarą JAV oficialiai paprašė Šiaurės Atlanto sąjungos valstybių pagalbos, o kitoje pasaulio pusėje apie bendrus gynybos planus pareiškė Kinija, Japonija, Pietų Korėja ir Rusija. Vis dėlto žmonija nebuvo tokia vieninga, kaip atrodė iš pirmo žvilgsnio. Pirmoji akibrokštą pateikė Prancūzija, oficialiai atsisakiusi veltis į JAV avantiūras ir siūsti savo karius kovoti su neegzistuojančiu pavojumi be Jungtinių Tautų mandato. Netrukus šiuo pavyzdžiu pasekė Belgija, Olandija, Liuksemburgas ir Italija. Dar po valandos į Prancūzijos Respublikos prezidento kabinetą įžengė Ardas su dviem palydovais.

*Paryžius. 2016 metų lapkričio 5 diena,
22 valanda 40 minučių*

– Kodėl? – dar kartą paklausė Ardas. – Aš tenoriu sužinoti, kodėl taip elgiatės?

– Klausi kodėl, – atsiduso Mišelis Rušo, kuris jau trejus metus buvo Prancūzijos prezidentas, nužvelgdamas miegančius apsaugos darbuotojus ir prieš jį stovinčius tris keistus ir buginančius žmones. Mišelis iš pradžių buvo šokiruotas, matydamas, kaip lengvai atėjūnai įsiveržė į jo kabinetą, tiesiog praidami pro visas sargybos užkardas, už savęs palikdami miegančius sargybinius. Vėliau, kiek atsigavęs iš nuostabos, jis nusprendė pakalbėti su prieš jį stovinčiais žmonėmis ir pratęsti laiką bei sulaukti atskubančios pagalbos. – Žinote, pone, atleiskit pamiršau jūsų vardą.

– Ardas, – prisistatė prezidento pašnekovas.

– Pone Ardai, norėčiau jums papasakoti puikią ir pamokomą istoriją, – dėstė Mišelis. – Manau, kad išklaušęs šią istoriją, pats rasite atsakymą į klausimą. Tiesa, jūs puikiai kalbate prancūziškai.

– Aš visai nekalbu prancūziškai. Jums tik taip atrodo, – nutraukė Mišelio komplimentą Ardas. – Kalbėkite.

– Kaip tai nekalbate, – dar kartą nustebo prezidentas, bet kaip patyręs politikas greitai atsitokėjo ir tęsė pasakojimą. – Gyveno vienoje fermoje arklys ir kiaulė. Štai vieną dieną arklys pasiligojo. Fermos šeimininkas pasitarė su veterinaru ir nusprendė leisti arkliui, jei jis neatsikels ant kojų, gyventi tik dar vieną dieną. Kiaulė, išgirdusi šiuos šeimininko žodžius, nubėgo pas arklį ir jam viską papasakojo bei paprašė stengtis iš paskutiniųjų ir atsikelti kitą dieną ant kojų. Kitą rytą arklys sugebėjo atsistoti, o tai pamatęs šeimininkas apsidžiaugė ir norėdamas atšvęsti šį įvykį sugalvojo paskersti ir suvalgyti kiaulę. Pasakojimo moralas labai paprastas: nėra tokio gero darbo, už kurį liktum nenubaustas. Aš jau seniai supratau, kad niekada neverta daryti gera kitiems, jei tau pačiam tai

nėra naudinga. Antraip visada nukentėsi. Patikėk manim, Ardai, ši gyvenimo tiesa pagrįsta ilga patirtimi ir puikiais pavyzdžiais.

– Puiki gyvenimo filosofija, – prunkštelėjo Ardas, o kiti jo palydovai tik paniekinamai šyptelėjo. – Tačiau mes kalbame ne apie tai. Jūs iki šiol neatsakėte į mano klausimą. Aš suprantu bandymą užkalbėti mums dantis ir sulaukti pagalbos, bet galiu užtikrinti – jokie sargybiniai neužeis į šį kabinetą. Kalbėkite toliau.

– Apie ką, – pyktelėjo Mišelis. – Pagalvok pats ir viską suprasi. Dabar yra dvi galimybės: arba JAV prezidentas išprotėjo ar dėl kitų priežasčių seka pasakas apie ateivius, arba tikrai prasidės karas su kitos planetos gyventojais. Pirmuoju atveju Prancūzija bus vienintelė šalta protą išlaikiusi šalis, o tai labai padės didinant tolesnę politinę įtaką. Antruoju atveju – tai ne mūsų karas. Tegu pliekiasi amerikiečiai, o mes palauksim, – prezidentas kiek patylėjo ir, nesulaukęs atėjūnų reakcijos, tęsė. – Negaliu aš padėti amerikiečiams. Pas mus beveik pusė balso teisę turinčių piliečių yra musulmonai. Jie niekada nebalsuos už mane, jei nusprėsiu padėti JAV. Jau praėjusiuose rinkimuose tik šimtu tūkstančiu balsų laimėjau prieš Ibrahimą Al Huseiną, kuris atvirai siūlė kurti Prancūzijoje musulmoniškąją respubliką. Tegu amerikiečiai pešasi su tais ateiviais. Kai karas baigsis, gali būti, kad Prancūzija bus pati stipriausia valstybė ir diktuos aplinkiniams savo sąlygas. Gal šios diplomatijos pagalba pavyks pasiekti tai, ko nepasiekė Napoleonas kariaudamas.

– Jei haratai sunaikins JAV, po kurio laiko bus užpulata ir Prancūzija, – tarė Ardas.

– Įdomus ateivių pavadinimas – haratai, – šyptelėjo Mišelis. – Tebūnie kaip tu sakai. Jei ateiviai nugalės, nors aš nuširdžiai abejoju visa šia istorija, mes pradėsime derybas. Manau, tai protingos būtybės ir nebus tokios arogantiškos kaip amerikiečiai. Rasim bendrą kalbą.

– Ką gi, – atsiduso Ardas. – Matau, nepavyks jūsų perkalbėti, o ir neturiu tam laiko – atleiskite už viską, kas įvyks.

Mišelis dar norėjo paklausti „Kas įvyks?“, bet staiga jam tai pasidarė nesvarbu, kaip nesvarbu tapo viskas, kas anksčiau domino šį asmenį. Po kiek laiko į kambarį įsiveržę sargybiniai pamatė Mišelį buku žvilgsniu spoksančią į tą vietą, kur ką tik užsivėrė erdvės artimojo šuolio vartai, pro kuriuos išvyko prieš jį stovėję atėjūnai.

Kitos dienos penktą valandą ryto Prancūzija oficialiai paskelbė pasiryžusi padėti JAV. Tą pačią valandą respublikos prezidento įsakymu Šiaurės Amerikos krantų link buvo pasiųstas Prancūzijos laivynas ir karinės oro pajėgos.

Berlynas. 2016 metų lapkričio 6 diena, 11 valanda

Hansas Schneideris sėdėjo prie kompiuterio ir bandė rasti kokių nors „Brolijos“ pėdsakų. Detektyvas buvo ganėtinai įsigilinęs į savo darbą, todėl ne iš karto atkreipė dėmesį į naujienas, skelbiamas vienuoliktos valandos žiniuose. Tik neįprasti pranešėjo žodžiai apie karinę parengtį, paskelbtą beveik visose NATO blokui priklausančiose šalyse bei Kinijoje ir Rusijoje, privertė policininką suklusti. Kurį laiką Hansas neramiai klausėsi pranešimų, bet palaipsniui nusiramino. „Amerikiečiai ruošiasi naujam karui Persijos įlankoje. Turbūt Irano prezidentas prisišnekėjo,“ – pagalvojo detektyvas, toliau klausydamasis naujienų. Stebėtina, tačiau tokiam Schneiderio požiūriui sutartinai pritarė visi žurnalistų klausinėjami nepriklausomi ekspertai. Populiariausia nuomonė buvo ta, kad JAV artimiausiu metu puls Iraną, o Kinija ir Rusija nusprendė parodyti amerikiečiams savo jėgą. Nė vienas ekspertas netikėjo oficialiai paskelbta versija apie ateivių iš kosmoso keliamą grėsmę. Atrodo, kad tokios pat nuomonės laikėsi ir skandalingas Irano islamo respublikos prezidentas. Jis dar kartą pagąsdino Vakarų civilizaciją artėjančiu sunaikinimu bei pa-

skelbė apie aiškia ir progresuojančią JAV prezidento beprotybę. Niekas, visiškai niekas net neprisiminė ir tuo labiau nesiejo prieš savaitę įvykusio „kompiuterinių įsilaužėlių išsiškimo“ ir „netikro pranešimo“ su dabartiniais įvykiais. Nusiramines detektyvas išjungė televizorių ir toliau ėmė į „Brolijos“ pėdsakų paiešką internete. „Palaukit, niekšai, rasiu – atsakysit man už sukeltą sumaištį, – šypsodamasis galvojo Hansas. – Bus jums kaip tame eilėraštyje:

Senis ropščiasi ant stogo,
Tuoį pat kamina kakos,
Jei tikrai buvai tu blogas,
Neišvengsi dovanos.“

„Laukite dovanų, brangieji, tik surasiu jus ir tada tokias Kalėdines šventes surengsiu...“ – džiūgavo detektyvas, svajodamas apie atpildą hakeriams už patirtą pažeminimą.

Haratų eskadra po keturių valandų

Admirolas, kaip buvo įprasta susimąstymo valandomis, stebėjo savo eskadros laivus ir galvojo apie būsimą puolimą. Dar prieš kelias valandas viskas atrodė numatyta iki smulkmenų ir niekas net neabejojo, kad kariniai veiksmai bus trumpalaikiai bei sklandūs. Dabar Admirolas abejojo. Žinoma, galima buvo galvoti, kad „Nemirtingojo“ variklių gedimas ir jo keistas, jokiais fiziniais dėsniais nepaaiškinamas skrydis Žemės palydovo link tėra atsitiktinumas, tačiau laivyno vadas buvo linkęs išvelgti žemiečių kėslus. „Gerai, kad spėjome bent įgulą evakuoti? – galvojo Admirolas. – Įdomu, kodėl sustojo „Nemirtingojo“ varikliai? Technikai skėsčioja rankomis ir nieko pasakyti negali, tik spėlionėmis švaistosi... Negi žmonės kažkokį slaptą ginklą turi? Tuomet mūsų užmojai pasmerkti žlugti. Ką daryti toliau? Gal trauktis? Tada galiu atsisveikinti su savo tolesne karjera. Kol nėra tvirtų įrodymų, kad ši katastrofa

rofa – žmonių darbas, negaliu net galvoti apie grįžimą namo. Teks rizikuoti ir pradėti puolimą, nors ir kaip pats asmeniškai dėl to abejočiau.“

– Aukščiausia parengtis, – atsisukęs į padėjėjus, įsakė Admirolas. – Puolimo pradžia lygiai po valandos.

– Ar yra kokių nors pakeitimų plane? – pasidomėjo arčiausiai stovėjęs pavaduotojas.

– Ne. Puolimas vykdomas pagal seną planą. Skelbkit pasirošimo pradžia, – įsakė laivyno vadas.

Po daugelio metų, prisimindamas praūžusį karą, Ardas vėl ir vėl savo apmąstymuose priedavo prie tos pačios išvados: prabudusieji nebūtų laimėję prieš haratus vieni. „Kaip bebūtų liūdna, tenka pripažinti, kad mes nebuvo pasiruošę karui, ir jei ne didvyriška kitų valstybių kova, iš visų taip ilgai kurtų planų būtų likęs tik šnipštas“, – galvojo Ardas. Labiausiai jį nustebino amerikiečiai. Kaip ir dauguma Rytų Europos gyventojų, Ardas buvo įsitikinęs, kad tipiškas JAV pilietis – tai nutukęs, mažesnio nei vidutinio protinio lygio asmuo, labai besididžiuojąs savo šalimi, bet absoliučiai neišmanantis nei jos, nei pasaulio istorijos ar geografijos. Prestižiniais laikomi JAV universitetai iš tiesų tėra komercinės įstaigos, vardan lengvų pinigų paaukojusios išsilavinimo kokybę, ir bet kuris Rytų Europoje paprastą vidurinę mokyklą baigęs pilietis galėtų iš karto pradėti studijas nuo trečio tokio universiteto kurso. Gal tos mintys ir buvo iš dalies teisingos, bet kitos amerikiečių karo metu pademonstruotos savybės – begalinis patriotizmas, susitelkimas ir vieningumas pavojaus atveju, užsispyrimas kovoti iki galo – privertė Ardą pakeisti ankstesnę neigiamą nuomonę apie šios nacijos atstovus. Paveikti prabudusiųjų ir praradę aiškiai išreikštą egoizmą, JAV prezidento administracijos žmonės pasirodė esą puikūs organizatoriai, per trumpą laiką sugebėję mobilizuoti visą šalį nuožmiai kovai su haratais. „O tas jų generalinio štabo viršininkas Kailas McDonelas – tiesiog karo genijus, vertas, kad jo vardas būtų mini-

mas šalia tokių karvedžių kaip Gajus Julijus Cezaris ar Napoleonas Bonapartas, – mintyse kartojo Ardas. – Tik genijus galėjo per kelias valandas paruošti ir po to sėkmingai įgyvendinti taktiką, kurią vėliau amžininkai pavadins „bangų mūša“ ir kuri leido JAV, Kanados ir Meksikos oro bei priešlėktuvinės gynybos pajėgoms sėkmingai priešintis ateiviams net tris paras. Po to atskubėjusi NATO šalių pagalba sugebėjo dar dvidešimt keturias valandas sulaikyti haratų įsiveržėlius nuo išsilaipinimo planetos paviršiuje. Tas keturias, dešimčių tūkstančių jūreivių ir lakūnų krauju iškovotas paras generolas Kailas puikiai panaudojo ruošdamasis lemiamoms kovoms sausuomoje su gerokai papešiotomis ateivių ordomis.“ Žinoma, negalima buvo sakyti, kad prabudusieji neprisidėjo prie pergalės. Jie, nors ir nemokėsiškai, bet sugebėjo sunaikinti vieną vadinamųjų haratų laivų–tvirtovių dar prieš prasidedant karo veiksams, mobilizavo, nors ir brutaliomis mentalinės prievartos pagalba, didžiųjų valstybių vadovus bei nuteikė juos kovai su ateiviais ir galų gale vien ko verta karo metu atsiradusi bei katalikų bažnyčios labai palaikoma legenda apie angelus, padėjusius žmonėms kovoti su pragaro išperomis. „Neuostabu, kad išvydę, kaip kovoja prabudusieji, žemiečiai palaikė juos angelais, o haratai – tik šios raguotųjų rasės padavimuose iki tol egzistavusiais karo demonais, – šyptelėjo Ardas. – Visgi karas buvo labai sunkus. Žmonės patyrė milžinišką nuostolių ir jau niekada nebus tokie kaip anksčiau – bent jau nebus tokie naivūs ir užsidarę. Turbūt ši pergalė buvo pati reikšmingiausia ir labiausiai paveikusi tolesnę žmonijos raidą per visą mūsų rasės egzistavimo istoriją.“

II

Karas

Berlynas. 2016 metų lapkričio 7 diena

Hansas Schneideris sustingęs žiūrėjo transliuojamas per televiziją žinias. CNN korespondentai tiesiogiai iš mūsų lauko rodė ir komentavo vykstančias kautynes. Detektyvas matė vaizdus, girdėjo pasakojimus, bet nenorėjo tikėti tuo, ką rodė informacinės programos. Tiesą sakant, jis ne vienas bandė sugalvoti kitus paaiškinimus tam, kas vyko. Kai kurie korespondentų kalbinami ekspertai iki šiol neigė bet kokią karą su ateiviais galimybę, o keletas jų viešai išjuokė visus tikinčius nežemiškų gyvybės formų egzistavimu. Tokie skeptikai aiškino įvykius įvairiai, bet dažniausiai priskirdami vykdomą JAV ir Kinijos puolimą paslaptinai teroristų organizacijai, net nebandydami atsakyti į klausimą: kokia teroristinė organizacija galėtų disponuoti tokia technologija ir tokiomis karinėmis pajėgomis? Keista, bet nepaisant aiškaus tokios nuomonės absurdiškumo, dauguma žurnalistų buvo linkę tuo tikėti. „Gal tai tų prakeiktų hakerių darbas? – svarstė detektyvas. – Žinoma, taip. Susiuostė su pasaulinio masto teroristais bei antiglobalistais ir pradėjo šį kruviną karą.“ Taip save ramindamas, policininkas toliau stebėjo tiesioginę transliaciją iš mūsų lauko, retkarčiais pertraukiamą sauskėlių, valiklių ar plaukų dažų reklamos.

Tai buvo keistas karas, kuriame žurnalistai tiesiogiai rodė ir komentavo viską, kas vyksta kovos arenoje. Televizija filmavo besileidžiančius į Žemės atmosferą ateivių laivus ir juos puolusias priešlėktuvinės JAV ir sąjungininkių pajėgas. Jau trečią kartą haratų eskadros dalis bandė įsiveržti į oro erdvę

virš Šiaurės Amerikos ir kiekvieną kartą kartojosi tas pats scenarijus: net nespėję išleisti didesnio kiekio naikintuvų, laivai-tvirtovės būdavo metodiškai bei ritmingai apšaudomi žemiečių ir turėdavo visą laiką laikyti įjungtus skydus. Į kiekvieną atmosferoje esantį ateivių laivą kas penkiolika sekundžių pataikydavo kelios raketos. Žemiečiai nešvaistė savo šaudmenų išteklių, bet jų ir negailėjo. Jie sekė kiekvieną atmosferoje esantį laivą ir veikė taip ritmingai bei suderintai, kad nesuteikdavo haratams nė menkiausios galimybės atjungti apsauginius skydus ir paleisti pasiruošusius kovai naikintuvus bei apšaudyti žmonių gynybines pozicijas. Jau du kartus prieš tai haratų laivai-tvirtovės, išbuvę Žemės atmosferoje valandą su įjungtais skydais, turėdavo trauktis į atvirą kosmosą tam, kad atstatytų apsauginių skydų energiją. Šitas karas buvo toks pat kaip ir prieš jį vykę. Išbuvę valandą JAV oro erdvėje, ateiviai vėl nieko nepešę turėjo pasitraukti atgal į atvirą kosmosą. Per šias keliolika mėšio valandų į orą nepakilo nė vienas JAV bei jos sąjungininkių lėktuvas, o haratai prarado daugiau nei dvidešimt nesugebėjusių laiku pasitraukti naikintuvų. Abi pusės žinojo, kad tokia padėtis ilgai nesitęs ir anksčiau ar vėliau ateiviai sugebės prasiveržti, bet kol kas žmonės gynėsi labai sėkmingai.

Kitokia padėtis buvo virš Kinijos. Tenai padangė buvo pilna ateivius puolančių lėktuvų, kurie dažniausiai nebegriždavo sveiki į Žemę. Kinai ir jiems padedantys, išskyrus japonus, kurie pamėgdžiojo amerikiečių taktiką, kariavo pasikliaudami didžiuliu savo karinės technikos kiekybiniu pranašumu ir nepaisydami jokių nuostolių. Kinai net panaudojo atominę ginklą, puldami virš vieno iš didžiausių Žemės miestų Šanchajaus kybojusius kelis haratų laivus-tvirtoves. Pasekmės buvo labai gerai prognozuojamos. Šanchajus buvo sugriautas, dauguma jo gyventojų žuvo, o ateiviai nepatyrė jokių nuostolių. Nepaisant šios taktikos, haratai ir šioje Žemės pusėje turėjo du kartus atsitraukti už atmosferos ribų, prarasdami beveik

šimtą savo naikintuvų, bet sunaikinę daugiau nei pusantro tūkstančio kinų ir jų sąjungininkų lėktuvų.

Viena. Tuo pat metu

Andrejus, Vudis, Rolandas, Elisa ir Achmedas jau trečią parą nemiegoję plušo prie savo kompiuterių. Jie tiktai probėgomis žvilgteldavo į per žinias rodomus vaizdus, o nuo krėslų pakildavo tik trumpam užkasti ar nubėgti į tualetą. Visi šie hakeriai, sudarantys paslaptinę „Broliją“, kūrė kompiuterinį virusą, galintį sunaikinti įsiveržėlių laivus. Žinodami pagrindinius ateivių informacinės sistemos veikimo principus, jaunuoliai pagrįstai tikėjosi sukurti programą, su kuria haratai negalėtų susidoroti ir kuri pažeistų pagrindinius agresorių laivų kompiuterius.

– Man tik vienas dalykas įdomus, – tęsdamas darbą tarė Andrejus. – Kaip mes pristatysim tą virusiuką ateiviams?

– Nežinau, – gūžtelėjo pečiais Vudis. – Signalų jie daugiau nepriima ir antrą kartą tuo pačiu keliu pasinaudoti negalėsime. Ką nors sugalvosim.

– Sugalvosim, – prunkštelėjo Achmedas. – Ką sugalvosim? Įdomu, kaip jie bendrauja tarpusavyje. Neaptikom jokių radijo bangų, kuriomis vyktų pokalbiai tarp ateivių.

– Geras klausimas, – linktelėjo Andrejus. – Gal koks šviesos bangų spektras?

– Gal, – vėl gūžtelėjo pečiais Vudis. – Kai tik baigsim kurti virusą, užsiimsime jo pristatymo ateiviams klausimu. Gal pavyks suprasti, kaip agresoriai tarpusavyje bendrauja, ir įsiterpsime į jų ryšio sistemą, gal dar ką nors sugalvosime. Dabar svarbiausia – baikime pirmąjį darbą ir nesiblaškykime.

Niekas jam neatsakė. „Brolijos“ nariai visuomet dirbo nuosekliai ir sistemingai, todėl net visada skeptiko ir kritiko vaidmenį atliekantis Achmedas neprieštaravo Vudžio pasiūlymui.

Haratų eskadra. 2016 metų lapkričio 8 diena

Admirolas riaumojo, trypė kojomis ir grasino holografiniam pirmosios armados, kovojančios virš JAV padangės, vado generolo Zahno atvaizdui.

– Vėl traukiateš?! Kiek galima. Jau šeštą kartą jus išmeta iš Žemės atmosferos, – labai pyko Admirolas.

– Bet, vade, aš nieko negaliu padaryti, – vangiai teisinosi generolas Zahnas. – Tai kažkokie bepročiai. Kas galėjo pagalvoti, kad viena valstybė turi toki ginklų arsenalą – jie per valandą į mus paleisdavo tūkstančius raketų ir taip ištisą parą, kiekvieną kartą armadai kirtus atmosferos ribas. Viena valstybė Žemėje ginklų turi daugiau nei visos Harato planetos gyventojai. Tai išprotėjusių širšių lizdas.

– Paskutines Žemė-oras klasės raketas jie paleido prieš dvylika valandų, o tu vis tiek kiekvieną kartą traukiesi, nepadarydamas priešui jokių nuostolių, – piktinosi Admirolas. – Gal gali paaiškinti man tokią situaciją?

– Dabar mus tik kirtus atmosferos ribas puola ir labai sėkmingai apšaudo lėktuvai. Jie artėja bangomis, tokiu būdu, kad jų paleistos raketos pataiko kas penkiolika sekundžių. „Tvirtovėms“ neužtenka laiko nuimti skydą ir išleisti naikintuvus, – teisinosi generolas. – Visi paleidžiami naikintuvai per penkiolika minučių numušami arba turi trauktis iš atmosferos.

– Kiek jau praradai? – burbtelėjo haratų eskadros vadas.

– Trisdešimt du naikintuvus ir viena „tvirtovė“ buvo apgadinta, kai nuleido skydą ir bandė atsišaudyti, – raportavo generolas Zahnas. – Generolo Zihno, kovojančio kitoje planetos pusėje, nuostoliai, girdėjau, didesni.

– Generolas Zihnas faktiškai sunaikino jam besipriešinusias oro ir priešlėktuvinės gynybos pajėgas ir pereina prie antros operacijos fazės, – atrėžė Admirolas. – Prarastos dvi „tvirtovės“ ir penki šimtai šešiasdešimt trys naikintuvai buvo neišvengiama auka, būtina sėkmingam rezultatui pasiekti. Nepatarčiau lygintis su Zihnu, kai tavo pajėgom tepavyko nu-

mušti vieną priešo lėktuvą. Tokiais tempais tu dar tris paras nieko nepasieksi, o per tą laiką žemiečiai prisigamins naujų raketų, ir kova prasidės iš naujo.

– Gal galite atsiųsti pastiprinimą, paėmę keletą „tvirtovių“ iš generolo Zihno? – nedrąsiai paprašė generolas Zahnas.

– Negaliu, – atkirto Admirolas. – Galvojau apie tai, bet pasirodo, kad Kinijos antžeminės pajėgos sudaro milijonai kareivių. Generolas Zihnas su savo likusiomis šešiolika „tvirtovių“ nespėja jų visų persekioti ir negali užtikrinti sėkmingos antžeminės operacijos eigos. Jam reikia pastiprinimo, o ne tau. Generolas Zihnas bandys išlaipinti nuošalesnėje vietoje desantininkus ir pradės kurti antžeminę bazę, kuriai saugoti taip pat reikia laivų. Teks koreguoti planą ir persekioti antžeminės Kinijos pajėgas tik teritorijoje šalia numatomos bazės vietos. Taigi pastiprinimo negausi.

– Ką gi man daryti? – paklausė generolas Zahnas.

– Nežinau, bet kitas tavo puolimas turi būti paskutinis. Daugiau trauktis draudžiu. Išseks skydų energija – kaukis be jų ir lauk, kol energija atsistatys, nesitraukdamas už atmosferos ribų. Naikink tas atakuojančių lėktuvų bangas, priversk žemiečius mesti į kovą visą aviaciją ir suardyk jų planą, – įsakė admirolas.

– Bet, vade, taip prarasime didesnę dalį mano armados, – paprieštaravo generolas Zahnas. – Gal geriau kovokime iš lėto, bet saugiau. Kam taip skubėti?

– Privalome skubėti. Ką tik vadovybė atsiuntė pranešimą, kad „Mąstančiųjų sąjungos“ taryba mūsų ir žmonių ginčą svarstys po penkiasdešimt trijų dienų. Per tą laiką mes turime suspėti palaužti žemiečių gynybą, o aš manau, kad mes tik pradedam kovas.

– Jūs įsakote daugiau nesitraukti ir išsekus skydams stoti į lemiamą kovą? – pasitikslino generolas.

– Taip, – griežtai patvirtino Admirolas. – Siūlau iš karto pulti be skydų, išprovokuoti mūšiui žemiečių pagrindines pajėgas ir tada apsigaubti skydais tam, kad žmonės, išėikvoję savo šaudmenis, taptų lengvu jūsų taikiniu. Supratote?

– Taip, – nuskambėjo atsakymas, ir generolas Zahnas atsijungė nuo ryšio linijos, o jo holografinis atvaizdas dingo.

– Džiugu, – sumurmėjo po nosimi Admirolas. – Bet Zahnas teisus, prarasime labai daug laivų ir „tvirtovių“. Likusios armados gali neužtekti tolesniam sėkmingam puolimui. Antžeminių pajėgų laukia labai sunkūs mūšiai planetos paviršiuje. Teks prašyti pastiprinimo, nors ir kaip man to nesinorėtų daryti. Kokie netobuli mūsų skydai: įjungus negalima nei šaudyti, nei naikintuvų išleisti, net lazerinių patrankų spindulius išsklaido ir sumažina jų efektyvumą dviem trečdaliais. Pavydas tik suėmė, kai gavau duomenų apie „Mažtančiųjų sąjungos“ laivų apginklavimą ir apsaugą. Vienas jų laivelis sutrintų visą mano eskadrą į dulkes. Kita vertus, žmonės visiškai jokių skydų neturi. Na, matysim, kaip bus toliau. Gal Kinijoje reikalai klostysis geriau ir kitos valstybės nuspręs pasiduoti. Nors aš asmeniškai tuo abejoju. Kinai ir jų sąjungininkai turbūt daugiau nei penkis tūkstančius lėktuvų prarado, o vis dar puldinėja generolo Zihno armadą. Net ir tenai dar toli iki visiško viešpatavimo ore, o ką bekalbėti apie Žemės paviršių, kuriame kinų, matyt, daugiau nei vabzdžių. Teisus buvo Zahnas – tai ne planeta, o kraujo ištroškusių, išprotėjusių širšių lizdas. Neįsivaizduotina, kad psichiškai sveikos, mažtančios būtybės, neturėdamos išorės priešų, prisigamintų tiek ginklų, kad lengvai galėtų dešimt kartų sunaikinti savo planetą. Nesuprantu, kaip jie iki šiol neišsižudė.

*JAV pakrantė netoli Niujorko.
2016 metų lapkričio 9 diena*

Admirolas Johnas Neismitas vadovavo Jungtinės Karalystės lėktuvnešiu „Karalienė Elizabeta“ ir palydos laivams. Būdamas patyręs karinių pajėgų jūrininkas, jis visada vykdavo gautus įsakymus ir niekuomet jų nesvarstydavo. Šis atvejis nebuvo ypatingas. Admirolas asmeniškai manė, kad vado-

vybės nurodymas plaukti JAV krantų link ir padėti amerikiečiams kovoti su ateiviais geriausiu atveju yra blogi juokeliai, nors labiausiai panašu į bepročio klejones, bet savo nuomonės balsu neišsakė ir nedelsdamas paruošė laivus išvykimui. Kelionės metus Johnas įsitikino, kad JAV tikrai kažkas puola, bet vis dar netikėjo, jog tai ateiviai. Kita vertus, admirolui buvo tas pat, su kuo reikės kovoti. Jis gavo įsakymą padėti amerikiečiams ir jį vykdys, nors tektų su pačiais velniais pliektis.

– Kontinente, mes už dešimties jūrmilių nuo rytinės Niujorko uosto pakrantės, – pranešė admirolas pakrantės apsaugos tarnybos radijo dažniu. – Kur laivas vedlys?

– Kas jūs? – pasigirdo konkretus klausimas.

– Jungtinės Karalystės pajėgų admirolas Johnas Neismitas. Su kuo turiu garbės kalbėtis? – nustebęs paklausė admirolas.

– Niujorko gynybos vadas generolas Justinas Pontikovskis, – pasigirdo atsakymas. – Laivo vedlio nebus. Visi mūsų laivai pietuose, kur vyksta pagrindiniai mūšiai. Nors iš to, ką girdėjau, rytoj JAV nebeturės karinio laivyno.

– Kas čia pas jus vyksta? – pasiteiravo admirolas.

– Nieko ypatinga. Kažkokie kiaulės iš kosmoso puola ir taip aršiai, kad po dvidešimt keturių valandų nebeturėsime nei lėktuvų, nei karinių laivų, nei priešlėktuvinės gynybos, – nuskambėjo sarkastiškas atsakymas. – Gerai, admirole, baikim pliurpti. Pranešiau apie jus generaliniam štabui ir ką tik gavau įsakymą. Miesto link artėja vienas iš didelių ateivių kosminių laivų su palyda. Jo koordinatės jau perduodamos į jūsų laivo kompiuterį. Jums įsakoma panaudoti visas priemones ir sunaikinti artėjantį taikinį.

– Turime veikti vieni ar kartu su jūsų pajėgomis? – pasitiksino admirolas.

– Mūsų pajėgas šalia Niujorko sudaro šimtas naikintuvų ir priešlėktuvinė gynyba, turinti tik greitašaudžių patrankų. Padėsime kiek galėsime, bet viskas priklauso tik nuo jūsų, – pasigirdo atsakymas. – Išgelbėkit miestą, nukreipkit jų dėmesį į save.

– Ar nėra aplinkui draugiškų laivų, galinčių mums padėti? – domėjosi admirolas.

– Tiksliai nieko negalime pasakyti. Mūsų visi palydovai sunaikinti. Žvalgybinių lėktuvų nebeturime. Prieš valandą su mumis susisiekė vokiečių eskadra. Jie už šešiasdešimties jūrmelių į šiaurę. Skuba jums padėti. Telaimina jus Dievas. Mūsų bus labai sunkus.

„Amerikietis neklydo, kova buvo velniškai sunki“, – taip po šešių valandų mąstė admirolas Johnas Neismitas, nuo vieno iš dar ant vandens besilaikančio palydos kreiserio denio stebėdamas skęstantį lėktuvnešį „Karalienė Elizabeta“. Jiems pavyko nukreipti ateivių dėmesį nuo miesto ir įvelti agresorius į kovą virš vandenyno, bet tai kainavo gyvybę trim ketvirtadaliams Jungtinės Karalystės eskadros jūreivių ir beveik pusei, kritiškiausiu momentu į pagalbą atskubėjusių vokiečių. Įsiveržėlių laivas nesinaudojo jokių energetiniu skydu, apie kurį anksčiau pasakojo amerikiečiai, bet buvo toks milžiniškas, kad net keliasdešimt tiesiogiai pataikiusių raketų jam nepadarydavo apčiuopiamos žalos. Anglai ir amerikiečiai, kovodami su šio monstro palydos laivais, prarado beveik visus savo lėktuvus, bet parodė tikrą meistriškumą. Žemiečiai pasirodė geresni pilotai nei agresoriai. Mūšio metu admirolas kelis kartus matė, kai neįtikinamiausių viražų pagalba žmonės priversdavo susidurti dvi ar net tris skraidančias priešų mašinas. Jei viską lemtų tik pilotų meistriškumas, žemiečiai neabejotinai laimėtų, bet, deja, šiame mūšyje svarbesnis buvo techninis ir kiekybinis ateivių laivų pranašumas. Meistriškai slėpdamiesi už priešlėktuvinės gynybos patrankų ugnies sienos ar lėktuvnešio pabūklų salvių, įviliodami priešus į spąstus, staigiai manevruodami bei kovodami kaip vientisas kumštis ir darni komanda, žmonės sunaikino daugiau nei šimtą penkiasdešimt haratų naikintuvų, patys prarasdami du šimtus dvidešimt tris lėktuvus. Daugiausia žalos žemiečiams padarė didysis ateivių laivas, nutildęs visą amerikiečių priešlėktuvinę gynybą ir aršioje kovoje sunaiki-

neš aštuonis iš dešimties Jungtinės Karalystės palydos kreiserių, šešis iš vienuolikos atskubėjusių Vokietijos laivų ir nuskan-dinęs anglų lėktuvnešį. „Viskas galėjo baigtis dar blogiau“, – galvojo admiras, šį kartą žiūrėdamas į rūkstančias didžiojo ateivių laivo liekanas. Iš tiesų, nepaisant didvyriškos žemiečių kovos, įsiveržėliai būtų nugalėję ir sunaikinę visus besiprieši-nančius žmones, jei ne paprastas atsitiktinumas ir neregėtas vieno piloto pasiaukojimas. Tiesiog sutapo, kad tuo metu, kai šalia haratų laivo–tvirtovės, sprukdamas nuo jų persekiojančių kelių priešų, atsidūrė vienišas Jungtinės Karalystės naikintuvas, ateivių laivo kapitonas nusprendė atidaryti vartus ir išleisti į kovą dar keliasdešimt skraidančių mašinų. Anglų pilotas bu-vo praradęs viltį išlikti gyvas šioje mėsmalėje ir tenorėjo kuo brangesne kaina atiduoti savo gyvybę. Pamatęs besiveriančius vartus, žemietis iššovė jų link dvi paskutines likusias raketas ir be paliovos pliekdamas iš patrankos nukreipė savo lėktuvą į „tvirtovės“ vidų. Raketų, sunaikintų haratų naikintuvų ir nar-suolio anglo lėktuvo sprogimai bei jų sukelta detonacija pribagė jau ir taip labai smarkiai apgadintą ateivių laivą. Iš pradžių sugedo „tvirtovės“ valdymas, po to sustojo visi varikliai ir galiau-siai haratų didysis laivas rėžėsi į vandenyną, nuo smūgio ir jį sekusio sprogimo suskildamas į kelias dideles dalis ir daugybę smulkių nuolaužų. Pamatę „tvirtovės“ žūtį, pagalbinių ateivių naikintuvų pilotai nedelsdami nutraukė kovą ir pasitraukė už atmosferos ribų.

– Šis mūšis laimėtas, – šalia stovėjusiam seržantui pasakė admiras Johnas Neismitas. – Tik ar pavyks laimėti karą. La-bai brangiai mums kainuoja tokia kova.

– Tai jau tikrai, – atsiliepė seržantas, galvodamas apie tuos tūkstančius jūreivių bei lakūnų ir nežinomą skaičių karių prie priešlėktuvinės gynybos pabūklų, žuvusių šiose žiauriuose kau-tynėse. Nei admiras, nei seržantas nežinojo, kad tokios pa-čios mintys kamavo vieną iš išlikusių gyvų haratų pilotų, ku-ris, skrisdamas virš pasibaigusio mūšio lauko, mąstė apie žu-vusius „tvirtovės“ įgulos narius ir sprogimų liepsnose dingu-sius kolegas.

– Kokia kvailystė buvo galvoti apie greitą ir lengvą pergalę prieš šiuos, nei savo, nei priešų gyvybės nevertinančius padarus, – sušnabždėjo po nosimi haratas, sukdamas savo naikintuvą Žemės atmosferos ribos link. – Atsimenu, susilažinau su Tartu iš „Nemirtingojo“, kuris greičiau nukaus pirmą tūkstantį žemiečių. Dabar nebėra nei Tarto, nei jo „Nemirtingojo“, o ir manoji „Griovėja“ kartu su visa įgula liko tik atsiminimuose. Įdomu, kiek nukoviau žmonių. Gal penkis ar šešis. Numušiau du lėktuvus ir sunaikinau vieną patranką. Viskas. Pirmosios kautynės, ir toks pralaimėjimas. Nors aš bent likau gyvas. Žinoma, jei ne energetinis skydas, kurį įjungiau per pačią mėsmalę, vargu ar dabar galėčiau čia sėdėti ir maštyti. Tartas to nebegali, kaip nebegali Rukis, Pitras ir kiti ne tokie laimingi pilotai.

Berlynas. 2016 metų lapkričio 10 diena

Hansas Schneideris nustėręs stebėjo žinias, rodomas per televiziją. Šiandien pirmą kartą buvo parodyti keliolikos televizijos stočių korespondentų nufilmuoti kadrai, kuriuose matėsi didžiulių, raguotų, raudonų ateivių lavonai. Įsiveržėliai išlaipino kelių šimtų karių, lydimų keliolikos tankų, desantą, kurio link iš karto nuskubėjo viena iš šimtatūkstantinių Kinijos armijų. Po penkias valandas trukusio mūšio, praradę kelis tūkstančius vyrų, kinai privertė ateivius skubiai evakuotis atskridusiais transportiniais laivais. Žinoma, kaip vėliau paaiškėjo, ši pergalė buvo netikra, nes agresoriai pasinaudojo nedidele savo desantininkų grupele kaip jauku, siekdami išvilioti iš slėptuvių žemiečių kariuomenę. Iš karto po savo karių evakuacijos net trys ateivių „tvirtovės“ puolė susibūrusius kinus ir juos išsklaidė, padarydami žemiečiams didžiulių nuostolių. Vis tik, nepaisant tokios įvykių sekos, Kinijos valdžia pasinaudojo tuo, kad mūšio lauke liko beveik šimto ateivių lavonai bei keli pamušti įsiveržėlių tankai, ir paskelbė apie savo per-

galę. Nedelsiant sukviesti žurnalistai nufilmavo žuvusius agresorius ir išplatino visam pasauliui žinią apie kinų laimėjimą. Niekas nepagalvojo, kad toks žingsnis turės daug neigiamų pasekmių. Visi, iki tol tvirtai netikėję ateivių egzistavimu, buvo tiesiog šokiruoti. Tą dieną pasaulyje išprotėjo daugybė asmenų, nesugebėjusių priimti fakto, simbolizavusio naują žmonijos raidos etapą. Tik kai kurie labiausiai užsispyrę dar ramino save, kalbėdami apie televizijos klastotes. Tarp tokių buvo ir Hansas.

– Negali būti, – šnabzdėjo priblokštas detektyvas. – Tai tiesa. Tai bjauri klastotė. Turbūt „Brolijos“ darbas.

Klaikus skausmas pervėrė Hanso smegenis. Suėmęs galvą rankomis, policininkas bejėgiškai svyravo į šalis nuolat kartodamas:

– Tai negali būti tiesa. Ateivių nėra. Išmonės, vaikų pasakos, televizinių reklaminių triukai. Ar girdite jus! – nebesitvardydamas Hansas šaukė ir daužė po ranka pasipainiojusius baldus. Galvą jam skaudėjo vis labiau. Nuo beprotiško skausmo temo akyse ir pynėsi mintys. – Tai „Brolija“, tai tų niekšų klastotė. – Palaiptams riksmas perėjo į kūkčiojimą. Hansas susmuko bejėgiškame įniršyje. Detektyvo mintys darėsi vis labiau padrikos, o sąmonė pradėjo temti. Po dešimties minučių jis užmigo ir prabudęs jau nebuvo toks, koks buvo anksčiau. Hanso Schneiderio asmenybė pasitraukė ir susigūžė tolimiausiame sąmonės kampelyje, neišlaikiusi didžiulės įtampos ir vidinio pasaulio principų griūties. Vietoj detektyvo prabudo žmogus, neturintis praeities, neatsimenantis, kas jis ir iš kur, bet žinantis tik viena: jis privalo užrašyti ir visiems paskelbti keistas, galvoje skambančias eiles:

Išauš diena, nušvis aušra,
Ne saulės, o padangių gaisro nušviesta.
Žmonių daug pelenais pavirs
Ar nuo žiaurių raguočių rankų mirs.
Bet turite žinot, kad tai tebus pradžia,
Vaikystės mūsų pabaigos pradžia.

Po jos ateis jaunystė kylančia žvaigžde,
Likimo eisime mums nubrėžta tiese.
Pakilę mes valdysime visus,
Raguotuosius, išblyškėlius ir priešus, ir draugus.
Nebus kitos tokios jėgos šalia,
Kuri galės prilygti mums galia.
Po mūsų kojomis nušvis žvaigždynai ištisi
Ir lenksis svetimieji mums visi.
Tik nepradėkit džiaugtis Jūs šia dovana,
Nes mums visiems yra skirta lemtis viena.

Nežinia kodėl, bet po šiomis pranašingomis eilėmis žmogus padėjo keistą parašą: „Orakulas“.

Bendroji prabudusiųjų sąmonė. Po dviejų valandų

Šešėliai...Aplinkui buvo tik šešėliai ir tuštuma. Tiksliau, taip bendroji sąmonė atrodytų žemiečiui, kuris nepriklausė prabudusiesiems ir kuris per kažkokį stebuklą sugebėtų pamatyti ir išgirsti, kas vyksta šioje keistoje ir nesuprantamoje erdvėje. Prabudusiam žmogui „bendroji sąmonė“ buvo spalvotas, ryškus pasaulis, kuriame galėjai pamatyti ir bendrauti su kitais likimo broliais bei seserimis. Paprastam piliečiui tai būtų tik šešėlių žaismas ir neaiškus murmėjimas.

– Viskas vyksta ne taip, kaip mes planavome. Tikėjomės, kad dalis ateivių laivų puls mūsų gimtinę ir bergždžiai bandys pralaužti prabudusiųjų sukurtą skydą. To neįvyko. Mūsų šiai vyksta kitur, o į mus niekas nekreipia dėmesio. Laikas keisti planą.

– Gal daugiau dėmesio skirkim tiesioginei kovai su haratais? – nuskambėjo vieno iš šešėlių klausimas.

– Aš taip pat norėjau pasiūlyti kažką panašaus. Turiu naują planą. Išklauskite ir nuspręsim, ar jis tinka. Tiesa, kaip klostosi reikalai JAV ir Kinijoje?

– Vis dar vyksta kovos ir gali būti, kad amerikiečiai ir jų sąjungininkai dar atsilaikys dešimt ar dvylika valandų, po to, kiek pavyko iššniukštinti, agresoriai planuoja statyti bazę ir pradėti puolimą sausumoje. Kinijoje reikalai prastesni. Oro erdvę visiškai kontroliuoja ateiviai, tačiau haratų išsilaipinimas dar neprasidėjo.

– Dėkui už prognozes. Taigi siūlau: panaikinti mūsų sukurtą ir palaikomą skydą virš Lietuvos, visiems, palaikantiems skydą, sujungti savo jėgas ir bandyti sunaikinti vieną iš pagrindinių haratų laivų, o trisdešimčiai stipriausiųjų kartu su manimi keliauti į JAV ir dalyvauti Vašingtono gynyboje, – pasiūlė Ardas, nes būtent jis buvo tas šešėlis, išdėstęs naują planą. – Tik šį kartą pasistenkite veikti vieningai. Suprantu, kad jums trūksta patirties, bet galbūt per savaitę spėsime?

– Pabandydysime šį kartą viską padaryti geriau, – atsiliepė Simonas, apsiėmęs suburti prabudusiuosius ir įvykdyti Ardo pasiūlytą užduotį.

– Ardai, šis tas įdomaus, – prašneko Jonas. – Vokietijoje apsiereiškė „Orakulas“, kuris eilėmis paskelbė labai įdomią pranašystę, – kalbantysis parodė visiems pranašystės tekstą. – Savo kūrinių „Orakulas“ išsiuntinėjo visoms vyriausybėms ir televizijos stotims. Gal padėkime jam? Morališkai tokia pranašystė būtų labai gera paspirtis kariaujantiems kariams.

– Įdomu..., – numykė Ardas. – Toks įspūdis, kad jis tikrai numato žmonijos tikslą ir likimą. Padarom taip: Jonai, paimk tris pagalbininkus ir išreklamuokit „Orakulą“. Tegu po šešių septynių valandų ši tema būna pagrindinė visų televizijų žiniuose ir apdorokite žurnalistus taip, kad pranašystė būtų pateikta kaip neabejotinas faktas, o jokie skeptikai neturėtų progos pasisakyti. Po šio televizijos šou „Orakulą“ pargabenkit į mūsų būstinę Vilniuje. Nugabensim jį į Eduro planetą ir perduosim Tomo globai, tegu pažadina šią įdomią asmenybę.

Dar valandžiukę prabudusieji aptarinėjo būsimų operacijų smulkmenas, paskui, vieningai priėmė Ardo pasiūlytą planą, išskubėjo vykdyti savo užduočių.

Haratų eskadra. 2016 metų lapkričio 11 diena

– Keturiolika „tvirtovių“ praradome virš JAV. Keturiolika!!! – net prikimęs šaukė Admirolas. Niekas nedrįso pertraukinėti įsiutusio eskadros vado. Pavaldiniai labai gerai žinojo ūmų savo viršininko būdą ir smagią ranką. Ne taip išstartas žodis tokiais įsiūčio momentais galėjo virsti mėlynėmis, gumbais ar net sulaužytomis galūnėmis. Admirolas, kaip įpykęs jautis, purtė didingais ragais papuoštą galvą. – Pridėkite prarastas virš Kinijos ir nežinia kodėl nukritusią ant šios prakeiktos planetos Mėnulio – iš viso septyniolika. Septyniolika prarastų „tvirtovių“. Paklauskite, ar tai viskas. Ne, atsakysiu aš jums, – toliau putojosi eskadros vadas. – Praradome dar šiek tiek naikintuvų. Kiek, paklauskite jūs. Niekis, atsakysiu – tiktai septynis tūkstančius. Iš jų beveik du tūkstančiai žuvo neišskridę iš „tvirtovių“. Kas mane įtikinėjo, kad žmonės nepadės vienas kitam? Padėjo, kaip matote. Kitos šalys atsiuntė tūkstančius lėktuvų ir šimtus laivų kautis su mumis, nors jų nepuolėme. Amerikiečiai jau buvo palaužti, bet mes dar visą parą turėjome kautis su atskubėjusia pagalba. Kas toji rasė? Nevispročiai kažkokie... Baigiasi šaudmenys – taranuoja tais savo lėktuvėliais. Toks įspūdis, kad jiems nesvarbu, ar liks po mūsų gyvi, ar ne. Kaip su tokiais kovoti... Paskutinę valandą mus puolė tikrai nekarniniai lėktuvai, kurie, tiesiog prikimšti sprogmenų, taranuodavo mūsų „tvirtoves“. Galų gale pasakykit man, ar baigėsi JAV pasipriešinimas ore?

– Taip, mano Admirole, – nedrąsiai atsakė netoliese stovėjęs padėjėjas. – Prieš keliolika minučių nuslopino paskutinį pasipriešinimo židinį. Mes visiškai kontroliuojame JAV oro erdvę. Kompiuteris apskaičiavo, kad mūsų metu sunaikinome beveik šešiolika tūkstančių amerikiečių ir sąjungininkų lėktuvų. Virš Kinijos žmonių nuostoliai dar didesni.

– Kiek „tvirtovių“ būtina remontuoti?

– Dvi, vade. „Naujoji jėga“ ir „Mirtis“ bent mėnesį negalės dalyvauti kovos veiksmuose.

– Taigi mes dabar teturime dvidešimt vieną kovai pasiruošusią „tvirtovę“, – kiek ramiau konstatavo Admirolas. – Gerai, darysime taip. Kinijoje palikite tris „tvirtoves“, pusantro tūkstančio naikintuvų, dešimt tūkstančių desantininkų, kelis šimtus impulsinių patrankų ir tūkstantį tankų. Šioms pajėgoms įsakau saugoti statomą bazę. Visos likusios pajėgos koncentruojasi čia, – kalbėdamas Admirolas parodė erdviniame žemėlapyje vietą, esančią už penkių šimtų kilometrų nuo JAV sostinės Vašingtono. Teritorijoje aplink šią vietą penkiasdešimties kilometrų spinduliu neturi likti nė vieno žmonių karinio dalinio. Tam turite dvi valandas. Supratote?

– Taip, Admirole, – linktelėjo padėjėjas. Tuo tarpu kitas haratas, sėdėjęs prie informacinės sistemos monitoriaus, nedeldamas perdavė Admirolas žodžius visiems laivams ir desanti-niams daliniams.

– Džiugu... Po keturiasdešimt aštuonių valandų visos pajėgos turi būti pasiruošusios puolimui. Perduokite generolui Zahnui, kad pradėtų ruošti antžeminės operacijos planą ir man jį pateiktų ne vėliau kaip po dvidešimt keturių valandų.

– Klausau, Admirole, – dar kartą linktelėjo padėjėjas, duodamas ženklą haratui nedelsiant pradėti vykdyti eskadros vado įsakymą.

– Dar vienas dalykas...Ar išsiaiškinote, kaip žemiečiai pamušė mūsų žvalgybinį lėktuvą virš Vašingtono. Aš liepiu jam neišjungti apsauginio ekrano, bet jį vis tiek numušė, – kiek atlyžęs pasidomėjo Admirolas.

– Žmonės panaudojo lazerį, – paaiškino padėjėjas.

– Ką? Lazerio spindulys išsisklaido, eidamas pro ekraną, ir negali padaryti didelių nuostolių.

– Žemiečių lazerinės patrankos tobulesnės nei mūsų, – paaiškino haratas savo vadui. – Spindulio, kuris sunaikino žvalgą, apsauginis ekranas visiškai nepaveikė.

– Kodėl jie nenaudojo tokio ginklo anksčiau? – kiek nuste-bęs pasidomėjo Admirolas.

– Mūsų analitikai pateikė vienintelį galimą paaiškinimą. Žemiečiai turi tik kelias tokias patrankas, kurios gins sostinę.

– Aišku. Perduokit informaciją generolui Zahnui. Tegu daro išvadas, – liepė eskadros vadas.

Jaunasis dvarvų žvalgas Chrzas labai atidžiai klausėsi Admirolo įsakymų. „Vadinasi, prasideda antžeminė operacija ir pagaliau galėsiu bandyti rasti Ardą, – apsidžiaugė jis. – Tik kur man to žmogaus ieškoti? Žemėje tiek daug skirtingų šalių ir tiek daug žmonių, o man reikalingas būtent tas vienintelis žemietis, galintis suteikti tolesnes veiklos instrukcijas. Kantrybės... Turiu dar palaukti. Prasidės mūšiai, ir Ardas tikrai juose dalyvaus. Dabar nuvyksiu su desantininkais į planetos paviršių, padėsiu įrengti bazę ir stebėsiu įvykius – jei tik prieš haratus pradės kovoti neįprasti žmonės, vadinasi, turiu vykti į mūšių vietas ir būtent ten ieškoti Ardo. Pala... Man reikia informacijos apie žmonių sandarą ir jų kalbas. Nutaikysiu momentą ir „susiliesiu“ su belaisviu – užteks pusvalandį jį už rankos palaikyti ir turėsiu visas reikiamas žinias. Paprašysiu, kad leistų patardyti tą suskį. Sakysiu, kad noriu surinkti visą informaciją apie žmonių technologijas. Jei paklaus, kodėl noriu pats klausinėti, o ne pasitikiu tardytojais – atšausiu, kad tik profesionalus technikas iš menkiausių smulkmenų gali susidaryti išsamų vaizdą apie svetimas technologijas. Tardytojams trūksta šios srities žinių ir jie vieni negali tinkamai apklausti belaisvio. Patikės... Jie visuomet patiki. Ganėtina kvailoka rasė tie haratai, turiu pasakyti. Puiku... Ši dalis plano apsvarstyta. Reikia išmokti žemiečių plačiausiai vartojamas kalbas. Surasiu jas informacinėje sistemoje – ten jau yra išsamūs Žemės tautų lingvistiniai duomenys. Turiu pasakyti, kad dirbdami haratai laiko nešvaisto. Nors jei jie taip nebijotų savo Admirolo, turbūt dirbtų kaip tie krovikai kosmouoste, dėl kurių aplaidumo sugebėjau prasmukti į šį laivą. Ką dar turiu padaryti? Vardo reikia. Turėsiu išsirinkti žmogišką vardą. Tokį, kuris labiausiai paplitęs. Rasiu informacinėje sistemoje. Na lyg ir viskas apgalvota. Belieka vykdyti...“.

Austrija. Viena. Tuo pat metu

– Nieko nesuprantu, – atsiduso Andrejus, atsišliedamas į kėdės atlošą. Nuovargis darė savo. Jis, kaip ir visi „Brolijos“ nariai, miegojo tik po dvi tris valandas per parą, kol sukūrė patį klastingiausią ir pavojingiausią virusą žmonijos istorijoje. Beliko sugalvoti, kaip šį virusą perduoti ateiviams. Iš pradžių atrodė, kad užteks rasti radijo bangas, kuriomis įsiveržėliai palaiko tarpusavio ryšį, ir į jas įsiterpti. Po dvidešimt keturių valandų nesėkmingų paieškų paaiškėjo, kad agresoriai nesinaudoja radijo ryšiu. „Brolijos“ nariai dar visą parą karštligiškai ieškojo šviesos ar garso bangų, kuriomis galėtų bendrauti ateiviai. Paieškos vėlgi pasirodė bevaisės. – Gal jie nebendrauja tarpusavyje?

– Gal jie telepatai? – svarstė Vudis.

– Nemanau, – atsiliepė Achmedas, o Rolandas jam pritarė galvos linktelėjimu. – Būdami telepatai, jie netobulintų technologijų. Kaip žinome, jų informacinės technologijos kur kas aukštesnio lygio nei mūsų.

– Vadinasi, jie bendrauja mums nežinomą būdu ir mes to būdo nerasime, – konstatavo Elisa. – Baikim ieškoti, ko nesugebame rasti, ir galvokime apie kitus viruso perdavimo variantus.

– Kokius? – paklausė Andrejus.

– Nežinau, – sąžiningai prisipažino Elisa. – Bet gal paprašykim pagalbos. Paskelbkim šį klausimą internete. Gal atsiras galinčių mums padėti.

– Protinga mintis, – linktelėjo Vudis. Kiti „Brolijos“ nariai susižvalgė, bet neprieštaravo. – Tikėkimės, kad ateiviai nenaršo po internetą ir nesužinos atsakymo kartu su mumis.

– O mes idėjoms reikšti nurodykime telefono numerį. Net jei ateiviai perskaitys mūsų skelbimą, sužinoti patarimų jie negalės. Tiesą sakant, aš manau, kad įsiveržėliams dabar labiau rūpi ne internetas, o tiesioginiai kariniai veiksmai. Labai jau aršiai priešinasi amerikiečiai, o ir kinai dar toli gražu nenugalėti, – vėl išsakė savo mintis Elisa.

– Gerai, nutarta, – konstatavo Vudis. – Užsiimam plano vykdymu, o paraleliai dar ir patys galvokim, ką daryti šioje situacijoje.

Demiurgų valdoma erdvė. Tuo pat metu

– Užeik, sūnau, laukiau tavo vizito, – pasakė žmogus įžengiančiam pro duris Baltojo demiurgų rato valdovui. Iš tiesų, asmuo ištaręs šiuos žodžius buvo toks pat demiurgas, tik dėl paskutinių šios rasės mokslinių pasiekimų perkeltas į žmogaus kūną.

– Kaip jautiesi, tėve? – su rūpesčio gaidele balse paklausė baltasis valdovas. Savo nuostabai, jis nesugebėjo išlaikyti ramybės tuo metu, kai buvusio valdovo siela buvo perkeliama į ką tik išaugintą žmogaus kūną, ir labai nudžiugo išgirdęs, kad operacija praėjo sėkmingai. – Ar viskas gerai?

– Kiek keistoka, – sąžiningai prisipažino pašnekovas. – Bاندau pratintis prie kūno. Žinai, žmonės fiziškai gerokai pranašesni už mus. Jau dabar aptikau savyje tokių sugebėjimų, kurių neturėjau būdamas savo sename fiziniame apvalkale. Į kieno kūną mane patalpinote?

– Teromijaus, antro pagal eilę sukurto žmogaus, pasižymėjusio lyderio savybėmis ir stipriausio tarp pabėgusių objektų. Tai jis kartu su Ardo genetiniu prototipu organizavo pabėgimą iš laboratorijos ir vėliau vadovavo ištrūkusiems žmonėms.

– Vienu žodžiu, tai buvo labai stiprus tipas? – pasidomėjo persikūnijęs demiurgas.

– Taip. Logiška galvoti, kad ir šis Teromijaus genetinis atkartojimas bus labai stiprus. Parinkome patį geriausią kūną tavo persikūnijimui, – paaiškino Baltojo rato valdovas.

– Be reikalo, – mostelėjo ranka pašnekovas. – Jis buvo tik ką sukurtas, bet jau ganėtinai stiprus. Persikūnijimo metu man labai sunkiai sekėsi išstumti žmogaus sąmonę ir, turiu

pasakyti, kad visiškai to nepavyko padaryti. Žmogaus sąmonė blokuota ir neaktyvi, taigi negalėjau išvartyti net aš, geriausias mentalinės prievartos specialistas per paskutinius dešimt tūkstančių metų. Kaip moteris laikosi?

– Hmm, – numykė sūnus. – Labai įdomi padėtis. Pasirinkta demiurgė nesugebėjo nei išstumti, nei užblokuoti sukurtos žmogaus moters sąmonės, tačiau ir teigti, kad mūsų bandymas žlugo, negalime. Dabar abiejų moteriškos lyties atstovių sąmonės susipynė ir gavome kažką tarp žmogaus ir demiurgo.

– Gal taip ir geriau, – svarstė persikūnijęs buvęs valdovas. – Ji mentališkai tapo sava tiek demiurgams, tiek žmonėms. Joks proto tikrinimas neleis žemiečiams pastebėti apgaulės. Man tereikia susijungti su ja emociškai, ir ši moteris bus puiki priedanga. Aš pats sugebėsiu apsiginti nuo bet kokio tikrinimo. Negimė dar žmogus, kuris galėtų man prilygti mentalinės kontrolės srityje.

– Geltonojo rato valdovas klausė, kada galėsim pradėti tolesnį plano vykdymą. Ką pasakysi? Duokit man dar savaitę pasiruošti. Turiu visiškai priprasti prie kūno ir prisijaukinti tą moteriškę, – ganėtinai ciniškai pareiškė buvęs Baltojo demiurgų rato valdovas. Išgirdęs šiuos žodžius, sūnus šyptelėjęs pagalvojo: „Sugrįžo tėvas. Jis dar būdamas valdovas pasižymėjo cinizmu ir arogancija“. – Jūs jau sugalvojote kokią nors įtikinamą mano patekimo į Žemės planetą istoriją?

– Taip, tėve, – patvirtindamas linktelėjo Baltojo demiurgų rato valdovas. – Pačiose Geltonojo rato valdose yra tokia „Arako“ planeta. Tai džiunglių pasaulis su panašiomis aplinkos sąlygomis kaip Žemėje ar Edure. Sakykim, kad tame pasaulyje masinio pabėgimo laikais pasislėpė apie dvidešimt žmonių, kurie kitų gentainių buvo laikomi žuvusiais. Mes nuo pat pradžių žinojome apie šią slėptuvę ir visą laiką medžiojome ten buvusius objektus, tačiau nepaisant visų mūsų pastangų, trys dešimtys individų iki šiol gyvena „Arako“ planetoje. Taigi prieš porą savaitių kiborgai medžiotojai sučiupo tave ir tavo partnerę gimtajame džiunglių pasaulyje ir gabeno pagrindi-

nės Geltonojo rato planetos link, bet nežinia kodėl susitiko haratų eskadrą ir perdavė jus šiems raguotiems padarams. Ko iš jūsų norėjo haratai, nė vienas nežinote.

– Gudru, – numykė pašnekovas. – Man ir moteriškai reikės klaidingų atsiminimų apie džunglių planetą.

– Viskas paruošta. Tavo partnere asmeniškai užsiims geltonasis ir raudonasis valdovai, o tu, manau, pats sugebėsi įsiskiepyti visus klaidingus atsiminimus.

– Galėsiu, – patvirtino persikūnijęs demiurgas.

– Gal jau apie vardus pagalvojai? – pasidomėjo sūnus. – Turėsite kažkaip vadintis, kad neišsiskirtumėte iš kitų žmonių.

– Aha...Aš ir vadinsiuos Teromijum, o moteriškė tegu būna Marielė.

– Kodėl Marielė? – kiek nustebo sūnus.

– Šiaip sau. Gražus vardas. Tiesą sakant, Kūrėjų kalba tai reiškia „Ilgai laukta žvaigždė“. Negi negražu?

„O tai jau ne mano tėvo bruožas, – nusistebėjo Baltojo demiurgų rato valdovas. – Jis visada buvo abejingas grožiui ir be galo praktiškas. Gal pasikeitė keliaudamas nefiziniame būvyje, o gal žmogaus siela nėra taip giliai užrakinta, kaip tėvas galvoja.“ Tolesnis tėvo ir sūnaus pokalbis pasisuko apie demiurgų pramogas bei pasilinksminimų būdus.

III

Mūšis

*JAV, Vašingtono apylinkės.
2016 metų lapkričio 13 diena*

Timotei Dvorkin, aukštas, tamsiaodis, nepaprastai galin-go sudėjimo ir ypač raumeningų rankų JAV armijos „Žaliųjų berečių“ būrio seržantas, keikėsi kiek įmanydamas. Visas jo pyktis ir visi prakeikimai buvo skirti dabar jau žuvusiam būrio vadui, pulkininkui Martinui McDermontui, kuris, nepaisydamas žvalgybos perspėjimų, išvedė visą būrį į atvirą vietovę. Po tokio pulkininko poelgio ir sekusio ateivių antpuolio gyvi liko tik trisdešimt karių, o tai sudarė ketvirtadalį ankstesnės būrio sudėties. Seržantas, perėmęs vadovavimą „Žaliųjų berečių“ likučiams, net neįsivaizdavo, kaip reikės įvykdyti labai konkretų vadovybės įsakymą: prisijungti prie motorizuotų pėstininkų pulko, ginančio tilto, esančio už penkiasdešimties kilometrų nuo sostinės, prieigas ir prireikus pridengti pėstininkų atsitraukimą bei sunaikinti tiltą. „Žinoma, iki paskirties vietos būrys nusigaus per pusę valandos, bet kaip po to be technikos jis turės pridengti kito dalinio atsitraukimą ir sunaikinti tiltą, vienas Dievas nežino, – niūriai mąstė Timotei Dvorkin. – Viena laimė, kad likę gyvi kariai nesutriko ir yra pasiryžę tęsti pradėtą darbą“.

„Žaliosios beretės“ pavėlavo. Kai seržantas su savo vyrais atvyko prie tilto, kurių reikėjo sunaikinti, per jį jau paniškai bėgo pėstininkai, pagal planą turėję tvirtai ginti šias sostinės prieigas. Už penkių šimtų metrų nuo tilto paskui bėgančius šliaužė didžiuliai ateivių tankai ir neskubėdami bei retkarčiais šaudydami į persekiojamųjų nugaras žingsniavo padarai, la-

bai panašūs į mitinius velnius. Timotei nebuvo labai prietaingas, bet pamatęs, kaip atrodo ateiviai, visas pašiurpo. „Neturim jokių šansų sunaikinti tilto, bet įsakymą reikia vykdyti,“ – pagalvojo seržantas ir, pamojęs ranka būrio kariams, sukomandavo:

– Paskui mane, bėgte marš.

– Palauk, seržante, – sučiupo jį už rankos šalia buvęs viršila ir parodė į pievą, plytinčią už tilto. – Pažiūrėk.

Pievoje tikrai vyko labai keisti dalykai. Oras tenai mirguliavo, mainėsi įvairiausiomis spalvomis, kai staiga lyg iš niekur atsirado trys švytintys žmonės, kurie ramiai ėjo pasitikti bėgančių pėstininkų ir juos persekiojančių velnių. Visi trys buvo aukšti, baltaodžiai vyrai, kaip ir tūkstančiai kitų žmonių, bet seržantas tiesiog negalėjo akių atitraukti nuo šios trijulės. Timotei Dvorkin buvo apstulbintas jėgos ir didybės, sklandančios nuo vyrų, užtikrintai žingsniuojančių pasitikti velnių.

– Tai angelai, o ne žmonės, – sušnibždėjo viršila, kilęs iš Meksikos ir iki šiol garsėjęs kaip praktikuojantis katalikas.

– Nekalbėk kvailysčių, Garsija, – prunkštelėjo juodaodis seržantas. – Tai žmonės, tik kažkokie neįprasti.

Tuo metu keistoji trijulė susitiko su pirmaisiais bėgančiais pėstininkais. Šie, panikuodami ir bandydami pašalinti netikėtai jų kelyje iškilusią kliūtį, pradėjo šaudyti į priartėjusius žmones. Būtent tada nutiko pirmasis stebuklas, vėliau plačiai išgarsintas katalikų bažnyčios ir ilgai nagrinėtas įvairių sričių mokslininkų. Visos kulkos tiesiog nukrito pusiaukelėje, nepasiekusios švytinčių vyrų. Žinoma, bėgantys pėstininkai buvo paklaikę iš baimės ir galėjo šaudyti į kelią pastojusiuosius tol, kol baigsis visi šoviniai, svarbu, kad nereikėtų vėl atsiskirti į artėjančias pragaro išperas, tačiau keistieji žmonės daugiau nebuvo linkę būti taikiniai. Priekyje ejęs vyras valdingai iškėlė ranką ir visi bėgliai vienas po kito nurimo, nustojo blaškytis, bėgioti ir iš lėto perėję tiltą pradėjo rikiuotis. Tuo metu keistoji trijulė, prasilenkusi su nelaimėliais kariškiais,

išsirikiavo trikampiu ir sparčiai artėjo prie puolančių ateivių. Nežinomas švytėjimas, gaubęs visus tris vyrus, anksčiau blyškus ir sunkiai žiūrimas, dabar tapo nepakeliamai ryškus.

– Sakau tau, seržante, tai angelai. Aš jaučiu, – toliau šnekėjo viršila. – Dar vaikystėj man kunigas pasakojo...

– Angelai, ne angelai... Pamatysim vėliau. Bėgam, vyrai, tilto link. Turim galimybę įvykdyti įsakymą ir sunaikinti jį, kol nepriartėjo tos pabaisos, – suriko seržantas ir savo vyrų priekyje iš visų jėgų pasileido prie tilto.

Tuo metu tarp keistosios trijulės ir juos puolančių velnių prasidėjo kautynės. Kariai nematė visų mūšio smulkmenų, bet ir tai, ką pamatė, padarė gilų įspūdį. Švytintiems žmonėms priartėjus prie ateivių gretų prasidėjo didžiulė sumaištis. Į velnius panašūs padarai šaudė grėsmingais impulsiniais bei spinduliniais ginklais, mėtė į priešininkus galingus sprogmenis, bandė sutraiškyti žmones savo sunkiasvoriais tankais. Trijulė žemiečių į tai atsakė žaibų išlydžiais ir labai galingais energetiniais smūgiais. Žmonės sėkmingai išvengdavo ar atremdavo visus ateivių šūvius, o patys sparčiai naikino priešų gyvąją jėgą ir techniką. Jau pirmosiomis kautynių sekundėmis trys haratų tankai sprogo nuo tiesioginio kelių žaibų pataikymo, o po keliolikos minučių visa ateivių kovinė technika buvo išsprogdinta ir išvartyta. Haratai kovojo aršiai – negalėdami pakenkinti žmonėms savo ginklais, jie bandė pasiekti žemiečius ragais ar galingomis rankomis, tačiau visi ateivių bandymai baigėsi nesėkmingai. Beveik po dvidešimties minučių kova buvo baigta. Haratai skubiai atsitraukė, mūšio lauke palikdami šimtus negyvų savo karių ir sunaikintus bei rūkstančius tankus. Keistieji žmonės nepatyrė jokių matomų nuostolių, net nebuvo sužeisti. Taip pat ramiai, kaip ir atėjo, jie sugrįžo atgal per tą patį tiltą.

– Įvykdykit įsakymą ir sunaikinkit tiltą, – trumpai stabtelėjęs prie Timotei Dvorkin, įsakė priekyje einantis angelas. Būtent taip nuo šių atmintinų kautynių prie tilto prabudusiuosius vadino kiti žemiečiai.

– Klausau, pone, – kupinu susižavėjimo balsu atsiliepė juodaodis seržantas. Šalia stovėjęs viršila buvo pasiruošęs pulti ant kelių prieš švytintį vyrą ir tik valdingas nepažįstamojo mostas sulaikė pamaldų karį nuo tokio veiksmo.

Kaip ir visą šį karą, kautynes prie tilto filmavo televizijos sraigtasparnis. Būtent žurnalistai visam pasauliui parodė kovojančius angelus ir žūstančius bei besitraukiančius velnius. „Žaliųjų berečių“ būrio sunaikintas tiltas nuo tos dienos buvo pavadintas „Vilties“ tiltu. Praėjus porai valandų nuo tiesioginės televizijos transliacijos labai svarbų pareiškimą, turėjusį didelės įtakos tolesnei žmonijos kovai, paskelbė oficialusis Vatikanas. Jame buvo cituojamos ir aiškinamos „Šventojo rašto“ ištraukos bei pranešta visiems besiklausantiems, kad bažnyčia remia žmonijos kovą prieš Liuciferio tarnus, pragaro išperas, kurie atvyko į mūsų pasaulį, norėdami paversti visus šėtono įrankiais. Popiežius pareiškė, kad, atsiliepdamas į maldas, Dievas atsiuntė žmonėms į pagalbą angelus, kurie jau kartą nugalėjo velnius prie „Vilties“ tilto, o žmonijos kova su ateiviais yra šventasis karas dėl pačios žmonių rasės išlikimo.

Austrija, Viena. Tuo pat metu

Mergina, kuri labai atkakliai beldėsi į duris, buvo nedidukė, liekna ir tamsiaplaukė.

– Ko nori? – paklausė Andrejus, jau pusvalandį stebėdamas prie durų stovinčią merginą. – Ką darom, Vudi? Įleidžiam?

– Matau, kad neatsikratysime taip paprastai. Užsispyrusi merga, nesiruošia pasitraukti, – mažliai atsakė Vudis. – Iš kur ji žino, kad mes viduj. Iš išorės butas atrodo negyvenamas. Atidaryk duris, Elisa, tegu užėina ir pasako, ko nori.

Elisa nė žodžio netarusi nusileido laiptais ir netrukus grįžo lydima nepažįstamosios. „Kokia ji graži, – susižavėjęs ryte rijo akimis įėjusią merginą Andrejus. – Kokie tobuli veido bruožai. Įdomu, iš kur ji.“

– Sveika, užsispyrėle. Kas esi ir ko norėjai? – be ceremonijų pradėjo kalbą Vudis.

– Mano vardas Loreta, – atsakė keistu akcentu viešnia. – Mane siuntė Ardas, o jūs visi eisite su manimi.

– Kaip su tavimi? – net prunkštelėjo Achmedas, sėdėjęs šalia Vudžio. Andrejus nieko nesakė, nes buvo pasiryžęs keliauti paskui tą merginą net į pasaulio kraštą. – Iš kur pati būsi ir kas tas Ardas?

– Aš iš Lietuvos, – ramiai paaiškino Loreta. – Daugiau jums nieko šiuo metu nereikia žinoti. Man liepta atvesti „Brolijos“ narius, taigi nėra dėl ko daugiau diskutuoti, – griežtai pasakė viešnia, rankos mostu nutraukdama bet kokius pašnekovų prieštaravimus. Kažkodėl po jos valdingo rankos mosto ir skvarbių akių žvilgsnio nė vienas iš „Brolijos“ narių nebenerėjo prieštarauti Loretai. Jie tiesiog bukais žvilgsniais spoksojo į tą trapią merginą ir laukė tolesnių jos komandų. Tik vienas Andrejus beveik neįjuto jokios vidinės permainos.

Loretai mostelėjus kita ranka, viduryje kambario staiga su-raibuliavo oras ir atsirado keistas, žmogaus ūgio darinys, panašus į sūkurį ar apverstą urvo angą.

– Dabar visi paskui mane, – įsakmiai liepė Loreta, žengdama į patį keisto objekto vidurį. Visi „Brolijos“ nariai, kaip bevalė avinų banda, nusekė iš paskos. Net visada atsargus ir skeptiškas Achmedas net nestabtelėjo prieš žengdamas paskui juodaplaukę viešnią.

JAV, Vašingtonas. Po kelių valandų

– Prezidente, jūs turite būtinai išvykti, – be jokių ceremonijų į JAV prezidentą kreipėsi jo apsaugos vadas. „Koks jis sunerimęs, – pagalvojo Džordžas Kluni, stebėdamas seną savo draugą, atsakingą už jo saugumą. – Kai būna ramus, Johnas niekada su manimi nekalba familiariai. Tikriausiai, jo manymu, pavojus labai rimtas. Lyg ir pats to nežinočiau...“

– Kodėl turiu išvykti, mano drauge? – švelniai ir kiek melancholiškai paklausė JAV prezidentas.

– Mano žiniomis, miestą galėsime ginti ne daugiau kaip dvi paras. Po to ateiviai įsiverš vidun ir, galiu galvą duoti nukirsti, labai apsidžiaugs čia aptikę galingiausios Žemės valstybės vadovą. Sere, turite galvoti apie visą šalį, o ne vien apie sostinę. Vyrai gins Vašingtoną ir be jūsų.

– Gerai, jau gerai..., – nutraukė pašnekovo kalbą Džordžas Kluni. – Matau, kad kalbėjaisi su žvalgybos vadovu ir analitinio skyriaus vaikiniais. Jie čia prieš valandą daug pasakojo apie velnių impulsines patrankas ir sutriuškintus mūsų dalinius už poros šimtų kilometrų nuo Vašingtono, apie pagalbą, kuri nespės atvykti. Viena, ko jie man negalėjo paaiškinti, – kas tie žmonės, kurie trise, be jokių ginklų sunaikino dešimtis ateivių, tokių, mano žvalgybininkų žodžiais, neįveikiamų tankų. Stebėjai televizijos transliaciją? Taigi atsakyk man, ar supranti, kokią psichologinį poveikį turės ši pergalė ir kaip po jos atrodys mano pabėgimas iš sostinės?

– Nesvarbu man, Džordžai, – neiškentęs tarė apsaugos vadas. – Man svarbiau, kad tu būtum saugus.

– Prezidente, – įbėgęs į kabinetą kreipėsi sekretorius. – Į Baltuosius rūmus įžengė lankytojas. Sako, pas jus.

– Na ir kas? – gūžtelėjo pečiais Džordžas Kluni, – aš nieko nepriimu.

– Mes sakėme tą patį, bet jis nesiruošia klausyti. Bandė įsikišti apsauga, bet tas žmogus užmigdė visus, norinčius jį sulaikyti.

– Kaip užmigdė? – įsiterpė apsaugos vadas.

– Nežinau, – sutrikęs atsiliepė sekretorius. – Tiesiog užmigdė, ir viskas. Kulkos nuo jo atšoka, o kitaip šio lankytojo sulaikyti negalime. Bandėm uždaryti pagrindinio koridoriaus duris, bet jis jas išlaužė, lengvai stumtelėjęs ranka.

– Kas jis per vienas? – nustebę paklausė Džordžas Kluni.

– Nežinau, bet manau, kad jūs turėtumėte slėptis, – po šių sekretoriaus žodžių į prezidento kabinetą sulėkė penki jo as-

mens sargybiniai ir, vadovaujami apsaugos vado, pakėlė Džordžą Kluni nuo kėdės ir nešte nunešė slapto išėjimo iš rūmų link. Tiksliau, bandė nunešti, nes, nežengę nė trijų žingsnių, visi penki sudribo ant žemės kietai užmigę, o tarpduryje pasirodė nesulaikomas lankytojas. Tai buvo aukštas, kiek daugiau nei šešių pėdų ūgio, atletiško kūno sudėjimo žmogus, iš kitų išsiskiriantis spindinčiomis, ryškiai žaliomis akimis.

– Aš jį pažįstu, – mostelėjo ranka JAV prezidentas savo apsaugos vadui. – Ne pirmą kartą matomės. Bičiuli, slėpk ginklą.

Išgirdęs tokį įsakymą, Johnas nenoriai pakluso, bet vis dar stovėjo įsitempęs, pasiruošęs bet kada šokti ant nepažįstamojo.

– Užeik, Ardai, prisėsk, – rankos mostu Džordžas pakvietė savo svečią į vidų. – Nors, kaip matau, tu jau užėjai.

– Sveiki, ponas presidente, – lengvai linktelėjęs galva, pasisveikino lankytojas. – Noriu pasikalbėti apie miesto gynybą, bet tu prieš tai sukviesk visus asmenis, kurie vadovauja kariuomenei ir policijai, ginančioms Vašingtoną.

– Mielai, – sutiko prezidentas. – Bet pirma tu man atsakyk į klausimą: tai jūs krėtėte tuos pokštus prie, kaip jį dabar vadina, „Vilties“ tilto.

– Argi televizija nerodė? – nustebo svečias.

– Rodė, bet tik figūras. Nesimatė nė vieno tos trijulės veido. Ten buvote jūs?

– Taip. Aš ir du mano draugai.

– Jie taip pat lietuviai? – pasidomėjo prezidentas.

– Šiuo metu visi, sugebantys daryti, kaip tu sakei, pokštus, yra lietuviai. Presidente, aš tau viską papasakosiu, kai ateis laikas. Jei norėsi, ir patį galėsime daug ko išmokyti... Vėliau, viskas bus vėliau..., – mostu Ardas nutraukė beišsprūstančius žodžius iš Džordžo Kluni lūpų. – Dabar pakviesk žmones, atsakingus už gynybą.

Po dvidešimties minučių prezidento kabinete susirinko visi asmenys, su kuriais susitikti pageidavo Ardas. Atskubėjus paskutiniam, miesto policijos viršininkui, svečias iš Lietuvos išdėstė savo mintis apie Vašingtono gynybą. Jis pasiūlė kartu

su atvykusiais draugais sukurti virš sostinės skydą, gebanti iki dviejų parų atlaikyti visus ateivių antpuolius iš oro.

– Taigi jums nereikės baimintis oro antpuolių ir galėsite susikonzentruoti į kovas Žemės paviršiuje, – reziumavo savo pasiūlymą Ardas.

– Kodėl jūs negalite apgaubti skydu viso miesto nuo pat Žemės paviršiaus? – pasidomėjo prezidentas. – Kiek supratau, skydas prasidės šešių metrų aukštyje ir gaubtu apgaubs visą Vašingtoną.

– Taip, – patvirtino Ardas. – Mums paprasčiausiai neužteks energijos. Po miestu nėra jokių energetinių linijų ir su esamais ištekliais po poros dienų negalėsime išlaikyti veiksnau skydo. Tada haratai, taip vadinami ateiviai, jei kas dar nežinote, puldami iš oro ir antžeminėmis pajėgomis lengvai palauš miesto gynėjus ir užims sostinę. Palikę tarpą tarp skydo krašto ir Žemės, mes išprovokuosime juos pradėti puolimą be paramos iš oro.

– Kodėl? – nustebė policijos viršininkas.

– Labai paprasta, – šyptelėjo Ardas. – Jie nežino, kad skydas laikys tik dvi paras. Manau, haratai palauks kelias valandas, tikrindami miesto apsaugos tvirtumą, ir pradės puolimą.

– Kada suformuosite skydą? – įsiterpė prezidentas.

– Apytiksliai po dvylikos valandų. Mes stebime haratus ir netrukus tiksliai žinosime, kada jie ruošiasi pulti. Dabar jiems dar reikės „suvirškinti“ labai netikėtą pralaimėjimą prie „Vilties“ tilto. Tai, manau, užims šiek tiek laiko.

– Aš vis tiek manau, kad prezidentas turi pasitraukti, – kategoriškai pareiškė apsaugos vadas.

– Patikėkit, – mostelėjo Ardas. – Kai ateis laikas, mes sugebėsime evakuoti ne tik prezidentą, bet ir daugumą norinčiųjų. Taigi dabar visi nusiraminkit ir ruoškitės kovoms.

– Ką gi, draugai, – pradėjo Džordžas Kluni. – Štai ir nusprendėm. Aš pasilieku, o mūsų svečio planas priimamas. Turite klausimų?

– Aš turiu, tik tai ne klausimas, o pastebėjimas, – pradėjo Nacionalinės gvardijos dalinių, dislokuotų prie sostinės, va-

das. – Negi jūs patikėjote tais svaičiojimais? Ateivių neįmanoma sustabdyti. Sakykim, šitie angelai tikrai galės sukurti skydą, kuo aš labai abejoju, tačiau kas pasikeis? Matėt jų tankus ir karius. Matėt, kaip jie kovojo ore. Nė viena Žemės tauta, patyrusi tiek nuostolių, nebetęstų kautynių, o jie... Ateiviai tęsė kovą ir laimėjo. Sutriuškino mus ore, sutriuškins ir ant žemės, – kalbantysis beveik išrėkė paskutinius žodžius.

– Užteks, generole Simsonai, – bandė nutraukti Nacionalinės gvardijos dalinių vadą prezidentas.

– Tegu šneka, – tarė Ardas. – Įdomu išgirsti visas mintis. Ką siūlote, generole Simsonai?

– Ką siūlau? – ironiškai perklausė Nacionalinės gvardijos dalinių, dislokuotų prie sostinės, vadas. – Viskas paprasta... Mes turime palikti sostinę, veržtis pagrindinių dalinių link ir pradėti derybas. Laikas žvelgti realybei į akis.

– Ar daug tarp jūsų pavaldinių taip galvojančių? – dar kartą paklausė kalbančiojo Ardas.

– Dauguma.

– O iš jūsų pavaduotojų?

Visi esantys kabinete tylėjo ir laukė, kuo baigsis ši įdomiai pakrypusi kalba.

– Vienintelis pulkininkas Markas Philips prieštarauja ir galvoja, kad mes turime kovoti iki paskutinio kraujo lašo. Kvailys... Nors gal jam protelis pasimaišė, kai sužinojo, kad ateiviai sučiupo jo seserį? – sukikeno generolas. Tuo metu prezidentas stebėjosi tokiu netikėtu Simsono atvirumu, bet mestelėjęs žvilgsnį į keistai šviečiančias Ardo akis, įsmeigtas į kalbantįjį, nusprendė niekuo daugiau nesistebėti. Jis paslapčia paspaudė apsaugos iškvietimo mygtuką. Prieš tai Džordžui Kluni pasirodė, kad Ardas jam linktelėjo, pritardamas tokiam poelgiui.

– Ar visi kiti vadovaujantys asmenys, esantys prie Vašingtone dislokuotų Nacionalinės gvardijos dalinių, jūs palaiko?

– Taip.

– Gal dar kas nors taip galvoja? – nužvelgė akimis Ardas likusiuosius.

Niekas jam neatsakė. Tiesą sakant, atsakymo Ardas laukė tik iš miesto policijos viršininko. Visus kitus prabudusieji mentališkai paveikė dar ankstesnio vizito į JAV metu ir dabar šie asmenys buvo kupini ryžto kovoti prieš ateivius.

– Ką gi, prezidente, veikite, – linktelėjo Ardas. – Manau, visiems viskas aišku.

Džordžas Kluni nieko nelaukdamas įsakė į kabinetą įėjusiems apsaugos darbuotojams suimti generolą Simsoną. Po valandos buvo suimti ir prabudusiesiems perduoti visi generolo nurodyti Nacionalinės gvardijos karininkai, o prie sostinės dislokuotų dalinių vadu buvo paskirtas pulkininkas Markas Phillips. Amerikiečiai buvo pasiruošę miesto gynybai, o maštančių apie derybas ir pasidavimą karinių dalinių vadovybėje nebuvo.

Haratų eskadra. 2016 metų lapkričio 14 diena

Admirolas paniekinamai nužvelgė žemietę. Purvina, kruvina, sulaužytais pirštais ir pamuštomis akimis ji atrodė tiesiog pasibjaurėtinai. „Tai čia tokie žmonių kareiviai? – nustebė Admirolas. – Moterys... Silpnos kaip haratų dvimetis vaikas. Kaip jie apskritai sugeba priešintis? Matau, kvotėjai padirbėjo kaip reikiant. Ji turbūt viską išpasakojo ir dabar teliks išklaudyti, kas tie keisti padarai, kurie vakar prie tilto ištisą desantininkų būrį išguldė.“

– Na, vaikinai, kaip sekasi? – linksmai nusiteikęs Admirolas paklausė tardytojų. – Ką sužinojote?

– Kol kas nieko, jūsų šviesybe, – nuskambėjo atsakymas.

Haratas, kuris kalbėjo su Admirolu, stovėjo šalia belaisvės ir rankose laikė didžiules, kruvinas replės. „Ką jis su tomis replėmis darė?“ – pagalvojo eskadros vadas, bet pamatęs išplėštus mėsos gabalus iš žemietės kojų, viską suprato ir mintyse nusipurtė.

– Kaip tai nieko? Parodykit filmuotą medžiagą, – įsakė Admirolas.

Nusileidusiame ekrane pasirodė apklausos vaizdai. Iš pradžių tardytojai gąsdino moterį, spigino jai į akis ryškia šviesa, grasino kankinimais, apeliavo į sveiką protą, žadėdami paleisti po to, kai ji papasakos apie tuos keistus žmones, kovojusius prie tilto. Tačiau viskas buvo veltui. Žemietė atrodė labai išsigandusi. Ji kūkčiojo, gūžėsi, bandė trauktis nuo palinkusių virš jos haratų ir vis kartojo: „Aš nežinau. Tikrai nežinau.“ Niekas ja netikėjo. „Kaip ji, būdama žmogumi, gali ko nors nežinoti apie kitus, ypatingus žmones. Pagal galimybes, pademonstruotas kovoje, tie subjektai turėjo būti patys garsiausi ir žinomiausi asmenys visoje planetoje. Ji dar sako nežinanti... Ką ji galvoja apkvailinti...“, – mintyse piktinosi Admirolas, žiūrėdamas apklausos kadrus. Pagaliau tardytojai neteko kantrybės ir pradėjo kankinimus. Iš pradžių moteris klykė ir vis kartojo nieko nežinanti, paskui nutilo. Kai haratai pradėjo laužyti žemietės pirštus, ji prabilo kitaip, kažkaip tvirtčiau ir ryžtingiau, bet ištare vienintelį sakinį, kurį kartojo kaip atsakymą į visus tardytojų klausimus: „Aš, Jungtinių Amerikos Valstijų ryšio dalinių leitenantė Monika Philips, asmens numeris 35556789.“ Moteris tai kartojo ir mušama, ir kankinama įkaitusia geležimi ar plėšoma replėmis. Daugiau nesigirdėjo jos klyksmų ir visą laiką skambėjo vienas ir tas pats atsakymas. „Kokia užsispyrusi, – pagalvojo Admirolas. – Gal su ja reikia švelniau elgtis. Suteikti viltį išsigelbėti. Pakalbėsiu pats su belaisve.“

– Gerai, liaukitės kankinę ir pasitraukit nuo žemietės. Noriu pats su ja pakalbėti, – įsakė eskadros vadas.

Admirolas iš lėto priėjo prie žemietės ir ištiesė jai puoduką vandens. Moteris atrodė klaikiai, tačiau labiausiai haratą sukrėtė jos akys, kurios nenatūraliai spindėjo ir spinduliavo beprotybę.

– Išgerk, žemiete, palengvės, – tarė Admirolas, ištiesdamas belaisvei puoduką vandens.

– Aš, Jungtinių Amerikos Valstijų ryšio dalinių leitenantė Monika Philips, asmens numeris 35556789, – eilinį kartą ištare moteris, net nepažvelgusi į siūlomą gėrimą.

– Gerai, jau gerai, – geraširdiškai bandė nusišypsoti haratas. – Mes jau girdėjome. Būk gerutė, atsakyk į klausimą. Aš suprantu, kad vaikinai persistengė. Patikėk, tikrai jiems neliečiau tavęs kankinti. Tu tik pasakyk, kas tie žmonės, ir visas baigsis. Tave išgydysim ir paleisim ten, kur tik panorėsi. Nebesispyriok, gerai?

– Aš, Jungtinių Amerikos Valstijų ryšio dalinių leitenantė Monika Philips, asmens numeris 35556789.

– Nebūk užsispyrusi, – pakėlė balsą Admirolas. – Tu neturi pasirinkimo. Vis tiek pasakysi.

– Neturiu pasirinkimo, sakai, – spjaudydama kraują ir lėtai keldama galvą atsakė Monika. – Tu neteigus, pragaro išpera. Aš visada turiu pasirinkimą. Aš galiu pasirinkti mirtį. Cha... cha... cha...

Beprotybės kupinas moters juokas privertė haratą sudrebėti. Greitai apsisukęs, Admirolas nėrė lauk iš kankinimų kameros, lydimas klaikaus juoko ir pranašiška skambančių žodžių:

– Keliauk į pragarą, pragaro išpera. Keliauk, kol dar gali, nes užtrukęs pabėgti nebegalėsi. Niekada nekiršink širšių avilio... Cha... cha... cha...

„Kas per padarai tie žmonės, – eidamas savo kajutės link, maštė Admirolas. – Atrodo tokie silpni, bet kaunasi aršiau už haratus. Atrodo bejėgiai, bet pasirodo kupini netikėtumų. Ne kiekvienas mano karys ištvirtų tokius kankinimus, o žemiečių moteris ištvėrė. Taigi ką tada sugeba jų vyrai? Planetoje šių padarų nesuskaičiuojami būriai, ir jei visi jie elgsis kaip ši moteris... Tada mes namo nebegrįšime... Bet gal ne visi tokie? Pirmas belaisvis pasirodė esąs tikras menkysta ir pasiruošęs išduoti saviškius. Tik jis nieko nežino. Per žmonių televizijos stotis nuolat pliauškia apie kažkokius angelus. Nesuprantu... Mane tikrai informavo, kad angelai – tai mitinės ir iš tiesų neegzistuojančios būtybės. Gal jie yra kokie nors mutantai ar slaptų karinių eksperimentų rezultatas? Gal iš tiesų ne visi apie juos žino? Gal ta moteris tikrai nieko nežino? Abejoju... Tai labai neįlogiškai skamba. Ką gi, išsiaiškinsime.“ Po valandos visiškai nusiraminęs Admirolas įsakė pradėti Vašingtono puolimą.

Vašingtonas. 2016 metų lapkričio 15 diena

Mūšis prasidėjo taip, kaip ir numatė Ardas. Šešias valandas bombardavę JAV sostinę iš oro ir pagaliau supratę, kad yra ją ginantis skydas, taip pat bandymų ir klaidų metodu nustatę jo ribas, haratai pradėjo puolimą antžeminėmis pajėgomis. Generolas Zahnas įsakė pulti visiems daliniams, kuriems jis tuo metu vadovavo. Ateivių karvedys nebuvo linkęs skaidyti haratų pajėgų į rezervą ir šturmo būrius. „Žinau, kad pažeidžiu kariuomenės statutą, kuris nurodo suformuoti pagrindines ir pagalbines dalis, bet Admirolas turės atsižvelgti į šių kautynių sąlygas. Žmones galima nugalėti tik puolant veržliai ir visa kariuomene,“ – galvojo generolas prieš paskelbdamas įsakymą pulti. Šeštą valandą ryto vietos laiku miesto gynėjų pozicijų link iš trijų pusių pajudėjo šimtai sunkiųjų haratų tankų, tūkstančiai savaeigių impulsinių pabūklų ir dešimtys tūkstančių puikiai ginkluotų pėstininkų, kurių kiekvienas nešėsi ne tik lazerinius ar greitašaudžius šautuvus, bet ir kovos kirvius. Visi kariai buvo patyrę, savimi pasitikintys, pratybose užgrūdinti kovotojai, nebijantys patiriamų nuostolių. Generolas Zahnas su pasididžiavimu stebėjo puolančius savo tautiečius. Jis tvirtai tikėjo pergale, nors šis tikėjimas nebuvo toks visaapimantis kaip prieš savaitę. Haratui didžiulį įspūdį padarė žmonių pasipriešinimas kovojant dėl viešpatavimo ore, be to, jį neramino tie keisti žemiečiai, sutriuškinę visą desantininkų dalinį mūšyje prie tilto.

Ateivių puolimas iš pat pradžių nevyko taip sklandžiai, kaip tikėjosi generolas. Tik peržengus apsauginio ekrano ribą, puolančias pajėgas pasitiko pora tūkstančių labai vikrių ir agresyvių kovinių robotų. Šios žemiečių mašinos, kurias amerikiečiams dar prieš haratų įsiveržimą pardavė prabudusieji, buvo ginkluotos stambaus kalibro lazerinėmis patrankomis ir sutelkusios pajėgas galėjo naikinti net puolančiųjų tankus. Sutikusios tokį netikėtą pasipriešinimą, ateivių pajėgos pakriko. Vieni daliniai prasiveržė pro juos puolančius robotus,

kiti įsivėlė į ilgas ir labai aršias kautynes. Generolas norėjo įsakyti robotų išvengusiems būriams apsisukti ir pulti žemiečių kovines mašinas iš užnugario, bet nespėjo. Beveik vienu metu visom trim kryptimis prasidėjo žmonių kontrpuolimas. Priešakiniai haratų daliniai, prieš tai veržliai puolę, atsidūrė miesto gynėjų užminuotuose laukuose, daugeliui ateivių karių tapusių paskutine poilsio vieta. Žemiečių kontrpuolime dalyvavo šešios sraigtasparnių COBRA eskadrilės, visi tankai, kuriuos turėjo gynybinės pajėgos, desantininkai ir reguliariosios armijos daliniai, iš viso dvidešimt tūkstančių karių. Žmonių smūgis buvo toks staigus ir veržlus, kad į priekį išsiveržę haratų pėstininkų daliniai, jau prieš tai patyrę didžiulių nuostolių nuo sprogusių minų, buvo beveik sunaikinti. Tačiau netgi mirdami ateiviai neprašydavo pasigailėjimo ir nepasiduodavo. Jie kovodavo iki paskutinių jėgų, neretai su savimi į nebūtį pasiimdami po kelis žmones. Nė viena Žemės kariuomenė nebūtų atlaikiusi tokio kontrsmūgio, bet haratai atlaikė. Po dviejų valandų šaudymo ir kruvinių artimų kautynių dėl savo neapsakomo tvirtumo ir beveik nepamušamų tankų ateiviai pajudėjo toliau. Šį kartą jų puolimas buvo kur kas lėtesnis ir labiau panašėjo į jėgų persigrupavimą. Tačiau miesto gynėjai dabar galėjo švęsti, tegu mažytę ir nelabai reikšmingą, bet be galo karių kovinei dvasiai svarbią pergalę.

Generolas Zahnas pergyveno ne dėl jo dalinių patirtų nuostolių. Jis žinojo, kad, nepaisant pasipriešinimo aršumo, miesto gynėjai neatsilaikys, ir JAV sostinė bus užimta jau kitą dieną. Labiausiai generolas nervinosi vėl ir vėl žiūrėdamas vaizdus apie puolime dalyvavusius tankus. Zahnas kelintą kartą stebėjo, kaip žmonių linija, palikdami už savęs sumaitotą žemiečių techniką, pralaužia keturi haratų tankai ir dešimt pasakui juos bėgančių pėstininkų. Staiga šiam nedideliame daliniui kelią pastoja vienas vienintelis žmogus, kurio rankose žaidžia žaibai, o akys šviečia kaip du žali žibintai. Šis žemietis mosteli rankomis, ir trijų priekyje buvusių tankų link nulekia ugningai kamuoliai, kuriems tik prisilietus prie šarvo kovinės ha-

ratų mašinos sprogs. Per pusę minutės šis vienas žmogus sunaikino tris sunkiuosius tankus ir aštuonis pėstininkus. O tada ramiai apsisuko ir palikęs apstulbusius haratus iš lėto nuėjo miesto gynėjų įtvirtinimų link.

Per kitas šešias valandas puolantieji vieną po kitos pralaužė beveik visas žmonių įtvirtintas gynybos linijas. Žemiečiai nepanikavo. Jie gindavosi, kol galėdavo, paskui drausmingai pasitraukdavo į arčiau miesto esančius įtvirtinimus. Kiekvieną kartą, kai besiginantieji netekdavo vilties ir pradėdavo žvalgytis atgal, tarp jų atsirasdavo vienas žmogus, ateivių, taip pat ir žmonių vėliau pramintas Mirties angelu. Jis pristabdėdavo puolančiuosius, įkvėpdavo ryžto miesto gynėjams. Jam pasirodžius, žemiečiai kaudavosi su nauju įkarščiu, pamiršę visas mintis apie pasitraukimą.

Šešioliką valandą vietos laiku haratų pajėgos pralaužė pasutiniają žmonių gynybos liniją, esančią už miesto ribų, ir įsiveržė į Vašingtoną. Prasidėjo gatvių mūšiai, kuriuose ateivius puolė ne tik profesionalūs kariai, bet ir miesto gyventojai.

Seržantas Timotei Dvorkin pažiūrėjo į laikrodį. Buvo beveik šešios valandos vakaro. Visą pusvalandį jis su savo būriu atmušinėjo ateivių atakas Baltųjų rūmų priegose. Miestas jau buvo prarastas. Kur ne kur dar skambėjo kautynių triukšmas, tačiau dauguma gynėjų susispietė priešais prezidento rezidenciją ir dabar pro kažkokias angelų atvertas duris keliavo kažkur į kitą vietą. Prieš penkiolika minučių iš Vašingtono pasitraukė visa vadovybė ir prezidentas. Timotei buvo įsakyta laikytis iki pusės septynių ir tada trauktis tų keistų durų link, bet jis abejojo, ar sugebės tiek ilgai išgyventi. Seržantas lėtai apsižvalgė aplinkui. Dauguma jo būrio karių jau buvo žuvę. Netoli merdėjo pamaldusis viršila, kuriam vienas iš tų raguotų padarų nunešė pusę galvos. Tiesa, ateivis ir pats po to neilgai gyveno. Griūdamas viršila dar spėjo iššauti tiesiai jam į akis. „Kiek mūsų buvo? – susimąstė juodaodis seržantas. – Prieš valandą šiame skersgatvyje už barika-

dų stovėjo septyni šimtai „Žaliųjų berečių“, pačių šauniausių karių pasaulyje. Dabar... Dabar ir šimto neliko. Stebiuosi, kad mums pavyko atmušti net du velnių puolimus. Gerai, kad tankų jie čia neturi ir mus puola tik pėstininkai...“ Timotei jautėsi labai pavargęs, jo mintys buvo padrikos ir neaiškios. Tai jis prisimindavo kautynes, tai liūdėdavo dėl draugų netekties. „Viskas, daugiau neištversiu, – suėmęs rankomis galvą suvaitojo seržantas. – Kaip aš pavargau...“ Staiga jis pasijuto kur kas geriau. Mąstymas vėl tapo skaidrus ir aiškus, galva nebeatrodė tokia sunki, o kūnas lengvas ir stiprus. „Jaučiuosi kaip parą miegojęs“, – pakėlęs galvą sumurmėjo seržantas. Prieš jį stovėjo Mirties angelas ir liūdnai šypsojosi.

– Kelkis, kary. Kelkis ir ruoškis kovai, priešai tuoj puls dar kartą, – pasigirdo balsas.

– Klausau, pone, – net pašokęs ir išsitempęs kaip styga šūktelėjo juodaodis karys, nulydėdamas akimis tolstantį Mirties angelą.

Kiek vėliau seržantas pagalvojo, kad tas didingas, jį aplankęs ir kartu kovojęs žmogus atrodė labai pavargęs. Nuo Mirties angelo sklindanti šviesa buvo vos matoma, o jo veidas atrodė išsekęs ir pilkas. „Jis negaili savęs, nors bet kada gali pasitraukti, – galvojo Timotei stebėdamas, kaip keistasis žmogus vaikšto tarp jo karių, sugražindamas jiems prarastas jėgas. – Man didelė garbė ir laimė kautis šalia tokio kaip jis.“

Pažvelgęs į priekį, seržantas pastebėjo sujudimą priešų pozicijose.

– Vyrai, ruoškitės. Tuoj prasidės puolimas, – sušuko juodaodis gigantas savo kariams.

Ardas liūdnai žiūrėjo į beveik sudraskytą mirusio seržanto kūną. „Žaliųjų berečių“ būrio vyrai, padedami Ardo, atrėmė ir šį haratų puolimą, tačiau beveik visi žuvo. Gyvų teliko dešimt mirtinai pavargusių ir vos ant kojų besilaikančių karių. Ardas negalėjo sugražinti jiems jėgų. Jis ir pats vos galėjo judėti. Aplinkoje nebuvo tinkamų energijos šaltinių, ir žmo-

gus visos kovos metu naudojo tik savo vidinius išteklius. Jis negalėjo susikurti energetinių šarvų ar kardų, neturėjo jėgų svaidytis žaibais ar sprogdinti priešų tankų. Ardas kovėsi taip pat kaip visi, naudodamasis paprastu iš vieno harato atimtu kirviu. Žinoma, žmogus vis dar buvo kelis kartus stipresnis ir greitesnis už bet kurią iš ateivių, tačiau jis tapo pažeidžiamas, tai rodė kelios gilios žaizdos Ardo krūtinėje. „Gaila, labai šaunus vyras buvo, – galvojo Ardas, žiūrėdamas į žuvusį juodaodį kari. – Jei ne jo beprotiškas šuolis į pačią priešų tirstumą, haratai mane galėjo nugalėti. Šis žmogus man išgelbėjo gyvybę. Dar niekada nemačiau tokios žemiečio jėgos. Kur matyta, plikomis rankomis nusuko sprandą du kartus už save stambesniam ateiviui ir po to peiliu peržėgė gerkles dar trims velniams. Jei mums pavyks nugalėti, pasirūpinsiu, kad tam seržantui būtų pastatytas paminklas.“

– Vyrų, traukiamės, – mostelėjo ranka Ardas likusiems barikadų gynėjams. Vienas po kito žiaurios kovos šokiruoti kariai nusekė paskui Mirties angelą erdvės šuolio vartų link, vedančių į Los Andželo miesto, prie kurio spietėsi pagrindinės JAV kariuomenės pajėgos, apylinkes.

Pasitraukus pagrindinėms pajėgoms, kautynės Vašingtone nerimo dar dvi dienas. Gyvi išlikę miesto gyventojai ir kariai, sumaniai naudodamiesi kanalizacijos tuneliais, puldinėjo haratų pėstininkus ir net sugebėjo sunaikinti kelis ateivių tankus. Tik lapkričio 17 dienos vakare požemiuose įvyko paskutinis mūšis, kuriame buvo sunaikinti beveik visi išlikę miesto gynėjai. Po kelias paras trukusių kautynių Vašingtonas iš vieno gražiausių JAV miestų tapo griuvėsiais. Sostinėje neliko nė vieno sveiko namo. Sugriautomis gatvėmis, ieškodami maisto, slankiojo gyvi išlikę žmonės. Haratai neišdrįso pasilikti tarp šių, daugiau nei dešimties tūkstančių jų tautiečių mirtį primenančių griuvėsių ir neilgai trukus iš Vašingtono pasitraukė. Į miestą atskubėję gelbėtojai jame rado tik apie penkis tūkstančius gyvų civilių gyventojų ir beveik šimtą išlikusių sostinę gynusių karių.

IV

Planai ir ieškojimai

Eduro planeta. 2016 metų lapkričio 16–18 dienos

Hansas Schneideris iš lėto atmerkė akis. Pirmas vyro pojūtis buvo siaubingas galvos skausmas, kuris lyg peiliu per-rėžė įkaitusias smegenis. „Kas man nutiko?“ – išsigandęs galvojo detektyvas. Skausmas, pulsuojuantis smilkiniuose, priver-tė Hansą vėl užsimerkti. Ir tik vėliau jis suprato, kad trum-pam atmerktos, ašarojančios akys spėjo pastebėti neįprastai žydrą dangų ir keisčiausią medį, primenantį ir palmę, ir eg-lę. Galvos skausmas pamažu rimo ir po kelių minučių detek-tyvas dar kartą atsimerkė.

– Dieve, kur aš? – sumurmėjo Hansas, dairydamasis aplin-kui. Nuostabūs minaretai, kabantys sodai, didžiuliai paukš-čiai su šakotais ragais – visa tai atrodė kaip paveikslėlis iš pasakos.

– Atsipeikėjai? – paklausė kažkas šalia. Detektyvas greitai atsisuko ir pamatė netoliese sėdintį vidutinio ūgio, tamsiaplau-kį, maloniai besišypsantį žmogų.

– Berods, taip. Kas man buvo nutikę ir kur aš esu?

– Ne... Visų pirma papasakok, kaip jautiesi, tada aš pasi-stengsiu atsakyti į visus tavo klausimus, – nuskambėjo juoda-plaukio žmogaus atsakymas. – Beje, mano vardas yra Tomas. Malonu su tavimi susipažinti, Hansai.

– Geriau, daug geriau, – kiek nustebęš atsakė detektyvas. Jis stebėjosi, kaip greitai atslūgo tas pragariškas skausmas. – Keista savijauta. Jaučiuosi kupinas jėgų ir energijos. Regėjimas ryškus kaip niekada, mąstymas aiškus. Kur aš esu? Ar seniai aš čia? Iš kur žinai mano vardą?

– Visų pirma pradėsime nuo to, kad tu nesi Žemėje. Ši planeta, kurioje mes su tavimi esame, vadinasi Eduras ir priklausom draugiškai mums išų rasei.

Tomas nutilo, laukdamas Hanso reakcijos. Tačiau detektyvas šią naujieną sutiko labai ramiai. Jis net nesuabejojo prieš jį sėdinčio žmogaus žodžiais ir nebejautė jokios baimės, galvodamas apie kitus visatos gyventojus. „Įdomu, kodėl man anksčiau tokios mintys visada atrodydavo apgavystė ar kvailystė? – mąstė Hansas. – Tai juk labai natūralu, kad protinga gyvybė visatoje yra ne tik Žemės planetoje.“

– Taigi, – tęsė Tomas. – Dabar mes esame šalia tos planetos sostinės, kurios pastatus ir kabančius sodus tu dabar matai. Turiu pasakyti, kad prie miesto ilgai negalime būti, nes kol kas žmonėms leidžiama rodytis tik vienoje vietoje, esančioje netoli dabartinės mūsų pozicijos. Su šios planetos gyventojais bendravo ir susitarė prieš porą metų ne savo valia čia atsidūręs žmogus, vardu Ardas. Su visa jo nuotykių chronologija ir kita galaktikos istorija galėsi susipažinti informacinėje sistemoje, kai tik atvyksime į „Vilą“.

– Palauk, bičiuli, neskubėk. Bent paaiškink, kodėl čia aš jaučiuosi daug geriau nei Žemėje? – paprašė Hansas.

– Bendrais žodžiais pasakojant, žmonės yra dirbtinai sukurtos būtybės, skirtos kovai su kitomis rasėmis. Būdamas gimtojoje planetoje (mūsų vadinamoje „Planeta, uždedanti pančius“), tu naudojaisi tik aštuoniais procentais visų savo galimybių. Dabar tavo jėgos bunda ir kiekvieną dieną atskleisi savyje vis naujų gebėjimų. Po mėnesio tapsi prabudusiuoju, tai yra atgausi beveik viską, kas tavyje užprogramuota. Dabar keliaujame, – tardamas tuos žodžius, Tomas atidarė artimojo šuolio vartus ir žengė per juos, prieš tai dar paraginęs Hansą paskubėti.

Per šitas dvidešimt keturias valandas Hansas daug sužinojo. Detektyvas beveik visą laiką praleido prie informacinės sistemos monitoriaus ir tik sujudimas bei šūksniai už lango privertė jį atsitraukti nuo šio užsiėmimo. Paprastai ramiaime

kieme Hansas pamatė būrį bėgiojančių žmonių. Viduryje kiemo buvo atidaryti erdvės šuolio vartai, pro kuriuos keliolika žemiečių nešė neštuvus su sužeistaisiais.

– Kas nutiko? – prišokęs prie Tomo paklausė detektyvas.

– Jie kovojo prie Vašingtono su haratais ir buvo sužeisti, – suirzęs atrėžė Tomas. – Blogiausia Ardo padėtis. Jis liks gyvas, bet savaitę turės gydytis.

– Smarkiai sužeistas?

– Ne. Labai išsekęs. Jis kovojo iš visų jėgų, išsėmė beveik visas gyvybinės energijos atsargas, o pasitraukė paskutinis. Jei ne stulbinančiai tvirta jo valia ir begalinis noras gyventi, Arda jau būtų mėm praradę. Prakeiktas karas. Taip tikėjauši išvengti panašių dalykų.

– Tačiau šis karas garbingas, – paprieštaravo Hansas. – Žmonės kovoja už savo nepriklausomybę.

– Nėra garbingų karų. Visi jie susiję su kokiais nors interesais, dažniausiai ekonominiais. Per visą Žemės istoriją nebuvo nė vieno karo, susijusio su kilnesniais tikslais nei valdžios, turtų ar žemės troškulys.

– Kodėl taip manai? – paprieštaravo pašnekovui detektyvas. – Pavyzdžiui, Pilietinis karas JAV, vykęs devynioliktojo amžiaus viduryje. Žmonės tame kare kovojo už vergijos panaikinimą.

– Cha..., – prunkštelėjo Tomas. – Gal keli idealistai ir galvojo kovojantys už vergų teisę, tačiau tikrovė buvo kitokia. Tarpusavyje konkuruojant šiaurės ir pietų finansiniams klanams, šiauriečiai po sėkmingai jiems susiklosčiusių prezidento rinkimų nusprendė smogti savo konkurentams triuškinančią smūgį. Jis buvo nukreiptas į pietiečių finansinio klestėjimo šaltinį – plantacijas. Vergovės panaikinimas viso labo tebuvo siekis atimti iš konkurentų pigią darbo jėgą ir po to perimti visos šalies finansų kontrolę. Pietiečiai pasipiktino tokia, gražiais šūkiiais užmaskuota, savivale ir pradėjo karą dėl nepriklausomybės. Atkreipk dėmesį, Hansai, kad kova prasidėjo ten pat, kur ir prieš šimtą metų vykęs karas dėl JAV nepriklau-

somybės nuo Didžiosios Britanijos – Virginijoje. Tik šį kartą už savo laisvę kovojančios valstijos pralaimėjo. Kita vertus, istorijos eigoje buvo visai nesvarbu, kas laimės karą. Bet kokių atveju, net ir pietiečiams laimėjus, JAV būtų tokia pat galin- ga šalis kaip ir šiandien. Vergovė joje vis tiek būtų panaikin- ta, tik ne taip drastiškai, o palaipsniui ir be tokių neigiamų pasekmių, su kuriomis ši šalis susidūrė jau vėliau – dvidešim- tojo amžiaus pabaigoje.

– Bet tu neatsižvelgi į vergus. Jie atgavo laisvę, – bandė prieštarauti detektyvas.

– Kas iš to? Dauguma vergų visiškai nenorėjo tos per prie- vartą brukamos laisvės. Iki išlaisvinimo jie buvo saugūs ir so- tūs, galėjo nesirūpinti dėl rytdienos, o po karo visa tai prara- do. Daugelis badavo, todėl būrėsi į plėšikų gaujas. Žinoma at- veju, kai vergai tiesiog maldaudavo savo šeiminių nesuteikti jiems laisvės ir nevaryti iš plantacijų. Tais atvejais, kai šei- mininkai atsisakydavo, nelaimėliai iš nevilties juos dažnai nu- žudydavo. Taigi tai buvo vienas iš kvailiausių karų žmonijos istorijoje, kuriame žuvo šimtai tūkstančių žmonių ir kuris ne- atnešė jokios apčiuopiamos naudos nei šaliai, nei žmonėms, už kuriuos neva buvo kovojama.

– Negali būti... Kažkam šis karas turėjo atnešti naudos.

– Be abejo. Viena finansinė grupuotė susidorojo su savo konkurentais ir įgijo daugiau galių. Štai ir viskas, kam buvo naudingas tas tavo, vadinamas kilniu ir garbingu, JAV Pilie- tinis karas, – niūriai baigė savo pasakojimą Tomas ir apsisu- kęs nubėgo prie gulinčio Ardo.

„Tomas labai suirzęs, – pagalvojo Hansas. – Tikriausiai la- bai pergyvena dėl Ardo sveikatos. Girdėjau, jie yra geri drau- gai. Šnekėti jis gali ką nori, bet šis žmonijos karas prieš ha- ratus visiškai kitoks nei ankstesni. Mes kaunamės už visų Že- mės tautų nepriklausomybę. Negi tai nėra kilnu ir garbinga?“

Hansas buvo puikiai nusiteikęs. Pagaliau jis išmoko nau- dotis aplinkos energija, nors dar prieš dvylika valandų gal- vojo, kad jam niekada to nepavyks padaryti. „Tie vaikinukai

iš Ligijos planetos tikrai puikūs mokytojai, – švilpaudamas sau po nosimi galvojo detektyvas, eidamas per didžiulį kiemą, aplink kurį buvo išdygę keliolika įvairios paskirties pastatų. – Įdomu, kaip laikosi sužeistieji? – mąstė Hansas, sukdamas link vieno iš didžiausių pastatų, naudojamų kaip ligoninė. Prabudusieji niekada nesirgo ir sužeisti juos buvo labai sunku, todėl patalpos ligoniams nebuvo erdvios ir galėjo sutalpinti daugiausia dvidešimt žmonių. Pats namas, kaip ir visi kiti gyvenvietėje, atrodė paprastai ir niekuo ypatingu neišsiskyrė. Įžengęs per neplačias duris, Hansas pamatė tris žmones, gulinčius energijos laukuose, kurie nuolat maitino sužeistuosius. Visas šių prabudusiųjų gydymas buvo paremtas jų pačių regeneraciniais sugebėjimais. Ligijiečiai labai pagristai manė, kad sužeistieji, gaudami pakankamai energijos, išsigydys patys. Apgaubtas didžiausio energetinio lauko, patalpos centre gulėjo Ardas.

„Štai koks jis, legendinis Ardas, – pagalvojo detektyvas, smalsiai apžiūrinėdamas sužeistąjį. – Įdomu, ar mano buvimas jam netrukdo?“

– Nei aš legendinis, nei ką, – netikėtai nuskambėjo balsas Hanso galvoje. – Prieik arčiau, detektyve, paplepėsim. Tomas ką tik išbėgo ir man vienam liūdna. Atrodo, atsigauanu po truputį, nors prieš paskutinį susirėmimą su haratais maniau, kad tikrai numirsiu.

– Labas, – nedrąsiai pasisveikino Hansas. – Ar tikrai tau netrukdysiu?

– Ne...ne. Viskas gerai. Aš pats tavęs galvojau ieškoti. Labai įdomus žmogus esi.

– Aš. Kuo? – nustebė detektyvas.

– Iš pradžių mane nustebino tavo pranašystės. Ar prisimeni ką nors iš tų dienų? – paklausė Ardas.

– Nelabai... Retkarčiais iškyla kažkokios nuotrupos, eilės ar sakiniai. Nieko rišlaus ir konkretaus. Tomas sako, kad mano smegenys buvo labai pažeistos ir visa atmintis po truputį sugrįš.

– Tikiuosi. Matai, mes manome, kad tu esi galingiausias iki šiol žinomas žmogus, nes ir labai apribotos Žemės skleidžiamo spinduliavimo tavo smegenys sugebėjo kažkaip žvilgtelti į ateitį... Tavo prabudimo greitis tiesiog stulbinantis. Tomas sako, kad nieko panašaus nėra regėjęs. Žinoma, aš taip pat sugebėjau naudotis aplinkos energija jau antrą dieną po atsiradimo Eduro planetoje, bet tai dariau veikiamas didžiulio streso ir kovodamas dėl gyvybės. Tavo padėtis kitokia. Tačiau aš noriu pakalbėti su tavimi ne apie tai. Ar pažįsti „Brolijos“ narius?

– „Brolija“? Turi omenyje tą garsią kompiuterinių išilaužėlių organizaciją?

– Taip.

– Pažįstu ir ganėtinai neblogai, – patvirtino Hansas. – Buvau ne kartą su jais susitikęs. Tiesą sakant, jie mane perspėjo apie galimą haratų puolimą, bet aš nepatikėjau.

– Nesigraužk, – nuramino detektyvą Ardas. – Dauguma žmonių tuo metu nenorėjo arba negalėjo patikėti ateivių egzistavimu. „Brolijos“ nariai dabar laikomi mūsų pagrindinėje būstinėje, esančioje Žemės planetoje. Jie tvirtina sukūrę virusą, galintį perimti haratų laivų kontrolę. Niekas iš prabudusių neišmano programavimo technikos taip gerai, kad galėtų patikrinti hakerių žodžius. Tu buvai vienas iš garsiausių informacinių technologijų specialistų ir nepaisant to, kad tavo prabudimas dar nepasibaigęs, esi geriausias šios srities žinovas tarp visų mūsų. Norėčiau, kad tu po kelių dienų grįžtum su manimi į Žemę, prisijungtum prie „Brolijos“ ir patikrintum jų darbą. Sutinki?

– Žinoma, kodėl gi ne. Tačiau kam to reikia. Kiek žinau, tie kompiuteriniai išilaužėliai yra geriausi iš geriausių. Kodėl tu nori, kad patikrinčiau jų žodžius?

– Labai paprasta. Virusas turi būti ne tik sukurtas, bet ir pristatytas į vietą – tik tada jis veiksmingas ir naudingas. Antra dalis, tai yra viruso pristatymas, yra pati sudėtingiausia ir susijusi su daugeliu pavojų. Aš negaliu siųsti nė vieno pra-

budusiojo į mirtinai pavojingą misiją, jei nesu įsitikinęs jos naudingumu, – neskubėdamas aiškino Ardas. – Tavimi pasitikiu labiau nei „Brolija“, todėl ir tavo žodis man bus lemiamas sprendžiant apie tolesnius veiksmus.

– Gerai, supratau, – rimtai linktelėjo Hansas. – Aš tavęs nepavilsiu ir viską atliksiu sąžiningai. Jei mes išvykstame po kelių dienų, norėčiau bėgti prie išų informacinės sistemos. Joje yra labai daug vertingų žinių, kurias galėsiu panaudoti Žemėje. Ar tu neprieštaruji?

– Bėk, – nusišypsojo Ardas. – Visą suprantu. Pats ištisom dienom prie informacinės sistemos monitorių sėdėdavau.

Haratų eskadra. 2016 metų lapkričio 20 diena

„Nieko man neišeis, – liūdnai mąstė Admirolas, kakta atsirėmęs į kajutės sieną. – Žmonės priešinasi kaip pasiutę. Niekada nemaniau, kad vyks tokie atkaklūs mūšiai ir mes patirsime tiek nuostolių. Dar tie angelai su Mirties angelu priešakyje. Kas iš to, kad sostinę užėmiau. Pagrindinės priešų pajėgos nesunaikintos ir pasiruošusios mūšiui, o aš praradau beveik pusę laivų ir pėstininkų. Vakar dar tie kinai ... Kaip skruzdėlės puola. Šį kartą puolimą atmušėm lengvai, bet žvalgai praneša apie penkiasdešimt didžiulių armijų, žygiuojančių link atraminės bazės Kinijoje. Gali tekti evakuoti karius. O tas vakarykštis incidentas... Technikai sako, kad kažkas bandė perimti „Flagmano“ variklių kontrolę ir nukreipti laivą į Mėnulį. Turiu pasakyti, kad jiems tik per plauką nepavyko. Dar truputis, ir būčiau liepęs komandai palikti laivą. Turbūt tai tų prakeiktų angelų darbas. Atskrenda antroji eskadra. Vadovybė pranešė, kad yra patenkinta mano pasiekimais ir siunčia pastiprinimus, kurie bus pavaldūs man asmeniškai. Tai bus nepatenkintas admirolas Durhas. Atvyks čionai ir taps mano pavaldiniu. Pasipūtęs kvailys... Aš dar pašokinėsiu virš tavo galvos. Gaila, trečios eskadros tikrai nebus. Stebiuosi,

kaip pavyko antrąją parengti. Iš kur išteklių vadovybė gavo? Nesvarbu... Šimtas tūkstančių papildomų pėstininkų ir keturiasdešimt laivų-tvirtovių. Gal tada visų turimų pajėgų užteks žmonėms bent Jungtinėse Valstijose palaužti. Jei laimėsime, viską pasieksime derybomis. Gal suteiksime kuriai nors valstybei autonomiją, paskirsime tiksliai duoklę. Pažiūrėsime... Dabar svarbiausia laimėti. Antroji eskadra atvyks po septynių dienų. Ką gi, palauksime... Dabar tegu kariai pailsi. Jie ne tik fiziškai pavargę, bet ir kovinę dvasią po tų žiaurių mūšių prarado. Reikia jiems sugalvoti kokių nors pramogų. Gal išleisti vyrus kokioje nors saloje pamedžioti žmonių savo malonumui. Gera idėja... Taip ir padarysiu. Surasime nedidukę salelę ir išleisime ten karius pailsėti.“

Haratų atraminė bazė JAV tuo pat metu

Chrzas pirmą kartą suabejojo savo sėkme. Jis, sužinojęs apie kautynes prie Vašingtono ir ten pasirodžiusius angelus, paspruko iš bazės ir vogtu haratų laiveliu nulėkė į patį mūsų epicentrą, nepaisydamas pavojaus gyvybei. Dvarvas nuširdžiai tikėjosi sutikti Ardą ir gauti iš žmogaus naują užduotį, tačiau jam nepavyko. Per tokius vargus, kelis kartus pakeitęs išvaizdą ir galiausiai pavirtęs dideliu šunimi, žvalgas prasibrovė iki Baltųjų rūmų ir... Pamatė, kaip Ardas žengia į erdvės šuolio vartus. „Dešimt sekundžių... Mus skyrė tik dešimt sekundžių, – graužėsi Chrzas. – Ką daryti dabar ir kur ieškoti Ardo? Teks keliauti į pietus. Haratų žvalgyba pranešė, kad ten susirinkusios pagrindinės JAV pajėgos. Tikiuosi, ir Ardas bus toje vietoje.“

Apsisprendęs Chrzas nusisuko ir nuskuodė atgal palikto haratų laivelio link. Žvalgas nusprendė dalį kelio iki žmonių kariuomenės dislokacijos vietos nuskristi laiveliu, po to vėl priimti kokio nors eiklaus gyvūno formą ir likusį atstumą įveikti bėgte.

Škotijos šiaurė. 2016 metų lapkričio 21 diena

Prie židinio sėdintis žmogus buvo pagyvenęs. Dar ne senas, bet jau pagyvenęs. Iš pažiūros jam buvo galima duoti 60–65 metus. Ilga, visiškai žila barzda, tankūs plaukai, prilaikomi auksinio lanko, ereliška nosis ir skvarbus rudų akių žvilgsnis rodė jį esant burtininku. Iš tiesų šis asmuo niekuomet nevadino savęs burtininku, nors kažkada savo jėgomis prilygo visiems pasakose aprašomiems stebukladariams. Dabar žmogus buvo nusilpęs ir negalėjo panorėjęs sukelti Žemės drebėjimo ar uragano. „Šiandien man sukako 563 metai, – maštė žilabarzdis. – Senstu... Dar pora šimtų metelių, ir turėsiu užleisti magistro postą jaunesniam ir stipresniam broliui. Atsimenu, kaip pats tapau magistru prieš 267 metus. Tada Doranas labai nenorėjo man užleisti savo vietos ir tik visų narių susirinkimas jį privertė elgtis pagal tradicijas. Kiek tada jam buvo metų? Gal devyni šimtai, o gal tūkstantis. Galingas buvo saugotojas, vienas iš stipriausių per paskutinius kelis tūkstančius metų. Gaila, kad jis paliko mūsų ašarų pakalnę praeitais metais. Nesulaukė senukas savo tūkstantis du šimtojo gimtadienio. Net stipriausia protėvių jėgos apyrankė jam negalėjo padėti. Įdomu, kas bus vertas tapti „Protėvių galios ir žinių saugotojų“ draugijos magistru. Gal Boranas? Jis jaunas, tik 162 metų amžiaus, bet jau stiprus ir daug sugebančias. Tiesa, Boranas per daug nekantrus bei ūmus ir todėl gali būti pavojingas. Reikia jį atidžiau stebėti, vertinti jo asmenybės bruožus, lyderio savybes. Gaila, kad mūsų nėra daug...“

Saugotojų skaičius niekuomet neviršijo šimto žmonių, o dabar jų tebuvo šešiasdešimt trys. Retas asmuo gebėdavo suvaldyti protėvių jėgos apyrankę. Žmogus atsiminė, kaip būdamas penkiolikos metų pateko į nuošaliame Škotijos kampelyje esantį vienuolyną. Saugotojai, kuriuos jis tada palaikė paprastais vienuoliais, draugiškai ir svetingai priėmė atklydusį našlaitį ir pasiūlė jam apsigyventi su jais. Ilgainiui vaikinukui pradėjo patikti niūrūs vienuolyno mūrai ir keisti, bet geraširdžiai

vyrų, gyvenę tarp šių mūrinių sienų. Po poros metų gyvenimo ir mokymosi vienuolyne Sularui, taip dabar vadinosi žmogus, tuometinis saugotojų magistras pasiūlė tapti vienu iš šios ypatingai slaptos draugijos narių. Tada vaikinai ir sužinojo, kad šie, jam namais tapę pastatai yra paskutinė kadaise žuvusios civilizacijos žinių saugykla. Prieš dvylika tūkstančių metų šioje Škotijos vietovėje buvo viena iš atkampiausių atlantų kolonijų. Žuvus visai raudonodžių civilizacijai, ši kolonija vienišė, kuri išgyveno visus praėjusius tūkstantmečius. Ilgainiui atsirado „Protėvių galios ir žinių saugotojų“ draugija, kurioje per penkis tūkstančius metų visus atlantus pakeitė ypatingai stiprios valios ir didžiulės fizinės jėgos žmonės. Saugotoju galėjo tapti tik tas asmuo, kuris sugebėdavo suvaldyti protėvių jėgos apyrankę, kuri buvo ne kas kita, kaip paskutinėmis atlantų viešpatavimo dienomis pagamintas aplinkos energijos kaupimo ir kenksmingo Žemės spinduliavimo slopinimo prietaisas. Apyrankė buvo skirta atlantams, kurie jėgų turėjo gerokai daugiau nei paprasti žmonės. Silpnesnius fiziškai bei dvasiškai asmenis šis įrenginys tiesiog nužudėdavo, tačiau tapęs saugotoju ir sugebėjęs suvaldyti protėvių jėgos apyrankę, žmogus, lyginant su aplinkiniais, tapdavo beveik visagaliu ir prilygstančiu pasakų burtininkams. Sularas išlaikė išbandymą ir tapo draugijos nariu, o po kelių šimtų metų ir jos magistras.

„Gaila vis tik, kad net palaikomi apyrankės, mes negalime gyventi amžinai. Mes vis tiek senstame ir silpstame. Atlantai galėjo gyventi ilgiau. Po katastrofos šioje vietovėje liko tik vyriškos lyties atlantai. Moterys, pagal jų įstatymus, negalėjo gyventi karinėse kolonijose, o vienuolyne buvo dislokuotas kelių šimtų vyrų karinis būrys. Metraščiuose rašoma, kad likę gyvi atlantų kariai apraudėjo savo dalį ir neišvengiamą rasės išmirimą, bet liko tvirti ir nusprendė atrinkti bei išmokyti vietinius žmones, kurie išmirus raudonodžiams galėtų saugoti protėvių žinias. Aš nemačiau paskutinio atlanto. Kaip jo nematė ir Doranas. Gaila, norėčiau su jais pabendrauti, pa-

sisemti jų išminties, suvokti mintis ir rūpesčius. Deja, man tai nelemta patirti. Gal ateities saugotojai kur nors aptiks atlantų likučius, nors aš tuo labai abejoju. Dar Dorano pirmtaiko Fudagoro laikais saugotojai ilgus šimtmečius ieškojo išlikusių gyvų raudonosios rasės atstovų, bet nieko nerado. Atlantai išmirė, ir su tuo mums teks susitaikyti. Saugotojai vieni turi puoselėti protėvių žinias. Tik atlantų vardai, kuriuos mes pasirenkame tapdami draugijos nariais, primins mums šios didingos rasės atstovus.“

– Magistre, – į kambarį prieš tai pasibeldęs paknopstomis įlėkė šaukdamas vienas iš jauniausių saugotojų. – Mes juos vėl pamatėme! Ką tik per televiziją rodė.

– Ką tokius? Vadinamuosius angelus?

– Taip Magistre, būtent juos. Rodė filmuotą medžiagą iš kautynių Vašingtone.

– Na ir kas? – pasitikslino Sularas.

– Jūs prašėte, Magistre, pranešti, jei pastebėsime ką nors neįprasta žmonių elgesyje. Pažiūrėkite patys, ką ten Mirties angelas išdarinėja ir ar galima jį pavadinti paprastu žmogumi, – jaunasis saugotojas mestelėjo į orą kumščio didumo permatomą kubą, kuris sklisdamas pradėjo skleistis ir transformotis į daugiau nei metro skersmens ekraną. Tokie informaciniai kubai buvo dar vienas saugotojų išlaikytas seniai prажvusios civilizacijos palikimas, stebinęs savo patikimumu ir ilgaamžiškumu.

– Taip..., – tarstelėjo Magistras, atsiradusiame ekrane stebėdamas Vašingtono mūšio vaizdus. – Angelai tikrai nėra paprasti žmonės. Pasakysiu daugiau, jie sugeba tai, kas dar neprieinama mums. Atkreipė dėmesį į tai, kiek laiko be perstojo kovojo Mirties angelas? Naudodamasis apyrankių teikiama energija, aš galėčiau taip pat svaitytis žaibais ar mėtyti į šalis sunkiasvorius tankus, bet ne ilgiau kaip valandą. O jis... Neišsiaiškinote, kiek iš viso yra tų vadinamųjų angelų?

– Labai apytiksliai. Mūšyje prie „Vilties“ tilto dalyvavo trys tokie žmonės, iš jų vienas buvo tas pats Mirties angelas. Iš

kai kurių informacinių pranešimų bei atsiliepimų internete galime spręsti, kad Vašingtone kautynių metu buvo dar ne mažiau kaip dešimt angelų, kurie sukūrė ir palaikė skydą, neleidusį ateiviams apšaudyti miesto iš oro. Boranas mano, kad tų neįprastų žmonių gali būti netgi daugiau nei mūsų ir jie gali būti labai pavojingi „Protėvių galios ir žinių saugotojams.“ Jo nuomone, sužinoję apie mus, angelai norės užvaldyti stebuklingus žuvusios civilizacijos artefaktus. Todėl mes turėtume rasti ir po vieną sunaikinti visus tuos išsigimėlius. Borano nuomone, – pakiliai kalbėjo jaunasis saugotojas, – žmonės gali įgyti tokių ypatingų galių tik naudodamiesi protėvių žiniomis ir artefaktais. Visi, kas tampa išskirtiniais be mūsų saugomų žinių pagalbos, tėra mutantai ir išsigimėliai, todėl, siekiant išsaugoti ramybę bei sveiką žmonių rasę, turi būti naikinami.

– Sakai, Boranas taip galvoja..., – sušnibždėjo Magistras. Taip, Boranas tampa vis populiaresnis tarp saugotojų, o jaunimo tarpe jis yra tikras lyderis. Gali būti, kad pavojus prarasti Magistro postą yra didesnis ir gali pasireikšti anksčiau nei aš maniau. Reikėtų užkirsti kelią tokiems galimiems įvykiams. – Perduok Boranui, kad išsirinktų keturis patikimus saugotojus ir kad jie per dvi valandas atvyktų į mano menę. Jiems teks keliauti ieškoti angelų ir patiems išsiaiškinti, kiek šie žmonės yra pavojingi mums ir mūsų tikslui. Gal jis net galės saugotojams pristatyti sučiuptą angelą. Boranas stiprus ir išmintingas, jis tinkamai sugebės atlikti tokią užduotį. Prieš tris šimtus metų aš pats keliavau į tolimąją Japoniją sunaikinti patį galingiausią šios šalies istorijoje karį, turintį ištis neįprastų galių. Prisimenu, tas japonas buvo greitas kaip žaibas ir stiprus kaip du jaučiai, bet mes vis tiek jį nužudėme. Pasaulyje nėra ir negali būti stipresnių už mus. Boranas tai supranta.

„Na va... Atsirado ilgai laukta galimybė, – mąstė Magistras, stebėdamas išeinantį saugotoją. – Šitas snarglius visiems paskelbs, kaip aš aukštai vertinu jo dievinamą Boraną ir ko-

kią garbingą užduotį jam skiriu. Tai bus tikri spąstai išsiškėliui. Boranas negalės atsisakyti mano pavedimo, neprarasdamas aplinkinių pagarbos. Jis turės atrinkti ištikimiausius savo šalininkus ir keliauti ieškoti angelų. Aš labai abejoju, ar jam pavyks viską atlikti taip, kaip mes padarėme prieš tris šimtus metų su tuo nelaimėliu japonų kariu. Angelai nesileis taip lengvai sučiumpami ir, tikiuosi, padės man sugražinti ramybę „Protėvių galios ir žinių saugotojų“ draugijai.

JAV. 2016 metų lapkričio 21–22 dienos

Chrzas nesitikėjo, kad galės atskristi iki žmonių kariuomenės dislokacijos pozicijų, bet kad teks leistis iki tikslo likus penkiems šimtams kilometrų, jis tikrai negalvojo. Haratų mažasis transportinis laivas, kurį taip sėkmingai nuvarė dvarvų žvalgas, buvo apšaudytas įvairiomis raketomis ne mažiau kaip dešimt kartų. „Kas sakė, kad raguotieji visiškai valdo visą JAV padangę, – mintyse nusišaipė Chrzas. – Teks tęsti kelionę kitais būdais.“ Dvarvas, imituodamas katastrofą, nukreipė savo laivelį tiesiai į Žemę. Pats jis, pasinaudojęs gelbėjimosi kapsule, paliko transporto priemonę prieš pat smūgį. Po poros valandų žvalgas jau sėdėjo atsirėmęs į storą medį netoli laivo kritimo vietos, miško pakraštyje, ir mąstė apie tolesnius savo veiksmus. „Turiu pasirinkti formą, kuri leistų greitai judėti ir kuri būtų susijusi su šia planeta. Turiu duomenų apie šunį ir žmogų. Keturkojis ganėtinai eiklus, bet jo greitis nėra pakankamas sparčiai keliauti toliau. Reikia laukti naujo objekto...“ Taip begalvodamas Chrzas instinktyviai pasirinko beformę būseną ir telkšojo šalia medžio kaip didelė tiršto purvo bala. Nors miškas buvo pilnas gyvybės, bet tik po penkių valandų pro dvarvą praėjo tinkamas sutvėrimas. Tai buvo didžiulė, ilgakojė elnė, kuri rupšnodama vešlią žolę iš lėto artėjo prie Chrzo. Žvalgas nežudė didingo gyvūno. Apsivijęs ne-

toliese sustojusią elnę, dvarvas ją užmigdė ir per pusvalandį sužinojo visą transformacijai reikalingą informaciją. Atsibudusi elnių patelė jau nepamatė tikslios savo kopijos, bėgančios pietuose esančio kelionės tikslo link.

„Ko jie prie manęs pristoję? – galvojo Chrzas, šnairuodamas į šalia šuoliuojančius didžiulius elnių patinus. Jau kelias valandas žvalgas nesėkmingai bandė atsiplėšti nuo šių neįprastų persekiotojų. – Dar baubia lyg bepročiai. Labai panašiai kaip per gyvūnų poravimosi sezoną gimtojoje galaktikoje.“ Nuo šios minties dvarvas net stabtelėjo, o tuo suskubo pasinaudoti jį sekiojantys elniai. Jie, nieko nelaukdami, susigrūmė tarpusavyje dėl teisės poruotis su ta nuostabia, gal kiek netipiškai besielgiančia patele. Kelis kartus Chrzas dar bandė aplenkti savo užsispyrusius palydovus, tačiau greitai suprato savo pastangų beprasmiškumą. „Neaplenksiu. Jie greitesni ir stipresni. Reikia imtis kardinalių priemonių“, – galvojo šuoliuodamas dvarvas.

Niekas nežino, ar labai elniai išsigando pamatę, kai prieš jų akis bėgusi patelė pavirto purvo bala. Jie sutrikę sukiniėjosi ir uostė orą toje vietoje, kur dingo gražioji elnė. Gerokai nusivylę patinai patraukė ieškoti kito poravimuisi tinkamo objekto. „Ką dabar daryti? – galvojo Chrzas, stebėdamas pasišalinusius elnius. – Nušuoliavau ne daugiau kaip šimtą kilometrų ir vėl sustojau. Taip nieko nebus... Turiu sugalvoti ką nors nauja. Kas dar šioje planetoje galėtų greitai nuvykti iš taško A į tašką B?“

Po kelių valandų į miško pakraštį išėjo žmogus ir ryžtinai žingsniu pasuko artimiausio kelio link.

Antroji haratų eskadra. Tuo pat metu

Buvęs galingiausias demiurgų Baltojo rato valdovas, o dabar žmogus, vardu Teromijus, ramiai stebėjo po kajutę besisu-

kinėjančią partnerę. „Graži ta moteriškė ir vardas jai tinka. Marielė... Neblogai skamba... Gal kiek kvailoka, bet labai miela ir rūpestinga. Keista, būdamas demiurgas aš niekuomet nekreipiau dėmesio į priešingos lyties atstoves. Atėjus laikui – trumpa sueitis tam, kad susilaukti palikuonių, ir nieko daugiau. Jokių jausmų ar jokio žavėjimosi... Žmonės – ypatingi padarai. Tiek nedaug laiko esu šiame kūne, o tiek naujų emocijų patyriau. Kas galėjo pamanyti, kad jie taip stipriai gali jausti. Pirmą kartą save pagavau galvojančią eilėmis apie kosmoso grožį. Keista... Gal tikrojo šio kūno šeiminingo siela taip pasireiškia?“ Po šių minčių Teromijus kiek sunerimo, tačiau greitai nusiramino. „Ne, – dėlėjo savo mintis. – Aš vienintelis kontroliuoju šį kūną. Vis tiek kažkas ne taip. Kodėl Marielė man tokia graži bei miela ir taip prie savęs traukia. Dar ne sueities metas, o aš jau jos geidžiu. Šito negali būti. Gal žmonės iš tiesų neturi jokio sueities meto? Reikėjo paklausti Geltonojo rato valdovo. Jis gerokai ištyrinėjo žemiečius. Dabar jau per vėlu... Kokia ji atvira ir kaip žavisi manimi... Nekalta, kaip tik prasiskleidęs gėlės žiedelis... Kas su manimi darosi? Iš kur tokios emocijos? Sukaupęs valią, galėčiau jas nuslopinti, bet ar to reikia... Svarbiausia – ar aš noriu, kad jos būtų nuslopintos.“ Kiek palaukęs Teromijus apsisprendė. „Ne. Nenoriu slopinti savo jausmų. Man jie labai patinka“.

Buvęs Baltojo rato demiurgų valdovas pakilo, sugavo besisukančią moterį ir nesąmoningai priglaudė savo lūpas prie jos lūpų. Marielė iš pradžių kiek sutrikusi greitai atsigavo ir atsakė žmogui labai aistringai bučiniu, todėl Teromijus jau neabejojo dėl tolesnių savo veiksmų.

Eduro planeta. 2016 metų lapkričio 23 diena

– Nežinau, Tomai, ar mums pavyks. Prabudusieji pasirodė visiškai nepasiruošę šiai kovai. Neseniai sužinojau, kad jie

nesugebėjo sunaikinti haratų eskadros flagmano. Mes dviese galėtume tai padaryti, o jie...

– Kiek jų buvo? – paklausė Tomas nuliūdusio Ardo.

– Penkiasdešimt. Ir jie vis tiek nesugebėjo... Rytoj, manau, jau būsiu visiškai atsigavęs. Vėl galvoju vykti ir prisijungti prie JAV pajėgų. Artinasi naujas mūšis. Vienas nesusitvarkysiu, o ką kviesti su savimi – nežinau.

– Nerūstauk, Arдай. Suprask, tu beveik dvejus metus mokeisi naudoti savo jėgas, o jie po kelis mėnesius Eduro planetoje tepraleido. Negalėjo kiti prabudusieji tapti tokiais stipriais kaip tu.

– Gal..., – palingavo galvą Ardas. – Tačiau nuo to nelengviau. Išsirinksiu penkiasdešimt stipriausių ir nusivesiu su savimi į kovą...Tik ar nebus taip, kad žus jie visi toje kovoje? Bus nelengva.

– Suprantu, bičiuli. Viską suprantu...Jei tik tu turėtum kitą pasirinkimą. Paprasti žmonės tikrai pralaimės haratams. Maniškiiai išsiaiškino, kad antroji tų raguočių eskadra pasieks Žemę po keturių dienų.

– Taigi mūšis prasidės apytiksliai po savaitės, – tarstelėjo Ardas. – Ką gi, teks kautis. Kaip bus, taip bus. Tiesa, gal gali kiek paspartinti Hanso apmokymus? Noriu jį su savimi pasiimti. Turiu šiam buvusiam detektyvui darbo.

– Ar jis susitvarkys? – pasidomėjo Tomas.

– Turėtų...Nors kas ten žino, ar jis manęs neapvils. Žiūrėsim, drauguži, – pašoko Ardas ant kojų ir kumštelėjo Tomą. – Gal nori pasimankštinti?

– Ne..., – šyptelėjo Tomas. – Aš su tavimi daugiau nebesikumščiuosiu. Užteko man tų tavo smūgių, gautų Eduro planetoje. Susirask kitą kriaušę kumščiavimui, o aš einu pamokyti Hansą.

– Eik, senas drauge. Žinau, kad tavimi tikrai galiu pasikliauti. Jei reikės, kovosi šalia manęs iki paskutinio atodūžio, – sušnibždėjo Ardas, stebėdamas nueinantį Tomą.

JAV. 2016 metų lapkričio 28 diena

„Štai ir radau, – mintyse šypsojosi Chrzas, stebėdamas už trisdešimties metrų stovintį ir su vienu amerikiečių karininku kalbantį Arda. – Sunki buvo kelionė. Niekuomet negalvočiau, kad tiek kliūčių iškils“.

Dvarvų žvalgas šioje savo kelionėje kelis kartus buvo atsidūręs ties žlugimo riba. Išėjęs iš miško, kuriame jis nesėkmingai bandė keliauti pavirtęs elne, Chrzas lengvai sustabdė pakeleivingą mašiną ir sklandžiai tęsė savo kelionę. Bėdos prasidėjo nuvažiavus daugiau nei šimtą kilometrų. Dvarvas iki šiol galvojo, kad visi žmonės yra sąžiningi ir drausmingi – tokie kaip Ardas ar ta mirtinai haratų nukankinta kariūnė. Jis net nenutuokė, kad beveik visada, kai žmonės ištinka nelaimės, atsiranda niekšų, norinčių pasipelnyti iš kitų kančių. Po pralaimėto mūšio prie Vašingtono ir skubios karinių pajėgų koncentracijos pietuose po Jungtines Valstijas pasklido plėšikaujančių dezertyrų ir nusikaltėlių gaujos, kurios nužudė daugiau žmonių negu ateiviai. Vienas toks padugnių būrys sustabdė sunkvežimių vilkstinę, kurioje keliavo Chrzas. Dvarvas nesikišo, kai buvo nuginkluota juos lydėjusi palyda. Jis nekreipė dėmesio, kai plėšikai pradėjo šaudyti jiems nepatikusius žmones. Žvalgo manymu, tai buvo pačių žmonių problema, niekaip nesusijusi su jo misija. Tačiau supratęs, kad pavojus gresia ir jam pačiam, ir visai tolesnei jo kelionei, Chrzas ėmėsi aktyvių veiksmų. Jaunasis dvarvas buvo dešimt kartų stipresnis ir greitesnis už bet kurį žemietį, išskyrus prabudusiuosius. Plėšikai iš pradžių net nesuvokė, kas čia toks sparčiai judantis juos užpuolė ir žudo. Kiek atsigavę nuo pirmojo šoko, jie bandė gintis, tačiau buvo visi išgalabyti. Atrodo, kad išgelbėti vilkstinės mašinų vairuotojai ir palydos nariai turėjo būti dėkingi jaunajam žvalgui, bet, jei taip ir buvo, tas dėkingumas labai keistai pasireiškė. Lydėję automobilius kariai išsigando atgamtinių dvarvo savybių ir nusprendė jį sunaikinti. Taigi prieš savo valią, gindamasis nuo šio nepaaiškino

užpuolimo, Chrzas turėjo išžudyti ir visus vairuotojus bei jų palydovus. Ganėtinai sukrėstas tokio įvykių posūkio, jis tęsė kelionę vienas, pasiėmęs vieną iš sunkvežimių.

Naujos problemos Chrzo laukė dar už šimto kilometrų, privažiavus pirmą armijos patikrinimo postą. Dvarvas nieko nežinojo apie leidimus, išduotus sunkvežimių vairuotojams, todėl jam teko palikti mašiną ir bėgti, lydynam aplinkui švilpiančių kulų. Laukuose žvalgas vėl pakeitė savo išvaizdą ir tapo šunimi, kuris dideliais šuoliais pasileido numatyto tikslo link. „Geriau lėčiau, bet be problemų“, – tada pagalvojo Chrzas, šuoliuodamas per telkšančias balas.

Dabar, praėjus aštuoniom dienom nuo kelionės pradžios, vėl pavirtęs žmogumi, dvarvas ramiai ėjo pasitikti Ardą.

– Sveikas, žmogau. Seniai nesimatėm, – kreipėsi Chrzas į jo iki tol nepastebėjusį Ardą.

– Oooo, Chrzas. Maloniai nustebinai mane, žvalge. Nemačiau, kad rasi mane Žemėje. Turbūt nori pasikalbėti ir, kiek suprantu, ne apie orą.

– Atspėjai, žmogau. Mes susitarėme ir aš pažadėjau tau padėti. Turiu nemažai informacijos apie haratus ir noriu gauti tolesnės veiklos instrukcijas.

– Aišku, – linktelėjo Ardas. – Eik paskui mane. Keliausim į prabudusiųjų būstinę, ten ir pasišnekėsime niekieno netrukdomi.

Po keleto valandų, išklausęs dvarvo informaciją apie bendrus priešus, Ardas sugalvojo tai, kas ateityje žmonėms padės nugalėti ateivius.

* * *

Teromijus švelniai stebėjo Marielę, žaidžiančią su namo šeimininko vaikas. „Kokia ji gera ir švelni, – mąstė buvęs demiurgų Baltojo rato valdovas. – Kas su manimi darosi? Iš kur tokios mintys ir nuotaikos? Toks laimingas aš dar niekuomet nesijaučiau. Kodėl? Kas nutiko? Negi tai viskas dėl šios moters?“

– Seniai jūs drauge? – šalia pasigirdo namo šeimininko balsas.

– Atrodo, visą gyvenimą...

– Aišku, – nusišypsojo žmogus. – Žinau šį jausmą. Su žmonele gyvename jau dešimt metų, bet mylim vienas kitą kaip jaunavedžiai. Gera tavo moteris, nuoširdi. Vaikai prie jos lip-
te prilipo.

Iš tiesų, Marielė jau beveik valandą žaidė su trim šeimininko vaikais, kurie buvo labai patenkinti tokiu jiems rodomu dėmesiu. Teromijus ir jo partnerė išsilaipino planetoje prieš dvylika valandų. Antrosios haratų eskadros laivelis nepastebimai atskraidino juos prie mažo miestelio, esančio už šešių šimtų kilometrų nuo pagrindinių žemiečių pajėgų. Po kelių valandų stebėjimo Teromijus nusprendė pasiprašyti nakvynės viename iš miestuko namų. Buvęs Baltojo rato valdovas tikėjosi bet ko – šaltumo, abejingumo ar net agresijos iš šeimininkų pusės, bet jis visiškai nelaukė, kad žmonės, pas kuriuos abu keliautojai nusprendė apsistoti, pasirodys esą nuoširdūs ir labai svetingi. Robertas, toks buvo namo šeimininko vardas, iš karto pakvietė atvykėlius prie stalo, kurį suskubo dengti jo žmona, miela, apie trisdešimties metų amžiaus moteris. Taip šiltai sutiktas, Teromijus po truputį atsikratė įtampos ir pradėjo nuoširdų pašnekesį su žemiečiu. Šeimininkas nuoširdžiai papasakojo apie visus savo džiaugsmus ir neseniai užgriuvusias bėdas.

– Karas mums labai pakenkė, – tęsė savo kalbą Robertas. – Nuvertėjo pinigai, armija rekvizavo pusę mano atsargų. Nors gal tai niekis... Gerai, kad kol kas į armiją nekviečia, – išgirdusi šiuos žodžius šeimininko žmona išgąstingai persižegnojo. Ji buvo labai pamaldi moteris ir kiekvieną vakarą meldėsi, kad tik jos vyrui netektų keliauti į karą. – Girdėjau, kad prie Vašingtono labai daug jaunų vyrų galvas padėjo. Dar šuo neseniai nustipo. Buvau veterinarą iškvietęs, bet tas tik pečiais gūžčioja. Už ką mums tokios nesėkmės? Ką mes blogo padarėme?

– Nenusimink, Robertai. Žinok, kad viskas sukasi ratu. Nesėkmių indas yra ne begalinis ir tikrai išsisems, o tada ateis sėkmingas laikotarpis. Vėl viskas bus gerai. Pasibaigs karas ir šunį kitą nusipirksi, – ramino žmogų Teromijus.

Po truputį vyrų pokalbis pakrypo į vykstantį karą ir paslaptinius angelus, padedančius amerikiečiams. Teromijus labai nustebo išgirdęs, kad šeimininkas įtariai žiūri į šiuos pagalbininkus.

– Kokia nauda jiems padėti mums ir kovoti prieš velnius. Netikiu aš tais paistalais, kad tai Dievo siųsti kariai. Manau, čia kažkas nešvaraus, – samprotavo šeimininkas.

– Kodėl? Gal jie tiesiog ypatingi žmonės ir nori kartu kovoti su ateiviais?

– Jokie jie ne žmonės, – kategoriškai nukirto Robertas. – Joks žmogus nesugeba to, ką tie angelai išdarinėja. Vyrų kalba, kad jie taip pat ateiviai ir turbūt patys bus šį karą sukurstę.

– Kam? – nuoširdžiai nustebo Teromijus.

– Kad nusilpnintų JAV ir paskui mus pavergtų. Tikiuosi, po to, kai susidorosime su velniais, prezidentas sugaudys visus tuos pagalbininkus.

– Kam juos gaudyti? – nesuprato buvęs Baltojo rato demingų valdovas.

– Juos reikia atiduoti mokslininkams ir ištirti. Gal jie kokie nors mutantai? Gal juos ištyrę galėsime mūsų karius sustiprinti. Po to, žinoma, visus tuos angelus reikia sunaikinti, kad nekeltų pavojaus.

– Ar pajėgsit?

– Žinoma, – net nustebo dėl tokio klausimo Robertas. – Amerikiečiai patys stipriausi pasaulyje. Ką mums gali padaryti keli išsišokėliai mutantai? Žinoma, kol jie naudingi, tegu pakariauja už mūsų škius.

Teromijus buvo kiek sutrikęs. Namo šeimininkas tikrai buvo geraširdis, svetingas ir labai nuoširdus žemietis, bet sykiu nekenčiantis tų, kurie stengėsi jam padėti. „Keista, kaip galima taip primityviai mąstyti ir būti agresyviai nusiteikus kiekvieno, kuris kiek kitoks nei įprasta, atžvilgiu,“ – galvojo bu-

vęs demiurgas. Nežinia kokias išvadas būtų padaręs buvęs Baltojo demiurgų rato valdovas, jei jam nebūtų sukliudę. Dviejų vyrų pokalbį nutraukė garsus ir valdingas beldimas į duris. Šeimnininkui nuėjus pasidomėti, kas laužiasi į vidų, netrukus pasigirdo smūgio garsas ir prislopintas riksmas. Į kambarį įsibrovė penki juodai apsirengę vyrai. Jie buvo skirtingo ūgio ir sudėjimo, tačiau visi turėjo kelis bendrus bruožus: dengiančius veidą, tamsius gobtuvus, masyvias apyrankes ant riešų ir akyse spindintį neribotos valdžios pojūtį.

– O, čia net dvi vištytės..., – nusikvatojo aukščiausias iš įsibrovėlių, kuris, atrodo, buvo šių plėšikų vadas. Nubloškęs iki sąmonės netekimo sumušą Robertą į šoną, atvykėlis išmeigė savo godžias akis į moteris. – Ir mergaitės, matau, jau paaukusios. Gal kai pavargs vyresnės, jos mus palinksmins? – po šių žodžių pasigirdo draugiškas įsibrovėlių žvgygavimas, turėjęs simbolizuoti juoką ir linksmumą. – Šitą smirdžių patraukite, – mostelėjo vadas ranka, rodydamas į Teromijų.

– Palaukite, – ramiai, bet kartu labai valdingai nuskambėjo buvusio Baltojo rato demiurgų valdovo balsas. – Stovėkite ir klausykite.

Teromijus, dar prieš tapdamas žmogumi, buvo galingiausias visų laikų baltųjų demiurgų mentalinės įtakos meistras. Persikūnijęs jis neprarado nė mažiausios dalelės savo sugebėjimų. Joks žmogus, gal tik išskyrus pačius stipriausius prabudusiuosius, negalėjo priešintis buvusio demiurgo balsui. Vienas Teromijaus žodis galėjo sustabdyti ir parklupdyti įniršusią minią.

– Dabar visi nusiimkite gobtuvus, kurie dengia veidus, atsisukite į mane ir atsiklaupkite, – įsakė buvęs baltasis valdovas, stebėdamas sutrikusius atvykėlius. Įsibrovėliai bandė priešintis naudodami energijos daugiau, nei galėjo turėti žmogus, nepriklausantis prabudusiesiems, tačiau jie neturėjo jokių įgūdžių, leidžiančių apsisaugoti nuo mentalinės prievartos. Vienas po kito plėšikai įvykdė įsakymą ir suklupo priešais buvusį demiurgą. „Įdomu, iš kur jie pasisėmė tiek energijos“, – pagalvojo Teromijus.

– Pasakok, – kreipėsi buvęs baltasis valdovas į atvykėlių vaideivą. – Kas jūs, iš kur, ką čia veikiate ir kodėl turite tiek daug energijos? Pasakok viską ir nebandyk nusišėpti.

Klausantis padriko įsibrovėlio pasakojimo apie „Protėvių galios ir žinių saugotojų“ draugiją, artefaktus, sukurtus prieš daugelį tūkstančių metų, užduotį, skirtą Magistro, Teromijaus galvoje gimė aiškus tolesnių veiksmų planas.

– Viskas aišku, – nutraukė jis pasakotoją. – Dabar turit išgydyti namo šeimininką ir sumokėti jam už padarytą žalą. Rytoj visi drauge keliausime atgal į jūsų pilį. Supratot?

– Taip, valdove, – pasigirdo vieningas atsakymas.

„Reikės paprašyt, kad tas mulkis, stovintis prieš mane, rytoj galvotų tik apie tą savo pilaitę. Tikiuosi, man užteks galios perskaityti vaizdus jo galvelėje ir atidaryti šuolio vartus tiesiai prie saugotojų buveinės,“ – mąstė Teromijus, svarstydamas apie rytdieną.

Prabudusiųjų būstinė. 2016 metų lapkričio 29 diena

Ardas, išklauses Hanso ataskaitą apie „Brolijos“ sukurtą virusą, patogiai atsirėmęs, stebėjo besišnekučiuojančius buvusį detektyvą ir dvarvų žvalgą. Hansas buvo maloniai nustebintas pažįstamų hakerių šilto sutikimo, bet, nepaisant bičiuliavimosi, vis tiek atidžiai patikrino visus įsilaužėlių sukurtus kompiuterinio viruso elementus. Po visos dienos nepertraukiamo darbo detektyvas galėjo tvirtai pasakyti, kad programa bus veiksminga ir, patekusi į ateivių informacinę sistemą, tikrai sunaikins tiek pagrindinį, tiek pagalbinius haratų kompiuterius.

– Chrzai, kiek supratau iš tavo pasakojimo, tu esi raguo-tųjų vyriausiasis technikas? – įsiterpė į pokalbį Ardas.

– Taip, žmogau. Jų technika labai primityvi ir man buvo nesunku tapti geriausiu jos žinovu visoje eskadroje.

– Puiku. Turiu tau užduotį. Mes grąžinsime tave prie haratų bazės, esančios JAV. Tada tu turėsi vėl tapti jų techniku ir įdiegti į raguo-tųjų informacinę sistemą žmonių sukurtą virusinę programą. Sugebėsi?

– Nesunkiai. Ką ta programa darys? – pasidomėjo Chrzas.
– Sunaikins haratų kompiuterius. Tada jų laivai taps nevaldomi ir turės leistis ant Žemės. Kai raguotieji pastebės programą, Admirolas kreipsis į tave ir įsakys sustabdyti jos plitimą. Tu turėsi stengtis įvykdyti jo įsakymą, nes kitaip gali išsидуoti. Stenkis įdiegti virusą taip, kad paskiau jo nebūtų įmanoma sustabdyti.

– Supratau. Ką daryti, kai baigsiu šią užduotį?

– Kol kas nežinau. Tavo įsipareigojimai bus įvykdyti, kai „Mažtančiųjų sąjunga“ leis žmonėms oficialiai lankytis Eduro planetoje. Paskui galėsi keliauti namo, – paaiškino dvarvui Ardas.

– Kada jūs pradėsite vykdyti savo susitarimo dalį? – ramiai pasidomėjo Chrzas.

– Kai tik pakankamai sustiprėsime. Manau, kad po dvidešimties metų.

Dar kiek pakalbėjęs su žmonėmis, Chrzas paprašė, kad jį paliktų vieną. Dvarvas norėjo iki smulkmenų apmąstyti visus tolesnius savo veiksmus, įgyvendinant Ardo jam duotą užduotį.

Škotijos šiaurė. 2016 metų lapkričio 29 diena

Teromijus sugaišo beveik aštuonias valandas, kol pajungė savo valiai visus saugotojus. Vieni pasiduodavo lengvai, kiti bandė priešintis, tačiau niekam, net ir Magistrui, kuris ilgiausiai nepasidavė mentalinei buvusio demiurgo prievartai, nepavyko atsispirti atvykėliui. Dienos pabaigoje šešiasdešimt trys „Protėvių galios ir žinių saugotojų“ draugijos nariai atsiklaupę pripažino Teromijų savo valdovu. Jie išliko mažtančiomis asmenybėmis, tačiau nuo šiol kiekvieno saugotojo pagrindinis gyvenimo tikslas buvo visų valdovo įsakymų vykdymas. Kitas kelias dienas buvęs baltasis demiurgas praleido susipažindamas su visais draugijos artefaktais bei saugotojų istorija ir tik po to pradėjo svarstyti tolesnius savo veiksmus.

V

Haratų eskadros žūtis

*Jungtinė haratų eskadra.
2016 metų gruodžio 2–7 dienos*

Admirolas visose haratų ginkluotosiose pajėgose garsėjo kaip labai atsargus ir nemėgstantis skubėti strategas. Štai ir dabar jis leido naujai atvykusiems kariams pailsėti, apsiprasti su aplinka ir net truputį pasitreniruoti, triuškinant kelias kinų armijas. Kiekvienu kitu atveju toks Admirolo požiūris būtų pagirtinas ir net pateisinamas, bet tik ne šį kartą. Problemos prasidėjo prieš dvi valandas, tai yra likus keturioms valandoms iki numatyto generalinio puolimo prieš amerikiečių ir jų sąjungininkų pajėgas pradžios. Iš pradžių pagrindinis flagmano kompiuteris pradėjo dirbti kelis kartus lėčiau, po to savavališkai trinti atskiras programų dalis, o prieš penkiolika minučių – save atjunginėti. Vieno kompiuterio gedimas dar nebūtų labai baisu, jei jį pavyktų laiku pašalinti. Nepaisant tiesiog didvyriškų kūrų tik pabėgusio iš žmonių nelaisvės vyriausiojo techniko ir jo pagalbininkų pastangų, klatingas negalavimas persimetė ir į kitų laivų kompiuterius. Admirolas dar slapčia vylėsi, kad technikai susidoros ir puolimas prasidės nustatytu laiku, bet slenkant minutėms ši viltis mažėjo. „Negi teks atidėti operaciją? – mąstė eskadros vadas. – Tikiuosi, kad per dvylika valandų jie pašalins gedimą ir rytoj galėsime užgriūti žmones mirtinu viesulu.“

Per dvylika valandų haratų technikai gedimo nepašalino. Tiesą sakant, jie visiškai nepateisino Admirolo vilčių. Vyriausiajam teknikui pavyko nustatyti ir izoliuoti programą, sukėlusią kompiuterių gedimus, bet labai pavėluotai. Per šešio-

lika valandų nuo pirmųjų veikimo požymių paslaptinga parazitinė programa sugebėjo visiškai sunaikinti haratų eskadros informacinę sistemą. Žinoma, jei tai būtų įvykę atvirame kosmose, technikai pakeistų sugadintas kompiuterių dalis, priverstų juos dirbti iš naujo ir eskadrai ypatingo pavojaus nebūtų kilę. Žemės orbitoje viskas buvo kitaip. Ilgai laukęs gerų žinių iš technikų, Admirolas ne iš karto suprato tikrąjį pavojaus, iškilusio visam laivynui, mastą. Planeta traukė link savęs jos orbitoje skriejančius laivus, o tie, neveikiant borto kompiuteriams, negalėjo šiai traukai priešintis. Įgulos nariai stengėsi perimti iš sugadintos informacinės sistemos tiesioginę variklių kontrolę, bet to padaryti nespėjo. Technikams tik pavyko užtikrinti pagalbinių laivų variklių darbą, bet ne visuose laivuose. Supratęs, kad išeities nėra, Admirolas, putodamas iš pykčio ir garsiai šaukdamas, visiems eskadros laivams liepė avariniu būdu leistis bazės, esančios JAV teritorijoje, link.

„Nuostoliai milžiniški, – galvojo Admirolas, žiūrėdamas į raportų suvestines. – Trečdalis laivų sudužo, žuvo tūkstančiai karių ir personalo darbuotojų, išsijungė visos išgelbėtų laivų apsaugos ir ginklų sistemos. Dar to negana... Paslaptinga liga pažeidė ir bazės kompiuterį, todėl dingo taip anksčiau padėjęs apsauginis ekranas. Apie puolimą galvoti nebetenka, teks ruoštis gynybai. Žvalgai spėja, kad žmonės pasirodys ne anksčiau kaip rytoj vakare. Ką gi, pasiruošimui turime dvidešimt šešias valandas.“

Admirolas giliai širdyje suvokė visą padėties beviltiškumą, bet net nesusimąstė apie pasidavimo galimybę. Jis buvo haratas, o ši rasė niekuomet nepasiduodavo be kovos.

Žmonės pasirodė, kaip ir pranašavo žvalgai, po dvidešimt šešių valandų. Prabudusieji neatvyko, bet ir be jų pagalbos žemiečiai jautėsi daugiau nei užtikrintai. Žinoma, jie tam turėjo pagrindą. Žmonių buvo keturgubai daugiau nei ateivių, jie turėjo dvigubai daugiau patrankų, šešis kartus daugiau tankų. Žemiečių puolimą rėmė malūnsparnių eskadrilės ir net

keliadesimt per stebuklą išlikusių lėktuvų. Atrodė, viskas pranašauja greitą žmonių pergalę prieš įsiveržėlius, likusius be apsauginių skydų, be kompiuterio valdomų didžiųjų bazės impulsinių patrankų, apsuptus ir be vilties sulaukti pagalbos. Mūšio pradžia buvo palankesnė žemiečiams. Uraganinė jų artilerijos ir malūnsparnių bei lėktuvų ugnis tiesiog užspeitė atėivius jų įtvirtinimuose. Haratai tokiaame ugnies pragare atsakydavo gerokai retesnėmis, bet efektingesnėmis salvėmis. Amerikiečių generolai, tikėjęsi vien patrankomis ir lėktuvais priversti įsiveržėlius pasiduoti, labai klydo. Haratai viską ištvėrė nepaisydami nuostolių, o iš antros puolimo bangos į savo pozicijas grįžo vos pusė sraigtasparnių. Įsitikinęs pasirinktos taktikos neefektyvumu, žmonių vyriausiasis kariuomenės vadas įsakė pulti visomis pajėgomis. Žemiečių puolimas sekė puolimą, artilerijos salvės – apšaudymą raketomis, bet atėiviai laikėsi ir net bandė pulti.

Admirolas žuvo jau antrą mūšio dieną, tuo metu, kai asmeniniu pavyzdžiu drąsino pirmose linijose kovojančius desantininkus. Vadavietėje sėdėjo antrosios eskadros vadas admirolas Durhas ir skaitė padėjėjo jam perduotą dar vieną žmonių pasiūlymą pasiduoti. „Negi jie nesupranta, – svarstė haratas. – Jau tris kartus sakėme, kad mes niekuomet nepasiduodame. Karys praranda garbę pasiduodamas, kai dar gali kovoti, o kam kariui gyventi be garbės. Net technikai nesutiks pasiduoti šių beplaukių, minkštakūnių žmogelių valiai.“

– Padėjėjau, perduok jiems dar vieną atsisakymą pasiduoti.

– Klausau admirole, – atidavė pagarbą pagyvenęs seržantas, jau dvi dešimtis metų esantis Durho padėjėju.

– Ir dar..., – sustabdė išeinantį haratą admirolas. – Pridėk jiems porą rinktinių įžeidimų. Bet tokių, kad daugiau nekiltų jokio noro siųsti mums šiuos idiotiškus pasiūlymus.

– Klausau, admirole, – nusišypsojo padėjėjas. Jis tiksliai žinojo, kur ir ko ieškoti pasiųs žmones kartu su jų raginimais pasiduoti.

Baigiantis trečiajai nepertraukiamo mūšio parai vyriausiasis žmonių kariuomenės vadas peržiūrėjo patirtų nuostolių suvestinę ir suprato, kad žemiečiai pralaimi. Nepaliaujamai puldami amerikiečiai prarado pusę savo karių ir beveik du trečdalius technikos. Visos šios aukos buvo beprasmės. Ateiviai atmušė visas atakas, net tas, kurios buvo vykdomos vienu metu iš visų pusių. Kurį laiką stebėjęs prieš jį išdėstytus planus bei dokumentus, vyriausiasis vadas atsiduso ir pakėlė telefono ragelį. Jis ruošėsi skambinti JAV prezidentui ir paprašyti leidimo panaudoti branduolinį ginklą.

Po keleto valandų į dangų pakilo keli dar išlikę bombonešiai, nešantys kelias vidutinio galingumo atomines bombas. Dar po pusvalandžio haratų pozicijos paskendo ugnies, nežabotos griovimo jėgos ir radiacijos jūroje. Po šio smūgio neliko gyvo nė vieno mūšyje dalyvavusio ateivio, o žemė toje vietoje dar kelis metus spinduliavo žmonėms mirtinas radiacijos dozes. Tik po kelių savaičių paaiškėjo, kad haratų technikams pritrūko vos trijų valandų visai informacinei sistemai atkurti ir apsauginiam ekranui atstatyti. Jei jiems būtų pavykę, kovos baigtis galėtų iš esmės pasikeisti.

Kitą dieną po žūtubūtinio ir kruvino mūšio buvo sunaikinta haratų bazė Kinijoje. Per šias kautynes žmonėms į rankas pakliuvo dešimt sunkiai sužeistų ateivių. Visi kiti žuvo su ginklu rankose, kovodami net tuomet, kai neturėjo vilties laimėti ar išlikti gyvi.

Chrzas pasitraukė dar prieš mūšį. Būdamas tolokai nuo kautynių epicentro, dvarvas stebėjo vykstančias batalijas per viską transliuojančią žmonių televiziją. Jis matė paskutines haratų armijos minutes, bet nejautė jokių emocijų nei dėl ateivių rodomo heroizmo ir pasiaukojimo, nei dėl žmonių patiriamų nuostolių. Chrzui nerūpėjo kitų rasių patiriamos nelaimės, jei tik jos netrukdytų pasiekti galutinį tikslą. Įsitikinęs, kad žmonės galės vykdyti savo įsipareigojimus dvarvams, žvalgas stebėjo kautynes šaltai, kaip pašalinis stebėtojas, kurio visai neįaudino įvykių dramatiškumas.

Škotijos šiaurė. 2016 metų gruodžio 7 diena

Teromijus jau kelias dienas negalėjo apsispręsti. Anksčiau viskas jam atrodė paprasta ir aišku – atvyks į Žemę, surinks informaciją apie Ardą bei jo pasekėjus ir, esant galimybei, juos pašalins. Jis iš tiesų surinko daug informacijos apie žmones. Tačiau svarbiausia – netikėtai pabudę jausmai šalia esančiai Marielei. Teromijus suprato, kad sėkmingai įgyvendinęs anksčiau planus jis turės ir vėl tapti demiurgu, ko, tiesą sakant, buvusiam baltajam valdovui visiškai nesinorėjo. Jam patiko būti žmogumi, patiko įvairiapusiai jausmai ir gerokai turiningesnis nei demiurgų vidinis pasaulis. Teromijus nenorėjo grįžti atgal, tačiau ir nežinojo, ką toliau daryti. Buvęs baltasis valdovas per ilgus kelionės po visatą metus beveik prarado ryšį su gimtąja rase. Jis nebejautė nei patriotizmo, nei kokių nors įsipareigojimų demiurgams. Savanoriu šiai užduočiai Teromijus pasisiūlė tik tikėdamasis patirti naujų išpūdžių ir patenkinti smalsumą. Dabar, kai buvusiam baltajam valdovui patiko būti tarp žmonių, jis instinktyviai neigė bet kokią grįžimo į ankstesnį kūną galimybę.

Mariele kaip visuomet buvo netoli savo vyro. Ji jautė Teromijaus abejones ir švelniai bei neįkyriai paprašė pasikalbėti ir pasidalyti su ja savo mintimis. Pirmą kartą per visą savo ilgą gyvenimą buvus baltasis valdovas pradėjo tartis su moterimi. Jis, padėjęs galvą Marielei ant kelių, išsakė jai visus savo būgštavimus dėl jų ateities. Moteris viską išklausė ramiai ir tik kai Teromijus paklausė, ką ji mananti dėl grįžimo atgal, atsakė, kad jos gyvenimas prasmingas tik šalia jo ir jei vyras vėl taps demiurgu, ji tiesiog nebegyvens. Taip trumpai ir aiškiai išsireiškusi, Mariele padėjo Teromijui apsispręsti likti žmogumi.

– Ką gi mums daryti, mieloji? Galime gyventi čia ir valdyti šiuos žmones. Žinoma, tai būtų visai gražu, bet ilgainiui ši planeta mus nugalėtų ir mes prarastume savo galias, o kartu

ir jaunystę bei gyvenimą. Aš galėčiau atidaryti vartus į vieną iš tik man žinomų pasaulių. Mes išikurtume tenai dviese, – garsiai svarstė Teromijus.

– Vyre mano, man atrodo, kad ilginiui pasiilgsime kitų žmonių bendrijos. Man patiko bendrauti su kitais žmonėmis ir jausti jų jausmus. Buvau labai laiminga žaisdama su vaikais. Aš norėčiau, kad ir mes turėtumėm vaikų ir juos kartu augintumėm, – nuraudusi pripažino Marielė. – Bet geriau būtų juos auginti tarp kitų žmonių, o ne vieniems.

– Taigi ką mums daryti? – dar kartą paklausė Teromijus. – Vėl tapti demiurgais nenorime, čia gyventi – vadinasi, save smarkiai apriboti, o išsikėlę į kitą planetą prarasime žmonių draugiją.

– Mes galime prisijungti prie Ardo, – vėl taip pat paprastai konstatavo moteris. – Galėtume tapti jo pasekėjais.

– Ir kariauti su demiurgais? – pasitiksino Teromijus.

– Kodėl gi? Žmonės su demiurgais nekariavo ir nemanau, kad kariaus. Mes tiesiog nepadėsime savo ankstesnei rasei, su kuria, tiesą sakant, manęs niekas nebesieja. Tai, kad sužlugs eiliniai demiurgų planai pavergti žmones, yra tik jų pačių problema.

Teromijus bijojo prisipažinti, kad moteris išsakė jo paties neseniai svarstytas mintis. Dar vakar buvęs baltasis valdovas pro erdvės šuolio vartus išsiuntė du saugotojus tiksliai išsiaiškinti, kur yra Ardo pasekėjų buveinė. „Jie turėtų sugrįžti po kelių dienų, – mąstė vyras. – Dar turiu šiek tiek laiko pagalvoti.“

*Žemės orbita. Išų karo laivas.
2016 metų gruodžio 7 diena*

Iskikas kelintą kartą stebėjo Žemėje vykusių mūšių vaizdus, vis bandydamas suvokti, kaip žmonėms pavyko nugalėti agresorius. „Negaliu patikėti, – mąstė antrojo išų klanu va-

do sūnus. – Pralaimėta kova ore, tik prabudusiųjų dėka išvengta visiško sutriuškinimo prie Vašingtono, pralaimėti keli mūšiai Kinijoje, o finale – visiškas haratų eskadros sunaikinimas. Ką žmonės padarė tokio, kad raguočiai prarado savo laivų kontrolę ir negalėjo įjungti apsauginio ekranu. Norėjau pasiklausti Ardo, bet bičiulis pažadėjo viską vėliau paaiškinti ir tik paprašė susisiekti su Mąstančiųjų sąjunga. Didysis karys Iskinas jau turbūt prie ryšių sistemos punkto ir siunčia pranešimą į Centro planetą. Linksmiausia buvo stebėti, kaip senasis draugas džiaugėsi, sužinojęs apie žmonių pergalę, – Iskikas nusišypsojo, prisiminęs audringą Iskino reakciją. – Gudrus Ardas, labai gudrus. Mąstančiųjų sąjunga tiesiog bus priversta išleisti žmones iš Žemės planetos. Jis sužaidė ta pačia karta kaip ir haratai. Paskelbė apie neišprovokuotą raguočių agresiją, pasmerkė Mąstančiųjų sąjungą, operatyviai neprieštaravusią karo veiksmams, ir, remdamasis jau anksčiau haratų išdėstytais argumentais apie dviejų rasių, nepriklausiusių Sąjungai, teisę spręsti savo ginčus jėga, pranešė apie planuojamą atsakomąjį smūgį agresoriams. Įdomiausias pranešime Ardo tvirtinimas, kad jis pažadino dalį savo tautiečių, o Žemės spinduliavimas jo paties galių nenuslopino. Žmogus ir vėl nemelavo, tik nutylėjo apie bazę Eduro planetoje. Įdomu, ką mąstantieji sugebės Ardui atsakyti... Bet kokiu atveju teisus mano tėvas sakydamas, kad žmonės – tai kylanti gaivališka jėga, kurios neįmanoma sustabdyti. Jiems lemta pakilti ir atlikti savo kažkieno numatytą misiją šioje galaktikoje. Isams geriau būti šios jėgos draugais ir sąjungininkais, nei žūti nesėkmingoje kovoje su tuo, kas nulemta iš anksto. Po dvidešimt keturių dienų Mąstančiųjų sąjungos taryba svarstys žmonių ir haratų klausimą. Mes ten dalyvausim ir paremsim savo draugus...“

Ilgai dar jaunasis antrojo klanu vado sūnus bandė ieškoti netikėtos žmonių sėkmės priežasčių ką tik pasibaigusiam kare, bet galiausiai pasidavė ir nusprendė viską sužinoti iš Ardo.

*Baltojo rato demiurgų kontroliuojama erdvė.
2016 metų gruodžio 8 diena*

Pagaliau po ilgų metų pasirodė Saulė ir keturi jos palydovai. Kiekvienas toks įvykis dar prieš dešimtis tūkstančių metų vieno iš garsiausių demiurgų išminčių buvo pavadintas laimės ir džiaugsmo pranašu. Prasidėjo didžiausios per pasakotinius šimtmečius Baltojo rato šventės metas. Miestų gatvės, kitaip nei įprasta, buvo pilnos linksmų, šokančių bei zujančių demiurgų. Net pati gamta, apliejusi Baltojo rato valdomą planetą šiluma ir skaisčia šviesa, atrodo, pritarė tokiam džiugesiui. Tik vienos vietos visuotinis linksmumas dar neaplangė – Baltojo demiurgų rato valdovo rūmų sodo, kuriame prie nuostabaus iš įvairiaspalvių gėlių sukomponuoto laikrodžio sėdėjo ir kalbėjosi dviese.

– Mano geltonasis broli, ar neliko jokios abejonės? Haratai tikrai sutriuškinti? – dar kartą paklausė Baltojo rato valdovas. Jis negalėjo patikėti, kad vėl labai apsigavo vertindamas žmones. „Kiek kartų Ardas dar pateiks siurprizų, kad aš pagaliau pradėčiau rimtai į jį žiūrėti? – graužė save baltasis demiurgas. – Įtariau klastą ir norėjau sustabdyti haratų invaziją. Kodėl taip nepasielgiau? Lengvabūdiškai tikėjau, kad žmonės silpnesni, negu yra iš tiesų, ir bando mane apgauti“. – Per pusantro mėnesio?

– Taip, brolau, – patvirtino geltonasis valdovas, atskubėjęs pranešti blogas naujienas. – Isai patvirtino informaciją ir atsiuntė žmonių žinią, kurią tau ką tik parodžiau, Mąstančiųjų sąjungai. Mano ekspertai bando išsiaiškinti, koku būdu žemiečiai sugebėjo nugalėti. Kiek galėjome spręsti iš filmuotos medžiagos, gautos iš Mąstančiųjų sąjungos biurokratų, prabudusieji tik iš dalies lėmė kovos baigtį. Ekspedicines pajėgas nugalėjo eiliniai, toje planetoje gyvenantys žmogeliai. Duok peržiūrėti vaizdus savo pavaldiniams. Gal jie supras, iš kur ši keista žemiečių pergalė?

– Haratams jau pranešta apie jų eskadrų žūtį?

– Taip. Raguočiai prieš kelias valandas paskelbė visuotinį gedulą. Oficiali jiems įteigta versija, kad žmonės, matydami neišvengiamą sutriuškinimą, išprotėjo ir susprogdino savo planetą kartu su ten buvusiomis ekspedicinėmis pajėgomis. Tai leido išvengti bet kokių raguočiams galinčių kilti genialių minčių apie kerštą ir pakartotines ekspedicijas.

– Taigi šį projektą uždarom? – pasidomėjo Baltojo rato valdovas.

– Manau. Turėsime pasistengti, kad žmonės iš Mažtančiųjų sąjungos negautų leidimo pulti haratų. Jei pavyks, ateityje tuos raguočius dar galėsime panaudoti. Kaunasi jie tikrai aršiai ir gerai. Nors galvoju, kad žemiečiai negali gauti reikiamų techninių priemonių tam, kad nusigautų iki Harato. Jie blefuoja. Žemė negali neveikti Ardo, o prabudusiųjų negali būti tiek daug.

– Gal blefuoja, o gal ir ne. Kol kas galime tik spėlioti, – atsakė kolegai baltasis demiurgas. – Tik mes jau ne kartą ir ne du neįvertinome žmonių. Manau, turėtume pradėti kur kas rimčiau žiūrėti į jų galimybes.

– Gal tu ir teisus, brolau. Vis tiek dabar mums trūksta informacijos pagrįstom išvadom padaryti. Tiesą sakant, norėjau su tavimi daugiau pakalbėti apie kitką. Jei tiksliau, apie mūsų žvalgybinę misiją Žemėje, – atsargiai rinkdamas žodžius, išlėto dėstė Geltonojo rato valdovas.

– Ar kas blogo atsitiko mūsų žvalgams? – prieš savo valią išreikšdamas emocijas paklausė baltasis demiurgas.

– Nežinau, – atvirai atsakė pašnekovas. – Vakar gavome tavo tėvo pranešimą. Viskas lyg ir sklandu. Jis vietoje, užvaldė kažkokią grupę žmonių, turinčių atlantų gamintus artefaktus, ir ruošiasi ieškoti Ardo. Tik mes nerimaujame dėl jo kalboje pasigirdusių abejonių dėl misijos tikslų ir grįžimo į demiurgo kūną. Gal tu gali paaiškinti situaciją? Pažįsti savo tėvą geriau už mus. Pasakyk, kas jis per asmenybė. Ar galėtų buvęs bal-

tasis valdovas užsigeisti pasilikti žmogumi ir nutraukti su mumis visus ryšius?

Prieš atsakydamas Baltojo demiurgų rato valdovas susimąstė. Jis iš tiesų gerai pažinojo savo tėvą. Bet kas galėjo pavydėti buvusiam valdovui asmenybės tvirtumo ir užsispyrimo, tačiau šalia šių bruožų buvo ne mažiau išreikšti smalsumas ir pažinimo troškimas. „Tokių demiurgų, koks yra mano tėvas, gimsta tik vienas iš milijardo. Būtent čia ir slypi pats didžiausias pavojus. Būdami smarkiai pranašesni už aplinkinius, tokie asmenys ilgainiui praranda ryšį su savo rase ir tampa individualistais. Jiems kur kas svarbesni pasidaro asmeniniai, o ne kolektyviniai visų demiurgų interesai. Tėvas daug klajodamas nefiziniam lygmenyje, daug patyrė ir vis tiek jo smalsumas nebuvo patenkintas. Jeigu buvimas žmogumi galėtų suteikti buvusiam baltajam valdovui naujų pojūčių ar pergyvenimų ir jam tai patiktų, jis tikrai galėtų atsakyti savo sąsajų su demiurgais,“ – liūdnai sąstingė Baltojo rato valdovas. Galiausiai jis atsiduso ir pradėjo pasakoti savo nuogastavimus bičiuliui. Abu pašnekovai suprato, kad beliko labai menka, tiesiog iliuzinė galimybė, jog žvalgybinė misija į Žemę nesužlugtų. Priėmę šį smūgį tik su fatalistams būdingu ramumu, valdovai pasuko kalbą link naujų galimų planų įgyvendinimo. Geltonasis valdovas papasakojo apie puikius pasiekimus kuriant kiborgus, kurių prototipai buvo išmėginti Centro planetoje kovoje su Ardu. Baltasis demiurgas savo ruožtu perpasakojo Raudonojo rato valdovo ataskaitą apie klonavimo būdu patrigubintą atlantų skaičių. Rimtos kalbos truko dar valandėlę, ir paskui prieita prie prasidėjusios šventės, išminčiaus pranašystės ir kitų, kur kas malonesnių dalykų. Abu valdovai juokėsi ir linksminosi taip, lyg nebūtų žlugę jokie tiek laiko puoselėti ir tokių didelių vilčių teikę planai. Tik viena mintis neramino baltąjį valdovą: Ar pajėgs jis toliau kovoti su žmonėmis, jei tėvas prisijungs prie prabudusiųjų? Atsakyti į šį klausimą demiurgas kol kas negalėjo.

VI

Pergalė

*Prabudusiųjų būstinė.
2016 metų gruodžio 20 diena*

Ardas vis dar stebėdamasis apžiūrinėjo prieš jį sustingusius žmones, kurių priekyje susiėmę rankomis ramiai stovėjo stuomeningas vyras ir stulbinančio grožio moteris. Jis tikrai turėjo dėl ko nustebti. Prieš keliolika minučių pačiame prabudusiųjų buveinės viduryje atsivėrė erdvės šuolio vartai ir įžengė patys tikriausi žmonės, kurie visiškai nebuvo susiję su Ardo pažadintais žemiečiais. „Kas jie tokie ir iš kur? Vyras tiesiog spinduliuoja jėgą, tikėtina, jis stipresnis ir už mane. Moteris gerokai silpnesnė, bet gali būti prilyginta daugumai prabudusiųjų. Kiti taip pat nėra paprasti žmonės... Kaip jie atsidūrė Žemėje? Gali būti, kad čia gyveno anksčiau, bet slapstėsi nuo žmonių. Tiktai kaip jie galėjo visą laiką gyventi šioje planetoje ir neprarasti savo galių?“ – galvojo Ardas svarstydamas, kaip pradėti pokalbį.

– Gal galėtume į vidų užėiti? – mandagiai paklausė priekyje stovintis vyras ir, demonstratyviai patrynęs rankas, tęsė. – Oras ne koks, šalta čia stypsoti.

– Žinoma, – susigrizbo Ardas, tik dabar atsitokėjęs ir pastebėjęs krentantį sniegą. – Atleiskit, atvirai pasakius, labai nustebinate taip atsiradę priešais mano namus. Atsiprašau už tokį netikusį svetingumą. Užėikite...

– Niekis, – numojo ranka atvykėlis. – Užeisime mes su žmona, palydovai palauks lauke. Jie turi pakankamai energijos tam, kad nesusaltų, ištvers. Tik gal galėtum perduoti saviškiams, kad neskriaustų mano žmonių, – paprašė Ardo svečias, rodydamas į dešimtis kovingai nusiteikusių prabudusiųjų, be-

sibūriuojančių aplink atvykėlius. – Be to, galite mus pasveikinti. Vakar susituokėme.

– Oooo. Nuoširdžiai sveikinu. Užeikit, – kvietė Ardas atvykusiuosius, kartu mintimis ramindamas Simono vadovaujamus prabudusiuosius. – Turiu puikaus vyno, galėsime atšvęsti jūsų santuoką ir ramiai pakalbėti. Manau, kad ne be reikalo čia atsidūrėte.

– Tikrai ne be reikalo, – linktelėjo patvirtindamas svečias, eidamas į Ardo namus.

Svetys pasakėjo jau daugiau nei dvi valandas. Teromijus, toks buvo atvykėlio vardas, pasirodė esąs buvęs Baltojo demiurgų rato valdovas. Šeimininkas buvo tiesiog šokiruotas to fakto, kad išblyškėliai gali lengvai perkelti savo sąmones į žmonių kūnus. „Negi man dabar teks tarp visų, prabudusiems nepriklausančių žmonių, ieškoti demiurgų šnipų?“ – susikrimto Ardas, klausydamas svečio žodžių. Teromijus pradėjo pasakoti apie savo naujus, iki tol nė karto nepatirtus jausmus, apie žmogaus vidinio pasaulio pranašumą, apie ryšių su demiurgais silpnėjimą ir galiausiai apie pagrindinį savo ir žmonos apsisprendimą visą gyvenimą likti žmonėmis. Šeimininkas pajuto nuoširdumą svečio balse, todėl truputį nusiramino.

– Taigi mes norėtumėme prisijungti prie prabudusiųjų bendrosios sąmonės, – baigė savo pasakojimą Teromijus, glausdamas prie savęs Mariele.

– Turbūt žinai, kad, prisijungę prie mūsų bendrosios sąmonės, tapsite prabudusiais? Jūs prarasite beveik viską, kas jus siejo su demiurgais, gal išskyrus atsiminimus. Esate tam pasiryžę?

– Taip, – atsakė svečiai, žiūrėdami vienas į kitą. – Mes jau galvojome apie tai ir esame pasiryžę tapti žmonėmis bei prisijungti prie jūsų.

– O palydovai? Jie tokie pat kaip jūs? Man tie žmonės pasirodė gerokai silpnesni nei prabudusieji, – svarstė Ardas.

– Be abejo, – patvirtino Teromijus. – Jie paprastai žemiečiai, turintys neįprastų daiktų.

Buvęs baltasis demiurgų valdovas papasakojo Ardui visą „Protėvių galios ir žinių saugotojų“ istoriją ir ištraukęs iš kelioninio krepšio apyrankę ištiesė ją Ardui.

– Pažiūrėk pats... Puikus energijos kaupiklis ir skirstytuvai vienoje vietoje.

– Atlantai pagamino?

– Taip. Paskutiniaisiais savo civilizacijos gyvavimo metais. Prietaisas pritaikytas atlantams ir padeda kaupti energiją iš aplinkos. Retas žmogus sugebėdavo išgyventi nešiodamas tokią apyrankę, – aiškino Teromijus. – Todėl saugotojais tapdavo tik stambiausi ir fiziškai stipriausi individai. Tie, kurie išgyvendavo, įgydavo naujų gebėjimų: iki dešimties kartų prailgindavo savo gyvenimą, tapdavo daug kartų stipresni ir greitesni už paprastus žmones. Kai kurie net galėdavo naudoti nedidelę mentalinę prievartą aplinkinių atžvilgiu.

– Nori, kad pažadintume jus? – pasidomėjo Ardas. – Supranti, kad visa tavo įtaka dings vos tik prasidės prabudimo procesas?

– Suprantu, – linktelėjo Teromijus. – Aš ruošiuosi tapti tikru žmogumi ir man nebereikia vergų ar tarnų. Pažadinkit jus visus.

– Puiku, – sutiko šeimininkas. – Kada prisijungsite prie prabudusiųjų bendrosios sąmonės?

– Mums reikėtų vieną dieną pabūti tarp jūsų, – pažiūrėjęs į savo palydovę, atsiliepė Teromijus. Marielė padrašinamai linktelėjo. – Poryt mes būsime pasiruošę.

– O tavo palydovai?

– Jus galite dabar išsiųsti ten, kur pažadinate žmones.

– Džiugu, – šyptelėjo Ardas. – Pasivaikščiok tarp mūsų, pabendrauk su kitais žmonėmis. Jei apsigalvosi – mes suprasime ir netrukdydysime pasitraukti bet kuriuo metu. Manau, sutiksi labai keistą sutvėrimą, vadinamą dvarvu. Pasišnekėk su juo kaip su nešališku stebėtoju. Jis sugebės atskleisti visą tiesą apie žmones ir prabudusiuosius. Po valandos jums bus pasiūlyti keli namai. Išsirinkite labiausiai tinkamą ir apsistokite.

Svečiai pastebimai pralinksmėjo. Jie nesitikėjo tokio tolerantiško Ardo požiūrio ir buvo sužavėti jo savitvarda. Dar pusvalandį pasikalbėję apie santuokos paskirtį žmonių visuomenėje, Teromijus ir Marielė atsisveikino su svetingu šeimininku ir patraukė pasižvalgyti po prabudusiųjų buveinę.

*Demiurgų valdoma erdvė.
2016 metų gruodžio 21 diena*

Šventė buvo pačiame įkarštyje. Išėjęs iš rūmuose rengto pokylio Baltojo demiurgų rato valdovas stovėjo atsirėmęs į terasą ir žiūrėjo į krentančias žvaigždes.

– Sveikas, sūneli, – išgirdo baltasis valdovas prislopintą balsą, sklindantį nežinia iš kur. Demiurgas kiek pasiklausė ir galiausiai susivokęs susikaupė bei persikėlė į nefizinį lygmenį, kur jo jau laukė tėvas.

– Būk pasveikintas ir tu, – griežtu tonu atsiliepė baltasis valdovas. – Kvietei? Nori apie ką nors pasikalbėti?

– Nepyk ant manęs, sūnau. Matau, esi įskaudintas ir jaučiesi išduotas. Noriu tau viską paaiškinti...

– Ką paaiškinti? – pratrūko demiurgas. – Kodėl išdavei savo rasę? Kodėl tapai pusiau gyvuliu, kurio paskirtis vergauti mums? Matau, net nefiziniame lygmenyje renkiesi žmogaus išvaizdą, – paniekinamai nužvelgė tėvą baltasis valdovas. – Tai reiškia, kad tu daugiau žmogus nei demiurgas.

– Nustok šūkauti ir paklausyk, – valdingai mostelėjo Teromijus, nutraukdamas sūnaus priekaištus. – Ne ginčytis su tavimi atėjau. Aš apsisprendžiau ir tavo pritarimo man nereikia.

– Bet kodėl? – vėl neišlaikė Baltojo rato valdovas. – Kodėl būtent žmogumi?

– Visų pirma, man nusibodo būti demiurgu. Keliauti aš irgi ligi soties prisikeliavau, o mirti dar nesinori. Nusprendžiau pabandyti kažką naujo ir neapsirikau. Tu neišsivaizduoji, kokius jausmus patiria žmogus, koks nuostabus ir spalvingas jo

vidinis pasaulis. Baimė, skausmas, liūdesys, pasiryžimas, laimė ir meilė... Svarbiausia – meilė. Aš pirmą kartą pamilau ir esu labai laimingas.

– Tu kalbi apie tą moteriškę, kurią išsiuntėme kartu su tavimi? – pasitiksline sūnus.

– Būtent. Demiurgai nejaučia meilės, o ir kiti jų jausmai yra bukesni ir ne taip stipriai išreikšti. Aš, prieš tapdamas žmogumi, net neįsivaizdavau, kad mūsų kūriniai yra pranašesni už mus pačius. Man patiko būti žmogumi ir, svarbiausia, aš pasijutau lyg perėjęs į aukštesnį lygmenį. Tiesiog kaip plaštakė iš vikšro tampanti drugeliu.

– Tu nori pasakyti, kad tie žmonės – tai aukštesnės esybės, kurios gali suteikti prasmę demiurgų gyvenimui tada, kai jiems nusibosta šis materialus pasaulis?

– Taip, – tvirtai pasakė buvęs Baltojo demiurgų rato valdovas. – Aš su tavimi kalbu, nes kol kas dar esu pusiau demiurgas. Rytoj susiliesiu su bendrąja prabudusiųjų sąmone ir man nebus įdomios išblyškėlių, kaip jus vadina žmonės, problemos. Tačiau šiandien... Šiandien dar manęs paklausk. Neverta kovoti su žmonėmis, galima su jais susiliesti. Traktuokite žmones kaip kitą lygmenį, kurį demiurgai susikūrė būčiai pratęsti. Leiskite visiems norintiems, esantiems mauzoliejuose ir egzistuojantiems tik nefiziniam lygmenyje, įsikūnyti žmonių kūnuose ir keliauti į Žemę. Ten jie galės elgtis kaip norės, bet, tikėtina, dauguma prisijungs prie prabudusiųjų.

– Jie taps žmonėmis ir prabudusieji tik stiprės. Kartu didės pavojus mums, – paprieštaravo baltasis valdovas.

– Netiesa. Kuo didesnę dalį prabudusiųjų sudarys buvę demiurgai, tuo jūs galėsite jaustis saugiau. Persivertėliai niekada nekovo su demiurgais ir atkalbės nuo to kitus žmones, – aiškino Teromijus.

– Kaipgi tada mūsų tikslas?

– Kvailiuk, būtent susiliedami su žmonėmis mes ir pasiekime savo tikslą. Žemiečius reikia traktuoti kaip buvusius demiurgus ar jų esybių pratęsimus. Žinoma, mes niekada neviršysime skaičiumi tikrųjų žmonių, bet per tam tikrą laiką su-

darysime pakankamai didelę dalį, kad galėtume paveikti primamus sprendimus.

Teromijus dar beveik valandą aiškino sūnui savo planą, nepamiršdamas aptarti kiekvieno galimo niuanso ar įvykių posūkio. Kuo toliau, tuo labiau baltajam valdovui patiko buvusio demiurgo pasiūlyta mintis. Jis atlėgo ir nebepyko ant savo tėvo. Pokalbiui pasisukus apie moteris ir jausmus, Teromijus su užsidegimu puolė pasakoti apie pirmąjį bučinį, nepamirštamą glamones, ugnį Marielės akyse ir pasiaukojimą dėl mylimo žmogaus. Baltasis valdovas tik klausėsi tėvo kalbų, negalėdamas įterpti nė žodžio. „Kaip keista, – galvojo jis. – Atrodo taip gražu ir šviesu, bet demiurgams neskirta. Gal praėjus šimtmečiams ir aš norėsiu visa tai pajusti.“

– Tėve, prieš atsisveikindamas norėjau paklausti, ar tikrai Ardas neprarado savo galių ir pažadino šimtus žmonių?

– Tikrai, – šypteldamas atsakė Teromijus. – Žmonės beveik neblefuoja savo pranešime Mąstančiųjų sąjungai. Turėkite tai omenyje. Lik sveikas, sūnau. Nežinau, ar mes dar kada nors taip nuoširdžiai pasikalbėsime, kai aš prisijungsiu prie bendrosios prabudusiųjų sąmonės.

– Lik sveikas, tėve. Sėkmės tau. Ateis laikas, mes dar susitiksim. Jei ne kaip demiurgai, tai kaip žmonės.

Grįžęs į savo fizinį kūną baltasis valdovas nestebėjo krin-tančių žvaigždžių ir negalvojo apie vykstančią šventę. Jo galvoje formavosi naujas, tėvo idėjomis paremtas planas, kuriame žmonės nebuvo traktuojami kaip vergai ar priešai, bet greičiau kaip įrankiai, galintys užtikrinti demiurgų rasės saugumą ir pratęsti jos egzistavimą.

*Pakeliui į Centro planetą.
2016 metų gruodžio 30 diena*

Šį kartą kelionė tarpžvaigždine erdve Ardui nepadarė didelio įspūdžio. Jei keliaudamas pirmą kartą žmogus susižavėjęs stebėjo aplinką, tai dabar jis daugiau plepėjo su Iskinu ir

Iskiku, tik retkarčiais užmesdamas akį į vaizdus už iliuminatoriaus. Nepadarė didžiulio įspūdžio Ardui ir pačios Centro planetos architektūra. Laivui leidžiantis žmogus sėdėjo mąstydamas apie būsimą Mąstančiųjų sąjungos tarybos sprendimą. „Ar patikės jie mano žodžiais? – mąstė Ardas. – Jie gali tiesiog nussipjauti į visus papročius ir pasakyti, kad žmonės yra per daug pavojingi, kad nesvarbu, koku pretekstu teks juos išleisti iš Žemės. Demiurgai tikriausiai labiausiai prieštarauja mano prašymui. Ką tada daryti? Grasinti tarybai? Pareikšti, kad žmonės vis tiek kelias kariauti į Haratą? Atverti visas kortas ir pagrasinti savo sąjungininkų pagalba? O jeigu niekas nepadės? Jei mano siūlomas kompromisas – su išų sutikimu leisti žmonėms įkurti nedidelę bazę Eduro planetoje ir retkarčiais joje lankytis ribotam žemiečių skaičiui – bus atmestas, o mums pagrasinta sunaikinimu. Mąstančiųjų sąjunga gal ir nėra stipresnė už jungtines išų ir sidargų pajėgas, bet sunaikinti Žemę tikrai sugebės. Kiek žmonių tada galėsiu išgelbėti? Tūkstantį, dešimt tūkstančių... Tikrai ne daugiau. Viena viltis, kad mąstantieji nebus pakankamai ryžtingi ar nesugebės susitarti dėl karo su žmonėmis. Ech... kam tos spėlionės. Visą pamatysiu vietoje. Tada ir nuspręsiu, ką reikia daryti, apie ką kalbėti. Jei reikės – pradėsim didelį karą, bet kelius iš Žemės atversim. Man reikėtų pažadinti dvidešimt tūkstančių žmonių, ir mūsų jau niekas nesustabdys.“

*Grižtant iš Centro planetos.
2017 metų sausio 2 diena*

Visą kelią atgal Ardas negalėjo nurimti. Jis tikėjosi beveik visko: įkalbinėjimų, intrigų, atviro pasipriešinimo, grasinimų, bet tik ne to, kas įvyko. Žmogus niekaip negalėjo suprasti, kodėl demiurgai ne tik neprieštaravo, bet netgi aktyviai palaikė jo pasiūlytą kompromisą. Žmonių klausimas Mąstančiųjų sąjungos taryboje buvo išspręstas per dvidešimt minučių. Visi

išklausė Ardo samprotavimų, pritariančios demiurgų kalbos, protingai palinkėjo ir pareiškė, kad prabudusieji, gavę išu-
tikimą, gali steigti nedidelę bazę Eduro planetoje. „Kažkas čia
tikrai ne taip, – visą kelią galvojo Ardas. – Negalėjo demiur-
gai staiga pasidaryti tokie geranoriški. Galime juos vadinti
įvairiai, bet kvailiais tikrai nepavadinsime. Išblyškėliai puikiai
suvokia, ką žmonėms reiškia atraminė bazė už Žemės plane-
tos ribų. Čia kaip gniūžtė mesta nuo kalno, kuri sukelia ne-
sustabdomą sniego laviną. Aš įsitikinęs, kad jie tikrai supra-
to visas šio Mąstančiųjų sąjungos tarybos sprendimo pasek-
mes, bet jam vis tiek pritarė. Gal jie staiga apsigalvojo ir ta-
po žmonių draugais? Nemanau... Naivu būtų tikėtis. Tikriau-
siai išblyškėliai turi naują planą, kaip susidoroti su prabudu-
siaisiais. Įdomu koki... Gal tai susiję su Teromijaus atvykimu?
Vargu... Buvęs Baltojo rato valdovas tapo žmogumi ir mūsų
bendrosios sąmonės dalimi. Jis nepadės demiurgams, nors ir
kariauti su savo ankstesne rase tikrai nenorės. Gerai... Rei-
kia nustoti spėlioti, vis tiek neatspėsiu demiurgų plano. Grį-
žus teks sparčiau didinti prabudusiųjų skaičių. Su isais jau
sutariau, kad bazė Eduro planetoje bus praplėsta kelias de-
šimtis kartų. Kitas žingsnis – ekspedicijos į Skruzdžių plane-
tą rengimas. Nugalėję tenykštį Kūrėją, turėsime savą, visiškai
kontroliuojamą planetą, kurioje galėsime apgyvendinti ir
pažadinti šimtus tūkstančių žmonių. Vietinių sidargų koloni-
jos neliesime. Tegu jie ten gyvena ir toliau kaunasi su skruz-
dėmis. Manau, mes galėsime jas valdyti ne prasčiau už Kūrė-
ją. Pastarąjį išsiųsiu į Haratą. Tegu toje planetoje tampa ra-
guočių valdovu ar dievu – nesvarbu kuo, kad tik išstumtų iš
ten demiurgus. Ech... Kiek darbų teks nuveikti... Užteks apie
juos galvoti. Einu, pabendrausiu su Iskinu ir Iskiku. Keisti
sutvėrimai tie isai. Atrodo kaip pabaisos iš fantastinių filmų,
o širdyje tokie garbingi ir ištikimi savo draugams bei ganėti-
nai malonūs pašnekovai. Man jie savo elgesiu primena vidu-
ramžių Japonijos samurajus.

VII

Kelio pradžia

Žemė. 2024 metų gegužės 25 diena

Tarp kelių nusvirusių beržų, atsukusi jau spėjusį įdegti veidą saulei, ant kalvos stovėjo aukšta, mėlynakė, didingos laiky-senos moteris ir žiūrėjo į žaliuojantį slėnį. Tiesą sakant, moteris stebėjo ne pavasario saulės nušviestos gamtos grožį, o lygias daugiataūkstantines, žygiui pasiruošusių prabudusiųjų eiles. Sinchroniški žmonių judesiai bylojo apie puikų pasiruošimą, arba, kas buvo arčiau tiesos, apie vieningos bendrosios sąmonės buvimą ir nuolatinį ryšį tarp visų išsirikiavusiųjų. Tarp eilių, įvertindami paskutiniuosius pasiruošimus, zujo trise: Teromijus, Ardas ir Hansas. „Šita trijulė tiesiog nepakeičiama, – galvojo moteris, žiūrėdama į vyrus. – Teromijus – organizavimo genijus – tik atsiradęs tarp prabudusiųjų su neišsenkančia energija ėmėsi darbo ir per trumpą laiką sukūrė tvirtą bei puikiai veikiančią organizacinę struktūrą, kurioje kiekvienas geriausiai galėjo išnaudoti savo talentus ir gebėjimus. Ardas – tikrasis, neginčytinas lyderis, kurio ryžto siekiant žmonių laisvės galėtų pavydėti bet kas. Jis – pirmasis iš prabudusiųjų ir vis dar svarbiausias tarp jų. Hansas – neprilygstamas taktikas, gebantis numatyti kiekvieną oponento žingsnį. Tik jo dėka prabudusiųjų įtaka daugumai valstybių pasidarė daugiau nei apčiuopama. Jis visuomet žinojo, ką ir kam reikia pasiūlyti, ką verta pamaloninti, o kam būtina pagrasinti. Žinoma, jei prabudusieji nebūtų nusprendę nenaudoti mentalinės prievartos kitų žmonių atžvilgiu sprendžiant politines problemas, visos pasaulio tautos jau būtų po jų kojomis. Atsimenu, kokie karšti ginčai virė nagrinėjant šį klausimą. Teromijus ir beveik visi pirmieji prabudusieji buvo už neribotą mentalinės prievartos naudojimą, bet viską nulėmė kategoriška Ardo nuomonė. Jis pasiūlė net kandidatus pažadini-mui atrinkti konkurso būdu, prieš tai išplėtojus reklaminę kam-

panija, kurioje būtų akcentuota amžina jaunystė ir sveikata. Teromijus tada abejojo, bet po kiek laiko nusileido ir galiausiai pats įsitikino, kad Ardas buvo teisus. Savanoriai tiesiog užplūdo mus, prašydami priimti į prabudusiųjų gretas. Jų nebaugino niekas: nei būsimos kovos su kitų planetų gyventojais, nei tolimos kelionės. Visi troško būti visada jauni ir stiprūs. Jei viskas vyks taip, kaip suplanuota, dar keli meteliai, ir žmonės taps tokia jėga, su kuria turės skaitytis visos galaktikos rasės. Tada prabudusiems neberekės jokių Mąstančiųjų sąjungos leidimų...“

Apžiūra buvo baigta. Trijulė vadų, paskutinį kartą žvilgtelėjusi į darnias prabudusiųjų gretas, atidarė erdvės šuolio vartus į Skruzdžių planetą. Viena po kitos, sklandžiai, kaip suderintas laikrodžio mechanizmas, žmonių eilės žengė pro vartus į kovą, turinčią tapti šlovingo Žmonijos kelio pradžia.

* * *

Kova baigta. Prabudusieji žudė paskutiniašias Kūrėjo komandų klausiusias ir besipriešinančias skruzdes. Į urvą, Skruzdžių planetos Proto, kaip mėgo save vadinti Kūrėjas, buveinę, išėngė žmogus. Pašaipiai nužvelgęs beformę protoplazmos masę, kuri prieš tai valdė šią planetą, jis tarė:

– Sveikas, Kūrėjau. Seniai norėjau su tavimi susipažinti. Matai, mes daug girdėjome apie tave ir nusprendėme į svečius užsukti. Tikiuosi, neprieštarauji?

* * *

Moteris vėl pakilo nuo kėdės ir nusirąžė, ištiesdama liaunas rankas.

– Žinai, sekretoriau, visiškai sustingau. Tu nepavargai?

– Sakyti teisybę? – šyptelėjo sekretorius.

– Tu ir norėdamas negalėtum man meluoti, – taip pat juokaudama atsiliepė moteris.

– Elena, aš jau prieš tris valandas norėjau tavęs prašyti, kad padarytume pertrauką. Tiek laiko nesustodami dirbame. Pavargau.

– Reikėjo prašyti. Ko tylėjai? – nustebė Elena. – Mielai būčiau anksčiau baigusi. Gerai, darom pertrauką. Pasakojimą baigsime kitą dieną...

Drakšas, Romualdas

Dr57 Žmogus : prabudimas, kova už išlikimą : dviejų dalių fantastinis romanas / Romualdas Drakšas. – Vilnius : Eugrimas, 2007. – 384 p.

ISBN 978-9955-682-75-2

Žmogus – pats baisiausias galaktikos padaras, sukurtas kaip unikali kovos mašina, sukilęs ir pabėgęs nuo savo kūrėjų, atsidūręs ir įkalintas planetoje, slopinančioje daugumą jo galių. O kas atsitiks, jei žmonės vėl atsidurs už juos įkalinusios planetos poveikio ribų ir jiems vėl grįš visos kūrėjų suteiktos galios, kitaip tariant, jei prasidės tai, ką kitos galaktikos rasės vadino prabudimu?

Kaip gali pakakti vieno akmens, kad kiltų mirtį nešanti lavina, taip gali pakakti vieno prabudusio žmogaus, kad sudrebėtų visa galaktika.

UDK 888.2-3

Romualdas Drakšas

ŽMOGUS

Dviejų dalių fantastinis romanas

Dailininkas *Algimantas Dapšys*

Dizainerė *Nijolė Juozapaitienė*

2007 06 13. 23 sp.l.

Išleido leidykla „Eugrimas“, Kalvarijų g. 98-36, LT-08211 Vilnius

Tel./faks. (8-5) 273 39 55, el. paštas info@eugrimas.lt, www.eugrimas.lt

Spausdino Uždaroji dizaino ir leidybos AB Kopa, Kampo g. 7, LT-50153 Kaunas

Puslapis internete: www.kopa.eu

Žmogus – pats baisiausias galaktikos padaras, sukurtas kaip unikali kovos mašina, sukilęs ir pabėgęs nuo savo kūrėjų, atsidūręs ir įkalinamas planetoje, slopinančioje daugumą jo galių. Bet kas atsitiks, jei žmonės vėl atsidurs už juos įkalinusios planetos poveikio ribų ir jiems vėl grįš visos kūrėjų suteiktos galios? Kitaip tariant, jei prasidės tai, ką kitos galaktikos rasės vadino „prabudimu“.

Kaip gali pakakti vieno akmens, kad kultų mirtį nešanti lavina, taip gali pakakti vieno prabudusio žmogaus, kad sudrebėtų visa galaktika.

LEIDYKLA

AKADEMINĖ IR PROFESINĖ LITERATŪRA

www.eugrimas.lt

www.eugrimas.lt

ISBN 978-9955-682-75-2

9 789955 682752